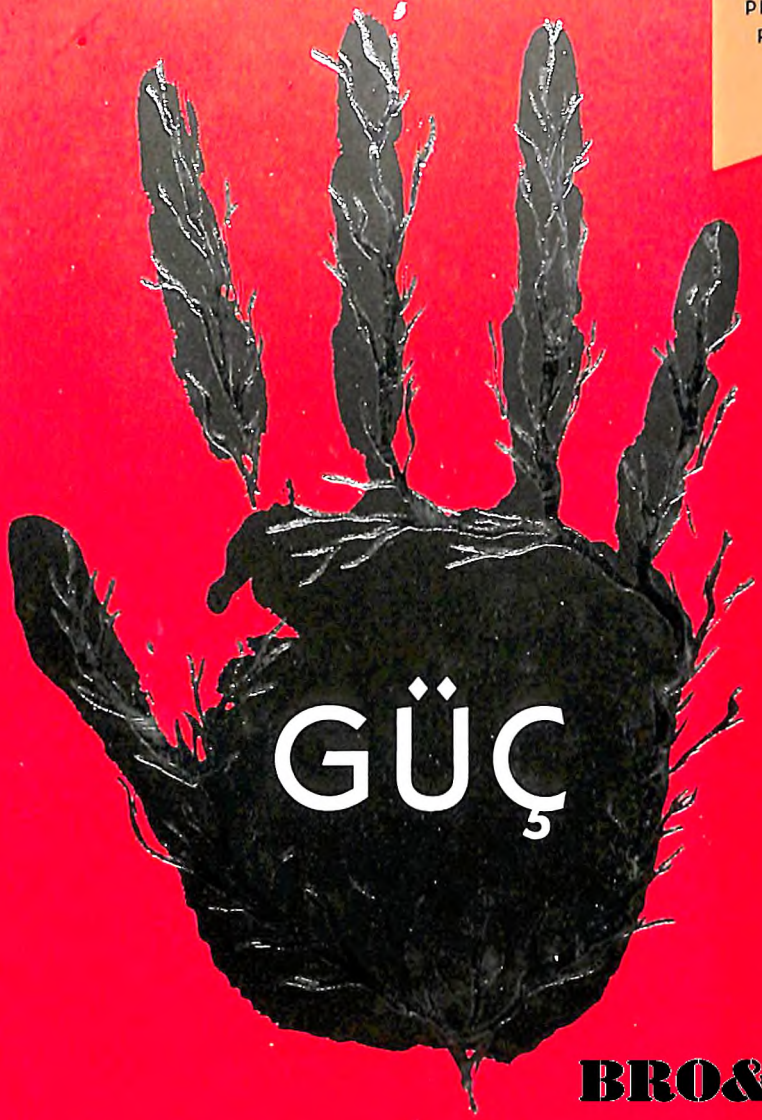
"Heyecanlandırıcı! Şok edici!
Sizi kendisine hayran bırakacak!
Okuduktan sonra her şeyi yeni baştan düşüneceksiniz."

MARGARET ATWOOD

BAILEYS
WOMEN'S PRIZE FOR FICTION
2017

GÜÇ

BRO&SİS

NAOMI ALDERMAN

misis kitap

"Başını geriye atarak göğsünü öne çıkardı ve adamın bedeninin tam ortasına büyük bir akım verdi. Adamın göğsünde ve boğazında, kızıl dereler ve ırmaklar akmaya başladı. Sonra elini kalbinin üstüne koydu ve hayatını durdurdu..."

Yarın veya sonraki gün, tüm dünyadaki kadınlar "GÜÇ" sahibi olduklarını ve parmaklarının bir hareketiyle ölümle bile sonuçlanabilecek korkunç bir acı verebileceklerini keşfederler. Ansızın gezegendeki tüm erkekler, kontrolü kaybettiklerini anlarlar.

Bir hareketle Naomi Alderman'ın olağanüstü romanının merkezindeki dört karakter tamamen değişir ve yepyeni bir dünya karşımıza çıkar.

"Ya GÜÇ kadınların ellerinde olsaydı?"

Alderman yeni bir "Damızlık Kızın Öyküsü" yazmış ve Margaret Atwood'un bu klasik romanı gibi, "Güç" de okuyanı korkuturken aydınlatan, öfkelendirirken yüreklendiren distopik romanlardan biri olmuş. Ursula Le Guin geleneğine de selam veren bu olağanüstü kitabın enerjisini hissedecek okurlar çok şanslı!

The Washington Post

B&S

Bandrol İç Kapakta Bulunmaktadır.

misis kitap

SATIŞ FİYATI ₺32

ISBN 978-605-66655-4-7

9 786056 665547

Naomi Alderman; Disobedience, The Lessons ve The Liars' Gospel romanlarının yazarıdır. Yeni Yazarlar için Orange Ödülü ve Sunday Times Yılın Genç Yazarı Ödülü'nü kazanmıştır. Granta'nın on yılda bir hazırladığı "En İyi Genç İngiliz Yazarlar" listesine ve "Waterstones Geleceğin Yazarları" seçkisine girmiştir.

The Power romanı ile 2017 yılı Bailey's Women Prize ödülünü kazanmış ve yine aynı yıl George Orwell ödülleri aday listesine giren ilk kurgu kitabının yazarı olarak öne çıkmıştır. Alderman, BBC Radyo 4'te "Bilim Hikâyeleri" isimli programı sunmakta ve Bath Spa Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık dersleri vermektedir. "Zombiler, Kaç!" isimli çok satan akıllı telefon uygulaması ve kitabının eş yaratıcılarından olup aynı zamanda baş yazarıdır. Londra'da yaşamaktadır.

Yazar hakkında daha fazla bilgiye www.naomialderman.com web sitesinden ulaşabilirsiniz.

BRO&SİS

misis kitap

"Binlerce yıllık cinsiyet ayrımı başka bir yöne giderse, dünyanın nasıl bir hale gelebileceğine dair büyüleyici bir bakış. Gerçekten usta işi bir kurgu!"

THE TIMES

"Güç, spekülatif kurmacanın klasikleri arasına şimdiden girmiş çok güçlü bir roman!"

THE GUARDIAN

"Alderman'ın kitabı Ursula Le Guin, Margaret Atwood ve Joanna Russ geleneğinde; cesur ve ciddi düşünceye sahip iyi yazılmış bir gelecek kurgusu..."

THE TELEGRAPH

"Çok kuvvetli! Günümüze ve dünyamıza bambaşka bir açıdan ayna tutuyor."

MAIL ON SUNDAY

"Güç, sarsıcı büyük bir patlama!.."

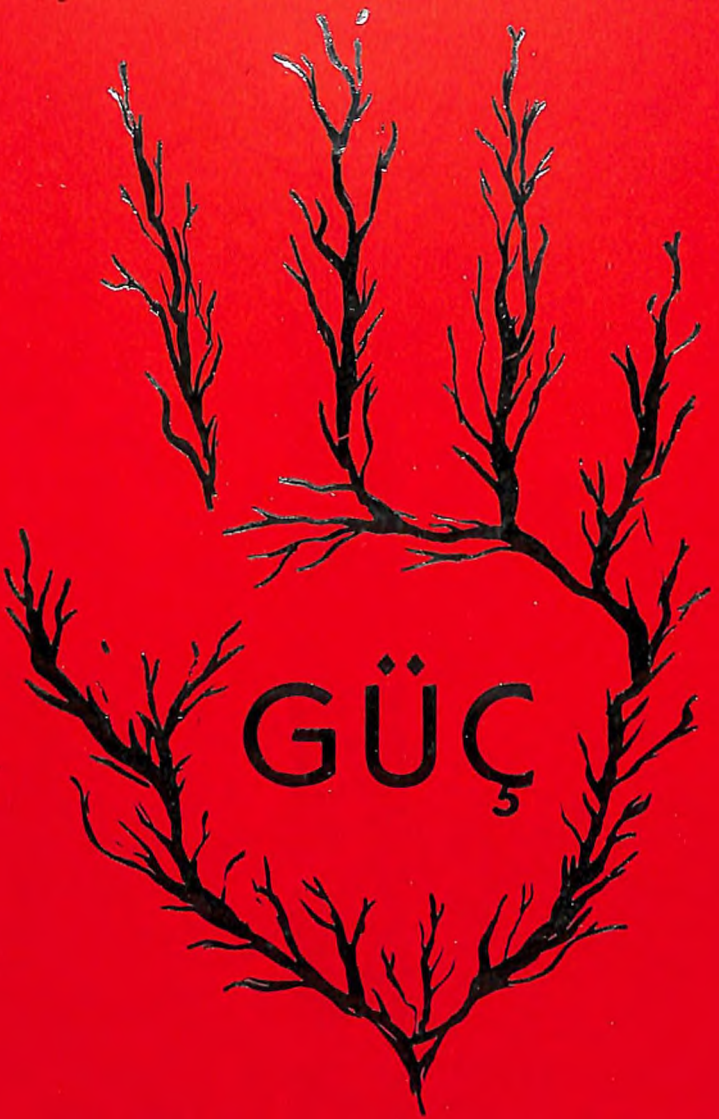
FINANCIAL TIMES

"Güç, imkânsız bir geleceği anlatan eğlenceli, coşkulu ve son derece rahatsız edici bir hikâye. Bütün hayalperestler gibi Alderman da günümüze ve suç ortağı olduğumuz zalimliklere derinlemesine işleyen, ancak merhametli bir ışık tutuyor."

A.L. KENNEDY

misis kitap

BRO&SİS

GÜÇ

NAOMI ALDERMAN

BRO&SİS misis kitap

Misis Kitap: 5

Güç
Naomi Alderman

Kitabın Özgün Adı: The Power

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: Zana Hocaoğlu
Yayın Danışmanı: Pınar Çelebi
Editör: Fatma Aktaş
Çeviren: Özden Umut Akbaş
Kapak Uygulama ve İç Mizanpaj: Özgür Yurttaş
Dijital ve Sosyal Medya Yönetimi: Ali Gençtürk
Orjinal İllüstrasyonlar: Marsh Davies

İkinci Baskı: Aralık 2017

Baskı: Ali Laçin-Barış Matbaa Mücellit
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 286
Topkapı /Zeytinburnu -İstanbul Tel: (0212) 567 11 00
e-mail:barismucellit@gmail.com
Matbaa Sertifika No: 33160

Yayıncı Sertifika No: 12431
ISBN: 978-605-66655-4-7

"Bu kitabın Türkçe yayın hakkı AnatoliaLit Telif Ajansı aracılığıyla David Higham Associates Limited'den alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmadan, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz."

Misis Kitap
Sis Yayıncılık ve Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti'nin tescilli markasıdır.

Misis Kitap
Rasimpaşa Mah. Rıhtım Cad. Nemlizade Sok. No: 1/3
Kadıköy / İstanbul - Tel: 0(216) 330 62 21
www.misiskitap.com
e-mail: info@misiskitap.com

Güç

NAOMI ALDERMAN

Bu roman hayal ürünüdür. İçinde geçen isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir veya kurgudur. Yaşayan ya da ölmüş olan herhangi bir gerçek kişiyle, gerçek bir olayla veya mevcut bulunan yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüftür.

Bana mucizelerini gösteren
Margaret ve Graeme için....

İnsanlar Samuel'e gidip dediler ki:

"Bizi yönetecek bir kral ata!"

Ve Samuel onlara dedi ki:

"Size krallık yapacak kişinin yönetimi şöyle olacak: Oğullarınızı alıp atlı birlikleri ve atlarıyla birlikte koşturacak. Onları istediği gibi görevlendirecek. Bazılarını biner, bazılarını da ellişer kişilik birliklere komutan atayacak. Kimisini toprağını sürüp ekinini biçmek, kimisini de silahlarını ve savaş arabalarını yapmak için görevlendirecek. Kızlarınızı alıp aşçı veya fırıncı olarak çalıştıracak. Ya da kendisine parfüm yaptıracak. Tarlalarınızı, bağlarınızı, zeytinliklerinizi alacak. Ah, hem de en iyilerini alacak ve hizmetkârlarına verecek. Bunlardan fazlasını da elinizden alacak. Tahılınızın ve şarabınızın onda biri, kralın en sevdiği seçkinlere ve sadık hizmetkârlarına gidecek. Kadın ve erkek köleleriniz, en iyi hayvanlarınız, eşekleriniz... Evet, bunların hepsini de kendisi kullanmak için alacak. Sürülerinizin onda birine el koyacak ve sizler de onun köleleri olacaksınız. İnanın bana, işte o gün kendi istediğiniz bu kraldan kurtulmak için ağlayacaksınız ve yalvaracaksınız. Ama Tanrı size yanıt vermeyecek..."

Ancak halk Samuel'i dinlemedi. "Hayır," dediler. "Bize bir kral ver. Böylece biz de diğer uluslara benzeyebiliriz. Bize, bizi yönetecek ve savaşta rehberlik edecek bir kral ver!"

Samuel halkın söylediklerini Tanrı'ya anlattı.

Tanrı, "Onlara bir kral ata!" dedi.

1 Samuel 8

Erkek Yazarlar Derneği
New Bevand Meydanı

27 Ekim

Sevgili Naomi,

Kitabı bitirdim. Bana biraz yol göstermen umuduyla, bütün çizimleri ve parçalarıyla birlikte sana gönderiyorum. En azından, bu kitabı bir çakıl taşı gibi kuyuya attığım zaman sonunda yankısını duyabileceğim.

Biliyorum, bana öncelikle bunun ne olduğunu soracaksın. 'Bir kuru tarih kitabı daha' yazmayacağıma söz vermiştim. Dört kitabın ardından okuyucuların sonsuz sayıda kanıtı okumakla, tarihi bulguların teknik yönlerini incelemekle ve katmanları karşılaştırmakla zaman geçirmek istemediğini anladım. Araştırmamı açıklamaya çalışırken, dinleyenlerin ne kadar boş baktığını gördüm. Bu yüzden benim bu sefer yapmaya çalıştığım şey, sıradan insanlara daha çok hitap edeceğini umduğum, ama yine de daha karışık bir parça. Tam tarih kitabı değil, tam roman da değil. Arkeologların en mantıklı açıklama olarak üzerinde anlaştıkları şeyin 'romanlaştırılması' diyebiliriz. Bir fikir vereceğini umduğum arkeolojik bulguların çizimlerini de kitaba ekledim, ama okuyucular bunları atlayabilir. Çoğunun da öyle yapacağını düşünüyorum.

Sana bazı sorularım var: Kitap fazla mı şaşırtıcı? Böyle bir şeyin ne kadar eski zamanlarda olursa olsun, tarihimizde yaşanmış olabileceğini kabul etmek çok mu zor? Hepsini daha inandırıcı kılmak için yapabileceğim bir şey var mı? Biliyorsun, 'gerçeğin' ve 'gerçek gibi görünen şeyin' birbirinin zıddı olduğu söylenir.

Havva Ana'ya bazı rahatsız edici özellikler ekledim... Ama böyle konuların nasıl olduğunu hepimiz biliyoruz! Kimsenin çok rahatsız olacağını zannetmem... Zaten artık herkes ateist olduğunu iddia ediyor. Ve 'mucizelerin' hepsi, aslında bilimsel olarak açıklanabilir olaylar.

Her neyse! Kusura bakma, çok yazdım. Seni etkilemek istemiyorum. Sadece oku ve bana ne düşündüğünü söyle. Kendi kitabının da iyi gittiğini umarım. Zamanı gelince okumak için sabırsızlanıyorum. Her şey için çok teşekkürler. Zaman ayırabildiğin için minnettarım.

Sevgiler,
Neil.

Nonesuch Evi
Lakevik

Sevgili Neil,

Vay canına! Benim için ne büyük bir zevk! Sayfaları karıştırıyordum da, hikâyeye dalmak için sabırsızlanıyorum. Söylediğini yapmışsın ve içine erkek askerler, erkek polis memurları ve 'çocuk çeteleri' olan bazı sahneler eklemişsin. Seni terbiyesiz çocuk! Böyle şeyleri ne kadar sevdiğimi anlatmam şimdi gereksiz. Bunu hatırladığına eminim. Heyecandan yerimde duramıyorum.

Ana konuyu nasıl geliştirdiğini görmek için sabırsızlanıyorum. Açıkçası, kendi kitabımın yazımı arasında, benim için de harika bir dinlenme molası olacak. Selim yeni kitabım bir şaheser olmazsa, gerçekten kitap yazabilen bir kadın için beni terk edeceğini söylüyor. Selim'in böyle düşüncesiz sözlerinin, kendimi nasıl hissetmeme neden olduğunu anladığını sanmıyorum...

Neyse! Kitabını okumayı sabırsızlıkla bekliyorum! Bahsettiğin 'erkeklerin yönettiği dünya' hoşuma gider diye düşünüyorum. İçinde yaşadığımızdan daha nazik, daha düşünceli ve bana kalırsa daha seksi bir dünya olurdu.

Yakında görüşmek üzere!
Naomi.

Güç

Tarihi Bir Roman

NEIL ADAM ARMON

Gücün şekli her zaman aynıdır ve bir ağacı andırır. Köklerinden ucuna, ana gövdesi ile birlikte gittikçe incelen ve bir şeylere uzanmaya çalışan parmaklar gibi etrafa doğru serpilmiş dallarıyla bir ağaç. Gücün şekli; dışarıya uzanan ve ince filizlerini ileriye, hep daha ileriye iten bir canlının ana hatlarıdır.

Bu bir nevi okyanusa ulaşan nehirlerin şeklidir. Büyük güç; damlacıklardan çaylara, çaylardan derelere, derelerden nehirlere coşarak artar ve kendisini bu büyük kudretin içine bırakır.

Bu aynı zamanda yıldırımın göklerden yeryüzüne düşerken aldığı şekildir. Gökyüzündeki çatallı yırtık, toprağın veya derinin üstünde bir biçim alır. Aynı belirli biçimler, elektrik verilen akrilik üzerinde de ortaya çıkar. Düzgün devrelere ve şalterlere elektrik akımları göndeririz. Ama elektriğin almak istediği şekil bir canlının, eğrelti otunun veya çıplak bir dalın şeklidir. Çarptığı yer bir nokta merkezidir ve güç oradan dışarı doğru dağılır.

Aynı şekil, insan olarak bizim içimizde de sinirlerimiz ve kan damarlarımızla büyür. Bizim de gövdemiz ve bu gövdenin içinde tekrar tekrar kısımlara ayrılan yollar vardır. Parmak uçlarımızdan omurgamıza çıkan ve sonra beynimize iletilen mesajlar geçer. Biz elektriğiz! Güç, doğada olduğu gibi bizim içimizde de akar! Çocuklarım, burada doğa kurallarına uygun olmayan hiçbir şey yaşanmamıştır. Her şey doğal yasalara uygundur.

Güç insanlar arasında da aynı şekilde dolaşır ve öyle de olmalıdır. İnsanlar köyler kurar, köyler kasaba haline gelir, kasabalar şehirlerin ve şehirler de devletlerin önünde diz çöker. Emirler, merkezden uçlara kadar ulaşır. Sonuçlar, uçlardan merkeze geri gönderilir. İletişim süreğendir. Okyanusların damlalar olmadan yaşayamayacağı gibi, sağlam ağaç gövdeleri de filizler olmadan yaşayamaz. Ve aynı kural, vücudun tahtında oturan beyin için de geçerlidir. Sinir uçları olmadan

beyin var olamaz. Yukarıda olduğu kadar aşağıda da hayat vardır. Eteklerde de, kalbin içindeki aynı can dolaşır.

Doğa ve insan kuvveti iki şekilde değişebilir. Birinde saraydan insanlara, *"Bu böyledir!"* şeklinde bir emir gelir. Ancak daha kesin ve daha kaçınılmaz yolda ise, yüzlerce ve binlerce ışık noktasının her biri yeni bir mesaj gönderir. Bu kez insanlar değiştiği zaman, saray karşı koyamaz.

Yazıldığı gibi: ***"Kadın yıldırımı eline aldı ve ona çarpmasını emretti."***

Havva'nın Kitabı'ndan, 13 – 17

On Yıl Önce

Roxy

Londra, İngiltere

Adamlar Roxy'yi dolaba kilitlemişti. Ama aynı dolaba daha önce de defalarca kapatıldığını bilmiyorlardı. Yaramazlık yaptığı zaman annesi de onu bu dolaba kilitlerdi. Sadece birkaç dakikalığına... Roxy sakinleşinceye kadar... Orada geçirdiği saatler boyunca, tırnağıyla veya kâğıt atacıyla uğraşarak kilidi vidalarından yavaş yavaş gevşetmişti. Kilidi istediği zaman açabilirdi. Ama açmıyordu, çünkü o zaman annesi dolabın dışına sürgü takardı. Orada karanlıkta oturup, gerçekten isterse dışarı çıkabileceğini bilmek yeterliydi. Bu bilgi, onun için serbest kalmak kadar değerliydi.

Bu yüzden onu dolaba kilitlediklerini sanıyorlardı. Ama Roxy isterse yine de dışarı çıkabilirdi. O böyle düşünüyordu.

Adamlar akşam saat dokuz buçukta gelmişlerdi. Roxy aslında o gece kuzeninde kalacaktı. Bunu haftalar önce planlamışlardı. Ama kendisine mağazadan doğru çorapları almadığı için annesine surat yapmış ve annesi de, "Bir yere gitmiyorsun. Bu gece evde kalacaksın," demişti. İşe yaramaz kuzenlerinin yanına gitmek zaten Roxy'nin çok da umurunda değildi.

Adamlar içeri girip onu kanepenin üstünde ve annesinin yanında surat asar bir halde görünce biri, "Kahretsin! Kız burada," demişti. İki kişilerdi. Birisi uzun boyluydu ve yüzü fareye benziyordu. Diğeri ise daha kısa boyluydu ve keskin çene hatları vardı. Roxy onları tanımıyordu.

Kısa boylu adam annesinin boğazını sıkarken, uzun boylu olan Roxy'yi mutfağa kadar kovalamıştı. Roxy tam arka kapı-

dan kaçacakken, adam onu belinden yakalamış ve Roxy yere düşünce bileğinden sımsıkı kavramıştı. Roxy tekmeler atıp, "Bırakın beni!" diye bağırmıştı. Adam elini ağzına kapatınca, avucunu kanatıncaya kadar ısırmıştı. Adam öfkeyle küfretmiş, ama yine de Roxy'yi bırakmamış ve oturma odasına taşımıştı. Kısa boylu adam, annesini şömineye doğru yaslamıştı. O anda Roxy, içinde ne olduğunu bilmediği bir şeylerin yükselmeye başladığını hissetmişti. Anlayabildiği ise sadece parmaklarının ucunda bir *karıncalanmadan* ibaretti.

Çığlık atmaya başlamıştı. Annesi, "Roxy'min canını acıtmayın! Sakın ona zarar vermeyin! Başınıza neler geleceğini bilmiyorsunuz. Bu yaptıklarınız yüzünden yanacaksınız. Keşke ölmüş olsaydım, diyeceksiniz. Tanrı aşkına, onun babası Bernie Monke!" diye bağırıyordu.

Kısa boylu adam gülmüştü. "Bak şu işe! Biz de babasına bir mesaj vermek için gelmiştik."

Uzun boylu adam, apar topar Roxy'yi merdivenlerin altındaki dolaba tıkmıştı. O kadar hızlı davranmıştı ki, Roxy karanlığın içinde elektrikli süpürgenin tozlu-tatlı kokusuyla baş başa kalıncaya kadar neler olduğunu anlayamamıştı. Annesi ise dışarıda çığlık atıyordu.

Roxy'nin nefes alışı hızlanmıştı. Korkuyordu, ama annesinin yanına gitmek zorundaydı. Kilidin vidalarından birini tırnağıyla çevirmeye başladı. Vida bir, iki, üç defa döndükten sonra yerinden çıktı. Vidanın metali ile elinin arasında bir kıvılcım çaktı. Statik elektrik... Kendini tuhaf hissediyordu. Gözleri kapalı olsa da, sanki görebiliyormuş gibi bütün dikkatini toplamıştı. En alttaki vida da bir, iki, üç defa döndü. Annesi, "Lütfen!" diyordu. "Lütfen yapmayın! Lütfen... O daha çocuk. Tanrı aşkına, o sadece bir çocuk!.."

Adamlardan biri alçak sesle güldü. "Bana pek de çocuk gibi görünmedi."

O zaman annesi çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Sesi bozuk bir motorun çatlak sesine benziyordu.

Roxy adamların odanın neresinde olduğunu anlamaya çalışıyordu. Birisi annesinin yanındaydı. Diğeri... sol tarafında bir ses duymuştu. Planı, emekleyerek dolaptan çıkmak ve uzun boylu adamın dizlerinin arkasına vurup onu yere düşürmekti. Yere düştüğü zaman, başına vurup onu etkisiz hale getirecekti. Böylece ikiye bir kalacaklardı: Annesi, Roxy ve kısa boylu adam. Eğer silahları varsa da göstermemişlerdi. Roxy daha önce de defalarca kavga etmişti. İnsanlar onun hakkında çeşitli şeyler söylüyordu. Ve annesi de... Ve babası da...

Bir... İki... Üç... Annesi tekrar çığlık atınca, Roxy kilidi çıkarttı ve olanca kuvvetiyle kapıyı açtı.

Şansı ona yardım etmişti. Uzun boylu adama arkasından dolabın kapağıyla vurdu. Adam sendeleyince sağ ayağını yakalayıp çekti ve adam sert bir şekilde halının üstüne düştü. Bir çatırtı duyuldu ve adamın burnu kanamaya başladı.

Kısa boylu adam ise annesinin boğazına bıçak dayamıştı. Gümüş rengi bıçak ona göz kırpıyordu.

Annesi gözlerini kocaman açmıştı. "Kaç Roxy!" diyordu fısıltıyla. Ama Roxy onun sözlerini ancak zihninde duyabiliyordu: "Koş... Kaç..."

Roxy okulda da kavgadan kaçmazdı. Eğer kaçarsa onları asla susturamayacağını bilirdi. "Annen yosma, baban hırsız! Roxy sınıftaki en aptal kız!" Yalvartana kadar onları ezmek gerekirdi. Kaçamazdınız...

Bir şeyler oluyordu. Nabzı kulaklarında atıyordu. Anlam veremediği bir karıncalanma sırtına, omuzlarına ve köprücük kemiğine yayılıyordu. "Yapabilirsin," diyordu kendi kendine. "Sen güçlüsün!.."

Haykırarak kısa boylu adamın üstüne atladı ve yüzünü tırmalamaya çalıştı. Annesinin elini tutacak ve oradan çıkacaklardı. Sokağa çıkmaları gerekliydi. Burada, günün ortasında olmazdı. Babasını bulmaları gerekiyordu. Babası bir çözüm bulurdu. Sadece birkaç adım vardı... Yapabilirlerdi...

Kısa boylu adam Roxy'nin annesinin midesine bir yumruk attı. Annesi acıyla iki büklüm oldu ve dizlerinin üstüne çöktü. Adam bıçağını Roxy'ye salladı.

Uzun boylu adam homurdandı. "Tony! Unutma. Kız olmaz."

Kısa boylu adam diğerinin yüzüne bir tekme attı. Bir tekme daha... Sonra bir tekme daha...

"Sakın... Adımı... Söyleme..."

Uzun boylu adamın sesi kesilmişti. Kandan yüzü görünmüyordu. Roxy başının dertte olduğunu anlamıştı. Annesi, "Kaç! Kaç!" diye bağırıyordu. Kollarında iğne dokunuşları gibi batmalar hissediyordu. Omurgasından köprücük kemiğine, boğazından dirseklerine, oradan bileklerine ve parmak uçlarına iğne gibi batan bir ışık dolaşıyordu. İçten içe pırıldıyordu.

Elinde bıçak tutan adam, diğer elini Roxy'ye doğru uzattı. Roxy ona tekme veya yumruk atmaya hazırdı, ama içinden bir ses başka bir şey yapmasını söylüyordu. Aniden adamın bileğini tuttu. Sanki nasıl yapacağını önceden beri biliyormuş gibi, bu bilgi ona doğduğu andan itibaren verilmiş gibi göğsünün içinde ve derinlerde bir şeyi *çalıştırmıştı.* Adam ondan kurtulmaya çalışıyordu, ama çok geç kalmıştı.

Yıldırımı eline aldı ve ona çarpmasını emretti...

Bir anda etrafa göz karartan bir parlaklık yayıldı ve büyük bir çatırtı duyuldu. Roxy'nin burnuna biraz yağmur fırtınasını, biraz da yanık saçı hatırlatan bir koku geldi. Dilinin altında ise acı portakal tadı vardı. Kısa boylu adam yerdeydi. Çığlıklar atıyor ancak ne dediği anlaşılmıyordu. Ellerini bir sıkıyor, bir bırakıyordu. Kolunda bileğinden omzuna doğru çıkan uzun ve kızıl bir yara açılmıştı. Roxy, adamın kolundaki sarı tüylerin altından bile yarayı görebiliyordu. Kıpkırmızı yaranın şekli, yaprakları ve filizleriyle tıpkı bir eğrelti otunu andırıyordu. Annesinin ağzı açık kalmıştı. Hâlâ yaşlar akan gözlerini kırpmadan Roxy'ye bakıyordu.

Roxy annesinin koluna girdi. Ancak şok içindeki annesi oldukça yavaş hareket ediyor ve hâlâ alçak sesle, "Kaç! Kaç!"

diyordu. Roxy adama ne yaptığını bilmiyordu, ama kendisinden iri biriyle kavga ederken onu yere devirirse, hemen oradan uzaklaşması gerektiğinin farkındaydı. Ancak annesi yeterince hızlı davranamıyordu. Roxy daha onu yerden kaldıramadan kısa boylu adam, "Ah, hayır," dedi. "Bir yere gitmiyorsunuz!"

Güçlükle ayağa kalkmış, sendeleyerek onlarla kapının arasına girmişti. Bir eli cansız gibi aşağı sarkmıştı, ama diğer elinde bıçağı tutuyordu. Roxy az önce yaptığı şey her neyse, onu yapmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu. Annesinin önüne geçerek onu arkasına sakladı.

"Elinde ne tutuyorsun küçük kız?" dedi adam. Tony... Babasına söylemek için bu adamın adını aklında tutması lazımdı. "Pil mi var elinde?"

"Yolumuzdan çekil," dedi Roxy. "Yoksa bir daha mı istiyorsun?"

Tony birkaç adım geri çekildi. Roxy'nin kollarına bakıp arkasında bir şey saklayıp saklamadığını anlamaya çalışıyordu. "Elindekini yere düşürdün, değil mi? Hadi, söyle bana küçük kız?"

Roxy yaptığı şeyin nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu. Burkma ve dışarı doğru patlama.

Boş olan ellerini öne doğru uzatarak Tony'ye doğru bir adım attı. Adam yerinden kımıldamadı. Roxy bir adım daha attı. Tony cansız eline baktı. Parmakları hâlâ titriyordu. Başını salladı. "Elinde hiçbir şey yok."

Bıçakla Roxy'ye doğru bir hamle yaptı. Roxy uzanıp adamın eline dokundu ve aynı şekilde *burktu.*

Hiçbir şey olmadı.

Adam gülmeye başladı. Bıçağı dişlerinin arasına sıkıştırıp tek eliyle Roxy'nin iki bileğini birden yakaladı.

Roxy yeniden aynı şeyi yapmaya çabalıyordu. Ama hiçbir şey olmuyordu. Adam onu dizlerinin üstüne çökmeye zorladı.

"Lütfen," dedi annesi çok yumuşak bir sesle. "Lütfen! Lütfen yapmayın!"

Ve sonra başının arkasına vurulan sert bir cisim... Roxy'nin gözleri karardı.

Kendine geldiği zaman dünyaya yanlamasına bakıyordu. Karşısında, her zaman olduğu yerde şömine duruyordu. Etrafı ahşap korkulukla çevriliydi. Roxy'nin başı ağrıyordu. Ağzı halının içine gömülmüştü ve dişlerinden kan tadı geliyordu. Bir şey damlıyordu. Gözlerini kapattı. Tekrar açtığında ise gözlerinin birkaç dakikadan fazla kapalı kaldığını anlamıştı. Sokaktan hiç ses gelmiyordu. Ev buz gibi soğuktu. Ve sanki bir tarafa doğru eğilmişti. Roxy kendisinde bir tuhaflık hissediyordu. Bacakları bir sandalyenin üstündeydi. Yüzü yerde, halıya ve şömineye dayanmıştı. Kalkmaya çalıştı, ama yapamadı. Bunun yerine kıvrılıp bacaklarını sandalyeden aşağı itti. Bacakları yere düşünce canı acımıştı, en azından şimdi bütün vücudu aynı seviyedeydi.

Hafızası kısa görüntülerle yerine geliyordu. Acı, sonra acının kaynağı, sonra o yaptığı şey... Sonra annesi... Kendisini yavaş yavaş doğrulmaya zorladı. Bu sırada ellerinin yapış yapış olduğunu ve ellerinden bir şey damladığını fark etti. Sırılsıklam olmuş halıda ve şöminenin etrafında geniş bir daire şeklinde kırmızı bir leke vardı. Annesinin başı kanepenin kolundan aşağı sarkıyordu. Göğsünün üstünde keçeli kalemle yapılmış, çuha çiçeği resmi bulunan bir kâğıt duruyordu.

Roxy on dört yaşındaydı... En gençlerinden ve ilklerden biriydi...

Tunde

Lagos, Nijerya

Tunde havuzda yüzüyordu. Etrafına gereğinden fazla su sıçratarak, aslında çok da belli etmeden Enuma'nın kendisini fark etmesi için çalışıyordu. Enuma, *Günümüzün Kadınları* dergisinin sayfalarına göz gezdiriyor, genç adam ne zaman ona doğru baksa bakışlarını dergiye çeviriyordu. Sanki Toke Makinwa ve YouTube kanalında yayımladığı sürpriz kış düğünüyle ilgili haber çok ilgisini çekmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Genç adam, Enuma'nın aslında kendisini izlediğini biliyordu. Enuma'nın da bunu bildiğini ve anladığını düşünüyordu. Çok heyecan vericiydi.

Tunde yirmi bir yaşındaydı. Hiçbir şeyin üzerine olmadığı, ya çok kısa ya da çok uzun geldiği, hantal göründüğü dönemdeydi. Enuma ondan dört yaş küçüktü. Ama daha ağırbaşlı ve hanım hanımcık bir tavrı vardı. Yürüyüşüne veya bir espriyi herkesten önce anladığı zaman yüzünde beliren gülümsemeye bakılırsa, fazla utangaç da değildi. İbadan'dan Lagos'a misafir gelmişti. Tunde'nin üniversitedeki foto-gazetecilik dersinden tanıdığı bir çocuğun, arkadaşının kuzeniydi. Yaz boyunca hepsi birlikte zaman geçirmişlerdi. Tunde onu, onun tatlı gülümsemesini ve başlangıçta aslında espri olduğunu anlamadığı şakalarını ilk geldiği gün fark etmişti. Kalçalarının yuvarlaklığını ve göğüslerinin tişörtlerini nasıl doldurduğunu da, evet... Enuma ile yalnız kalmak için oldukça uğraşması gerekiyordu. Ama Tunde çok kararlı bir adamdı.

Enuma ziyaretinin başlarında plaja gitmekten pek hoşlanmadığını söylemişti. Kumda bata çıka ilerlemekten ve rüzgârdan hoşlanmıyordu. Ona göre yüzme havuzları çok daha iyiydi. Tunde birkaç gün bekledikten sonra bir seyahat planı ortaya atmıştı. Akodo plajına gidip orada piknik yapar ve eğleniriz, demişti. Enuma gitmek istemediğini söyleyince, Tunde bunu fark etmemiş gibi davranmıştı. Seyahatten önceki gece, Tunde midesinin ağrıdığından yakınmaya başlamıştı. Miden ağrırken yüzmek tehlikeliydi, soğuk su yüzünden insan şoka girebilirdi. Evde kalmalısın, Tunde. Ama plaja gitmek istiyordum. Bu halde denize girmemelisin. Enuma da plaja gelmiyor ve burada kalıyor. Gerekirse sana doktor çağırabilir. Bunun gibi konuşmalar işte...

Kızların birisi, "Ama evde yalnız kalacaksınız," dedi.

Tunde'nin içinden ona bir tokat atmak gelmişti. "Birazdan kuzenlerim gelecek," dedi.

Hangi kuzenlerinin geleceğini kimse sormadı. Sıcak ve insana uyuşukluk veren bir yaz günüydü. İkoyi Kulüp'ü geçip köşeyi dönünce karşınıza çıkan büyük eve insanlar sürekli girip çıkıyordu.

Enuma tüm bunlara ses çıkarmadı. İtiraz etmemesi Tunde'nin dikkatini çekmişti. Arkadaşını kolundan çekip, kendisiyle birlikte evde kalmasını istememişti. Son arabanın da ayrılmasından yarım saat sonra, Tunde ayağa kalkıp kendisini çok daha iyi hissettiğini söylediğinde bir yanıt da vermemişti. Kısa atlama tahtasından havuza atlarken, Enuma dudaklarında küçük bir gülümsemeyle onu seyrediyordu.

Suyun altında bir dönüş yapmıştı. Çok düzgün bir dönüş olmuş, ayakları suyun üstüne yalnızca bir anlığına çıkmıştı. Enuma'nın dönüşünü görüp görmediğini merak ediyordu, ama kız orada değildi. Etrafa bakınca düzgün bacaklarının ve çıplak ayaklarının mutfaktan çıktığını gördü. Elinde bir kutu Coca-Cola ile yaklaşıyordu.

"Hey," diye seslendi şakadan emreder gibi. "Hey, köle kız! Bana şu kolayı getir."

Enuma dönüp kocaman açtığı berrak gözleriyle ona baktı ve gülümsedi. Önce bir yanına, sonra diğer yanına baktı ve "Kim? Ben mi?" der gibi işaret parmağını göğsüne bastırdı.

Tunde onu çok arzuluyordu, ama ne yapacağını tam olarak bilemiyordu. Şimdiye kadar hayatında yalnızca iki kız olmuştu, ama ikisi de tam olarak kız arkadaşı sayılmazdı. Üniversitede arkadaşları onunla dalga geçer, her zaman yalnız olduğu için dersleriyle flört ettiğini söylerlerdi. Tunde bundan hiç hoşlanmazdı. Ama karşısına gerçekten istediği birisinin çıkmasını bekliyordu. Enuma'da bir şey vardı ve Tunde onda olanı gerçekten çok istiyordu.

Ellerini ıslak fayanslara koydu ve kendisini zarif bir hareketle yukarı çekti. Bu sırada omuzlarındaki ve göğsündeki kasların ayrıca köprücük kemiğinin güzel göründüğünü biliyordu. İçinde iyi bir his vardı. Güzel şeyler olacaktı...

Enuma bir şezlonga oturmuştu. Tunde ona yaklaşırken, kutuyu açacakmış gibi tırnağını açma halkasının altına geçirmişti.

"Ah, hayır," dedi Tunde hâlâ gülümseyerek. "Senin gibiler böyle şeyler içmez."

Enuma kolayı göğsüne bastırmıştı. Sıcak tenine dayalı kutuyu buz gibi hissediyor olmalıydı. Cilveli bir şekilde, "Sadece tadına bakacağım," diyerek alt dudağını ısırdı.

Bilerek yapıyor olmalıydı. Mutlaka öyleydi. Tunde heyecanlanmıştı. Bu iş olacaktı...

Onun yanında dikildi. "Ver onu bana!"

Enuma kutuyu bir eline alıp serinlemeye çalışıyormuş gibi boynunda gezdirdi ve başını iki yana salladı. Tunde üzerine çullandı.

Boğuşmaya başladılar. Tunde kızın canını acıtmamaya özen gösteriyordu. Onun da kendisi kadar eğlendiğinden emindi. Enuma kutuyu tutan elini başının üstüne götürmüş, kutuyu Tunde'den uzak tutmaya çalışıyordu. Tunde koluna bastırıp biraz daha itince, Enuma küçük bir çığlık atıp geriye doğru bü-

küldü. Tunde kola kutusuna doğru atılınca, Enuma yumuşak bir sesle güldü. Tunde onun gülüşünü çok sevmişti.

"Kolayı efendinden saklamaya çalışıyorsun demek?" dedi. "Ne kadar kötü bir kölesin sen!"

Enuma yine gülerek kımıldadı. Tunde'nin göğüslerini, yüzücü kıyafetinin V yakasına doğru bastırıyordu. "Asla alamayacaksın," dedi. "Onu canım pahasına koruyacağım!"

Tunde, 'Hem zeki hem de güzel. Tanrı yardımcım olsun,' diye düşündü. Enuma sürekli gülüyordu. Tunde vücudunu kızın üzerine bastırdı. Şimdi Enuma'nın tüm sıcaklığını hissediyordu.

"Onu benden uzakta tutabileceğini mi sandın?" Bir daha atılınca, Enuma ondan kaçmak için kıvrıldı. Tunde ise kızın bileğini sıkıca tuttu.

Enuma ise elini onun elinin üstüne koydu.

Tunde tam o sırada portakal çiçeklerinin kokusunu aldı. Hafif bir rüzgârın getirdiği birkaç beyaz portakal çiçeği tomurcuğu havuza düştü.

Elinde sanki böcek ısırmış gibi bir batma hissetti. Tunde eline bakıp böceği atmak istedi, ama ortada böcek falan yoktu. Orada sadece Enuma'nın sıcak eli vardı...

Batma hissi hızla arttı. Başta eline ve dirseğine kadar arka arkaya iğneler batıyormuş gibi geliyordu. Ama sonra arı kovanına elini sokmuş gibi acısı arttı ve ağrıya dönüştü. Tunde ses çıkaramayacak kadar hızla nefes alıp veriyor, sol kolunu kımıldatamıyordu. Kalbi sanki kulaklarında atıyor, göğsü sıkışıyordu.

Enuma hâlâ alçak sesle kıkırdıyordu. Öne doğru eğilip Tunde'yi kendine doğru çekti. Gözbebeklerinde kahverengi ve altın renginde ışıklar pırıldıyordu ve dudakları ıslaktı. Tunde korkmuştu, ama heyecanlıydı. Enuma'nın ne yapmak isterse yapabileceğini ve onu asla durduramayacağını anlamıştı. Bu düşünce çok ürkütücü, ama bir o kadar da heyecan vericiydi. Canı acıyacak kadar sertleşmişti ve bunun ne zaman oldu-

ğunu bilmiyordu. Sol kolunda ise hiçbir şey hissedemiyordu.

Enuma ona doğru sokulup sakız kokan nefesiyle dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Sonra altından sıyrılıp havuza koştu ve çevik bir hareketle içine daldı.

Tunde koluna hissin geri gelmesini bekliyordu. Enuma havuzda sessizce ileri geri yüzüyor, ona ne sesleniyor ne de su sıçratıyordu. Tunde utanmıştı. Onunla konuşmak istiyordu, ama konuşmaktan korkuyordu. Belki hayal görmüştü. Ona neler olduğunu veya koluna ne yaptığını sorarsa, kendisi için kötü şeyler düşünebilirdi.

Enuma'yla konuşmak zorunda kalmamak için sokağın köşesindeki küçük markete gidip portakalh soğuk bir içecek aldı. Evin içinde, tüm gün ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştı. Akşama diğerleri plajdan dönünce, ertesi gün bir arkadaşlarını ziyarete gitme planlarına memnuniyetle katıldı. Başka şeyler düşünmek ve yalnız kalmamak istiyordu. Enuma ile olanları konuşabileceği birileri olup olmadığını bilmiyordu. Arkadaşı Charles veya Isaac'la konuşmayı düşününce boğazı düğümleniyordu. Onlara neler olduğunu anlatırsa, ya aklım kaçırdığını ya bir kız gibi zayıf olduğunu ya da yalan söylediğini düşünürlerdi. Enuma'nın kendisine bakıp nasıl güldüğü aklına geldikçe utanıyordu.

Onun yüzünde neler olduğunu gösteren bir işaret arıyordu. Cidden neler olmuştu öyle? Bilerek mi yapmıştı? Özellikle canını acıtmak veya onu korkutmak için mi böyle bir şey yapmıştı? Yoksa istemeden, kazara mı olmuştu? Ne yaptığının farkında mıydı? Yoksa onun bir kabahati yoktu ve kendi vücudunu saran şehvet mi bir işlev bozukluğuna neden olmuştu? Bu düşünce onu içten içe kemiriyordu. Enuma'nın yüzünde neler olduğunu gösteren hiçbir işaret göremiyordu. Ziyaretinin son gününde ise Enuma başka bir çocuğun elini tutuyordu.

Tunde bütün bedenini kaplayan utanç dalgasından kurtulamıyordu. İster istemez sürekli o gün olanları düşünüyordu. Gece-

leri yatağında Enuma'nın dudaklarını, göğsüne dayanan göğüslerini, göğüs uçlarını, karşısında nasıl güçsüz kaldığını, isterse kendisini nasıl kolayca alt edebileceğini düşünüyor ve bu düşünce ona tuhaf bir heyecan veriyordu. Kendisini heyecanlandıranın Enuma'nın vücudu ve hatmi çiçeği gibi kokması olduğunu zannediyordu. Ama bundan da tam olarak emin değildi. Zihninde hepsi birbirine geçmişti: Arzu ve güç... İstek ve korku...

Belki Enuma ile olanları aklımda defalarca evirip çevirdiği; bir kanıt, bir fotoğraf, bir video ya da ses kaydı olmasını istediği için o gün süpermarkette ilk aklına gelen telefonunu cebinden çıkarmak olmuştu. Ya da belki üniversitede haberin kokusunu almak konusunda kendisine öğretilmeye çalışılanları sonunda anlamaya başlamıştı.

Enuma ile yaşadığı o günden birkaç ay sonra, arkadaşı Isaac ile Goodies'e alışverişe gitmişlerdi. Meyve reyonunda dolaşırken, guavaların tatlı kokusunu içlerine çekiyorlardı. Tunde ve Isaac, kızlar ve neleri sevdikleri hakkında konuşuyordu. O sırada tek başına alışveriş yapan bir kız, yanında duran bir adamla tartışmaya başlamıştı. Adam otuz yaşlarında, kız on beş veya on altı yaşındaydı.

Adam ona dil döküyordu. Tunde ilk başta ikisinin birbirini tanıdığını sanmıştı. Kızın, "Benden uzak dur," dediğini duyunca yanıldığını anladı. Adam gülümseyerek kıza bir adım yaklaşmıştı. "Senin gibi güzel bir kıza iltifat etmek gerekir!"

Kız derin derin nefes alarak başını eğdi ve yere doğru baktı. İçi mango dolu tahta bir kasanın kenarını sıkı sıkı tutuyordu. İnsanın tenine batan bir his duyuluyordu. Tunde cebinden telefonunu çıkarıp, olanları videoya çekmeye başladı. Birazdan burada Enuma ile kendi yaşadıklarının aynısı yaşanacaktı, bunu hissediyordu. Olanların videosunu çekip eve götürmek ve tekrar tekrar izlemek istiyordu. Enuma ile yaşadığı o günden beri bunu düşünüyor, böyle bir şeyle herhangi bir yerde tekrar karşılaşmayı umuyordu.

Adam kıza, "Hey, başını çevirme. Biraz gül bana," dedi.

Kız yutkundu, ama başını yerden kaldırmadı.

Süpermarketteki kokular yoğunlaşmıştı. Tunde bir nefeste elmaların, dolmalık biberlerin ve sıkmalık portakalların farklı kokularını ayırt edebiliyordu.

Isaac, "Bence kız ona bir mango fırlatacak," diye fısıldadı.

Şimşekleri çağırabilir misin? Yoksa onlar sana, 'İşte biz geldik' mi der?

Kız başını kaldırdığında Tunde kayıttaydı. Harekete geçtiği anda telefonunun ekranı bir anlığına parlamış, ama bunun dışında tüm olan biteni çok net bir şekilde kaydetmişti. İşte şimdi kız elini gülümseyen ve onun sahte bir öfke gösterisi yaptığını zanneden adamın koluna doğru götürüyordu. Videoyu tam da bu anda duraklatırsanız, *akımın* nasıl hızlandığını görebilirdiniz. Adamın kılcal damarları patlarken, bileğinden dirseğine kadar bir nehir gibi girdap yaparak hızla akan ve dallarına ayrılan yıldırım yarasının izleri, Tunde'nin gözlerinin önündeydi.

Adam düştüğü yerde titrer ve boğulurken, Tunde kameranın lensinden onu takip ediyordu. Kız koşarak marketten çıkarken, onu da görüntüde tutmaya çalıştı. Arka planda yardım isteyen, bir kızın yerde yatan adamı zehirlediğini söyleyen insanların sesleri birbirine karışıyordu: Ona vurup adamı zehirlemişti. Ona zehir dolu bir şırınga saplamıştı. Ah, hayır, meyvelerin içinde bir yılan vardı ve orada bir engerek saklanmıştı... Ve biri de, "*Aje ni girl yen, sha!*" diye bağırıyordu. "O kız bir cadı! Cadılar insanları böyle öldürür."

Tunde'nin kamerası tekrar yerde yatan adama doğru dönmüştü. Adam topuklarıyla yer karolarına vuruyordu. Dudaklarında pembe bir köpük vardı. Gözleri geriye doğru devrilmişti. Başını bir sağa bir sola vuruyordu. Tunde olanları telefonunun parlak ışığıyla kaydedebilirse, korkusunu yenebileceğini düşünüyordu. Ama adamın ağlayarak öksürürken ağzından

akan kırmızı kanı görünce, korkunun sıcak bir çubuk gibi omurgasından aşağıya indiğini hissetti. Havuz kenarında neler hissettiğini hatırlıyordu: Enuma isteseydi onu öldürebilirdi. Ambulans gelinceye kadar kamerasını adamın üstünden ayırmadı.

İnternette yayımladığı zaman "*Kızların Günü*" işini başlatan da işte bu video olmuştu...

Margot

New England, ABD

"Bence numara yapıyorlardır."

"Haber kanalları gerçek olduğunu söylüyor."

"Haber kanalları insanların kendilerini izlemesini sağlayacak her şeyi söyler."

"Evet, tabii. Ama yine de..."

"Ellerinden çıkan nedir?"

"Elektrik."

"Ama bu sadece... Yani..."

"Evet."

"Nerede çekilmiş?"

"Nijerya, sanırım. Dün yayımlanmış."

"Oralarda çok kaçık var, Daniel. Sahteciler... Yalancılar..."

"Başka videolar da var. Bunun yayımlanmasından sonra dört ya da beş tane daha çıktı."

"Hepsi sahte olmalı. İnsanlar böyle hikâyeler karşısında heyecanlanır. Bunlara internet geyiği diyorlar. Zayıf Adam'ı hatırlıyor musun? Onun anısına arkadaşlarını öldürmeye çalışan kızlar olmuştu. Çok korkunçtu."

"Her saat başı dört ya da beş video çıkıyor, Margot."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Peki, ne yapmamı istiyorsun?"

"Okulları tatil et."

"Anne babaların buna ne tepki vereceğini düşünebiliyor mu-

sun? Çocukların hepsini bugün eve gönderirsem, seçimlerde *oy* veren milyonlarca anne babanın ne yapacağını sanıyorsun?"

"Sen üyelerinden biri yaralanırsa öğretmenler sendikasının ne yapacağını düşünebiliyor musun? Sakat kalırsa? Öldürülürse? O zaman nasıl bir sorumluluğun olacağını düşün!"

"*Öldürülürse* mi?"

"Olabilir."

Margot başını eğdi ve masanın kenarını kavrayan ellerine baktı. Bunlara uyduğu için aptal gibi görünecekti. Her şey bir televizyon şovunun parçası olmalıydı. Saçma sapan bir *şaka* yüzünden, bu büyük metropoldeki okulları tatil eden 'akılsız belediye başkanı' olarak anılacaktı. Ama ya okulları tatil etmezse ve bir şey olursa... Bu kez kendisini uyaran, önlem alması için Margot'u ikna etmeye çalışan, ama bu konuda başarısız olan büyük eyaletin valisi Daniel olurdu. Elbette fazlasıyla prim toplayan da. Daniel'in Vilayet Konağı'ndan canlı yayında, yanaklarından yaşlar süzülerek mülakat verdiğini görür gibiydi. Kahretsin!..

Daniel telefonuna baktı.

"Iowa ve Delaware'de okulları tatil ettiklerini açıklamışlar," dedi.

"Peki."

"Ne demek, peki?"

"Peki, 'peki' demektir. Tamam! Peki, okulları tatil edeceğim!"

Dört ya da beş gün neredeyse evine hiç gitmemişti. Ofisten ayrıldığını, eve gittiğini veya yatağa yattığını hatırlamıyordu. Ama bunları bir şekilde yapmış olmalıydı. Telefonu hiç susmuyordu. Uykuya dalarken elinde telefon oluyordu ve uyanınca da hemen telefonu eline alıyordu. Kızlarla Bobby ilgilendiği için onları düşünmek zorunda kalmıyordu ve Tanrı affetsin, zaten kendi kızları aklına bile gelmiyordu.

Dünyanın her yerinde bir şey patlak vermişti ve neler olduğunu kimse bilmiyordu.

Öncelikle televizyonlarda *Hastalıkları Kontrol Merkezi*'nin özgüven dolu sözcüleri bunun bir virüs olduğunu, ama çok ciddi bir salgın yaşanmadığını, çoğu kişinin iyileştiğini ve genç kızların elleriyle insanlara elektrik veriyor gibi *göründüklerini* ifade etmişlerdi. Bunun imkânsız olduğunu herkes bilirdi. Haber sunucuları makyajları bozulacak kadar gülmüşlerdi. Eğlence olsun diye çağırdıkları birkaç deniz biyoloğu, *elektrikli yılan balıkları* hakkında konuşmuştu. Sakallı bir adam, gözlüklü bir kadın ve akvaryumdaki balıklar sabah haberlerinin esaslı bir parçası olmuştu.

"Pili icat eden adamın, elektrikli yılan balıklarından ilham aldığını biliyor muydunuz?"

"Bunu bilmiyordum, Tom. Gerçekten çok ilginç!"

"Bir atı bile yere devirebileceklerini duymuştum."

"Şaka yapıyor olmalısın, bu aklıma bile gelmez."

"Japonya'da bir laboratuvar, Noel ağaçlarını bir akvaryum dolusu elektrikli yılan balığıyla aydınlatmış. Biz aynısını bu kızlarla yapamayız galiba, değil mi?"

"Bence yapamayız, Tom. Ancak Noel her sene biraz daha erken geliyor gibi... Ve şimdi, hava durumu..."

Margot ve valilik durumun ciddiyetini, haber kanalları yaşananların gerçek olduğunu anlamadan günler önce kavramıştı. Parklarda yaşanan kavgalarla ilgili ilk raporları onlar okumuştu. Çocukların –çoğunlukla erkek ama bazen de kız çocukların– nefessiz kalıp titreyerek yere düşmesine; sonrasında kollarında, bacaklarında veya karınlarının yumuşak derisinde açılmış yapraklar gibi görünen yaralar çıkmasına neden olan, yeni ve tuhaf bir şiddet türüydü bu. Önce hastalıktan şüphelenilmiş, ardından da çocukların okula getirdiği yeni bir tür silahın buna neden olduğunu düşünmüşlerdi. Ancak ikinci haftaya girdiklerinde, sebebin bir silah da olmadığını anlamışlardı.

Akla yakın olanı, çılgınca olandan nasıl ayıracaklarını bilemediklerinden dolayı bütün delice teorileri gözden geçirmiş-

lerdi. Gece geç saatte Margot, Delhi'deki bir grup araştırmacının, kızların köprücük kemiklerinin üzerinde çizgili bir kas bulduğunu ve buna *'elektrik organı'* ya da burgulu yapısından dolayı *'kas çilesi'* adını verdiğini bildiren bir rapor okumuştu. Köprücük kemiklerinin uçlarında, bir tür elektrik *eko-lokasyon* yaratan *elektro-alıcılar* olduğunu ileri sürmüşlerdi. MR görüntülerine göre, yeni doğmuş kız bebeklerin köprücük kemiklerinde kas çilesinin başlangıçları tespit edilmişti. Margot bu raporu fotokopiyle çoğaltmış ve eyaletteki bütün okullara e-postayla göndermişti. Bir yığın akıl almaz görüşün içinde, bu rapor bilimselliğe en yakın yaklaşımı sunmuştu. Daniel bile bir anlığına ondan nefret ettiğini unutup memnun olmuştu.

İsrailli bir antropolog, insanlarda bu organın gelişmesinin, suda yaşayan maymun tezini kanıtladığını ileri sürmüştü. Bu teze göre atalarımız ormanda değil, okyanuslarda yaşadığı için vücudumuz tüylerle kaplı değildi. Bir zamanlar okyanusların derinliklerinde elektrikli yılan balığı ve torpilbalığı gibi canlılarla beslendiğimiz ileri sürülüyordu. İlahiyatçılar ve din adamları haberleri kendilerine göre yorumlayıp, kıyametin yaklaştığını kesin olarak gösteren işaretler bulmuşlardı. Sevilen bir tartışma programında 'Elektrik Kızlar' üzerinde tıbbi incelemeler yapılmasını talep eden bir bilim adamı ve kıyamet alameti oldukları için insan elinin onlara dokunmaması gerektiğini ileri süren bir papaz arasında yumruk kavgası çıkmıştı. İnsanın genlerinde eskiden bu yana mevcut olan ve yeniden uyanan bir güç mü, yoksa bir mutasyon veya korkunç bir sakatlık mı olduğu konusunda farklı görüşler ileri sürülüyordu.

Margot uykuya dalmadan hemen önce, kanatlı karıncaları ve göl kıyısındaki evlerinin her yaz nasıl kanatlı karınca istilasına uğradığını düşünüyordu. Kereste kaplı çerçevelere tutunup yukarıya doğru çıkan ve ağaçların gövdelerinde yürüyen kanatlı karıncalar havayı o kadar doldururdu ki, nefes alırken birinin içine kaçacağını sanırdı. Bu karıncalar bütün yılı yer

altında, tamamen tek başlarına geçirirlerdi. Yumurtalarından çıkar, toz ve tohum ne bulursa yer, bekler, bekler, yine beklerlerdi. Sonra bir gün, sıcaklık yeterince yüksek olduğunda ve rutubet tam olması gerektiği orana ulaşınca... hepsi bir anda havalanırdı. Birbirlerini bulmak için... Margot bu düşüncelerinden hiç kimseye bahsedemezdi. Stresten aklını kaçırdığını düşünürlerdi. Tanrı bilir, yerini almaya hazır çok insan vardı. Gün boyu yanmış çocuklarla, nöbet geçiren çocuklarla, kavga eden ve kendi güvenlikleri için gözaltına alınan kız çeteleriyle dolu raporlarla uğraştıktan sonra yatağına uzanır ve düşünürdü: Neden şimdi? Neden şu anda? Ve baharı bekleyen karıncalar tekrar tekrar aklına gelirdi...

Üçüncü hafta kocası Bobby'den Jocelyn'in kavgaya karıştığını bildiren bir telefon aldı.

Olayların patlak verdiği beşinci gün, okullarda erkek ve kız çocukları birbirinden ayırmışlardı. Söz konusu saldırı gücüne sadece kızların sahip olduğunu anladıklarında, bunu yapmaları gerekli olmuştu. Erkek çocuklarına tek başlarına dışarı çıkmamalarını ve evden fazla uzağa gitmemelerini söyleyen anne babalar vardı. "Neler olduğunu bir defa görmeniz lazım," demişti soluk yüzlü bir kadın televizyonda. "Parkta bir kızın hiçbir neden yokken, bir oğlan çocuğuna neler yaptığını gördüm. Çocuğun gözlerinden kan damlıyordu. *Gözlerinden*... Böyle bir şeyi bir defa gören hiçbir anne oğlunu gözünün önünden ayırmaz."

Ancak çocuklar sonsuza kadar evde kapalı kalamazdı. Bunun için yeni düzenlemeler yapılmıştı. Erkek çocuklar otobüslerle, yalnızca erkeklerin devam ettiği okullara gitmeye başlamıştı. Buna ayak uydurmaları zor olmamıştı. İnternette birkaç video izlemek, içlerinin dehşetle dolmasına yetiyordu.

Ancak kızlar için işler bu kadar basit değildi. Onları birbirinden uzak tutmak mümkün değildi. Bazıları öfkeli, bazıları aksiydi. Şimdi neler olduğu açığa çıktığı için çoğu güçlerini ve becerilerini kanıtlamaya can atıyordu. Bazı kazalar ve ya-

ralanmalar olmuştu. Bir kız, bir başkasını kör etmişti. Öğretmenler korku içindeydi. Televizyondaki uzmanlar, "Güvenliği sağlamak için hepsini kilit altına almak lazım," diyordu. Anlaşıldığı kadarıyla kızların hemen hepsi yaklaşık on beş yaşındaydı. Ancak bu bir şeyi değiştirmiyordu. Hepsini kilit altına almanın bir yolu yoktu. Yine de insanlar bunu talep ediyordu.

Şimdi Jocelyn de kavga ederken yakalanmıştı. Margot eve gelip kızını göremeden, basın tüm bu olanları öğrenmişti. Eve ulaştığında ön bahçesine haber kanallarının kamyonları çoktan yanaşmıştı.

"Sayın Belediye Başkanı, kızınızın bir erkek çocuğunu hastanelik ettiğine yönelik haberler var. Bir açıklama yapacak mısınız?"

Hayır, bir açıklama yapmayacaktı.

Bobby oturma odasında Maddy ile birlikteydi. Maddy babasının kucağında bir yandan süt içiyor, diğer yandan da *Powerpuff Girls* izliyordu. Annesinin içeri girdiğini görse de yerinden kıpırdamamış, bakışlarını tekrar televizyona çevirmişti. Pekâlâ... Margot, kendisinin etrafından televizyonu görmeye çalışan Maddy'nin başının üstüne bir öpücük kondurdu. Bobby ise Margot'un elini tuttu.

"Jos nerede?"

"Üst katta."

"Ve?"

"Herkes gibi korku içinde."

"Tabii..."

Margot yatak odasının kapısını yavaşça kapattı.

Jocelyn yatağının üstüne oturmuş, bacaklarını ileriye doğru uzatmıştı. Oyuncak ayısı elindeydi. O hâlâ çocuktu, sadece bir çocuk...

"Duyduğum anda aramalıydım," dedi Margot. "Özür dilerim."

Jocelyn ağlamak üzereydi. Margot yavaşça yatağın kenarına oturdu.

"Baban kimseyi kötü yaralamadığını söyledi."

Sessizlik oldu. Jos bir şey söylemediği için Margot konuşmaya devam etti.

"Senden başka... üç kız daha mı vardı? Onların başlattığını biliyorum. O çocuk sizin yanınıza asla gelmemeliydi. John Muir Hastanesi'nden az önce ayrılmışlar. Çocuk sadece fena halde korkmuş. Durumu da iyiymiş."

"Biliyorum..."

Pekâlâ... Sözlü iletişim... Bu da bir başlangıç sayılırdı.

"İlk defa... ne zaman yapmıştın?"

Jocelyn gözlerini devirdi. Bir eliyle battaniyesini çekiştiriyordu. Margot tekrar sordu.

"Bu ikimiz için de çok yeni, tamam mı? Ne zamandır yapıyorsun?"

O kadar alçak sesle fısıldamıştı ki, Margot onu güçlükle duymuştu.

"Altı aydır."

"*Altı ay* mı?!"

Hata yapmıştı. Ona asla şüpheyle yaklaşmamalı, asla korkutmamalıydı. Jocelyn dizlerini kendine çekti.

"Özür dilerim," dedi Margot. "Sadece... sadece biraz şaşırdım, hepsi bu."

Jos kaşlarını çattı. "Benden önce birçok kız yapmaya başlamıştı. Bu biraz... biraz eğlenceliydi... ilk başta, statik elektrik gibi."

Statik elektrik mi? Nasıl yani? Saçınızı tarayıp, tarağı balona mı tutuyordunuz? Bunu doğum günü partilerinde sıkılan altı yaşındaki çocukları eğlendirmek için yaparlardı.

"Kızlar eğlenceli veya çılgınca şeyler yapıyorlardı. İnternette nasıl böyle oyunlar oynanacağını anlatan bazı videolar var."

İşte ebeveynlerinizden sakladığınız sırrın önemini tam da bu anda anlarsınız. Daha önce duymadıklarını bildiğiniz bir şey vardır.

"Sen nasıl... bunu yapmayı nereden öğrendin?"

Jos, "Bilmiyorum," diye cevapladı. "Sadece yapabileceğimi hissettim, tamam mı? Sanki bir anahtar... *çevrilmiş* gibi."

"Neden bir şey söylemedin? Neden bana anlatmadın?"

Pencereden bahçeye doğru baktı. Yüksek, siyah çitlerin gerisinde ellerinde kameralar olan insanlar toplanmaya başlamıştı.

"Bilmiyorum..."

Margot kendi annesiyle erkekler veya partilerde yaşananlar hakkında konuşmaya çalışmasını hatırladı. Neyin *ileri gitmek* kabul edileceği veya bir erkeğin ellerinin nerede durması gerektiği hakkında konuşmak istemesini... Böyle konuşmalara başlamanın ne kadar imkânsız olduğunu da hatırlıyordu.

"Göster bana!"

Jos gözlerini kıstı. "Yapamam... Canını yakarım."

"Alıştırma yapıyor muydun? Beni öldürmeyecek ya da krize sokmayacak kadar kendini kontrol edebilir misin?"

Jos derin bir nefes aldı ve yanaklarını şişirdi. Sonra nefesini ağır ağır verdi.

"Evet..."

Annesi başını salladı. Karşısındaki kendi kızıydı: Vicdanlı ve ciddi. O hâlâ Jos'tu.

"O zaman bana göster."

"Acımasına engel olacak kadar iyi kontrol edemiyorum, tamam mı?"

"Ne kadar acıyacak?"

Jos parmaklarını açıp avuç içine baktı. "Benim hissettiğim acı değişiyor. Bazen çok acıyor, bazen de hiç acımıyor."

Margot dudaklarını sımsıkı kapattı. "Peki."

Jos elini uzattı, ama sonra geri çekti. "Yapmak istemiyorum."

Bir zamanlar bu çocuğun vücudunun her köşesini temizlemek Margot'un işiydi. Kendi çocuğunun sahip olduğu güçü bilmemeyi asla kabul edemezdi.

"Artık aramızda sırlar olmayacak. Göster bana."

Jos neredeyse ağlayacaktı. İşaret ve orta parmağını anne-

sinin koluna koydu. Margot, Jos'un nefesini tutmasını, kaşlarını çatmasını, kol kaslarını germesini ya da herhangi bir şey *yapmasını* bekliyordu. Ama hiçbir şey yapmamıştı... Sadece acı vardı...

Sağlık Kontrol Merkezi'nin hazırladığı, gücün özellikle 'insan beynindeki acı merkezini etkilediği' yönündeki raporu okumuştu. Yani elektrik çarpmasına benzemekle birlikte, daha çok can acıtıyordu. Vücudun acı algılayıcılarının yanıt vermesini hedefleyen bir atıştı. Yine de, derisinin buruşup dalgalanacağını veya akımın insanı sokan bir yılan gibi hızla ilerlemesine benzer bir şey görmeyi bekliyordu.

Ama bunun yerine, yağmur fırtınasından sonra ıslanan yaprakların kokusunu aldı. Ailesinin çiftliğinde olduğu gibi, rüzgârın düşürdüğü meyvelerin çürüdüğü bir elma bahçesindeydi.

Ve sonra acıyı hissetti. Kolunda, Jos'un kendine dokunduğu yerde kemik ağrısı gibi acı başlamıştı. Kaslarında ve eklemlerinde ilerliyor, sonrasında ise derinleşiyordu. Birisi sanki kemiğini kırıyor, çeviriyor ve eğiyordu. Jos'a durmasını söylemek istiyor, ama ağzını açamıyordu. Tanımlayamadığı bir madde, kemiğini içeriden yarar gibi kazarak ilerliyordu. Gözünün önüne, kol kemiğinin iliğinde patlayan sert ve yapışkan bir yumru ya da bir tümör geliyordu. Ön ve arka kol kemiğini parçalara ayırıyordu. Tüm bunların yanında Margot'un midesi de bulanıyordu. Bağırmak istiyordu. Acı bütün koluna ve vücuduna yayılmıştı, kusmak üzereydi. Şimdi acıyı vücudunun her yerinde hissediyordu. Başının içinde yankılanıyor, omurgasından aşağı inip sırtına yayılıyor, boğazının etrafını sarıyor, köprücük kemiğinde toplanıyordu.

Köprücük kemiği... Daha birkaç saniye olmuştu, ama zaman yavaşlamışa benziyordu. Sadece acı, dikkatini bu kadar vücudu üzerinde toplamasına sebep olabilirdi. Margot göğsündeki yankılanmayı böyle fark etmişti. Acı, dağların ve ormanların arasında, tam da köprücük kemiğinde bir nota

çalıyordu. Buna cevap veren ise bir yankıydı ve sanki acının kendisine, "Seni kabul ediyorum!" diyordu.

Bu ona bir şey hatırlatıyordu. Çocukken oynadığı bir oyunu. Ne komik, bu oyun yıllardır aklına gelmemişti. Hatta kimseye de anlatmamıştı. Anlatmaması gerektiğini biliyordu, ama bunu nasıl bildiğini de bilmiyordu. Oyunda o bir cadıydı ve avucunda bir ışık topu yaratabiliyordu. Erkek kardeşleri, cips paketlerinden çıkan fişlerle aldıkları plastik ışın tabancalarıyla uzay adamları oluyorlardı. Ama tamamen kendi başına, evlerinin yanındaki kayın ağaçlarının arasında oynadığı bu küçük oyun farklıydı. Bu oyunda bir silaha, uzay kaskına ya da ışın kılıcına ihtiyacı yoktu. Margot kendi kendine yetiyordu.

Göğsünün, kollarının ve ellerinin karıncalandığını hissediyordu. Sanki ölmüş olan kolu hayata dönmeye başlamıştı. Artık acı yoktu, ama bunun bir önemi kalmamıştı. Başka bir şey oluyordu. İçgüdüsel olarak tırnaklarını Jocelyn'in kırkyama battaniyesine geçirdi. Yeniden ormanın gölgesindeymiş gibi kayın ağaçlarının, yaşlı kerestelerin ve ıslak toprağın kokusunu alıyordu.

Yıldırımı dünyanın ucuna gönderdi...

Gözlerini açtığı zaman ellerinin etrafında bir iz vardı. İç içe çizilmiş koyu ve açık renkli daireler, tırnaklarını geçirdiği yerde battaniyeyi de yakmıştı. Ve biliyordu, o *çevrilmeyi* hissetmişti. Belki eskiden de bildiğini ve her zaman ona ait olduğunu hatırlıyordu. Ona elinde toplayabilecek kadar sahipti... Çarpmasını emredecek kadar...

"Ah, Tanrım!" dedi. "Ah, Tanrım!.."

Allie

Florida, ABD

Allie mezarın üstüne tırmanıp üzerinde yazan isme baktı. İçindekileri hatırlamak için hep bir dakika dururdu. "Hey, orada neler yapıyorsun, Annabeth MacDuff? Sevgili anne?" Ve bir sigara yaktı.

Sigara, Bayan Montgomery-Taylor'un Tanrı'nın gözünde tiksindirici olduğunu söylediği hayatın dört veya beş bin zevkinden biriydi. Korlaşan ateşi, içine çektiği dumanı... Dudaklarını ayırıp dumanı dışarı üflemesi bile, "Lanet olsun sana Bayan Montgomery-Taylor!" diyordu. "Sana da, kilisedeki kadınlara da, İsa'ya da lanet olsun!" Sigarasını her zamanki gibi parmak uçlarıyla yakması yeterli olur ve çocuklara birazdan olacaklarla ilgili bir fikir verirdi. Ama Allie bugün sigarasını her zamanki gibi yakmak istemiyordu.

Kyle çenesiyle işaret edip, "Geçen hafta Nebraska'da birkaç çocuğun bunu yaptığı için bir kızı öldürdüğünü duydum."

"Sigara içtiği için mi? Çok zalimlermiş."

Hunter, "Okuldaki çocukların yarısı senin yapabildiğini biliyor," dedi.

"Ne olmuş?"

Hunter, "Baban seni fabrikasında kullanabilir," dedi. "Elektrikten tasarruf eder."

"O benim babam değil."

Gümüş renkli ışık parmak uçlarında titreşti. Çocuklar onu izliyordu.

Mezarlık güneş batınca yağmuru bekleyen cırcırböcekleri

ve kurbağalarla hayata dönüyordu. Uzun ve sıcak bir yaz geçiriyorlardı. Toprak, bir fırtına çıkmasını istiyordu.

Bay Montgomery-Taylor; Jacksonville, Albany ve Statesboro'da şubeleri olan bir et paketleme şirketinin sahibiydi. İşe et paketleme adını vermişlerdi, ama aslında yaptıkları et üretimiydi. Yani hayvan öldürme... Bay Montgomery-Taylor, Allie'yi küçükken işyerine götürmüştü. Kendisini küçük bir kıza erkeklerin dünyasını öğreten, iyi bir adam olarak görüyordu. Allie her şeyi gözlerini kırpmadan veya başını çevirmeden izlediği için kendisiyle gurur duymuştu. Ziyareti boyunca Bay Montgomery-Taylor'un eli kıskaç gibi omzunda durmuştu. Danaların bıçakla tanışmadan önce toplandıkları yeri göstermişti. Danalar çok akıllı hayvanlardı. Eğer onları korkutursanız, etleri pek lezzetli olmazdı. Onlara dikkatli davranmanız gerekirdi.

Tavuklar pek zeki değildi. Beyaz tüylü tavukları kasalardan çıkarmalarını izlemişlerdi. Adamlar tavukları alıyor, kar beyazı arkalarını çeviriyor ve bacaklarını taşıma kayışına takıyorlardı. Bu kayışa takılı tavuklar ilerliyor ve başları elektrik verilmiş bir suya giriyordu. Ciyaklayıp titriyorlardı. Birbiri ardına önce kasılıyor, sonra gevşiyorlardı.

"Onlara nazik davranıyoruz," demişti Bay Montgomery-Taylor. "Kendilerine neler olduğunu anlayamıyorlar..."

Ve gülmüştü... Çalışanları da onunla birlikte gülmüştü.

Allie tavukların birkaçının başlarını kaldırdığını fark etmişti. Su onları sersemletmemişti. Bantta ilerlerken uyanıklardı ve haşlama tankına girerken bilinçleri yerindeydi.

"Etkin, hijyenik ve vicdanlı," demişti Bay Montgomery-Taylor.

Allie, Bayan Montgomery-Taylor'un cehennemle ilgili kendinden geçerek yaptığı konuşmaları düşündü. Dönen bıçaklar, bütün vücudunuzu yakan kaynar su, fokurdayan yağ ve erimiş kurşun akan nehirler gözlerinin önüne geldi.

Allie, taşıyıcı bandın yanına koşup tavukları prangalarından çıkarmak ve onları bütün öfkeleriyle serbest bırakmak istiyordu. Özellikle Bay Montgomery-Taylor'a saldırıp gagala-

rını ve pençelerini ona geçirdiklerini, intikamlarını aldıklarını düşünüyordu. Ama *Ses* ona, "Şimdi zamanı değil *kızım*," demişti. "Senin vaktin henüz gelmedi." Bu *Ses* onu hayatında hiç yanıltmamıştı. Bu yüzden Allie başını sallayıp, "Çok ilginç," demişti. "Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Bu fabrika gezisinden kısa süre sonra yeteneğini keşfetmişti. Sanki saçının uzadığını fark ettiği zaman gibiydi. Yeteneği bunca zamandır ağır ağır gelişiyordu.

Akşam yemeği yiyorlardı. Allie çatalına uzanmış ve elinden bir kıvılcım çıkmıştı.

İçindeki Ses, "Bir daha yap," demişti. "Tekrar yapabilirsin. Dikkatini topla." Göğsündeki bir şeyi çevirmiş veya titretmiş ve kıvılcım yine çakmıştı. "Aferin," demişti Ses. "Ama bunu onlara gösterme. Onlar anlamaz." Bay ve Bayan Montgomery-Taylor olanları fark etmemişlerdi. Allie başını kaldırmamış ve ifadesini değiştirmemişti. Ses, "Bu sana ilk hediyem kızım," demişti. "Kullanmasını öğren..."

Yatak odasında alıştırma yapmış, kıvılcımı bir elinden diğerine atlatmıştı. Yatağının başındaki lambanın ışığını artırmış ve sonra kısmıştı. Kâğıt peçetenin ortasını yakmıştı. İğne deliği kadar küçük bir yanık açabilinceye kadar alıştırma yapmıştı. Daha küçük... Bunları yapmak dikkatini sürekli yoğunlaştırmasını gerektiriyordu. Bunu yapmayı beceriyordu. Bir başkasının, sigarasını elinden çıkan kıvılcımla yakabildiğini hiç duymamıştı.

İçindeki Ses, "Bunu kullanacağın bir gün gelecek," diyordu. "Ve o gün ne yapacağını bileceksin..."

İsteyen oğlanların kendisine dokunmasına genelde izin verirdi. Bu mezarlığa da bunun için gelmişlerdi. Bacaklarından kalçasına doğru yükselen bir el, şeker gibi dudaklarının arasından çıkarılan ve öpüşürlerken yan taraflarında tutulan yanan bir sigara... Kyle ona sokulup elini karnının üstüne koymuş ve tişörtünü çekiştirmeye başlamıştı. Allie ani bir hareketle onu durdurdu. Kyle gülümsedi.

"Yapma şimdi," dedi tişörtünü biraz yukarı çekerek.

Allie elinin tersiyle ona biraz akım verdi. Fazla değil. Sadece onu durduracak kadar.

Kyle elini geri çekti. Ona ve üzgün bir şekilde Hunter'a baktı.

"Hey, neler oluyor?"

Allie omuz silkti. "Havamda değilim."

Hunter gelip diğer yanına oturdu. Allie ikisinin arasında sıkışmıştı. İkisinin de vücudu ona doğru yaslanıyor, pantolonlarının önündeki şişlik akıllarından geçeni gösteriyordu.

"Olabilir. Ama bizi buraya sen getirdin ve *biz* havamızdayız," dedi Hunter.

Kolunu onun omzuna sarmıştı. Büyük ve güçlü elinin başparmağıyla göğsüne dokunuyordu. "Haydi ama," dedi. "Sadece üçümüz biraz eğleneceğiz!"

Ağzını açıp onu öpmek için yaklaştı.

Aslında Hunter'dan hoşlanıyordu. 1.90 boyunda, geniş omuzları olan güçlü bir çocuktu. Birlikte iyi vakit geçiriyorlardı. Ama Allie buraya bunun için gelmemişti. İçinde farklı bir his vardı.

Onu koltuk altından yakaladı. İğnelerinden biri, iyi bilenmiş bir bıçak gibi keskin ve dikkatle Hunter'ın kasına girmişti. Lambanın ısısını artırarak, bıçağı biraz daha derine batırdı. Sanki bıçak ateşten yapılmış gibiydi.

"Lanet olsun!" dedi Hunter ve geriye doğru sıçradı. "Lanet olsun!" Sağ elini, sol koltuk altına götürmüştü ve ovalıyordu. Sol kolu ise durmaksızın titriyordu.

Kyle çok sinirlenmişti. Onu kendisine doğru çekerek, "Bizi ne demeye buraya getirdin o zaman?" diye sordu.

Ve Allie onu boğazından, tam çenesinin altından yakaladı. Eli gırtlağına dayanmış bir bıçak gibiydi. Kyle'ın ağzı açık kalmıştı. Boğulur gibi sesler çıkarıyordu. Hâlâ nefes alıyor, ama konuşamıyordu.

"Allah kahretsin!" diye bağırdı Hunter. "Eve yürüyerek gidersin!"

Hunter geri çekildi. Kyle boğazını tutarak çantasını topluyordu. Arabalarına dönerlerken, "Belanı! Versin!" diye bağırdı. Devamında ne söylediği ise anlaşılamadı.

Hava kararıktan sonra da uzun süre mezarlıkta kalmış ve ebedi istirahatgâhında yatan sevgili anne Annabeth MacDuff'un mezarının üzerinde, parmaklarını şaklatarak çıkardığı kıvılcımla yaktığı sigaraları içmişti. Akşama ait sesler etrafında yükselirken, içinden gel ve beni al diye geçirmişti.

Sese dedi ki: "Hey anne! Zamanı geldi, değil mi?"

Ses şöyle yanıt verdi: "Tabii geldi, kızım. Hazır mısın?"

Allie dedi ki: "Başlasın..."

Eve bahçe kafesinden tırmanarak girdi. Ayakkabılarının bağcıklarını birbirine bağlayıp boynuna asmıştı. Ayak parmaklarını kafese geçirmiş, dallara tutunarak kendini yukarı doğru çekmişti. Daha küçükken Bayan Montgomery-Taylor, bir ağaca birkaç hareketle tırmanıverdiğini görmüş ve "Şuna da bak! Tam da bir maymun gibi tırmanıyor," demişti. Sanki uzun zamandır maymun olduğundan şüpheleniyormuş da, bunun doğru olduğunu görmeyi bekler gibiydi.

Allie yatak odasının penceresine ulaştı. Pencereyi dönüşünü de düşünerek, biraz aralık bırakmıştı. Pervazını yukarı itip ayakkabılarını boynundan çıkardı ve içeri attı. Sonra kendisini pencereden aşağı, odasının içine bıraktı. Saate baktı. Akşam yemeğine yetişmişti ve hiç kimsenin ona kızması için bir neden yoktu. Alçak sesle güldü ve bir ses de kahkaha atarak ona yanıt verdi. Odada başka birinin daha olduğunu anlamıştı ve kimin kahkaha attığını şimdi biliyordu.

Bay Montgomery-Taylor, imalat hattındaki uzun kollu makinelerden biri gibi rahat koltuğundan kalktı. Allie derin bir

nefes aldı, ama bir şey söyleyemeden adam elinin tersiyle ağzına bütün gücüyle vurdu. Sanki şehir kulübünde tenis topuna vurur gibiydi. Çenesinden raketin topa vurmasıyla çıkan *pat* sesini andıran bir ses gelmişti.

Öfkesi hep çok kontrollü ve sessiz olmuştu. Ne kadar az söz söylerse, o kadar öfkeli demekti. Kokusundan içki içtiği anlaşılıyordu. Öfkeyle homurdandı: "Seni gördüm. Seni o çocuklarla mezarlıkta gördüm. Küçük! Rezil! Fahişe!" Her sözün ardından bir yumruk, tokat veya tekme geliyordu. Allie eğilip bükülmemiş, ona durması için yalvarmamıştı. Bunu yaparsa dayağın uzayacağını biliyordu. Adam dizlerini ayırmıştı ve eli kemerindeydi. Ona nasıl bir fahişe olduğunu gösterecekti. Sanki geçmişte defalarca göstermemiş gibi...

Bayan Montgomery-Taylor alt katta oturmuş, radyoda polka dinliyor ve kimseye zarar vermeyecek kadar minik yudumlarla şarap içiyordu. Bay Montgomery-Taylor'un akşamları üst katta neler yaptığı umurunda değildi. En azından kocası bu sırada mahalledeki kadınları sıkıştırmıyordu. Ayrıca o kız başına gelenleri hak etmişti. Eğer bir nedenle bu küçük evde yaşananlarla ilgilenen bir gazeteci o anda mikrofonu uzatıp, "Bayan Montgomery-Taylor, sizce eşiniz yetimhaneden aldığınız on altı yaşındaki o melez kıza neler yapıyor? Sizce kız neden bu kadar bağırıyor olabilir?" diye sorsaydı, "Onu biraz hırpalıyor, ama kız bunu hak etti," diye yanıt verirdi. Ve gazeteci, "Peki başka kadınları sıkıştırmasıyla ilgili ne düşünüyorsunuz?" diye biraz daha ısrar etse, Bayan Montgomery-Taylor kötü bir koku almış gibi yüzünü buruşturduktan sonra kendine güvenen gülümsemesini tekrar takınır ve "Erkekleri bilirsiniz," derdi.

Ses onunla ilk defa yıllar önce yine böyle bir günde, Allie yatağının üstüne bastırılmış, başı yatağın başlığına dayanmış, adamın eli boğazını sıkarken konuşmuştu. Onu kendi zihninin içinde son derece net bir şekilde duymuştu. Aslında düşününce, Ses'i uzun zamandır hafif de olsa duyduğunu hatırlıyordu. Montgomery-Taylor ailesinin evine gelmeden önce,

evden eve ve elden ele dolaştığı zamanlarda bile kendisine dikkatli olmasını söyleyen, onu tehlikelere karşı uyaran, uzaklardan gelen, kısık bir Ses vardı.

Ses dedi ki: "Sen çok güçlüsün, bunu atlatabilirsin."

Adam boğazını güçle sıkarken Allie sordu: "Anne?" Ve Ses yanıt verdi: "Evet kızım..."

Bugün özel hiçbir şey olmamıştı. Her zaman olduğundan daha fazla kışkırtıldığını söyleyemezdi. Sadece her geçen gün insan biraz daha büyüyor ve her gün bir şeyler değişiyordu. Geçen günlerin ardından, önceden imkânsız olan bir şey aniden mümkün hâle gelir. Bir kız çocuğu yetişkin bir kadına böyle dönüşür. Sonuca kadar adım adım ilerlenir. Adam üzerinde debelenirken Allie neler yapabileceğini artık biliyordu. Gücünün haftalardır, hatta belki aylardır neye yettiğinin farkındaydı. Ama şu anda tam olarak emin olmuştu. Şimdi yapabilir ve hedefi kaçırma ya da karşılığını görme riskiyle karşılaşmazdı. Sanki elini uzatıp bir düğmeyi çevirmek kadar basit görünüyordu. Işığı açmaya neden daha önce karar vermediğini bilemiyordu.

Sese dedi ki: "Şimdi, değil mi?"

Ses yanıt verdi: "Öyle olduğunu biliyorsun..."

Odayı yağmur sonrası toprak kokusu gibi bir koku doldurdu. Bay Montgomery-Taylor sonunda yağmurun başladığını düşünerek yukarı baktı. Çatlamış toprağın yağmuru kana kana içtiğini düşünüyordu. Damlaların açık kalan pencereden içeri girdiğini sandı. İşine devam etmesine rağmen, yağmur düşüncesi içini memnuniyetle doldurmuştu. Allie ellerini şakaklarına götürdü. Kendi küçük parmaklarının etrafında *annesinin* avuçlarını hissediyordu. Bay Montgomery-Taylor'un kendisine değil, pencereden dışarıya bakıp olmayan yağmuru aradığına memnundu.

Kadın yıldırımın önünü açtı ve fırtınanın yolunu çizdi.

Beyaz bir ışık çaktı. Adamın alnında, ağzının çevresinde ve dişlerinde gümüş bir pırıltı titreşti. Doğrulup ayağa kalkan

adam, nöbet geçirir gibi titriyordu. Çenesi birbirine vuruyordu. Büyük bir gürültüyle yere düştü. Allie, Bayan Montgomery-Taylor'un bir şey duymasından korktu, ama kadın radyonun sesini iyice açmıştı. Allie merdivenlerde ayak sesi ya da kendisini çağıran bir ses duymadı. Kalkıp iç çamaşırını ve kot pantolonunu giydi. Eğilip adama baktı. Dudaklarında kırmızı bir köpük vardı. Omurgası tersine eğilmişti ve elleri pençe gibi açılmıştı. Hâlâ nefes alıyor gibi görünüyordu. Allie belki şimdi birisini çağırırsa adamın yaşayacağını düşündü. Avucunu adamın kalbinin üstüne koydu, kalan yıldırımlarını topladı ve onları insanların elektrik ritminden oluştuğu yere gönderdi... Ve adam durdu...

Allie odadan birkaç eşyasını topladı. Pencere pervazının altındaki bir noktaya sakladığı biraz parası vardı ve şimdilik yeterli olacaktı. Bayan Montgomery-Taylor'un gençliğinden kalan ve Allie'nin çektiği acıların üstünü örtmek için yaptığı nezaket gösterilerinin birinde ona verdiği pilli radyoyu da aldı. Telefonunu bıraktı, çünkü telefonun sinyali ile takip edilebileceğini duymuştu. Yatağının başındaki duvarda, kahverengi ahşap haçın üstünde asılı olan küçük ve fildişi İsa heykeline baktı.

"Al onu," dedi Ses.

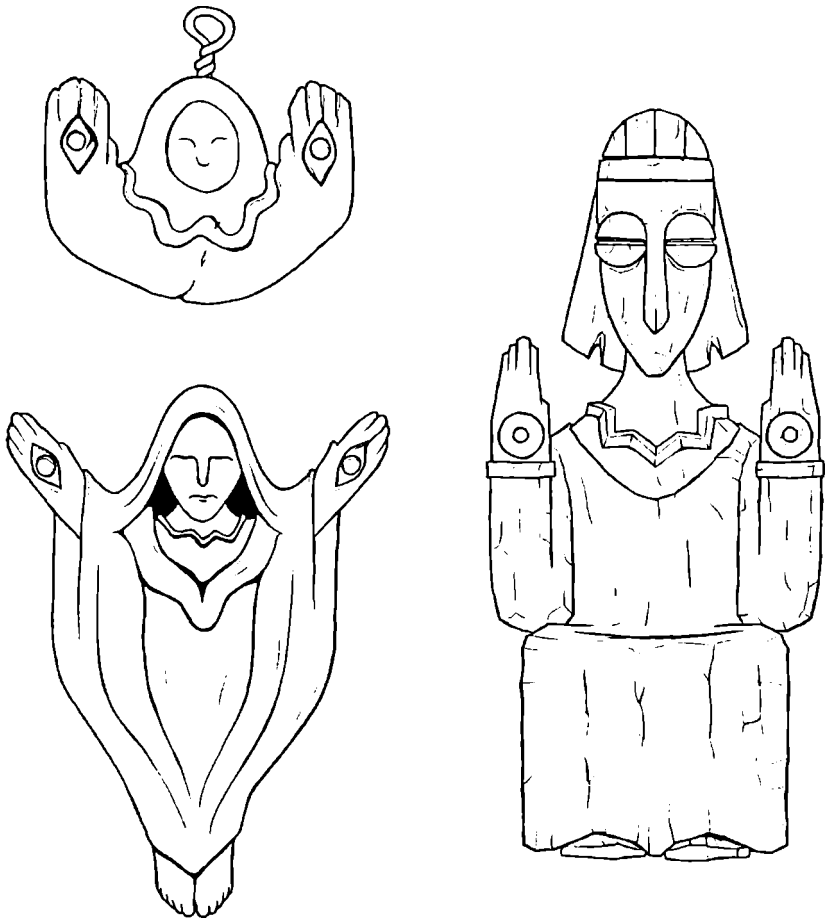
"İyi yaptım mı?" diye sordu Allie. "Benimle gurur duyuyor musun?"

"Ah, çok gurur duyuyorum, kızım. Ve bana daha çok gurur vereceksin. Dünyada *harikalar* yaratacaksın."

Allie küçük haçı spor çantasının içine attı. Hiç kimseye Ses'ten bahsetmemesi gerektiğini biliyordu. Sır tutmayı becerirdi.

Bay Montgomery-Taylor'a son bir defa daha bakıp, kendini pencereden dışarı bıraktı. Belki adam kendisine neyin çarptığını anlayamamıştı. Allie anlayabilmiş olmasını umuyordu. Onu tavukların haşlama kazanına canlı canlı sokabilmeyi ne çok isterdi.

Aşağı inip arka bahçeden geçerken, belki gitmeden yanına mutfaktan bir bıçak alsa iyi olurdu, diye düşündü. Ama sonra aklına gelen düşünce onu güldürdü. Artık bıçağa sadece yemek yerken ihtiyaç duyacaktı...

Kutsal Anne'nin üç çizimi.
Yaklaşık beş bin yıllık.
Güney Sudan'da bir kazıda bulunmuştur.

Dokuz Yıl Önce

Allie

Güney Carolina, ABD

Seksen iki gün boyunca yürüdü ve saklandı. Saklandı ve yürüdü. Kendisini alan olduğu zaman arabalara bindi, ama çoğunlukla yürüdü.

İlk başta on altı yaşındaki bir kızı arabasına almak isteyecek birilerini bulmak zor olmamıştı. Böylece eyalette farklı yönlere doğru gidip, izini kaybettirmeye çalışmıştı. Ancak kuzeye doğru gittikçe ve mevsim yazdan sonbahara dönmeye başladıkça, otostop yapmak için kalkan başparmağına yanıt veren şoförlerin sayısı azalmıştı. Otoyol kenarında bekliyor olmamasına rağmen, çoğu kişi panikleyerek aracını ondan uzağa doğru çevirmeye başlamıştı. Hatta bir adam gaza basıp giderken, yanındaki kadın parmaklarını haç yaparak Allie'ye doğru uzatmıştı.

Allie yola çıktığı ilk günlerde, ikinci el mağazasından bir uyku tulumu almıştı. Tulum biraz kokuyordu, ama Allie onu her sabah havalandırıyordu. Ayrıca henüz fazla yağmur yağmamıştı. Çoğu zaman yiyecek bir şey bulamamasına ve yürümekten ayaklarının acımasına rağmen, yolculuğun tadını çıkarıyordu. Bazı sabahlar güneşin doğmasından hemen sonra uyanıp ağaçların keskin, parlak uç yapraklarına ve günün ilk ışıklarının aydınlattığı patikalara uzun uzun bakıyordu. Işığın ciğerlerinde titreşmesini hissederek, o an orada olduğu için mutluluk duyuyordu. Bir seferinde gri bir kurt üç gün boyunca yanından hiç ayrılmamış, ona fazla yaklaşmayarak birkaç metre uzağında yürümüştü. Yalnızca bir defasında, bir farenin peşinden koşarak

uzaklaşmış, sonra ağzında farenin yumuşak gövdesi ve burnunda kanıyla geri dönmüştü.

Allie Ses'e, "Bu bir işaret mi?" diye sormuştu. Ve Ses, "Ah, evet," diye yanıt vermişti. "Yoluna devam et, kızım..."

Allie gazete okumuyor ve küçük radyosunu da açmıyordu. Haberi yoktu, ama *Kızların Günü*'nü kaçırmıştı. Hayatını neyin kurtardığını bilmiyordu.

Jacksonville'de Bayan Montgomery-Taylor uyku saati gelince üst kata çıkmıştı. Kocasının çalışma odasında gazete okuduğunu ve kızın yaptığı hatalardan dolayı odasında cezalı olduğunu sanıyordu. Kızın yatak odasına girince olanları anladı. Allie, Bay Montgomery-Taylor'u pantolonu bileklerinde, organı şiş bir halde ve ağzından krem rengi halının üstüne akan kanlı köpükle bırakmıştı. Bayan Montgomery-Taylor, darmadağınık olmuş yatağın üstünde yarım saat oturmuş, Clyde Montgomery-Taylor'a bakmıştı. İlk şokun ardından düzenli nefes alabilmeye başlamıştı. En sonunda boş odaya doğru, "Tanrı verdi," demişti. "Ve Tanrı aldı..." Clyde'm pantolonunu yukarı çekmiş, onun etrafında bastığı yerlere dikkat ederek yatağı toplamıştı. Onu masasının başında sandalyeye oturtmayı ve halıyı silmeyi de düşünmüştü. Ama orada dili dışarı çıkmış halde yerde yatmasının küçük düşürücü olduğunu bilmekle birlikte, bunu yapacak gücü kendinde bulamamıştı. Ayrıca kızın odasında ona cezasını verirken olması, hikâyeyi daha inandırıcı kılardı.

Polisi çağırdı ve gece yarısı geldiklerinde onlara ifade verdi. Acısına sempatiyle yaklaşan polislere, kuduz bir köpeğe yardım ellerini nasıl uzattıklarını anlattı. Onlara Allie'nin fotoğraflarını verdi. Bu onu birkaç gün içinde bulmalarına yeterdi. Ancak aynı gece bu polis merkezine, sonra Albany ve Statesboro'dakilere, daha sonra ise ülkenin her yerindeki polis merkezlerine birbiri ardına gelen çağrılar gittikçe arttı. Bu ihbarlar, polis merkezlerini dallanıp budaklanan ve genişleyen bir ağ gibi aydınlatmıştı.

Allie adını bilmediği bir şehirde, sahildeki evlerin yanında uzanan, çalılar ve ağaçlarla kaplı alanda uyuyacak güzel bir yer bulmuştu. Bir kaya aşağı doğru eğilmiş ve altında bir kişinin kıvrılıp yatabileceği kuru ve korunaklı bir yer meydana getirmişti. Allie orada üç gün kaldı. Çünkü Ses, "Burada senin için bir şey var, kızım," diyordu. "Ara ve bul onu!"

Sürekli aç ve yorgun olduğundan, hafif bir baş dönmesi artık ayrılmaz bir parçası olmuştu. Bir bakıma bu his hoşuna gidiyordu. Uzun zamandır yemek yemediği zamanlarda ve kasları böyle ağrırken Ses'i daha net duyabiliyordu. Ses'in kısık, neşeli tonunun kendi annesinin notaları olduğundan emin olduğu için, geçmişte yemek yemeyi bıraktığı da olmuştu.

Allie annesini pek hatırlamıyordu, ama elbette bir annesi olduğunu biliyordu. Dünya onun için üç veya dört yaşlarındayken aydınlanmıştı. Birisiyle alışveriş merkezinde olduğunu hatırlıyordu. Bir elinde balon, diğerinde de bir külah dondurma vardı ve yanındaki kişi –annesi değildi, bundan emindi– "Bu hanıma Rose Teyze diyeceksin. Sana çok iyi davranacak," demişti.

Ses'i ilk defa o anda duymuştu. Başını kaldırıp Rose Teyze'nin yüzüne baktığında Ses, "İyi mi davranacak?" demiş ve sonra devam etmişti. "Evet, tabii. Hiç sanmıyorum!"

O günden sonra Ses onu asla yanıltmamıştı. Rose Teyze biraz içince Allie'ye kötü isimler takan ve hemen hemen her gün bir kadeh içen, berbat yaşlı bir kadındı. Ses Allie'ye ne yapması gerektiğini, okulda öğretmenini nasıl seçebileceğini ve hikâyesini abartıyor gibi görünmeden nasıl renklendirebileceğini öğretmişti.

Ama Rose Teyze'den sonraki kadın ondan daha kötüydü ve Bayan Montgomery-Taylor çok daha kötüydü. Yine de, zihninin içindeki Ses yıllar boyu zarar görmesini önlemişti. Allie güçlükle de olsa kendini korumayı başarmıştı ve şimdi Ses'in ona, "Burada kal ve bekle," demesine karşılık olarak yoluna devam etmiyordu.

Her gün şehre gidip kendisini dışarı atmayacakları sıcak yerleri keşfetmeye çalışıyordu. Kütüphane... Kilise... Küçük ve ısıtması fazla çalışan savaş müzesi... Ve üçüncü gün akvaryuma girmeyi başardı.

Sezon kapalı olduğundan kimse içeri giren çıkana dikkat etmiyordu. Zaten küçük bir yerdi. Akvaryum, bir dizi mağazanın sonunda birbirine bağlanmış beş odadan meydana geliyordu. Dışardaki işarette "Derinliklerdeki Harikalar!" yazıyordu. Allie, kapıdaki çocuğun, "Yirmi dakika sonra döneceğim!" yazısı asıp gazoz almaya gitmesini fırsat bilerek küçük tahta kapıyı açtı ve içeri girdi. Çünkü içerisi gerçekten sıcacıktı. Ve ayrıca Ses ona her yere bakmasını söylemişti. Altına bakılmadık bir taş bile bırakmayacaktı.

İçinde yüzlerce renkli balık türünün bir ileri bir geri dolaştığı ve parlak ışıklarla aydınlatılmış balık tanklarının olduğu odaya girdiği anda, içeride kendisini bekleyen bir şey olduğunu hissetmişti. Bunu göğsünde, köprücük kemiklerinde, parmaklarının ucuna kadar bütün bedeninde hissediyordu. Burada onu bekleyen bir şey, kendisinin yaptığını yapabilen başka bir kız daha vardı. Hayır, bir kız değil. Allie bunu yine diğer titreşen duyusuyla hissediyordu. İnternette bununla ilgili bir şeyler okumuştu. Başka kızlar, eğer odada gücünü açığa çıkarmak üzere olan bir kadın varsa, onun varlığını hissedebildiklerini söylemişlerdi. Ama kimse Allie kadar kuvvetle hissedemiyordu. Gücünü kazanmasının başından beri, yakınındaki insanların da gücü olup olmadığını anlayabiliyordu. Ve burada bir şey vardı...

Aradığını sondan bir önceki balık tankında bulmuştu. Bu tank, içindeki renkli balıklar ve otlarla diğerlerinden daha koyu renkliydi. Dibindeki uzun, koyu renkli ve kıvrımlı yaratıklar oldukları yerde duruyor ya da ağır ağır yüzüyordu. Tankın bir kenarındaki sayacın iğnesi sıfırı gösteriyordu.

Allie bu yaratıkları daha önce hiç görmemişti ve isimlerini de bilmiyordu.

Elini cama dayadı.

Yılan balıklarından biri dönüp bir şey yapmıştı. Allie sesini duyabiliyordu. Bir fışırtı ya da çıtırtı sesi çıkarmıştı. Sayacın iğnesi sıçradı.

Ama Allie'nin neler olduğunu anlaması için sayaca bakması gerekmiyordu. Bu balık elektrik akımı vermişti.

Tankın yanındaki duvarın üstünde bir pano asılıydı. Allie o kadar heyecanlanmıştı ki, orada yazanları üç defa okumuş ve nefesinin kesilmemesi için kendini güçlükle denetleyebilmişti. Bunlar elektrikli yılan balıklarıydı. Gerçekten inanılmaz hayvanlardı. Suyun altında avlarına elektrik şoku verebiliyorlardı. Allie masanın altında işaret parmağı ve başparmağını bir yay şeklinde açtı. Tankın içindeki yılan balıkları hareketlendi.

Elektrikli yılan balıklarının yapabildikleri bunlarla sınırlı değildi. Avlarının beyinlerine elektrik sinyalleri göndererek kaslarını 'uzaktan kumanda' edebiliyorlardı. Eğer isterlerse avladıkları balıklar, yüzerek doğrudan ağızlarına girerdi.

Allie orada durup elini yine camın üstüne dayadı ve uzun uzun balıklara baktı.

Bu kontrol edilmesi gereken, gerçekten çok büyük bir güçtü. "Ama sen kontrolü hiç elden bırakmazsın, kızım." Ve becerikli olmanız gerekirdi. "O becerileri öğrenebilirsin, kızım."

Allie Ses'e sordu: "Nereye gitmeliyim, anne?"

Ses yanıt verdi: "Buradan çık ve sana göstereceğim yere git."

Ses'in hep böyle ilahi bir havası olmuştu.

O gece, Allie yatıp uyumak istemişti ama Ses ona, "Hayır," demişti. "Yürümeye devam et." Midesi tamamen boştu ve başı dönüyordu. Sanki iğrenç dili hâlâ kulağını yalıyormuş gibi, Bay Montgomery-Taylor aklından çıkmıyordu. Keşke ona yoldaşlık edecek bir köpeği olsaydı.

Ses, "Neredeyse geldin, kızım. Merak etme," dedi.

Ve karanlığın içinde Allie bir ışık, aydınlatılmış bir tabela gördü. Tabelada '*Merhamet Rahibeleri Manastırı*' yazıyordu. 'Evsizlere çorba ve ihtiyacı olanlara yatak verilir.'

Ses, "Gördün mü?" dedi. "Sana söylemiştim."

Allie eşikten içeri adımını attığı anda kadınlar kendisine kucak açmıştı. Onu "Evladım!" ve "Canım!" diyerek karşılamışlardı. Çantasında haçı bulunca sevinçle bağırmışlardı, çünkü bu onda görmeyi beklediklerinin bir kanıtıydı. Yumuşak, sıcak bir yatakta bilinci yarı kapalı halde otururken ona yiyecek getirmişler ve o gece hiçbirisi kim olduğunu ve nereden geldiğini sormamıştı.

Bu aylarda doğu yakasındaki bir manastıra sığınan evsiz, kimsesiz, melez bir kıza kimse fazla dikkat etmezdi. Bu kıyıya vuranı ya da rehberliğe ihtiyacı olan tek kız o değildi. Rahibeler boş yatakları doldurma fırsatı bulunca sevinirdi. Neredeyse yüz yıl önce, kadınların kendilerini ona adamaya çağırdığına inanıldığı dönemde inşa edilmiş, çok büyük bir binada yaşıyorlardı. Bu binaya taşınmalarını takip eden ilk üç ayın sonunda odalara ranzalar koymuşlar; bir Pazar okulu açmışlar; evsizlere yemek, battaniye ve başlarının üstündeki bir çatı karşılığında iş vermeye başlamışlardı. Manastıra gidip gelen insanların sayısı artmış ve gelenekler yeniden canlanmıştı. Sokağa atılan kızlara rahibeler kapılarını açıyordu.

Allie diğer kızların hikâyelerini dinlemeyi seviyordu. Çoğunun sırdaşı olmuştu ve böylece kendi hikâyesiyle onların yaşadıklarını karşılaştırabiliyordu. Mesela Savannah üvey ağabeyinin yüzüne öyle sert vurmuştu ki, "Ağzından, burnundan ve hatta *gözlerinden* örümcek ağları çıkmıştı." Savannah gözlerini iri iri açmış, sakızını iştahla çiğnerken bunları anlatıyordu. Allie çatalını rahibelerin haftada iki defa verdiği yahnideki sert ete sapladı.

"Şimdi nereye gideceksin?" diye sordu.

Savannah, "Bu şeyi içimden çıkaracak bir doktor bulacağım. Bu şeyi kesip alsın," diye yanıtladı.

Bu, başkaları da olduğunu gösteren bir ipucuydu. Bazı kızların anne babası, kızlarının içine şeytan girdiğine inanmış ve

onlar için dua etmişti. Bazı kızlar birileriyle kavga etmişti. Bazıları da burada hâlâ kavga ediyordu. Kızlardan biri çocuğun tekine, *kendisi istediği için* şok vermişti. Kızlar bu hikâyeyi çok ilginç bulmuştu. Erkekler bundan hoşlanıyor olabilir miydi? Bunun yapılmasını istemeleri mümkün müydü? Bazı kızlar internette böyle şeyler anlatan sayfalar bulmuştu.

Victoria adında bir kız, bunun nasıl yapılacağını annesine göstermişti. Victoria'nın hava durumundan bahsedermişçesine rahatlıkla anlattıklarına göre, üvey babası annesini o kadar sık ve şiddetli dövüyordu ki, annesinin ağzında sağlam bir tek diş bile kalmamıştı. Victoria elinin bir dokunuşuyla annesinin içindeki gücü uyandırmış ve nasıl kullanacağını ona göstermişti. Ama annesi onun bir cadı olduğunu söyleyerek Victoria'yı sokağa atmıştı. Neler olduğunu anlamak için kimsenin internete danışmasına gerek yoktu. Herkes başını sallamış ve biri Victoria'ya yemeğine koyması için sosu uzatmıştı.

Ortalık daha sakin olsaydı; polis, sosyal hizmetler görevlileri ya da bölgedeki okuldan birileri uğrayıp bu kızların neden burada kaldığını araştırabilirdi. Ama şimdilik yetkililer, birilerinin bu kızlara yardım etmesinden memnundu.

Birisi Allie'ye ona neler olduğunu sormuştu. Allie gerçek adını vermemesi gerektiğini biliyordu. Kendisini Havva olarak tanıttı. Ses, "İyi seçim," demişti. "İlk kadın... Mükemmel bir seçim..."

Havva'nın hikâyesi basitti ve hatırlamaya değecek kadar ilginç değildi. Havva, Augusta'da yaşıyordu. Annesi ve babası onu iki haftalığına bir akrabalarının yanına göndermişti. Geri döndüğünde evi boş bulmuştu. Ailesinin nereye taşındığını kimse bilmiyordu. İki küçük erkek kardeşi vardı. Ailesinin onlar için endişelendiğini düşünüyordu. Oysa Havva kimsenin canını yakmamıştı. Diğer kızlar başlarını sallayıp başka birine geçmişlerdi.

"Bu anlattıklarımı ben yapmadım," diye düşünmüştü Allie. "Ama yapacağım."

Ses, "Havva yapacak," demişti.

Ve Allie de ona katılmıştı. "Evet."

Manastırda kalmaktan memnundu. Rahibeler çoğunlukla herkese iyi davranıyordu ve diğer kadınların arkadaşlığı hoşuna gidiyordu. Erkeklerin arkadaşlığında özleyecek bir taraf yoktu. Kızlar manastırda günlük işlere yardım ediyorlardı, ama işleri bitince okyanusta yüzebiliyor ve sahilde yürüyüş yapabiliyorlardı. Arka bahçede salıncaklar vardı ve kilisedeki müzik Allie'nin zihnindeki bütün sesleri susturarak onu sakinleştiriyordu. Böyle zamanlarda belki sonsuza kadar burada kalabileceğini düşünüyordu. "Hayatımı Tanrı'nın evinde geçirmeye adayabilirim."

Allie'nin dikkatini özellikle çeken bir rahibe vardı, Rahibe Maria Ignacia. Onun da Allie gibi koyu renk teni ve yumuşak kahverengi gözleri vardı. Rahibe Maria Ignacia; İsa'nın çocukluğunu, annesi Meryem'in ona ne kadar nazik davrandığını ve bütün canlıları sevmeyi öğrettiğini hikâyelerle anlatıyordu.

"Gördünüz mü?" dedi Rahibe Maria Ignacia akşam duasından önce hikâyelerini dinlemek için etrafına toplanan kızlara. "Efendimiz sevmeyi bir kadından öğrendi. Ve Meryem bütün çocukların yanındadır. Sizin de yanınızda olduğu için her birinizi bizim kapımıza getirdi."

Bir akşam, herkes yattıktan sonra Allie başını Rahibe Maria Ignacia'nın dizlerine dayayıp, "Hayatımın sonuna kadar burada kalabilir miyim?" diye sordu.

Rahibe Maria Ignacia kızın saçını okşadı ve "Ah, burada kalmak için rahibe olman gerekir," dedi. "Ve hayattan başka neler isteyebileceğini de düşünmen lazım. Bir koca, çocuklar ve para kazanacağın bir iş isteyebilirsin."

Allie, her zaman bu yanıtı verirler diye düşündü. Asla sonsuza kadar kalmanı istemezler. Hep seni sevdiklerini söylerler, ama kalmanı istemezler.

Ses çok hafif bir şekilde, "Eğer kalmak istersen, bunu ayarlayabilirim kızım," dedi.

Allie Ses'e, "Sen Meryem misin?" diye sordu.

Ve Ses dedi ki: "Eğer istersen, olurum canım. Sana böylesi daha uygunsa."

Allie, "Burada kalmamı istemiyorlar, değil mi? Asla beni isteyen birileri olmuyor!?" dedi.

Ses yanıt verdi: "Kalmak istiyorsan, burayı kendi evin haline getirmelisin. Bunu nasıl yapabileceğini düşün. Merak etme, bulacaksın."

Kızlar becerilerini birbirlerinin üstünde deneyerek geliştirmeye çalışıyorlardı. Suyun içinde ya da karada birbirlerine küçük şoklar vererek hem çalışıyor hem de eğleniyorlardı. Allie de alıştırma yapıyordu, ama bu konuda zekice davranıyordu. Elektrikli yılan balıkları hakkında okuduklarını düşünüyor ve diğer kızların onun kendilerinden farklı olarak ne yaptığını bilmelerini istemiyordu. Uzun süre uğraştıktan sonra diğer kızlardan birinin kolunu veya bacağını titretecek minik bir şok vermeyi başarmıştı.

"Ah!" dedi Savannah omzu titreyince. "Şeytan dürttü!"

"Uf," dedi Allie'nin beynini biraz ısıttığı Victoria. "Başım ağrıyor. Düşüncelerimi toparlayamıyorum."

"Ay!" diye bağırdı Abigail dizini tutarak. "Suda kramp girdi."

Allie bunları yapmak için aslında fazla güç harcamamış ve kızların canını çok da acıtmamıştı. Bunları yapanın akvaryumdaki yılan balıkları gibi, başı suyun hemen üstünde duran ve iri gözleri donuk bakan Allie olduğunu bilmiyorlardı. Allie'nin gücünü kullanması için dokunmaya ihtiyacı yoktu.

Birkaç ay sonra bazı kızlar manastırdan ayrılmaktan bahsetmeye başlamışlardı. Allie –ya da kendi kendisine verdiği isimle Havva– diğer kızların da sırrı olabileceğini, belki kendilerini unutturuncaya kadar burada saklandıklarını düşünüyordu.

Soyadı Gordon olduğu için Gordy dedikleri kız, Allie'ye kendisiyle birlikte gelmesini teklif etti. "Baltimore'a gidiyoruz," dedi. "Annemin ailesinin orada tanıdıkları var. Yeni bir başlan-

gıç yapmamız için bize yardımcı olacaklar." Sözün burasında omuzlarını kaldırdı. "Bu sırada yanımda olmanı isterim."

Allie arkadaşlık kurmak konusunda hep zorlanmıştı, ama Havva bu konuda daha başarılı gibi görünüyordu. Allie'nin inatçı ve zor bir insan olduğu yerde; Havva nazik, sessiz ve dikkatliydi.

Geldiği yere geri dönemezdi ve zaten geri döneceği bir yer de yoktu. Ayrıca artık kimse onun peşinde değildi. İncelmiş yüzü, uzamış boyuyla şimdi çok farklı görünüyordu. Çocuklar artık yetişkin yüzlerini takındıkları dönemdeydiler. Kuzeye, Baltimore'a gidebilir veya bambaşka bir şehre ilerleyip garsonluk yapabilirdi. Üç yıl içinde Jacksonville'de onu tanıyan kalmazdı. Veya burada kalabilirdi. Gordy, "Benimle gel," dediği zaman Allie manastırda kalmak istediğini biliyordu. Burada daha önce hiç olmadığı kadar mutluydu.

Allie eskiden beri kapı dinlerdi. Yetişkinlerin yaptıklarına dikkat etmeyi, tehlikenin içindeki bir çocuk, sevilen ve el üstünde tutulan bir çocuktan daha çabuk öğrenmeliydi.

Rahibelerin kendi aralarında tartıştığını böyle bir zamanda duymuş ve istese de artık orada yaşama şansı kalmadığını öğrenmişti.

Allie küçük oturma odalarının kapısından, yüzü kül rengine dönen Rahibe Veronica'nın sesini duymuştu.

"Gördünüz mü?" diyordu. "Nasıl olduğunu gördünüz mü?"

"Hepimiz gördük," diye gürledi başrahibe.

"O zaman nasıl şüphe edebiliyorsunuz?"

"Peri masalları," dedi Rahibe Maria Ignacia. "Çocuk oyunları."

Rahibe Veronica'nın sesi o kadar yüksekti ki, kapıyı titretti ve Allie bir adım geriye çekildi.

"İncil peri masalı mıdır? Efendimiz bir yalancı mıydı? Şeytanın olmadığını, insanların içinden şeytan çıkarırken oyun oynadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Kimse bunu söylemiyor, Veronica. Hiç kimse İncil'den şüphe etmiyor."

"Haberleri dinlediniz mi? Neler yaptıklarını gördünüz mü? İnsanların sahip olmaması gereken güçleri var. Bu güç nereden geliyor? Yanıtı hepimiz biliyoruz. Efendimiz bu güçlerin nereden geldiğini bize söyledi. Hepimiz biliyoruz..."

Odada bir sessizlik oldu.

Rahibe Maria Ignacia yumuşak bir sesle, "Bir yerde buna hava kirliliğinin neden olduğunu okumuştum," dedi. "Gazetede ilginç bir haber vardı. Atmosferdeki kirlilik insanlarda bazı değişimlere neden oluyormuş ve... "

"Bunu yapan şeytan! Şeytan hep yaptığı gibi lanetlilere güçler verip kimin masum, kimin suçlu olduğunu sınıyor."

"Ah, hayır!" dedi Rahibe Maria Ignacia. "Yüzlerinde iyiliği gördüm. Onlar daha *çocuk* ve onlara bakmak bizim görevimiz."

"Sen üzgün bir hikâye ve aç bir mideyle kapına gelse, şeytanın bile yüzünde iyilik görürsün."

"Ve hatalı mı davranmış olurum? Şeytana yemek vererek..."

Rahibe Veronica havlar gibi güldü.

"Hep iyi niyet! Cehenneme giden yol, iyi niyet taşları ile döşelidir..."

Başrahibe hepsini susturdu.

"Piskoposluktan ne yapmamız gerektiği konusunda tavsiyede bulunmalarını istedik. Konuyu değerlendiriyorlar. Yanıt alıncaya kadar, Tanrı bize küçük çocuklara tahammül etmemiz gerektiğini söylemiştir."

"Küçük kızlar güçlerini yaşlı kadınların üzerinde de kullanıyor. Bu şeytanın işi! Havva elmayı Adem'e verdiğinden beri böyle olmuştur."

"Çocukları sokağa atamayız."

"Onları şeytan yanına alır."

"Ya da açlıktan ölürler," dedi Rahibe Maria Ignacia.

Allie bu konuda uzun uzun düşünmüştü. Tekrar yollara düşebilirdi, ama burada hayatından çok memnundu.

Ses, "Ne söylediğini duydun," dedi. "Elmayı Adem'e Havva verdi."

Allie, belki yaptığında haklıydı, diye düşündü. Belki dünyanın ihtiyacı olan buydu. Biraz sarsılıp kendine gelmesi gerekiyordu. Yeni bir şeye ihtiyacı vardı.

Ses, "Aferin kızıma," dedi.

Allie, "Sen Tanrı mısın?" diye sordu.

Ses, "Sen ne olmamı isterdin?" dedi.

Allie, "İhtiyacım olduğu zaman benimle konuşuyorsun," diye düşündü. "Doğru yolu seçmem için bana rehber olduğunu biliyorum. Şimdi ne yapmam gerektiğini söyle. Anlat bana."

Ses dedi ki: "Eğer dünyanın biraz sarsılmaya ihtiyacı yoksa, bu güç neden şimdi canlandı?"

Tanrı dünyaya yeni bir düzen kurulması gerektiğini söylüyor. Eski düzenin tepetaklak olduğunu anlatıyor. Eski düzen artık tarih oldu. Tıpkı İsa'nın, İsrailli insanlara Tanrı'nın arzularının değiştiğini ve yeni bir doktrin olması gerektiğini söylediği gibi...

Allie tam da bunları aklından geçirirken...

Ses, "Yeni bir peygambere ihtiyaç var," dedi.

Allie, "Peki, ama kim?" diye sordu.

Ses, "Sadece üzerinde bir dene, tatlım," dedi. "Unutma, eğer burada kalacaksan buraya hâkim olman lazım. Böylece senden alamazlar. Güvende olmanın tek yolu tatlım, buraya hâkim olman!.."

Roxy

Londra, İngiltere

Roxy daha önce babasının adam dövdüğünü defalarca görmüştü. Tam arkasını dönüp gidecek gibi yapıp birden, parmakları yüzük dolu olduğu halde, yumruğunu adamların yüzüne patlatmasını izlemişti. Bir adamı burnu kanayıp yere düşünceye kadar yumrukladığını, sonra midesine defalarca tekme attığını görmüştü. İşini bitirince elini arka cebinden çıkardığı mendile silip adamın dağılmış yüzüne bakmış ve "Benimle uğraşma," demişti. "Benimle baş edebileceğini düşünme bile..."

Roxy hep bunu yapabilmeyi istemişti.

Babasının bedeni onun hem kalesi hem sığınağı hem de silahıydı. Kolunu omuzlarına doladığı zaman korku ve güveni aynı anda hissederdi. Babasının yumruk atmak üzere olduğunu görünce, çığlık çığlığa bağırarak üst kata koştuğu da olmuştu. Kendisine zarar vermek isteyen insanların canını nasıl yaktığını görmüştü.

Roxy böyle bir güce sahip olmayı dilerdi. Sahip olmaya değecek tek güç buydu.

"Neler olduğunu biliyorsun, değil mi hayatım?" dedi Bernie.

Ricky, "Allah'ın cezası Primrose," dedi.

Ricky, üvey ağabeylerinin en büyük olanıydı.

Bernie, "Anneni öldürmeleri bir savaş ilanıydı, hayatım," dedi. "Ve ona ulaşabileceğimizden emin olmamız çok zaman aldı. Ama şimdi eminiz. Ve hazırız."

Odadakiler birbiri arasında bakıştı. Ricky ve ortanca çocuk Terry, Terry ve en küçük çocuk Darrell birbirine baktı.

Babasının beraber yaşadığı karısından üç oğlu vardı. Sonra bir de Roxy... Roxy son bir yıldır neden onlarla değil de, babaannesiyle birlikte yaşadığını biliyordu. Ailenin yarı içinde, yarı dışındaydı. Pazar günleri öğle yemeğinde onlarla aynı sofraya oturacak kadar içinde değildi, ama böyle bir olayda dışarıda da bırakılamazdı. Bu olanlar şu anda hepsini ilgilendiriyordu.

Roxy, "Onu öldürmemiz lazım," dedi.

Terry güldü.

Babası ona sert bir bakış atınca Terry'nin kahkahası boğazında kaldı. Kimse Bernie Monke'yi kızdırmak istemezdi. Öz oğlu bile olsa...

"Haklı," dedi Bernie. "Sen haklısın, Roxy. Onu öldürmemiz lazım. Ama o çok güçlü ve çok arkadaşı var. Bu yüzden yavaş ve dikkatli hareket etmemiz lazım. Eğer yaparsak, tek seferde işini bitirmeliyiz. Bir çırpıda her şeyi başına yıkmalıyız."

Roxy'den neler yapabildiğini göstermesini istediler. Roxy kendini biraz tutarak, hepsinin sırayla kolunu uyuşturdu. Darrell kendisine dokunulduğu zaman okkalı bir küfür savurmuştu. Roxy buna biraz üzüldü, çünkü içlerinde ona her zaman en iyi davranan Darrell olmuştu. Babası onu ne zaman okuldan alıp Roxy'nin annesinin evine götürse, Darrell da yanlarında olur ve Roxy'ye çikolatalı pasta alırdı.

Roxy gösterisini bitirince Bernie iri kolunu ovalayarak, "Bütün yapabildiğin bu kadar mı?" diye sordu.

Bunun üzerine Roxy onlara yapabileceklerini gösterdi. İnternette bazı videolar izlemişti.

Hepsi onun peşinden bahçeye çıktı. Bahçede Bernie'nin karısı Barbara'nın, içinde büyük ve turuncu renkte balıkların birbirinin etrafında yüzdüğü bir süs havuzu vardı.

Hava soğuktu. Roxy çiy düşmüş çimlerin üstüne bastıkça adımlarından çıtırtı geliyordu.

Eğilip parmak uçlarını süs havuzuna daldırdı.

Birden havayı olgun meyvelerin kokusu gibi tatlı ve lezzetli

bir koku kapladı. Sanki bir anda yaz gelmişti. Karanlık suda bir ışık titreşti. Bir tıslama ve çıtırtı duyuldu.

Ve balıklar birbiri ardına suyun üstüne çıkmaya başladı.

"Hadi canım!" dedi Terry.

"Yok artık!" dedi Ricky.

"Annem çok kızacak!" dedi Darrell.

Barbara Monke annesi öldükten veya cenazeden sonra bile Roxy'yi görmeye gelmemişti. Eve geri döndüğü zaman tüm balıklarını ölü bulacağını düşününce, Roxy bir anlığına memnun oldu.

"Annenle ben ilgilenirim," dedi Bernie. "Bu işimize yarayabilir Rox, kızım..."

Bernie, Roxy'nin yaşlarında kızları olan birkaç adam buldu ve onlardan da neler yapabildiklerini göstermelerini istedi. Kızlar birbirleriyle savaş oyunu oynuyor ve birebir veya ikiye bir alıştırma yapıyorlardı. Dünyanın her yerinde insanlar olan bitenler karşısında korkudan deliye dönüyordu. Ama her zaman bir yerlerde, "Bunu kendi çıkarım için nasıl kullanabilirim?" diye düşünen birileri olurdu.

Savaş oyunlarında ve alıştırmalarda ortaya çıkan kesin bir şey vardı: Roxy çok güçlüydü. Sadece ortalamanın üstünde değildi. Kendisiyle alıştırma yapmak için buldukları kızların hepsinden daha güçlüydü. Etki alanı ve menzille ilgili bilgisini artırmış, nasıl bir noktadan diğerine yay çizerek elektrik verebileceğini, ayrıca ıslak ten üzerinde daha etkili olduğunu öğrenmişti. Güçlü olması ona gurur veriyor ve gücünü artırmak için elinden geleni yapıyordu.

Roxy, gördükleri bütün kızlar içinde en güçlüsüydü.

Bu nedenle Primrose'un nerede olduğunu öğrendiklerinde ve Bernie her şeyi ayarladığı zaman Roxy de onlarla gidecekti.

Gitmeden önce Ricky onu tuvalete çekti. "Sen artık koca kız oldun, değil mi Rox?"

Roxy başını salladı. Evet, öyleydi... Biraz...

Ricky cebinden küçük bir plastik poşet çıkardı ve lavabonun kenarına biraz beyaz toz döktü.

"Bunu daha önce gördün, değil mi?

"Evet."

"Hiç kullandın mı?"

Roxy başını iki yana salladı.

"Peki, o zaman..."

Cüzdanından çıkardığı elli dolar banknotu sarıp nasıl yapılacağını gösterdi ve bitince paranın kendisinde kalabileceğini söyledi. Bu da ilave bir getiriydi. Roxy gösterileni yapmasının ardından zihninin çok açık ve aydınlanmış olduğunu hissetti. Annesine olanları unutmamıştı. Öfkesi hâlâ saf, berrak ve elektrikliydi. Ama tuhaf bir şekilde üzüntü hissetmiyordu. Annesinin ölümünü bir zamanlar duyduğu bir şey gibi hatırlıyordu. Roxy güçlüydü. Bütün gücü parmaklarının ucuna almıştı. İki avucunu birbirine paralel olarak açtı ve büyük bir gürültüyle aralarında parlak bir elektrikten yay oluşturdu. Bu, daha önce yaptıklarından çok daha büyük bir yaydı.

"Hey," dedi Ricky. "Burada olmaz, tamam mı?"

Roxy yayı küçültüp parmak uçlarının arasında tuttu. Ne kadarını kontrol edebildiğini görebilmesi ve serbest bırakmanın bu kadar kolay olması onu güldürüyordu.

Ricky temiz bir poşete biraz toz koydu ve Roxy'nin kot pantolonunun cebine sıkıştırdı. "İhtiyacın olursa. Eğer korkmazsan, sakın alma, tamam mı? Ve Tanrı aşkına, *asla* arabada kullanayım deme."

Roxy'nin hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Her şey zaten ona aitti.

Sonraki birkaç saatten sadece bazı görüntüler hatırlıyordu. Telefonundaki fotoğraflar gibi görüntüler. Gözlerini kırpıyor ve karşısında bir resim beliriyordu. Bir daha kırpıyor ve yerini başka bir görüntü alıyordu. Roxy saatine bakınca sabah iki olduğunu görmüştü. Bir an sonra baktığında yarım

saat geçmişti. İstese de endişe edemezdi. Bu his çok hoşuna gitmişti.

Onu da plana dahil etmişlerdi. Primrose oraya sadece iki adamla gelecekti. Arkadaşı Weinstein onu satmıştı. Toplantı yapmak istediğini söyleyerek onu bu depoya getirmişti. Bernie ve çocukları silahlarıyla bazı sandıkların arkasında bekleyecekti. Çocukların ikisi dışarıda olacak, kapıyı kapatıp hepsini içeride bırakacaktı. Şaşırt, kızart ve çay saatinde eve dönmüş olalım! Primrose ne olduğunu anlayamayacaktı. Roxy'nin orada olmasının nedeni, annesi ile birlikte başına gelenlerden sonra bunu görmeyi hak etmiş olmasıydı. Ayrıca Bernie işleri sağlama alan bir adamdı. Bu kadar zamandır ayakta kalmasını bu özelliğine borçluydu. Roxy deponun üst katında kutuların arasında saklanıyor, ızgaradan aşağı tarafı izliyordu. Ne olur ne olmaz diye. Primrose geldiği zaman Roxy orada, aşağıya bakıyordu. Kepenkler önce açılmış ve sonra kapanmıştı.

Kapandığı anda hızlı ve ölümcül, gerçek bir kargaşa başlamıştı. Alt kattaki Bernie ve çocuklar Weinstein'a yoldan çekilmesi için bağırdılar. Weinstein, şansına küs demek ister gibi omuz silkti, ama yine de saklandı. Bernie ve oğulları ilerlemeye başlayınca, Primrose'un güldüğünü gördüler. Ve adamlar içeri girdi. Weinstein'ın söylediğinden çok daha fazla adam oradaydı. Birisi yalan söylemişti...

Primrose uzun boylu, zayıf ve solgun yüzlü bir adamdı. Yanında en az yirmi adamını getirmişti. Binanın girişinde etrafa dağılmışlar, yarı açık demir kapıların arkasında siper alarak ateş etmeye başlamışlardı. Bernie'nin adamlarından çok daha kalabalıklardı. Üçü, Terry'yi ahşap bir sandığın arkasında sıkıştırmıştı. İri yarı olduğu için ağır hareket eden Terry, beyaz ve akne izleriyle dolu alnını kutunun arkasından çıkarırken Roxy onu izliyordu. Terry'ye seslenip başını oradan çıkarmaması için uyarmaya çalıştı, ama sesi çıkmadı.

Primrose dikkatle nişan aldı. Gülümsüyor ve sonsuza kadar zamanı varmış gibi yavaş hareket ediyordu. Sonra yüzü-

nün ortasında kırmızı bir delik açılan Terry, kesilen bir ağaç gibi yere devrildi. Roxy ellerine baktı. Onlara bir şey yapmalarını söylememişti, herhangi bir komut vermemişti. Ama yine de ellerinin arasında uzun, elektrikten yaylar oluşmuştu. Bir şey yapmalıydı, ama çok korkuyordu. Daha on beş yaşındaydı. Kot pantolonunun cebinden küçük paketi çıkardı ve tozdan biraz daha burnuna çekti. Ellerinde ve kollarında dolaşmaya başlayan enerjiyi hissetmişti. Aklından geçen düşünceleri, sanki dışarıdan bir ses kulağına fısıldar gibi duyuyordu: "Sen bunun için yaratılmışsın!.."

Demirden bir yürüme platformunun üstündeydi. Platform aşağıda, Primrose'un adamlarının arkasında siper aldığı yarı açık demir kapıların üstüyle birleşiyordu. Aşağıda demire dokunan veya sırtını dayayan pek çok adam vardı. Bir defada neler yapabileceğini düşününce o kadar heyecanlanmıştı ki, olduğu yerde zor oturuyordu. Bir dizi titremeye başladı. Annesini öldürenler işte bu adamlardı ve şimdi ne yapacağını *biliyordu.* Bekledi... En sonunda birinin parmak uçlarının demir kapının rayında olduğunu, diğerinin başını kapıya dayadığını ve üçüncünün ise kurşunlardan kendini korumak için eğilirken kapının kolunu tuttuğunu gördü. Birinin silahından çıkan kurşun Bernie'ye isabet etti. Roxy derin bir nefes aldı ve büzdüğü dudaklarının arasından geri verdi. Siz bunu hak ettiniz, diye düşündü ve raya güçlü bir akım verdi. Adamların üçünün gözleri devrildi ve çığlıklar atarak titremeye başladılar. Yakaladım sizi!.. Bunu siz istediniz!..

Sonra onu gördüler. Ve bu anda âdeta görüntü dondu.

Primrose'un pek adamı kalmamıştı. Artık sayılarının eşitlendiği hatta Bernie'nin daha üstün olduğu bile söylenebilirdi. Çünkü Primrose'un yüzünden korkusu anlaşılabiliyordu. Demir merdivenlerde gök gürültüsü gibi ayak sesleri duyuluyordu. İki adam Roxy'yi yakalamaya çalıştı. Biri ona doğru eğilmişti. Normalde küçük kızlar içgüdüsel olarak böyle bir anda korkardı. Ama Roxy'nin sadece birkaç parmağını ada-

mın şakağına koyup alnına akım vermesi, adamın gözlerinden kanlar akarak yere devrilmesine yetmişti. Diğeri Roxy'yi belinden yakaladı. Bu adamlar hiçbir şey bilmiyor muydu? Roxy adamın bileğini tuttu. Kendisine dokunmalarını engellemek için fazla uğraşması gerekmediğini öğrenmişti. Aşağıya bakıp Primrose'un arka sokağa açılan kapıya doğru yöneldiğini görünceye kadar kendinden çok memnundu.

Primrose kaçıyordu. Bernie yerde kıvranıyor ve Terry'nin başındaki delikten kan akıyordu. Tıpkı annesi gibi Terry de ölmüştü, Roxy emindi. Ama Primrose kaçmaya çalışıyordu.

"Ah, hayır! Kaçamayacaksın seni pislik," diye düşündü Roxy. "Kesinlikle kaçamayacaksın."

Dikkatle saklanarak merdivenlerden hızla aşağı indi ve Primrose'un peşinden binanın arkasına yöneldi. Koridordan geçip boş bir açık ofise girdiler. Roxy, adamın sola döndüğünü görünce hızını artırdı. Eğer arabasına ulaşırsa onu kaybederdi ve ardından Primrose intikamını alır, hiçbirini hayatta bırakmazdı. Annesinin boğazını sıkan adamları düşündü. Emri Primrose vermişti. Annesi onun yüzünden ölmüştü... Adımlarını sıklaştırdı...

Adam başka bir koridordan geçip bir odaya girmişti. Burada yangın merdivenine açılan bir kapı vardı. Roxy kapının kolunun çevrilme sesini duyunca kendi kendine, "Lanet olsun!" dedi. Ama hızla köşeyi dönünce Primrose'un hâlâ odada olduğunu gördü. Kapı kilitliydi, değil mi? Adam eline metal bir çöp kutusu almış, bunu pencereye atmak üzereydi. Roxy alıştırmalarda yaptığı gibi kendini yere atıp kaydı ve elini adamın bacağına uzattı. Bir eliyle adamın ayak bileğindeki tatlı, çıplak teni yakaladı ve akım verdi.

Adam ilk başta ses çıkarmadı. Dizleri tutmazmış gibi yere yığıldı, ama hâlâ elindeki çöp kutusuyla camı kırmaya çalışıyordu. Çöp kutusu duvara çarptı. Ve adam yere düşerken Roxy onu el bileğinden tuttu. Bir kez daha akım verdi.

Attığı çığlıktan, ona bunu daha önce hiç kimsenin yapmadığını anlayabiliyordu. Çığlığında sadece acı değil, şaşırma ve korku da vardı. Roxy annesinin evindeki adam gibi Primrose'un kolunda da yükselen çizgiyi görüyordu. Bunu düşünmek hatta sadece hatırlamak içindeki gücün ısınmasını ve artmasını sağlıyordu. Primrose sanki derisinin altında örümcekler dolaşıyor ve etini ısırıyorlarmış gibi çığlık atıyordu.

Roxy akımı biraz azalttı.

"Lütfen," dedi adam. "Lütfen!"

Roxy'ye baktı ve kayan gözlerini bir noktada toparlayabildi. "Seni tanıyorum," dedi. "Sen Monke'nin kızısın. Christina annendi, değil mi?"

Annesinin adını söylememeliydi. Bunu yapamazdı. Boğazından yakalayınca adam çığlık attı ve "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Sonra hızla, "Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim. Her şey baban yüzünden oldu. Ama ben sana yardım edebilirim. Gelip benimle çalışabilirsin. Senin gibi parlak ve güçlü bir kız hiç görmemiştim. Böyle bir şey daha önce hiç başıma gelmedi. Bernie'nin senin etrafta olmanı istemediği çok belli. Gelip benimle çalış. Ne istersen veririm..."

Roxy, "Sen annemi öldürdün," dedi.

Adam, "Baban o ay üç oğlumu öldürtmüştü," diye yanıt verdi.

Roxy, "Adamlarını gönderdin ve onlar annemi öldürdü," dedi.

Bunun üzerine Primrose o kadar sessiz ve hareketsiz kalmıştı ki, Roxy yeniden çığlık atmaya başlayacağını veya üzerine atılacağını düşündü. Sonra adam gülümseyerek omuz silkti. "Eğer konu buysa hayatım, sana söyleyebileceğim bir şey yok. Ama senin görmemen lazımdı. Newland senin evde olmayacağını söylemişti."

Biri merdivenlerden çıkıyordu. Roxy merdivenlerde birden fazla ayak sesi duyabiliyordu. Gelenler babasının adamları da olabilirdi, Primrose'un adamları da. Her an kendisini hedef alan bir kurşundan kaçmaya başlaması gerekebilirdi.

"Ama ben evdeydim," dedi Roxy.

"Lütfen," dedi Primrose. "Lütfen yapma!"

Ve Roxy beyninde parlayan kristallerle, tekrar annesinin evindeki o güne geri döndü. Annesi de tam olarak böyle söylemişti. Babasının yüzüklerle süslü yumruğunun bir adamın kan damlayan ağzında patlamasını düşündü. Sahip olmaya değer tek şey buydu: Güç!..

Ellerini Primrose'un şakaklarına koydu. Ve onu öldürdü.

Tunde

Riyad, Suudi Arabistan

Videoyu internette yayımlamasından sonraki gün telefonu çaldı. Arayan kişi, CNN'den olduğunu söyledi. Şaka yaptıklarını sanmıştı. Bu, arkadaşı Charles'ın yaptığı aptal şakalara benziyordu. Daha önce Tunde'yi arayıp Fransız büyükelçisi olduğunu söylemiş, kibirli bir ifadeyle on dakika kadar konuştuktan sonra kahkahayı patlatmıştı.

Telefonun diğer ucundaki ses, "Videonun tamamını almak istiyoruz. Karşılığında ne kadar istersiniz? Bedelini ödemeye hazırız," dedi.

Tunde, "Ne?!" diyebildi.

"Bay Tunde ile mi görüşüyorum? Kullanıcı adınız BourdillonCocuk97 mi?"

"Evet?"

"Ben CNN'den arıyorum. İnternette yayımladığınız marketteki olayın videosunu satın almak istiyoruz. Başka videolarınız varsa onları da alabiliriz."

Tunde, "Başka videolar, başka videolar..." diye düşündü. Ve sonra hatırladı.

"Sadece... sonunda bir veya iki dakika eksik. Başka insanlar kadraja girdi. Şey olduğunu düşünmemiştim..."

"Yüzleri mozaikleriz. Ne kadar istiyorsunuz?"

Hâlâ uyku sersemiydi ve başı ağrıyordu. Aklına gelen ilk rakamı söyledi. "Beş bin Amerikan doları!"

Ve o kadar çabuk kabul ettiler ki, iki katını istemesi gerektiğini düşündü.

Hafta sonu sokakları ve kulüpleri dolaşıp çekim yapacak görüntüler aradı. Gece yarısı sahilde kavga eden iki kadın homurdanarak birbirlerinin gırtlaklarına, yüzlerine doğru hamle yaparken, kullandıkları elektrik hevesli izleyicilerin yüzlerini aydınlatıyordu. Tunde kadınların öfkeden çirkinleşmiş yüzlerinin yarı gölgeli görüntülerini çekti. Kamera sanki hem oradaymış hem değilmiş gibi kendisine güç veriyordu. "İstediğinizi yapın," diye düşünüyordu. "Ama yaptıklarınızı bir şeye çevirecek olan benim. Hikâyeyi ben anlatacağım."

Arka sokaklardan birinde öpüşen bir çift vardı. Kız çıtırdayan elini erkeğin sırtında dolaştırıyordu. Erkek dönüp Tunde'nin kendilerine çevrilmiş kamerasını görünce duraksadı. Bunun üzerine kız, erkeğin yüzünde bir ışık dolaştırıp, "Ona bakma, bana bak," dedi. Daha yakınlarına gidince kız gülümseyerek erkeğin omurgasını ışıl ışıl aydınlattı ve Tunde'ye, "Sen de mi istiyorsun?" diye sordu. O anda Tunde sokağın ilerisinde onları izleyen ikinci bir kadın olduğunu fark etti ve hızla koşarak oradan uzaklaştı. Arkasından güldüklerini duyuyordu. Yeterince uzaklaştıktan sonra durup kendisi de güldü. Ekranda çektiği görüntüleri izledi. Çok ateşliydi. Belki birisinin bunları kendisine yapmasını isteyebilirdi... Belki...

CNN bu görüntüleri de aldı ve ücretini ödedi. Hesabındaki paraya bakıp, "Ben bir gazeteciyim," diye düşündü. "Bu, benim bir gazeteci olduğum anlamına geliyor. Ben haberi buldum ve karşılığında para kazandım." Annesi ve babası okula neden gitmediğini merak ediyordu.

Onlara, "Deneyim kazanmak için bir sömestr okula ara veriyorum," dedi. Yeni hayatının başlamakta olduğunu hissedebiliyordu.

Kısa sürede cep telefonu kamerasını kullanmaması gerektiğini öğrenmişti. İlk birkaç hafta içinde üç kadın kameraya dokunmuş ve telefonu bozulmuştu. Alaba Çarşısı'ndaki bir kamyondan bir kutu ucuz dijital kamera almıştı. Ama Lagos'ta çekebileceği görüntülerle istediği gibi para kazanamayacağını biliyordu. İn-

ternetteki forum sayfalarında Pakistan'da, Somali'de, Rusya'da olanları anlatan yazılar okumuştu. Heyecanın omurgasından yukarı çıktığını hissedebiliyordu. İşte buydu. Onun savaşı, onun devrimi, onun *tarihi* buydu. Tam burada, isteyenin alması için ağaçtan sarkıyordu. Charles ve Joseph onu arayıp cuma akşamı bir partiye davet ettikleri zaman gülerek, "Benim daha büyük planlarım var," demişti. Sonra bir uçak bileti satın aldı.

İlk büyük ayaklanmanın gerçekleştiği gece Riyad'a varmıştı. Şanslıydı, eğer üç hafta önce buraya gelmiş olsaydı heyecanı ve parası çok çabuk tükenebilirdi. Herkesle aynı görüntüleri çekmiş olurdu: Utangaç bir şekilde kıkırdayan çarşaflı kadınların, birbirleri üzerinde güçlerini denediği videolar... Hatta hiçbir şey çekememe ihtimali daha yüksekti, çünkü bu videolar da genelde kadınlar tarafından çekilmiş oluyordu. Erkek olarak video çekebilmesi için şehri kuşattıkları gece buraya varması gerekliydi.

Olaylar on iki yaşında iki kızın ölümüyle alevlenmişti. Amcaları, kızların birlikte *şeytani oyunlarını* oynadıklarını görmüş ve dindar bir adam olduğu için arkadaşlarını çağırarak onlara ceza vermek istemişti. Ama kızlar verilen cezaya karşı direnmiş ve bir şekilde dövülerek öldürülmüşlerdi. Komşuları olanları görmüş ve duymuştu. Böyle olayların neden perşembe günleri yaşandığı merak konusuydu. Aynı olay bir salı günü meydana gelse kimse fark etmeyecekti. Kadınlar tepki vermiş, birkaç kadının sayısı yüzleri, sonra binleri bulmuştu. Karşılarında polis geri çekilmek zorunda kalmıştı. Kadınlar sloganlar atmış, bazıları pankartlar hazırlamıştı. Artık hepsi güçlerinin farkına varmıştı...

Tunde'nin uçağı indiği zaman güvenlik görevlileri havaalanından çıkmanın güvenli olmadığını söylemiş, yabancılara terminalden ayrılmamalarını ve kendi ülkelerine dönen ilk uçağa binmelerini tavsiye etmişlerdi. Tunde'nin dışarı çıkabilmek için üç kişiye rüşvet vermesi gerekmişti. Bir taksi

şoförüne normal ücretinin iki katını ödeyerek kadınların toplandığı, sloganlar atarak yürüdükleri yere gitmişti. Günün ortasıydı ve taksi şoförü korkmuştu.

Tunde arabadan inerken şoför, "Eve dön," dedi. Ama Tunde şoförün kendisine tavsiye mi vermeye çalıştığını, yoksa asıl kendisinin ne yapmak istediğini mi söylediğini anlamamıştı.

Üç sokak ötede kalabalığın ucunu gördü. Bugün burada bir şeyler olacağını, daha önce görmediği bir şeyin yaşanacağını hissediyordu. Korkamayacak kadar heyecanlıydı. Olanları videoya ilk kez kaydeden kendisi olacaktı.

Ne yaptığı anlaşılmasın diye kamerasını vücuduna yakın tutarak kalabalığı takip etmeye başladı. Yine de birkaç kadın onu fark etmişti. Önce Arapça, sonra İngilizce bağırdılar.

"Haberler? CNN? BBC?"

"Evet," dedi. "CNN!"

Kadınlar gülmeye başlayınca bir anlığına korkmuştu, ama birbirlerine "CNN! CNN!" diye bağırıp başparmaklarını havaya kaldırmaya ve kameraya gülmeye başladıkları zaman korkusu geçti.

"Bizimle gelemezsin CNN," dedi içlerinden birisi. İngilizcesi diğerlerinden biraz daha iyiydi. "Bugün yanımıza erkek almayacağız."

"Ah, ama..." Tunde kızların kalplerini kazanan ve her zaman işe yarayan gülümsemesini devreye sokmuştu. "Ben zararsızım. Beni incitmezsiniz."

Kadınlar, "Hayır! Erkek yok, hayır!" dedi.

"Bana güvenmeniz için sizi nasıl ikna edebilirim?" dedi Tunde. "Bakın, CNN kimlik kartım var. Silah taşımıyorum." Ceketinin düğmelerini açıp yavaş yavaş çıkardı ve havada çevirerek iki tarafını da gösterdi.

Kadınlar onu izliyordu. İngilizcesi diğerlerinden daha iyi olan, "Başka bir şey taşıyor olabilirsin," dedi.

"Senin adın ne?" diye sordu Tunde. "Sen benim adımı biliyorsun. Üstünlük sende..."

"Noor," dedi kadın. "Işık demek. Biz ışığı geri getirenleriz. Şimdi, ya sırtında bir kılıf içinde silah varsa ya da bacağına şok tabancası sarılıysa?"

Tunde ona bakıp bir kaşını havaya kaldırdı. Kadının koyu renk gözlerinde neşe vardı. Onun haline gülüyordu.

"Sen ciddi misin?" diye sordu Tunde. Kadın gülümseyerek başını salladı.

Tunde ağır hareketlerle düğmelerini açtı ve gömleğini çıkardı. Kadının parmak uçlarımn arasında uçuşan kıvılcımlar vardı, ama Tunde korkmuyordu.

"Sırtımda tabanca taşımıyorum."

"Onu gördüm," dedi kadın. "Bacağın?"

Onları izleyen otuz kadar kadın vardı. Herhangi biri elinin bir hareketiyle onu öldürebilirdi. Ama başladığı işi bitirecekti.

Kot pantolonunun fermuarını açtı ve pantolonunu indirdi. Etrafındaki kadınlardan küçük bir iç çekme sesi duydu. Yavaş yavaş kendi etrafında döndü.

"Bacağımda da şok tabancası yok!" dedi Tunde.

Noor gülümseyerek üst dudağını yaladı.

"O zaman bizimle gelebilirsin, CNN. Kıyafetlerini giy ve bizi takip et."

Tunde aceleyle giyindi ve sendeleyerek arkalarından gitti. Noor yanma gelip sol elini tuttu.

"Bizim ülkemizde bir kadınla erkeğin sokakta el ele tutuşması yasaktır. Bizim ülkemizde kadınların araba kullanmasına izin verilmez. Kadınlar araba kullanmayı beceremez."

Elini daha sıkı tuttu. Tunde gücün, fırtınadan önce havada dolaşan ağırlık gibi omuzlarında çıtırdadığını hissedebiliyordu. Noor canını acıtmıyordu. Gücünün bir zerresi bile ona değmiyordu. Kadın onu boş yolun karşısındaki alışveriş merkezine doğru çekti. Girişin önünde düzenli olarak park etmiş; kırmızı, yeşil ve mavi bayraklarla işaretli düzinelerce araba vardı.

Tunde, alışveriş merkezinin üst katlarında olanları izleyen bazı erkek ve kadınların olduğunu gördü. Etrafındaki genç

kadınlar gülerek onları işaret etti ve parmak uçlarında kıvılcım dolaştırdı. Erkekler korkmuş, kadınlar aç gözlerle onlara bakıyordu. Bakışlarından güce sahip olmak için yanıp tutuştukları anlaşılıyordu.

Noor gülerek Tunde'den girişin hemen dışına park etmiş, siyah bir cipin gerisinde beklemesini istedi. Gülümseyişi sıcak ve özgüven doluydu.

"Kaydediyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Burada bizim araba kullanmamıza izin vermiyorlar," dedi. "Ama bak biz neler yapabiliyoruz?!"

Avucunu açıp elini düz bir şekilde cipin kapısına koydu. Tık sesi duyuldu ve kapı ardına kadar açıldı.

Noor sırıttı. Elini bu kez motorun üstüne, akünün yanına koydu.

Motor çalışmaya başladı. Giderek sesi yükselen motor âdeta bağırarak ondan kaçmaya çalışıyordu. Noor kahkahalarla gülüyordu. Acı çeken motorun gürültüsü giderek yükselmişti. Sonra büyük bir patlamayla motordan gözleri kör eden beyaz bir ışık çıktı. Ardından koskoca cip erimeye başladı. Üzerinden benzin ve sıcak demir damlayarak yamuldu ve katranın içine karıştı. Noor yüzünü buruşturarak Tunde'nin elini tuttu ve kulağına, "Koş!" diye bağırdı. Otoparkta koşarlarken Noor, "Bak ve çek! Hemen şimdi çek," deyince Tunde arkasına döndü ve tam sıcak metal benzinle karışarak araba infilak ederken her şeyi kameraya çekmeyi başardı.

Patlamanın etkisiyle bir anlığına görüntü bembeyaz olmuş ve ardından kararmıştı. Resim geri geldiğinde ekranın ortasına doğru ilerleyen, hepsinin arkasında ateşler yanan ve ellerinde şimşekler taşıyan genç kadınlar gördü. Bir arabadan diğerine gidiyor, motorlarını çalıştırıp silindir bloklarını ateşte eritiyorlardı. Bazıları bunu arabalara dokunmadan, bedenlerinden güç akımları göndererek yapabiliyordu. Kadınların hepsi kahkahalarla gülüyordu.

Tunde başını kaldırıp pencereden olanları izleyen insanlara baktı. Erkekler kadınları sürükleyerek pencerelerden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bazı kadınlar tek kelime etmeden ellerini silkiyordu. Avuçlarını cama yapıştırmış, aşağıda olanları izleyen kadınlar da vardı. Tunde bu olanların bütün dünyayı etkisi altına alacağını ve her şeyi değiştireceğini biliyordu. O kadar mutluydu ki, neşeyle bağırarak alevlerin arasında dans eden kadınların arasına karışmıştı.

Şehrin batısındaki Manfouha'da, Etiyopyalı yaşlıca bir kadın viraneye benzeyen ve iskelelerle desteklenen bir evden dışarı çıktı. Ellerini havaya kaldırmıştı ve hiçbirinin anlamadığı bir şeyler söyleyerek kadınları karşıladı. Sırtı kambur, omuzları yere eğik, omurgası omuz kemiklerinin arasında dışarı çıkıktı. Noor kadının avucunu ellerinin arasma aldı ve yaşlı kadın doktorun muayenesini izleyen hasta gibi onu izlemeye başladı. Noor iki parmağını kadının avucunun içine koydu ve hep içinde olan, hayatı boyunca dışarı çıkmayı bekleyen gücü nasıl kullanacağını gösterdi. Güç işte böyle yayılıyordu. Genç kadınlar, yaşlı olanların içindeki gücü uyandırabiliyordu. Ve bundan sonra bütün kadınlar gücü kullanabilecekti...

Gücün yumuşak dalgasının sinirlerini ve bağlarını uyandırmasıyla yaşlı kadın ağlamaya başlamıştı. Görüntüleri izleyenler, gücü içinde hissetmeye başlayan kadının yüzündeki değişikliği görebiliyordu. Fazla uğraşmasına gerek kalmamıştı. Kadının parmak uçları ve Noor'un kolunun arasında minik bir kıvılcım çakmıştı. Kadın seksen yaşlarında olmalıydı ve kıvılcım tekrar tekrar çaktıkça gözlerinden yaşlar akıyordu. İki elini de havaya kaldırdı ve zılgıt çekmeye başladı. Diğer kadınlar da ona katılınca sokak, şehir ve hatta Tunde'ye göre bütün ülke bu neşeli sesle doldu. Buradaki tek erkek, video çeken Tunde'ydi. Kendi kişisel mucizesi olan bu devrim, dünyayı değiştirecekti.

Gece boyunca onları takip edip, gördüğü şeylerin videosunu çekmişti. Şehrin dışında bir evin ikinci katındaki demirli

pencerelerin gerisinde bir kadın görmüşlerdi. Kadın demirlerin arasından aşağı bir not atmıştı. Tunde notta ne yazdığını okuyabilecek kadar yakınına gidememişti, ama mesaj elden ele dolaşırken kalabalıkta bir dalgalanma olmuştu. Kadınlar kapıyı kırmışlar ve Tunde de peşlerinden eve girmişti. Kadını evde hapis tutan adamı mutfak dolabında saklanır halde bulmuşlardı. Adamın canını yakmaya uğraşmadan, kadını yanlarına alarak evden çıkmışlardı. Gittikçe kalabalıklaşıyor ve büyüyorlardı. Sağlık Bilimleri Fakültesi'nin bulunduğu kampüste elindeki ordu silahını ateşleyen bir adam, üstün insanlara karşı işledikleri suçlarla ilgili Arapça ve İngilizce bir şeyler bağırarak onlara doğru koştu. Kadınlardan üç veya dört tanesi kollarından ve bacaklarından yaralanınca diğerleri bir dalga gibi adamın üzerine çöktü. Yumurta haşlanır gibi bir ses çıkmıştı. Tunde olanları kaydedebilecek kadar yaklaştığında, adam yerde hareketsiz yatıyordu. Yüzündeki ve boynundaki sarmaşığı andıran izlerin kalınlığından, yüz hatları neredeyse görünmüyordu.

En sonunda, güneş doğmak üzereyken yorulmak bilmeyen kadınların arasında Noor elini tuttu ve onu bir eve, bir odaya, bir yatağa götürdü. Buranın öğrenci bir arkadaşına ait olduğunu söyledi. Evde normalde altı kişi oturuyordu. Ama şimdi şehrin yarısı kaçmıştı ve ev boştu. Elektrikler kesikti. Noor evin içinde yollarını bulabilmeleri için avucunun içinde bir ateş yaktı ve onu bir odaya soktu. Ateşinin ışığında Noor onun ceketini ve gömleğini çekip çıkardı. Vücuduna bakarken Noor'un gözlerinde aynı bakışı görüyordu: Aç ve arzulu... Noor yaklaşıp onu öptü.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," dedi. Aynısı Tunde için de geçerliydi ve bundan utanmıyordu.

Noor elini onun göğsüne koydu. "Ben özgür bir kadınım," dedi.

Bunu hissedebiliyordu. Sokaklardan hâlâ bağrışmalar, çatırtılar ve zaman zaman silah sesleri geliyordu. Burada, pop şarkıcılarının ve film yıldızlarının posterleriyle dolu bu odada

sıcak bedenleri birbirine yaklaşıyordu. Noor, Tunde'nin düğmelerini açıp kot pantolonunu çıkardı. Dikkatli davranıyordu. Tunde, onun içindeki gücün harekete geçmeye başladığını hissedebiliyordu. Korkuyordu, ama aynı zamanda onu deli gibi arzuluyordu. Tıpkı hayallerinde olduğu gibi hepsi birbirine karışmıştı.

"Sen iyi bir adamsın," dedi Noor. "Güzel bir adamsın..."

Elini Tunde'nin göğsüne koydu. Minik bir kıvılcım çakıp göğsündeki kılların ucunda titreşti ve hafifçe parladı. Bu his hoşuna gitmişti. Noor ona dokunurken bedenindeki her hücre sanki daha önce yaşamıyormuş gibi hayata geliyordu.

Onun içinde olmak istiyordu. Vücudu ona ne yapacağını, nasıl devam edeceğini, kollarını nasıl tutacağını, onu yatağa nasıl yatıracağını, nasıl tamamına erdireceğini söylüyordu. Ama birbiriyle çelişen dürtüler taşıyordu: Korkusu arzusu kadar baskın, hissettiği fiziksel acı tutkusu kadar güçlüydü. İstekleri ve çekindikleri arasında yani olduğu yerde kaldı. Kendisini Noor'a bıraktı.

Uzun zaman birlikte kaldılar. Noor dudaklarıyla ve elleriyle neler yapacağını gösterdi. Noor ter içinde adını sayıklarken, güneş Riyad'da yeni bir güne yükselmişti. Sonunda kontrolünü kaybederek Tunde'nin kalçasına ve leğen kemiğine yayılan bir akım vermiş, ama Tunde yaşadığı zevkin tadıyla bunun farkına bile varmamıştı.

Öğleden sonra helikopterler ve sokaklarda silahlı askerler saldırıya geçtiler. Kadınların verdiği yanıtı Tunde filme çekiyordu. Sayıları çok fazlaydı. O kadar çok ve öfkeliydiler ki... Pek çok kadın hayatını kaybetmiş, ama bu kalanları daha da ateşlendirmişti. Hangi asker sonsuza kadar ateş edip kadınları biçebileceğini düşünürdü? Kadınlar namluların içindeki ateşleme iğnelerini eritmiş, araçların elektronik donanımlarını pişirmişti. Bunları yapmak onları mutlu ediyordu.

"O şafakta buluşanlar ne kadar da kutluydu," diyordu Tunde seslendirmesinde. "Genç olanlar cenneti tadıyordu!.."

On iki gün sonra hükümet düşmüştü. Kralı kimin öldürdüğüne dair doğrulanmayan söylentiler dolaşıyordu. Bazıları bir aile üyesinin, bazıları İsrailli bir suikastçının olduğunu söylüyor; kimileri de sarayda yıllardır sadakatle hizmet ettikten sonra parmaklarının ucunda gücü hisseden ve artık kendini tutamayan hizmetçilerden biri olduğunu fısıldıyordu.

Tunde ise çoktan uçağa binmişti. Suudi Arabistan'da yaşanan olaylar bütün dünyada izleniyor ve her yerde eşzamanlı olarak ortaya çıkıyordu...

Margot

New England, ABD

"Bu bir sorun."

"Sorun olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Bir düşün, Margot. Yani, gerçekten düşün."

"Düşünüyorum zaten."

"Belki bu odadaki *birisi* de yapabilir. Emin değiliz."

"Senin yapamayacağını biliyoruz, Daniel."

Bunun üzerine odadakiler kahkahaya boğuldu. Gergin insanların olduğu bir yerde kahkaha sinirleri yumuşatır. Toplantı masasının etrafında oturan yirmi üç kişinin toparlanması biraz zaman almıştı. Daniel sinirlenmişti. Kendisiyle alay edildiğini düşünüyordu. Her zaman hak ettiğinden biraz daha fazlasını istemişti.

"Elbette," dedi. "Elbette. Ama kesin olarak bilmenin bir yolu yok. Kızlar iyi, onlar için elimizden geleni yapıyoruz. Tanrım, evden kaçanların sayısını gördünüz mü?

Evden kaçanların sayısını hepsi görmüştü.

Daniel devam etti. "Genç kızlardan bahsetmiyorum. Onu büyük oranda kontrol altına aldık. Ben yetişkin kadınlardan bahsediyorum. Genç kızlar, yaşlı kadınların içindekini uyandırabiliyor ve birbirlerine bu gücü verebiliyorlar. Artık yetişkin kadınlar da yapabiliyor. Margot, olanları sen gördün!"

"Bu çok nadiren oluyor."

"Biz nadir olduğunu *düşünüyoruz*. Demeye çalıştığım, kesin bilmiyoruz. Sen olabilirsin, Stacey. Veya sen, Marisha. Tek bildiğimiz, Margot, senin de yapabilenler arasında olabileceğin..." Gülüşü odada gergin bir havanın dolaşmasına neden oldu.

Margot, "Tabii, Daniel, şu anda seni şoklayabilirim," dedi. "Valiliğin istediği haberi Belediye Başkanlığına mı verdin?" Parmaklarını açarak elini ileri uzattı. "Pffzzzt!"

"Hiç komik değil, Margot!"

Ama masada oturanlar gülüyordu.

Daniel, "Bu testi uygulayacağız. Bütün eyalette devlet görevlileri teste girecek. Buna belediye görevlileri de dahil, Margot," dedi. "Tartışma bitmiştir. Kesin olarak bilmemiz gerekiyor. Devlet dairelerinde bunu yapabilen insanlar olmamalı. Bu içi dolu bir silahla etrafta dolaşmaya benzer."

Bir yıl olmuştu. Televizyonda dünyanın uzak ve istikrarsız bölgelerinde çıkan ayaklanmaları izlemişlerdi. Kadınların tamamının idaresini ele aldıkları şehirler olmuştu. Daniel haklıydı. Önemli olan on beş yaşındaki kızların gücü kullanabilmesi değildi. Bunu kontrol etmek kolaydı. Asıl önemli olan, daha yaşlı kadınlardaki gücü de uyandırabilmeleriydi. Akla bazı sorular geliyordu: Bunu ne kadar zamandır yapabiliyorlardı? Neden şimdiye kadar kimse bilmiyordu?

Sabah programlarında biyoloji profesörleri ve tarih öncesi dönemlerden kalma çizimler üzerinde uzman kişiler konuk ediliyordu.

"Honduras'ta bulunan, altı bin yıldan daha eski, kayaya çizilmiş resim sizce de ellerinden şimşek çıkan bir kadına benzemiyor mu, Profesör?"

"Tabii, bu resimler çoğunlukla mistik ve sembolik davranışları temsil eder. Ama tarihi bir çizim de olabilir. Yani gerçekten olan bir olayı da temsil edebilir. Belki de yaşanmıştır. En eski yazıtlarda İsrailoğulları'nın tanrısının, *Anath* adında genç bir kız kardeşi olduğunun anlatıldığını biliyor muydunuz? Anath'ın ölümsüz bir savaşçı olduğu, şimşeklerle konuştuğu söylenir. Eski yazıtlarda kendi babasını öldürdüğü ve onun yerine geçtiği anlatılır. Ayaklarını düşmanlarının kanında yıkar."

Haber sunucuları kendilerini gülmeye zorlamıştı.

"Bu bizim bildiğimiz güzellik banyolarına pek benzemiyor, değil mi Kristen?"

"Hem de hiç benzemiyor, Tom. Ancak şimdi bu yıkıcı tanrıçaya geri dönersek, eski insanlar bizim bilmediğimiz bir şey biliyor olabilir mi?"

"Bunu söylemek zor, elbette. Ve bu becerinin geçmişinin antik çağlara kadar uzanıyor olması mümkün müdür? Yani bunu kadınların eskiden de yapmasına rağmen, biz şimdiye kadar unutmuş olabilir miyiz? Böyle bir şeyi unutması biraz zor değil mi? Nasıl unutulmuş olabilir? Yani eğer eskiden de böyle bir güç varsa, belki kasıtlı olarak silinmiştir. Belki gücün yok olması istenmiştir."

"Sen böyle bir güce sahip olsan bana söylerdin, değil mi Kristen?"

"Aslında, Tom, belki de kendime saklardım."

Haber sunucuları birbirlerine baktılar. Aralarında sözlü olmayan bir iletişim kurmuşlardı.

"Ve şimdi hava durumu..."

Belediye başkanlığından, büyükşehirdeki bütün okullara gönderilen yazıda verilen resmi tavsiye, kız çocuklardan uzak durulması şeklindeydi: "Yapmayın. Geçecektir. Kız çocukları erkek çocuklardan şimdilik ayrı tutalım. Bir iki yıl içinde bir aşı çıkacak ve ondan sonra her şey normale dönecektir. Kızlar için de bu gücü kullanmak, kurbanları için olduğu kadar üzüntü vericidir..." Resmi açıklama buydu.

Gece geç vakitte, şehrin güvenlik kameralarının olmadığını bildiği bir yerinde Margot arabasını park edip dışarı çıktı, elini bir sokak lambasına koydu ve bütün gücüyle yüklendi. İçinde neler saklandığını bilmesi gerekiyordu. *Ne* olduğunu hissetmeliydi. Yaptığı her şey doğal, tanıdık ve anlaşılır geliyordu. İlk defa cinsel ilişkiye giriyormuş gibi vücudu, "Her şey kontrol altında," diyordu.

Sokaktaki bütün sokak lambaları birbiri ardına 'pat, pat, pat' diye söndü. Margot sessiz sokakta kahkahalarla güldü. Birileri onu görse görevden alınırdı, ama herhangi birisi bunu yapabildiğini öğrenirse de görevden alınırdı. O zaman sınır neredeydi? Gaza basıp sirenler çalmaya başlamadan önce oradan uzaklaşmıştı. Yakalanırsa ne yapacağını düşünüyordu. Kas çilesinde bir adamı hatta belki birden fazlasını şoka sokacak kadar enerji kaldığını biliyordu. Gücün köprücük kemiğinde toparlandığını ve kollarından aşağı yukarı dolandığını hissedebiliyordu. Bu düşünceyle tekrar güldü. Artık eskisinden daha sık güldüğünü düşündü. İçinde sanki hep yazın ortasındaymış gibi sürekli bir hafiflik taşıyordu.

Jos bunu daha farklı yaşıyordu. Nedenini kimse bilmiyordu. Kimse bir öneri ortaya atacak kadar araştırma yapmamıştı. Jocelyn güçte dalgalanmalar yaşıyordu. Bazı günler içinde o kadar büyük bir güç hissediyordu ki, evde sadece ışığı açınca bile sigortaları attırıyordu. Bazı günler ise içi bomboş oluyor, sokakta bir kız kendisine sataşsa kendisini koruyabilecek kadar bile güç bulamıyordu. Kendisini korumayan veya koruyamayan kızlara hoş olmayan isimler takılıyordu. Onlara *battaniye* veya *bitik pil* deniyordu. Bunlar takılan isimlerin en hafifleriydi. *Topal! Fiske! Muhallebi çocuğu! Fısss!* Sonuncusu şimşek çaktırmaya çalışıp, beceremeyen bir kadının çıkardığı sesten geliyordu. Siz yanlarından geçerken "*Fısss*" diyen kızlar en büyük etkiyi yapıyordu. Genç insanlar hâlâ ölümlere neden oluyordu. Arkadaşları daha çok 'ortak yönleri' olan yeni arkadaşlar edindikleri için, Jos artık genellikle tek başına zaman geçiriyordu.

Margot, Jocelyn'le yalnız bir hafta sonu geçirmelerini önermişti. Kendisi Jos'u, Bobby de Maddy'yi alacaktı. Kızların ebeveynlerinden biriyle yalnız zaman geçirmesi iyi olurdu. Maddy otobüsle şehre gidip dinozorları görmek istiyordu. Artık otobüse hiç binemiyordu. Bu yüzden müzeye gitmekten çok, otobüsle yolculuk edeceği için heyecanlanıyordu. Mar-

got çok yoğun çalışıyordu. "Jos'u kuaföre götürürüm," dedi. "Kendimize zaman ayırmak ikimize de iyi gelir."

Mutfağın bahçeye bakan penceresinin önündeki masada kahvaltı yapıyorlardı. Jos ortadaki kâseden tabağına biraz daha meyve koyup üzerine yoğurt döktü.

Margot, "Hâlâ kimseye söylememelisin," dedi.

"Evet, biliyorum..."

"*Bir kişiye bile* söylersen işimi kaybedebilirim."

"Anne, *biliyorum*! Babama ve Maddy'ye bile söylemedim. *Hiç kimseye* söylemedim. Söylemem de..."

"Özür dilerim canım."

Jocelyn gülümsedi. "Önemli değil."

Margot birden kendi annesiyle aralarında tuttukları bir sır olmasını ne kadar istediğini hatırladı. Bu isteği, kadın bağlarının plastik poşetlerini veya dikkatle saklanan jiletleri paylaşmayı bile sempatik hatta ilginç kılıyordu.

O gün öğleden sonra birlikte garajda alıştırma yaptılar. Birbirlerine meydan okuyup zorlanmış ve biraz terlemişlerdi. Jos çalıştıkça gücü artıyor ve onu kontrol etmesi kolaylaşıyordu. Margot, Jos'un gücünün dalgalandığını hissediyordu. Gücü arttığı zaman Jos'un canının acıdığını, ama sonra birden bu acının azaldığını görebiliyordu. Jos'un gücünü kontrol etmeyi öğrenmesinin bir yolu olmalıydı. Okulunda bunu yapmayı öğrenmiş ve Jos'a birkaç ipucu verebilecek kızlar olmalıydı.

Margot'a gelince, onun tek bilmesi gereken, gücünü kontrol altında tutabilmekti. Çünkü yakın bir zamanda işyerinde test yapmaya başlayacaklardı.

"İçeri buyurun, Başkan Cleary. Lütfen oturun."

Oda küçüktü ve sadece duvarın tavana yakın bir yerinde, minik pencereden içeri ince bir ışık şeridi giriyordu. Hemşire yılda bir defa yaptığı grip aşısı için geldiğinde ya da bir müdür çalışanlarının değerlendirmesini yazarken bu odayı kullanırdı. Odada bir masa ve üç sandalye vardı. Masada yakasında

parlak mavi renkte güvenlik kimliği takılı olan bir kadın oturuyordu. Masanın üstünde mikroskopa veya kan testi yapan aygıtlara benzeyen bir cihaz duruyordu. Cihazın iki iğnesi, bir büyüteci ve mercekleri vardı.

Kadın, "Bu binadaki herkesin teste girdiğini bilmenizi istiyoruz Sayın Başkan," dedi.

"Erkekler de mi teste giriyor?" Margot bir kaşını havaya kaldırdı.

"Ah, hayır. Erkekler girmiyor."

Margot bir düşündü.

"Peki... Ve tam olarak... ne yapılıyor?"

Kadın hafifçe gülümsedi. "Bayan Başkan, belgeleri siz imzaladınız. Neler olduğunu biliyorsunuz."

Margot boğazının düğümlendiğini hissetti. Bir elini kalçasına koydu. "Hayır, aslında, bana ne olduğunu söylemenizi istiyorum. Kayıtlara geçmesi için."

Güvenlik kimliği takmış kadın, "Bu eyalet çapında kas çilesi veya elektrostatik güç olup olmadığını tespit etmek için yapılan *zorunlu* bir test," dedi. Cihazın yanında duran bir kartta yazılı olanları okumaya başlamıştı:

"Vali Daniel Dandon'un emriyle, kamu görevinizi yapabilme ehliyetinizin, teste girmeyi kabul etmenize bağlı olduğunu hatırlatmak isterim. Test sonucunun pozitif çıkması, gelecekte görevinize devam etmenize mutlaka engel olmayacaktır. Bir kadının elektrostatik gücü kullanma becerisi olduğunu bilmeden, testte pozitif sonuç alma ihtimali vardır. Bu testte alacağınız sonuçlar size rahatsızlık verir veya mevcut pozisyonunuzun size uygun olmadığı tespit edilirse, seçeneklerinizi değerlendirmenize yardımcı olmak için rehberlik hizmeti sunulacaktır."

"Uygun olmadığı tespit edilirse ne demek?" diye sordu Margot. "Bu ne anlama geliyor?"

Kadın dudaklarını büzdü. "Valilik kararıyla çocuklar ve halkla temasa girilmesini gerektiren bazı pozisyonların uygun olmadığına karar verilmiştir."

Margot bu büyük eyaletin valisi Daniel Dandon'un kadının oturduğu sandalyenin arkasında durmuş, güldüğünü görebiliyor gibiydi.

"*Çocuklar ve halk mı?* Geriye kim kalıyor?"

Kadın gülümsedi. "Eğer şimdiye kadar gücü hissetmemişseniz, her şey yolunda gidecektir. Endişelenecek bir şey olmayacak ve gününüze kaldığınız yerden devam edebileceksiniz."

"Herkes için bu kadar kolay olmayacaktır."

Kadın cihazın tuşuna bastı. Makine yumuşak bir sesle çalışmaya başladı.

"Ben hazırım Sayın Başkan."

"Teste girmeyi kabul etmezsem ne olur?"

Kadın iç geçirdi. "Kabul etmezseniz bunu kayıtlara geçmek zorunda kalırım. Vali bunu Dışişleri Bakanlığına bildirir."

Margot sessizce oturdu. 'Gücü kullandığımı anlayamayacaklar,' diye düşündü. 'Kimse bilmiyor. Kimseye yalan söylemedim. Lanet olsun...' Yutkundu.

"Peki," dedi. "Bu teste girmek zorunda bırakılmamı resmen protesto ettiğimin kayıtlara geçmesini istiyorum."

"Tamam," dedi kadın. "Bu söylediğinizi yazarım."

Margot, kadının yapmacık gülümsemesinin altında, Daniel'in gülen yüzünü tekrar görebiliyordu. Elektrotları takması için kolunu uzatırken bütün bunlar bittiğinde, işini kaybetmiş ve siyaset hayatındaki hayalleri uçup gitmiş olsa bile, en azından onun aptal yüzüne bakmak zorunda kalmayacağını düşünüyordu.

Kadın elektrotları bileklerine, omuzlarına, köprücük kemiğine yapıştırdı. Uykulu bir sesle elektriksel aktivite olup olmadığını tespit etmeye çalıştıklarını açıkladı. "Size rahatsızlık vermeyecek, hanımefendi. En kötü ihtimalle hafif bir batma hissedebilirsiniz."

'En kötü ihtimalle kariyerimin sonuna gelirim,' diye düşündü Margot, ama elbette ki bunu sesli olarak dile getirmedi. Hepsi çok basitti. Bir dizi düşük seviyede elektrik vuruşları yaparak, otonom sinir işlevlerini harekete geçireceklerdi. Has-

tanelerde yapılan testlerde kız bebekler üzerinde işe yaramıştı. Ancak sonuçlar hep aynı olmuştu, çünkü güç yeni doğan bütün kız bebeklerde vardı. Kas çilesine belli belirsiz bir şok verildiğinde, kas sarsılarak tepki veriyordu. Margot yaşadığı heyecan ve yükselen adrenalinden kas çilesinin zaten hazır olduğunu hissedebiliyordu.

'Şaşırmış görünmeyi unutma,' dedi kendi kendine. 'Korkmuş ve utanmış görünmeli, bu ilk defa karşılaştığın şey karşısında afallamalısın.'

Cihaz çalışmaya başlarken hafif bir vınlama sesi duyulmuştu. Margot testin nasıl ilerleyeceğini biliyordu. Algılanamayacak kadar düşük bir şok vererek başlayacaktı. Yeni doğmuş kız bebeklerin kas çileleri hemen her zaman, bu veya bir sonraki seviyedeki şoka tepki vermişti. Cihazın on ayarı bulunuyordu. Verilen şokun seviyesi aşama aşama artacaktı. Bir aşamada elbet Margot'un yaşlı ve deneyimsiz kas çilesi yanıt verecekti. Ve o zaman herkes öğrenecekti... Derin derin nefes alıp beklemeye devam etti.

Başlangıçta şokları hissetmiyordu. Sadece göğsünde ve omurgasında artan bir basınç vardı. Cihaz aşamaları birer birer geçerken Margot birinci seviyeyi, ikinci seviyeyi ve üçüncü seviyeyi hissetmemişti. Kadran sonraki seviyeye doğru devam etti. Margot şimdi gücü açığa çıkarmanın ne kadar hoş olacağını düşündü. Sanki uyandığı zaman gözlerini açması gibi bir histi. Kendini tuttu ve bunu yaparken hiç zorlanmamıştı.

Nefes aldı, nefes verdi. Cihazı işleten kadın gülümseyerek elindeki fotokopi kâğıdındaki kutucuklardan birine not aldı. Dördüncü kutuya dördüncü kez 'sıfır' yazılmıştı. Testin neredeyse yarısını geçmişti. Margot bir noktada karşı koymanın imkânsız olduğunu okumuştu. Teknisyene acı acı gülümsedi.

"Rahat mısınız?" diye sordu kadın.

"Bir kadeh viski olsa daha rahat olurdum," dedi Margot.

Kadran ilerledi. Artık zorlanmaya başlamıştı. Köprücük ke-

miğinin sağ ucunda ve elinin içinde karıncalanma hissediyordu. "Haydi," diyordu. "Haydi!.." Sanki bir şey kolunu aşağıya doğru bastırıyordu. Çok rahatsız edici bir histi. Bu ağır, baskı yaratan yükü kolayca atıp özgür kalabilirdi. Nasıl terlediği, ne kadar zorlandığı görülmemeliydi.

Margot, Bobby'nin bir ilişkisi olduğunu kendisine söylediği zaman ne yaptığını düşündü. Vücuduna nasıl ateş bastığını ve boğazının düğümlendiğini hatırladı. Bobby "Bir şey söylemeyecek misin? Bu konuda söyleyecek bir sözün yok mu?" diye sormuştu. Annesi, babasına kapıyı kilitlemeyi unuttuğu için ya da terliklerini oturma odasının ortasında bıraktığı için bağırırdı. Margot böyle kadınlardan biri olmak istememişti. Çocukken porsuk ağaçlarının gölgesinde yürür, yanlış bir adım atarsa kökler topraktan fışkırıp kendisini yakalayacakmış gibi her adımını dikkatle atardı. Sessizliğini nasıl koruyacağını her zaman bilmişti.

Kadran ilerledi. Kadının elindeki fotokopi kâğıdında sekiz tane sıfır yazıyordu. Margot sıfır almanın nasıl bir his olacağını hiç öğrenememekten korkmuştu. Daha yolun başındayken biteceğini ve seçme şansı olmayacağını düşünmüştü. Derin derin nefes aldı ve verdi. Artık çok zorlanıyordu, ama bu alışkın olduğu bir histi. Bedeni bir şey istiyor, ama o buna karşı koyuyordu. Gövdesinde, mide kaslarında, idrar boşluğunda ve kalçalarında büyük bir baskı hissediyordu. Sanki çok sıkıştığı halde tuvaletini tutuyor gibiydi. Nefesinizi zorlayarak, birkaç saniye daha fazla tutmaya benziyordu. Kız bebeklerin bunu yapamamasına şaşırmamalıydı. Margot gücünü serbest bırakmak istiyor, ama yapmıyordu. Kendisine engel oluyordu.

Cihaz onuncu aşamaya geçmişti. Artık imkânsız değildi. Margot bekledi. Vınlama kesildi. Pervanelerin dönmesi yavaşladı ve durdu. Kâğıdın üstündeki kalem kalktı. On tane 'sıfır' vardı.

Margot hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalıştı. "Maalesef, öyle mi?"

Teknisyen omuz silkti.

Margot, teknisyen üzerine takılı olan elektrotları çıkarırken bir ayağını diğer ayak bileğinin arkasına doladı. "Bende olabileceğini hiç düşünmemiştim." Cümlenin sonunda sesini biraz çatlattı.

Daniel bu raporu görecekti. Hatta altına imzasını atacaktı. "Kamu hizmetine uygundur," diye yazacaktı.

Omuzlarını silkti ve küçük bir kahkaha attı.

Ve artık onu büyükşehirde bu testin uygulanması programının başına geçirmemeleri için hiçbir neden yoktu. Hem de hiçbir neden... Programın bütçesini onaylayan Margot olacaktı. Bu teknolojinin çocuklarımızın güvenliğini sağlayacağını açıklayan bilgilendirme kampanyalarına, o karar verecekti. Test cihazının hayat kurtaracağını söyleyen resmi belgelerde Margot'un adı olacaktı. Belgeleri imzalarken söylenenlerin doğru olduğunu düşünüyordu. Bu kadar hafif bir baskının altında kendisini tutamayan her kadın, kendisine de topluma da bir tehditti.

Dünyanın her yerinde ortaya çıkan tuhaf bir akım vardı. İnternette de örnekleri görülüyordu. Erkekler daha güçlü görünmek ve kendilerini korumak için kızlar gibi giyiniyordu. Kızlar ise gücün altında ezilmemek veya kuzu postuna bürünmüş kurtlar gibi şüphe çekmeden avlarına saldırabilmek için erkekler gibi giyiniyordu. *Westboro Vaftiz Kilisesi* kıyametin yaklaştığını düşünen yeni ve çılgın üyelerin akınına uğramıştı.

Burada yaptıkları ise her şeyi *normal* göstermeye çalışmak, insanların kendilerini güvende hissetmelerini ve işlerine gidip hafta sonları eğlenceye para harcamalarını sağlamaktı. Ve bunlar çok önemli işlerdi...

Daniel, "Her zaman olumlu bir şeyler söylemek için gerçekten çok uğraşıyorum, ama..." dedi elindeki kâğıtları masanın üstüne atarken. "Senin adamların bana burada kullanabileceğim hiçbir şey vermedi..."

Daniel'in bütçeden sorumlu yardımcısı Arnold, eliyle çenesini tutarak sessizce başını salladı.

"Senin hatan olmadığını biliyorum," dedi Daniel. "Eleman ve kaynak eksiğin var. Zor koşullar altında elinden geleni yaptığının hepimiz farkındayız. Ama bunu kullanamayız."

Margot, belediye başkanlığının raporunu okumuştu. İçinde cesur ifadeler vardı. Mevcut koruma önlemlerinin durumuyla ve olayların gelecekte tersine dönebilmesi ihtimaliyle –ki bu ihtimal sıfırdı– ilgili köklü bir açıklık stratejisi öneriyordu. Daniel konuşmaya devam ediyor, bir sorunun ardından diğerine geçiyor, açıkça söylemese de her ifadesiyle, "Ben bu kadar cesur değilim," mesajı veriyordu.

Margot avuçlarını yukarı doğru açıp, ellerini masanın altına koymuştu. Daniel konuşurken içinde köpüren gücü hissedebiliyordu. Ağır ağır ve sakince nefes alıp vermeye çalışıyordu. Bunu kontrol edebileceğini biliyordu. İlk başta ona zevk veren de kontrol edebilmesiydi. Neler yapabileceğini düşünüyordu. Daniel homurdanırken yapabilecekleri Margot'un gözlerinin önünde canlanıyordu. Daniel'in gırtlağını tek eliyle yakalayıp bir hamlede canını alacak gücü vardı. Arnold'un başına atacağı bir darbeyle onu yere devirebilirdi. Fazla çaba harcaması gerekmezdi. İkisini de hiç ses çıkarmadan, hızlıca halledebilirdi. İkisini de tam burada, 5B'deki toplantı odasında öldürebilirdi.

Bu düşünceyle Daniel'in hâlâ Japon balığı gibi ağzını açıp kapattığı masadan çok uzaklaşmıştı. Yükseklerde, insanın ciğerlerini buz kristalleriyle doldurduğu, her şeyin temiz ve açık olduğu bir alemdeydi. Aslında neler olduğunun önemi yoktu. Onları istediği an öldürebilirdi. Tek gerçek buydu... Gücü parmaklarında dolaştırıp masanın alt yüzündeki cilayı biraz yaktı. Yanığın tatlı kokusunu duyabiliyordu. Bu adamlardan herhangi birinin söyleyebileceği hiçbir şey önemli değildi. Çünkü onlar yumuşak koltuklarından kalkamadan, sadece üç harekette her ikisini de öldürebilirdi.

Önemli olan 'yapmaması gerektiği veya asla yapamayacağı' değildi. Önemli olan 'isterse yapabilecek' olmasıydı. Acı verebilme gücü zenginlikti.

Aniden kapıya vurur gibi bir sertlikle, "Benim zamanımı harcama, Daniel!" dedi.

Daniel onun üstü değildi. Eşit konumdaydılar. Daniel onu kovamazdı, ama kovabilecekmiş gibi konuşuyordu.

Margot, "İkimiz de kimsenin verebilecek bir yanıtı olmadığını biliyoruz," dedi. "Eğer iyi bir fikrin varsa, duyalım. Yoksa..."

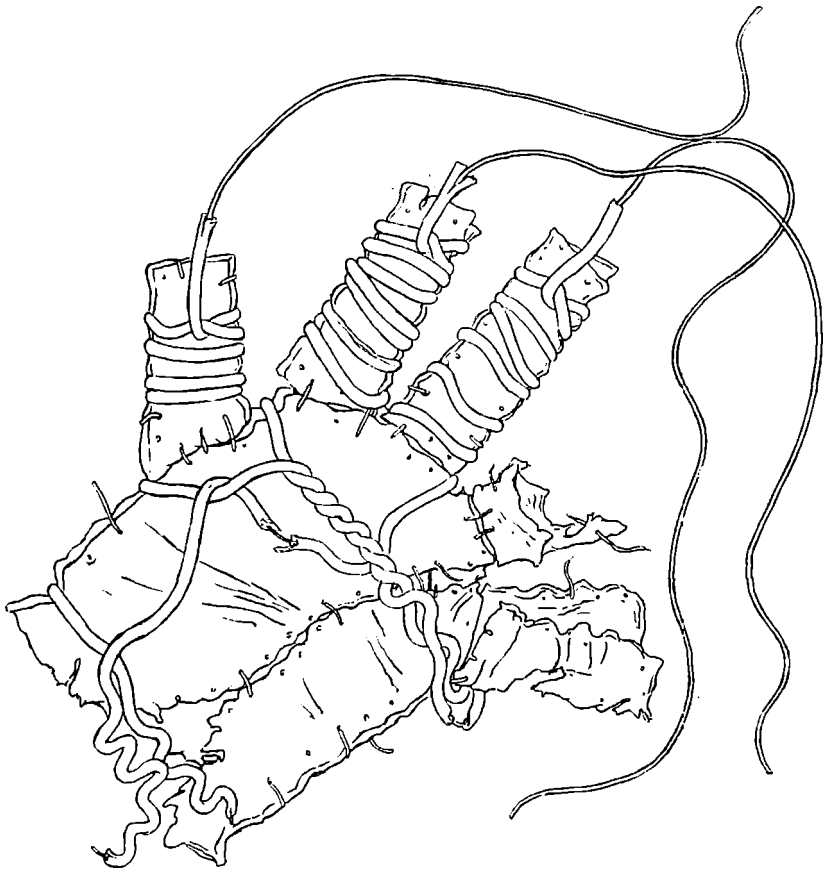
Sözcükleri havada asılı bıraktı. Daniel bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, ama sonra kapattı. Parmak uçlarında, masanın alt tarafındaki cila yumuşuyor, kıvrılıyor, parçalanarak küçük yapraklar gibi uçuşuyor ve kalın tüylü halının üstüne düşüyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Margot. "Bu konuda birlikte çalışalım, olur mu dostum? Birbirimizi kurtlara atmanın anlamı yok."

Margot kendi geleceğini düşünüyordu. Bir gün bana sen arka çıkacaksın, Daniel. Benim büyük planlarım var.

"Evet," dedi Daniel. "Evet..."

Margot, 'İşte insan böyle konuşur,' diye düşündü.

Yaklaşık bin yıllık iptidai silah.
Teller gücü iletmek üzerine tasarlanmıştır. Muhtemelen savaşlarda veya cezalandırma amacıyla kullanılmıştır. Eski Westchester'da bir mezarlıkta bulunmuştur.

Sekiz Yıl Önce

Allie

Güney Carolina, ABD

Çok sayıda mucize gerekmemişti. Ne Vatikan için ne de aylardır kapalı kalmış, gergin ve hayatından endişe edilen genç kızlar için fazla mucizeye gerek yoktu. İki tane bile çok fazla sayılırdı. Üç tane olması ise aşırı kabul edilirdi.

Luanne adında bir kız vardı. Kızıl saçlı, bembeyaz tenli, yanakları çillerle kaplı bir kızdı. Daha on dört yaşındaydı. Manastıra üç ay önce gelmiş ve Gordy ile iyi arkadaş olmuştu. Yatakhanede bir yatağı paylaşıyorlardı. Isınmak için böyle yaptıklarını söylüyorlardı. Gordy, "Geceleri çok soğuk oluyor," diyor ve Luanne gülümseyince diğer kızlar kahkahalar atarak birbirlerini dirsekleriyle dürtüyorlardı.

Luanne gücü kazandığından beri iyi değildi ve doktorlar ona yardım edemiyordu. Heyecanlandığı, korktuğu veya çok güldüğü zaman ona bir şeyler oluyordu. Gözleri geriye devriliyor, yere yığılıp kendi sırtını çatlatacakmış gibi sert bir şekilde titremeye başlıyordu. "Onu tutmanız lazım," diyordu Gordy. "Omuzlarından tutun ve kendine gelinceye kadar bırakmayın. Kendi kendine ayılır, sadece beklemek lazım..." Genellikle en az bir saat çırpınırdı. Gordy gece yarısı yemekhanede veya sabah altıda bahçede omuzlarından tutup onunla kalır ve tekrar ayılmasını beklerdi.

Allie'nin içinde Luanne ile ilgili bir his vardı. Sanki içinde bir şeyler kıpırdıyordu.

"O olabilir mi?" diye sordu Ses'e.

Ses, "Bence olabilir," diye yanıt verdi.

Bir gece çok şiddetli bir fırtına çıkmıştı. Fırtına uzaklarda, açık denizde başlamıştı. Kızlar, rahibelerle birlikte manastırın arkasındaki terasta okyanusu izliyorlardı. Bulutlar mor-mavi renge dönmüş, puslu ışığın içinde yıldırımlar okyanusun üstünde defalarca çakmıştı.

Yıldırım fırtınasını izlemek kas çilesinde kaşıntı yapıyor ve bütün kızlar bunu hissediyordu. Savannah birkaç dakika izledikten sonra kendini tutamadı ve terasın ahşap kısmına bir akım verdi.

"Yapma şunu," dedi Rahibe Veronica. "Hemen durdur!"

"Veronica kimsenin canını acıtmadı,"dedi Rahibe Maria Ignacia.

Savannah kıkırdayarak küçük bir akım daha verdi. İsterse kendini durdurabilirdi. Ama fırtınada heyecan verici, insanı ona katılmaya iten açıklayamadığı bir şey vardı.

"Sana yarın yemek yok, Savannah," dedi Rahibe Veronica. "Eğer kendini biraz da olsa kontrol edemiyorsan, sana yardımcı olamayız."

Rahibe Veronica daha önce sürekli kavga eden bir kızı manastırdan atmıştı. Diğer rahibeler bu işle uğraşmayı ona bırakmıştı. Şeytanın etkisinde olduğunu düşündüğü kızları o seçiyordu.

Ama 'Yarın yemek yok!' demek büyük bir cezaydı. Çünkü cumartesi akşamları köfte yenirdi.

Luanne, Rahibe Veronica'nın kolundan çekti ve "Lütfen," dedi. "Kötü bir niyeti yoktu."

"Dokunma bana!"

Rahibe Veronica kolunu kurtardı ve Luanne'i geriye itti.

Ancak fırtına çoktan Luanne'i etkilemeye başlamıştı. Başını artık hepsinin bildiği şekilde geriye ve yana doğru attı. Ağzını açıp kapattı, ama bir ses çıkmadı. Sırtüstü düşüp terasın zeminine kafasını çarptı. Gordy ona doğru koşmak istedi, ama Rahibe Veronica sopasıyla yolunu kesti.

"Bırak onu!" dedi.

"Ama, Rahibe..."

"Bu kızı yeterince şımarttık. Bu şeye bedenini açmamalıydı. Ama madem açtı, sonuçlarına da katlanmalı."

Luanne terasta kriz geçiriyor, başının arkasını ahşap zemine çarpıyordu. Ağzından gelen salyada kan damlaları vardı.

Ses, "Haydi, ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi.

Allie, "Rahibe Veronica, bu yaygarayı durdurmaya çalışabilir miyim?" dedi.

Rahibe Veronica, Havva'ya yani Allie'nin aylardır oynamaya çalıştığı sessiz ve çalışkan kıza baktı.

Omuz silkti, "Eğer bu saçmalığı durdurabileceğini sanıyorsan, dilediğini yapabilirsin Havva."

Allie, Luanne'in yanına diz çöktü. Diğer kızlar ona sanki bir hainmiş gibi bakıyordu. Bunun Luanne'in hatası olmadığını hepsi biliyordu. Neden Havva bir şey yapabilecekmiş gibi davranmıştı ki?

Allie, Luanne'in vücudundaki elektriği hissedebiliyordu. Elektrik omurgasında, boynunda ve başının içinde dolaşıyordu. Sinyallerin bir yukarı bir aşağı gittiğini, kekelediğini, kendisini düzeltmeye çalıştığını, ancak aklı karışmış gibi uyumsuz davrandığını anladı. Kendi gözleriyle görür gibi *şurada* ve *şurada* bir tıkanma olduğunu, kafatasının tabanındaki *şu yerin* hareketlerin zamanını doğru ayarlayamadığını görebiliyordu. Sadece minik bir düzeltme gerekiyordu. Hissedilmeyecek kadar küçük, başka kimsenin ayırt edemeyeceği bir güçle, tam *buraya* uygulayacağı iğne ucu gibi bir akım yeterli olacaktı.

Allie, Luanne'in başını avuçlarının arasına aldı. Küçük parmağını kafatasının tabanındaki çentiğe koydu. İncecik bir güç filizi uzattı ve bir fiske attı.

Luanne gözlerini açtı. Vücudunun titremesi hemen kesilmişti.

Gözlerini kırptı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Normalde böyle olmayacağını herkes biliyordu. Luanne'in

en az bir saat çırpınması ve sonra bir hafta boyunca sersemlemiş bir halde ortalıkta dolaşması gerekiyordu.

Abigail "Havva seni iyileştirdi," dedi. "Sana dokundu ve iyileştin..."

Bu ilk işaretti. O zaman cennetten özel olarak geldiğini söylemişlerdi...

Kendilerini iyileştirmesi için başka kızlar da gelmeye başlamıştı. Bazen ellerini kızların üstüne koyuyor ve yaşadıkları acıyı hissediyordu. Bazen sadece acı vermek zorunda olmayan bir şey acı veriyordu. Bir baş ağrısı, seğiren bir kas, baş dönmesi... Jacksonville'li kimsesiz Allie o kadar tecrübe kazanmıştı ki, sakin ve sessiz Havva ellerini bir insanın vücuduna koyup, nereye incecik bir akım gönderse en azından bir süreliğine acıyı dindirebileceğini biliyordu. Tedavileri geçici olabilirdi ama gerçekti. Vücuda işini nasıl daha iyi yapacağını öğretemezdi, ama hatalarını bir süreliğine düzeltebilirdi.

Böylece ona inanmaya başlamışlardı. Onda bir şeyler olduğuna inanıyorlardı. Rahibeler olmasa da, kızlar buna sonuna dek inanıyordu.

Savannah, "Bunları Tanrı mı yapıyor, Havva?" diye sormuştu. "Tanrı seninle konuşuyor mu? Tanrı senin içinde mi?"

Bunları bir gece yatakhanede ışıklar söndükten sonra alçak sesle sormuştu. Diğer kızlar kendi yataklarında uyuyor numarası yapsa da, hepsi Havva'yı dinliyordu.

Havva, "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Savannah, "Bence senin iyileştirme gücün var. Tıpkı kutsal kitapta okuduğumuz gibi," dedi.

Yatakhanede bir mırıldanma dolaşmıştı, ama kimse aksini söylememişti.

Ertesi gece yatmaya hazırlandıkları sırada Havva diğer kızların yaklaşık on tanesine, "Yarın şafakta benimle sahile gelin," dedi.

"Neden?" diye sordu kızlar.

Havva, "Şafakta sahile gitmemizi söyleyen bir ses duydum," dedi.

Ses, "Aferin kızım!" dedi. "Ne söyleyeceğini biliyorsun..."

Gökyüzü, çakıl taşı gibi mavi-gri renkte ve bulutlarla kaplıydı. Kızlar gecelikleri ile sahile doğru yürürlerken, okyanusun sesi bebeğini uyutan bir anne kadar yumuşaktı.

Allie, Havva'nın tatlı ve sakin sesiyle konuştu. "Ses bana suya girmemizi söyledi."

Gordy gülerek, "Nedir bu Havva?" diye sordu. "Yüzmek mi istiyorsun?"

Luanne parmağını Gordy'nin dudaklarına koyarak onu susturdu. Havva ense köküne parmağını bastırdığından beri Luanne'in geçirdiği krizler, birkaç saniyeden uzun sürmemişti.

Abigail, "Sonra ne yapacağız?" diye sordu.

Havva, "Sonra Tanrı Anne bizden ne istediğini gösterecektir," dedi.

Bu *Tann* Anne yeni ve şaşırtıcı bir öğretiydi. Ama her biri ne demek olduğunu anlıyordu. Bu güzel haberi duymayı bekliyorlardı.

Kızlar gecelikleri ve pijamaları bacaklarına yapışarak suya girdiler. Ayaklarına keskin taşlar battığı zaman acıyla yüzlerini buruşturuyor, biraz kıkırdıyor, ama birbirlerinin ifadelerinde görebildikleri kutsal bir hisle ilerliyorlardı. Burada bir şey olacaktı. Güneş doğmak üzereydi.

Halka şeklinde durdular. Hepsi bellerine kadar suyun içindeydi. Ellerini soğuk ve temiz okyanus suyunda dolaştırıyorlardı.

Havva, "Tanrı Anne ne istediğini bize göster. Bizi sevginle vaftiz et ve nasıl yaşayacağımızı öğret," dedi.

O anda halkadaki kızların hepsi birden dizlerinin kırıldığını hissetti. Sanki devasa bir el sırtlarından bastırıp onları öne eğilmeye zorluyor, başlarını okyanusa sokup saçlarından sular damlayarak çıkarıyordu. Hepsi nefes nefese, Tanrı'nın

onlara dokunduğunu ve bugün yeniden doğduklarını biliyorlardı. Hepsi suyun içinde dizlerinin üstüne çöktü. Onları suya iten eli hepsi hissetmişti. Burada, suyun içinde bir anlığına öleceklerini, nefes alamayacaklarını ve yukarı çıktıklarında ise *yeniden doğmuş* olacaklarını düşünüyorlardı.

Islak saçlarıyla ve hayretler içinde halka halinde durmaya devam ettiler. Yalnızca Havva suda ıslanmamıştı.

Tanrı Anne'nin etraflarında ve içlerinde dolaştığını, memnun ve mutlu olduğunu hissettiler. Üzerlerinde kuşlar çığlık çığlığa uçuyor ve yeni bir şafağı çağırıyordu.

O sabah okyanusta olup da mucizeye şahitlik eden yaklaşık on kız vardı. Bu kızlar o güne kadar rahibelerle yaşayan beş düzine genç kadın içinde lider olanlardan değildi. Bunlar en dikkat çekici, en sevilen, en komik, en güzel ya da en akıllı kızlar da değillerdi. Ortak özellikleri; en çok acı çekmiş, en korkunç hikâyeleri olan, başkalarından veya kendilerinden korkmak için en çok nedene sahip kızlar olmalarıydı. Ancak o sabahtan sonra artık değişmişlerdi.

Havva, kızlara gördüklerini kimseye anlatmamaları için yemin ettirmiş, ama onlar sırrı saklayamamışlardı. Savannah, Kayla'ya; Kayla, Megan'a; Megan, Danielle'e her şeyi anlatmıştı. Havva'nın Yaratan'la konuştuğunu ve gizli mesajlar aldığını söylemişlerdi.

Onun öğretilerini öğrenmek istiyorlardı.

"Neden Tanrı'ya Anne diyorsun?" diye sordular.

Havva dedi ki: "Tanrı ne kadın ne de erkektir. Tanrı her ikisidir. Ama şimdi Tanrı Anne, bize çok uzun zamandır göz ardı ettiğimiz yeni bir yüzünü gösteriyor."

"Peki ya İsa?" diye sordular.

Havva dedi ki: "İsa O'nun oğludur. Ama oğul anneden doğar. Bir düşünün, Tanrı mı daha büyüktür yoksa dünya mı?"

Rahibelerden öyle öğrendikleri için, "Tanrı büyüktür, çünkü dünyayı Tanrı yaratmıştır," dediler.

Havva dedi ki: "Yani yaratan, yaratılandan daha mı büyüktür?"

"Öyle olmalı," dediler.

Bunun üzerine Havva dedi ki: "O zaman hangisi daha büyüktür? Anne mi Oğlu mu?"

Duraksadılar, çünkü bu söyledikleri dine küfür olabilirdi.

Havva dedi ki: "Kutsal kitapta bundan bahsedilmiştir. Bize Tanrı'nın dünyaya insan bedeninde geldiği bildirildi. Tanrı'ya 'Baba' demeyi bize İsa öğretti."

Bunun doğru olduğunu kabul ettiler.

Havva dedi ki: "Ben yeni bir şey öğretiyorum. Bu güç bize çarpık düşüncelerimizi düzeltmemiz için verildi. Cennetin temsilcisi olan Oğul değil, Anne'dir. Tanrı'ya 'Anne' demeliyiz. 'Tanrı Anne' dünyaya biz günahsız yaşayabilelim diye çocuğunu veren Meryem'in bedeninde gelmiştir. Tanrı hep Anne'nin dünyaya geri döneceğini söylemiştir. Ve Anne bize yeni öğretilerini bildirmek için geri gelmiştir."

"Sen kimsin?" diye sordular.

Ve Havva dedi ki: "Sizce ben kimim?"

Allie içindeki Ses'e, "Nasıl gidiyorum?" diye sordu.

Ses, "İyi gidiyorsun," diye yanıt verdi.

Allie, "Bu senin iraden mi?" diye sordu.

Ses, "Tanrı'nın iradesi olmadan hiçbir şey olabilir mi sanıyorsun?" dedi. "Bundan çok daha fazlası olacak, tatlım. İnan bana..."

O günlerde dünyayı, Tanrı'nın insanoğlunun kaderinde böyle bir değişiklik yaparak ne demek istediğini anlamak için büyük bir açlık ve gerçeğe susuzluk sarmıştı. Güneyde olanları açıklamaya çalışan pek çok din adamı vardı. Söylediklerine göre insanlar günahları yüzünden cezalandırılıyordu, şeytan aralarında dolaşıyordu, olanlar kıyamet alametiydi. Ancak bunların hiçbiri gerçek anlamda inancı ifade etmiyordu. Çünkü gerçek din korku değil, sevgi yayardı. Gerçek sevgi, güçlü

bir annenin çocuğunu kucağına almasıydı. Kızlar bu haberleri bir kişiden diğerine hızla aktarıyordu. Tanrı dünyaya dönmüştü ve Anne mesajını sadece bize iletiyordu.

Birkaç hafta sonra bir gün, sabahın ilk ışıklarıyla yeni vaftizler yapılmıştı. Mevsimlerden ilkbahar, yumurta ve doğurganlık festivali yani rahimin açıldığı Paskalya yaklaşıyordu. Meryem'in bayramı!.. Sudan çıkan kızlar kendilerine ne olduğunu saklamaya çalışmıyordu. Zaten uğraşsalar da saklayamazlardı. Kahvaltı saatinde, kızların da rahibelerin de hepsi neler olduğunu biliyordu.

Havva bahçede bir ağacın altına oturdu. Kızlar onunla konuşmak için yanına geldi.

"Sana nasıl hitap edelim?" diye sordular.

Havva dedi ki: "Ben sadece Anne'nin elçisiyim."

"Ama Anne senin içinde," dediler.

Havva dedi ki: "O hepimizin içinde..."

Yine de kızlar ona *Havva Ana* demeye başlamıştı.

O gece Merhamet Rahibeleri arasında büyük bir tartışma çıkmıştı. Rahibe Maria Ignacia yeni inanç sistemi hakkında olumlu konuşuyordu. "Aslında değişen bir şey yok," diyordu. "Anne ve Oğul, tıpkı eskisi gibi. Meryem kilisemizin annesi, cennetin kraliçesidir. Artık bizler için ve ölüm saatimiz geldiğinde o dua ediyor. Bu kızların bazısı hiç vaftiz olmamış. Ama şimdi vaftiz olmayı akıllarına koymuşlar. Bunda ne yanlışlık var?" Diğer rahibeler, onun şu Havva adındaki kızın arkadaşı olduğunu düşünüyordu.

Rahibe Katherine, *Meryemciliğin* sapkınlık olduğunu söyleyip, piskoposluktan yönlendirme gelmesini beklemeleri gerektiğini eklemişti.

Rahibe Veronica, ayağa fırlayıp odanın ortasında haç gibi dimdik durmuştu. "Şeytan burada," dedi. "Şeytanın koynumuzda kök salmasına ve kalplerimizde yuva kurmasına fırsat verdik. Bu illeti şimdi durdurmazsak, hepimiz lanetleneceğiz!"

Bakışlarını odadaki kadınların yüzünde dolaştırarak daha yüksek sesle tekrarladı: "Lanetleneceğiz. Bu kızları Decatur ve Shreveport'ta yaptıkları gibi yakmazsak, şeytan hepimizi götürecek!" Duraksadı. Çok iyi bir hatipti. "Bu gece dua edeceğim. Hepiniz için dua edeceğim. Şafak sökene kadar kızları odalarına kilitleyeceğiz. Hepsini yakmamız lazım!"

Kapının arkasından onları dinleyen kız, bu mesajı Havva Ana'ya getirdi.

Ve sessizce Havva Ana'nın ne diyeceğini beklediler.

Ses, "Şimdi onları avucunun içine aldın kızım," dedi.

Havva Ana dedi ki: "Bırakalım bizi buraya kilitlesinler. Tanrı Anne mucizesini gösterecektir."

Ses, "Rahibe Veronica, pencereyi açıp su borusuna tutunarak aşağı inebileceğinizi düşünemedi mi?" dedi.

Allie içinden, "Düşünememesi Tanrı Anne'nin takdiri," diye yanıt verdi.

Ertesi sabah, Rahibe Veronica hâlâ küçük kilisede dua ediyordu. Sabah saat altıda, diğer rahibeler sabah duası için kiliseye geldiklerinde kolları iki yana açık bir halde, haçın önünde yüzüstü yattığını gördüler. Başı soğuk mermer taşa değiyordu. Kadınlar uzanıp koluna dokunduklarında, yüzünde kurumuş kan olduğunu fark ettiler. Saatler önce ölmüştü. Kalp krizi geçirmişti. Onun yaşındaki bir kadının her an başına gelebilecek bir durumdu. Ve güneş yükselirken haçın üstündeki şekle baktılar. Gücün eğrelti otuna benzer şekli, bıçakla kazınmış gibi çentikli çizgilerle İsa'nın bedenine çizilmişti. Rahibe Veronica'nın bu mucizeye şahit olduğu an ruhunu teslim ettiğini ve ölmeden önce bütün günahlarından tövbe ettiğini anladılar.

Her şeye gücü yeten, söz verdiği gibi geri dönmüş ve tekrar insan bedeninde yaşamaya başlamıştı.

Gün, bayram yapma günüydü!

Vatikan'dan herkesi sükûnete davet eden mesajlar geliyor-

du, ancak manastırdaki kızların arasındaki atmosfer hiçbir mesajın tek başına düzen getiremeyeceği kadar heyecan yüklüydü. Manastırda bayram havası hâkimdi. Bütün kuralların uygulanması askıya alınmış gibi görünüyordu. Yataklar toplanmıyor, kızlar yemek zamanını beklemeden mutfaktan istediklerini alıyor, şarkı söylüyor ve müzik dinliyorlardı. Havada bir pırıltı dolaşıyordu. Öğlen olduğunda on beş kız daha vaftiz edilmek istediğini söylemiş ve öğleden sonra istekleri yerine getirilmişti. İtiraz edip polisi arayacağını söyleyen rahibeler de vardı, ama kızlar gülerek onları akımlarıyla çarpıyorlardı. Bu durumda rahibeler koşarak kaçıyordu.

Öğleden sonra Havva cemaatine konuşma yaptı. Cep telefonlarıyla kaydedilen konuşma, dünyanın her yerine gönderilmişti. Havva Ana verdiği mesaj kendisinin değil, Anne'nin öğretisi olduğundan tevazu göstermek için kapüşonlu siyah bir pelerin giyiyordu. Havva, "Korkmayın," dedi. "Tanrı'ya güvenirseniz sizin yanınızda olur. Bizim için cenneti ve dünyayı tersine çevirdi!"

"Size nasıl İsa'nın kilise üzerinde hâkimiyeti varsa, erkeklerin de kadınlar üzerinde hâkimiyeti olması gerektiğini söylediler. Ama ben, Meryem'in oğlunu sevgi ve merhametle koruduğu gibi, kadınların da erkekler üzerinde hâkim olması gerektiğini söylüyorum!"

"Size ölümünün günahları sildiğini söylediler. Ama ben hiçbir günahın silinmediğini, dünyada adaletin kurulması için katkıda bulunduğunu söylüyorum. Pek çok haksızlık yapıldı, ama Tanrı bizim bunu düzeltmemiz için bir araya gelmemizi istiyor!"

"Size erkek ve kadınların karı-koca olarak birlikte yaşaması gerektiğini söylediler. Ama ben, kadınların birbirlerine yardım etmek, destek olmak ve birbirlerini rahatlatmak için birlikte yaşamasının daha mübarek olduğunu söylüyorum!"

"Size kısmetinize düşenlerle yetinmenizi ve mutlu olmanızı söylediler. Ama ben yeni topraklara, yeni bir ülkeye sahip

olacağımızı söylüyorum. Tanrı bize özgür ve güçlü bir ulus kuracağımız bir yer gösterecektir!"

Kızların birisi, "Ama burada sonsuza kadar kalamayız," dedi. "Bu yeni yer nerede? Polisler buraya geldiğinde ne olacak? Burası bizim değil, burada kalmamıza izin vermezler! Hepimizi hapse atarlar!"

Ses, "Üzülme, birisi yardıma geliyor," dedi.

Havva, "Tanrı kurtarıcısını gönderecek," dedi. "Bir savaşçı gelecek. Ve *sen* şüphe ettiğin için lanetleneceksin. Tanrı bu zafer saatinde ona güvenmediğini unutmayacak."

Kız ağlamaya başlamıştı. Cep telefonu kameraları ona yaklaştı. Gece olurken kız manastırdan kovulmuştu. .

Jacksonville'de birisi televizyonda haberleri izliyordu. Başlıklı rahibe cübbesinin altında, gölgelerde saklanan yüzü gördü. Kendi kendine, "Bu yüzü tanıyorum," dedi.

Margot

New England, ABD

"Şuna bir bak!"

"Bakıyorum."

"Okudun mu?"

"Hepsini okumadım."

"Bu olaylar bir üçüncü dünya ülkesinde olmuyor, Margot."

"Biliyorum."

"Bunlar Wisconsin'de oluyor."

"Anladım."

"Bu olaylar bizim Wisconsin'de oluyor... Hepsi..."

"Sakin ol, Daniel!"

"Bu kızları vurmak lazım. Hepsini tam kafalarından *bam* diye vurmalı. Hikâyenin sonu olur."

"*Bütün* kadınları vuramazsın, Daniel."

"Korkma, Margot. Seni vurmayız."

"Çok rahatladım."

"Ah, pardon. Kızını unuttum. O... onu da asla vurmam."

"Teşekkürler, Daniel."

Daniel parmaklarıyla masanın üstünde tempo tutuyor ve Margot son zamanlarda sık sık olduğu gibi "Seni öldürebilirim," diye düşünüyordu. Bu düşünce aklının bir köşesinde hiç susmayan bir arka plan müziği gibi olmuştu. Sanki farklı olaylar karşısında bile dönüp geldiği tek sonuç bu olmuştu. İşte oradaydı... Ölüm...

"Genç kadınları vurmaktan bahsetmek hiç doğru değil."

"Evet. Biliyorum. Evet... Sadece..."

Ekrana doğru işaret etti. Güçlerini birbirleri üzerinde kullanan altı kızın olduğu bir video izliyorlardı. Kızlar doğrudan kameraya bakıyorlardı. "Bunu Tanrı Anne'ye adadık!" dediler. Bunu internette dolaşan başka bir videodan öğrenmişlerdi. Birbirlerine güçlü elektrik akımı veriyorlardı. Verdikleri akımın gücünden biri bayılmış, bir diğerinin burnundan ve kulaklarından kan gelmeye başlamıştı. Bu 'Tanrıça' gücün varlığıyla, isimsiz yorumcular ve genç insanların hayal güçleriyle canlanmış bir internet fenomeniydi. *Fatma'nın Eli'ne* benzeyen bir sembolü vardı. Avucun içinde bir göz ve gözden çıkan, ağacın dallarına benzeyen akım filizleri görünüyordu. Bu sembol duvarlarda, demiryollarının ve otoyolların kenarlarında, yüksek ve erişilemeyecek yerlerde spreyle boyanmış olarak görünebiliyordu. İnternetteki sohbet odalarında kızlara korkunç şeyler yapmaları için cesaret veren mesajlar yazılıyordu. FBI bunları kapatmaya çalışıyor, ancak biri kapanır kapanmaz yerine bir diğeri açılıyordu.

Margot ekrandaki kızların güçleriyle oynamasını izledi. Bir akım kendilerine çarptığı zaman çığlık atıyor, akım verdikleri zaman kahkahalarla gülüyorlardı.

"Jos nasıl?" diye sordu Daniel sonunda.

"İyi..."

Aslında hiç iyi değildi. Gücüyle sorunlar yaşıyordu. Hiç kimse ona neler olduğunu açıklayabilecek kadar bilgi sahibi değildi. İçindeki gücü kontrol edemiyor ve durumu kötüye gidiyordu.

Margot ekrandaki Wisconsinli kızları izledi. Birinin avucunun içinde 'Tanrıça'nın Eli' dövmesi vardı. Gücünü üzerinde kullandığı arkadaşı çığlık atmıştı. Ancak Margot kızın korkudan mı, acıdan mı, yoksa zevkten mi bağırdığını anlayamamıştı.

"Bugün stüdyo konuğumuz Belediye Başkanı Margot Cleary. Bazılarınız Başkan Cleary'yi salgının ortaya çıkmasının hemen ardından hızla ve kararlılıkla harekete geçerek, pek

çok kişinin hayatını kurtaran bir lider olarak hatırlayacaktır. Ve kızı Jocelyn ile birlikte stüdyomuzda. Nasılsın, Jocelyn?"

Jos koltuğunda rahatsızlıkla kıpırdadı. Bu koltuklar rahat gibi görünüyordu, ama aslında çok sertlerdi. Kalçasına bir şey batıyordu. Sessizliği biraz uzun sürmüştü.

"İyiyim..."

"İlginç bir hikâyen var, değil mi Jocelyn? Bazı sorunlar mı yaşıyorsun?"

Margot bir elini Jos'un dizine koydu. "Pek çok genç kadın gibi," dedi. "Kızım Jocelyn kısa süre önce kendisinde gücün geliştiğini gördü."

"Bu konuda bazı görüntülerimiz var, değil mi Kristen?"

"Evinizin önünde yaptığınız basın konferansını izleyelim. Sanırım bir erkek çocuğunu hastanelik ettin, değil mi Jocelyn?"

Margot'un eve çağrıldığı günün görüntülerini yayına aldılar. Görüntülerde Margot Belediye Başkanı ikametgâhının merdivenlerinde, kendisini olduğundan da gergin gösteren bir şekilde saçlarını kulağının arkasına geçiriyordu. Görüntülerde kolunu Jos'un omzuna dolamış, yazılı açıklamasını okuyordu.

"Kızım küçük bir münakaşaya girdi," diyordu. "Laurie Vincens ve ailesine geçmiş olsun diyoruz. Ciddi bir sağlık sorunu yaşanmaması bizi mutlu ediyor. Kızım, günümüzde pek çok genç kadının başına gelen türde bir kaza geçirdi. Jocelyn ve ben herkesin sakin kalacağını, ailemizin bu olayı aşmasına yardımcı olacağını umuyoruz."

"Sanki üzerinden yıllar geçmiş gibi, değil mi, Kristen?"

"Kesinlikle öyle, Tom. O çocuğu yaralayınca kendini nasıl hissettin, Jocelyn?"

Jos bir haftadır annesiyle çalışıp bu soruyu yanıtlamaya hazırlanıyordu. Ne söyleyeceğini biliyordu. Ağzı kurumuştu. Ama o bir savaşçıydı ve soruyu yine de yanıtladı.

"Çok korkunçtu," dedi. "Gücü nasıl denetleyebileceğimi bilmiyordum. Ona daha büyük bir zarar vereceğimden endişe ettim. Keşke... keşke birisi bana gücü nasıl doğru kullanabileceğimi öğretseydi. Nasıl denetleyeceğimi..."

Jos'un gözleri yaşarmıştı. Bunu çalışmamışlardı, ama mükemmel olmuştu. Yapımcı kameraları ona yaklaştırmış, üç numaralı kameranın açısını değiştirerek gözlerindeki damlaları çekmişti. Görüntü çok güzeldi. Jos çok genç, çok güzel ve çok hüzünlüydü...

"Gerçekten çok korkunç bir tecrübeye benziyor. Sence sana yardımcı olması için neler farklı olmalıydı?"

Margot tekrar söz aldı. O da güzel görünüyordu. Saçları bakımlı ve ışıl ışıldı. Gözlerine krem ve kahve tonlarında makyaj yapılmıştı. Fazla gösterişli değildi. Mahallenizde yaşayan bakımlı, yoga yapan ve yüzmeye giden kadın görüntüsü vardı. İlham vericiydi.

"Kristen, bu olay beni bu kızlara gerçek anlamda nasıl *yardım* edebileceğimizi düşünmeye itti. Şu anda onlara verilen tavsiyeler sadece güçlerini kullanmamaları yönünde."

"Ama kimsenin sokaklarda şimşekler çaktırmasını istemeyiz, değil mi?"

"Tabii ki istemeyiz, Tom. Ama benim üç adımdan oluşan bir planım var."

Aynen öyle. İddialı. Etkili. Kısa cümlelerle anlatılan, sıralı listeyle sunulan bir plan.

"Bir: Kızların birlikte güçlerini kullanmayı çalışabilecekleri *güvenli yerler* oluşturmak. Önce benim başkanı olduğum belediyede bir deneme yapılabilir. Uygun görülürse bütün eyalete yaygınlaştırılabilir. İki: Gücünü denetleyebilen kızları belirleyip, daha genç olanlara güçlerini kontrol altında tutabilmeleri için yardımcı olmalarını sağlamak. Üç: Bu güvenli alanların dışında güç kullananlara sıfır tolerans göstermek."

Bir duraksama oldu. Bunu önceden konuşmuşlardı. Evlerinde programı izleyen kişilerin duyduklarını anlamak için zamana ihtiyacı olacaktı.

"Teklifinizi doğru anladıysam Başkan Cleary, kızlara güçlerini daha *etkili* bir şekilde kullanmayı öğretmek için kamu kaynaklarını kullanmak istiyorsunuz, öyle mi?"

"Daha *güvenli* bir şekilde kullanmalarını öğretmek için, Kristen. Buraya gelme amacım bu konuya ne kadar ilgi gösterileceğini ölçmek. Böyle zamanlarda İncil'de yazanları hatırlamamız lazım: Aramızda en yüksekte olanlar her zaman en iyi bilenler değildir, doğru olana hep eski nesil karar veremez..."

Gülümsedi... İncil'den alıntı yapmak, tartışmaları kazandıran bir yöntemdi.

"Devletin görevi ilginç fikirler bulmaktır diye düşünüyorum, siz ne dersiniz?"

"Bu kızlar için bir tür *eğitim kampı* kurulmasını mı öneriyorsunuz?"

"Şimdi Tom, bunu söylemediğimi biliyorsun. Sadece, gençlerin ehliyet almadan araba kullanmasına izin vermeyiz, değil mi? Evindeki elektrik tesisatını değiştiren insanın eğitimsiz biri olmasını istemezsin. Ben sadece, kızlar bildiklerini yine kızlara öğretsin diyorum."

"Ama ne öğrettiklerini nereden bileceğiz?" Tom'un sesi korkuyla biraz tizleşmişti. "Bu bana çok tehlikeli geliyor. Onlara bunu nasıl kullanacaklarını öğretmek yerine, kızları *iyileştirmeye* çalışmalıyız. Ben böyle düşünüyorum."

Kristen doğrudan kameraya bakarak gülümsedi.

"Ama bunun ilacı yok, değil mi Tom? Bugünkü *Wall Street Journal* gazetesi farklı uluslardan gelen bilim adamlarının, bu gücün İkinci Dünya Savaşı sırasında kullanılan sinir gazının doğada birikmesi nedeniyle ortaya çıktığını tespit ettiğini bildiriyor. Gaz, insanın genetiğinin değişmesine neden olmuş. Günümüzden sonra doğan bütün kızlar bu güce sahip olacak, hem de hepsi. İçlerinde güç uyandırılan daha yaşlı kadınlar gibi, gençler de buna hayatları boyunca sahip olacaklar. Artık iyileştirmek için çok geç kalındı. Şimdi, yeni fikirlere ihtiyacımız var."

Tom bir şey demeye çalıştı, ama Kristen sözlerine devam etti: "Bence bu çok iyi bir fikir, Başkan Cleary. Benim desteğimi isterseniz planın arkasındayım."

"Ve şimdi hava durumu..."

Kimden: uydurukadres29457902@gmail.com
Kime: Jocelyn.feinburgcleary@gmail.com

Seni bugün haberlerde izledim. Gücünü kullanırken zorluk yaşıyormuşsun. Nedenini bilmek istiyor musun? Tanıdığın zorluk yaşayan başkaları da var mı? Neler olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Tavşan deliği çok aşağılara iniyor! Aklını karıştıran noktalar sadece başlangıç... Erkekleri ve kadınları ait oldukları yere geri koymamız lazım.

Gerçeği bilmek istiyorsan www.sehirdoktoruanlatiyor.com adresini ziyaret et.

"Bunu ne cüretle yaparsın?"

"Senin ofisinden hiç kıpırtı yoktu, Daniel. Kimse beni dinlemiyordu."

"Sen de *böyle* mi yaptın? Gidip ulusal televizyona çıktın. Planını *bütün eyalette* gerçekleştireceğini söyledin. Hatırlarsan Margot, bu eyaletin valisi benim ve sen sadece büyükşehir belediye başkanısın. *Ulusal* televizyona çıkıp da bütün eyalette yapacaklarından nasıl bahsedersin?"

"Bunu engelleyen bir yasa yok."

"*Yasa* yok mu? *Yasalardan* mı bahsediyorsun? Peki sen yapılmış olan anlaşmaları biliyor musun? Daha öğlen olmadan bu kadar çok düşman edinirsen, sana kim *finansman* sağlayacak? Bundan sonra senin ortaya attığın her teklifi engellemeyi kendime *görev* bileceğim. Bu şehirde çok güçlü dostlarım var Margot ve başardığımız işlerin üzerine basıp *şöhret* olacağını düşünüyorsan..."

"Sakin ol!"

"Sakin olmayacağım... Sorun sadece senin saçma *taktiklerin* değil, Margot. Sadece *basının karşısına* çıkıp konuşman da değil. Asıl sorun, budala planın! *Teröristlerin* silahlarını daha etkili kullanabilmesi için *kamu fonlarını* mı kullanacaksın?"

"Onlar terörist değil, kız çocukları..."

"İddiaya girmek ister misin? Sence aralarında teröristler olmayacak mı? Orta Doğu'da, Hindistan'da ve Asya'da olanları gördün. Televizyonda izledin. Küçük planının cihatçıları çekmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Bitti mi?

"Ben... "

"Bitti mi? Çünkü bitirdiysen, yapmam gereken işler var."

"Hayır, *bitmedi.*"

Ama bitmişti. Daniel, Margot'un ofisinde cilalı mobilyalara ve belediye başkanı olarak aldığı üstün hizmet ödüllerine tükürerek konuşurken bile telefonlar ediliyor, e-postalar gönderiliyor, tweetler yazılıyor ve forumlara mesajlar ekleniyordu.

"Bugün sabah programında konuşan kadını dinledin mi? Kızlarımı bu programa yazdırmak için nereye başvurmam gerekiyor? On dört, on altı ve on dokuz yaşlarında üç kızım var ve gerçekten birbirlerini parçalamak üzereler. Rahatlayabilecekleri bir yere gitmeleri lazım."

Hafta bitmeden Margot'un kız kampı için topladığı bağışlar bir buçuk milyon doları geçmişti. Endişelenen anne babalardan gelen çekler, Wall Street milyarderlerinden isimsiz hediyeler yağmıştı. Uygulamak istediği programa yatırım yapmak isteyen insanlar vardı. Bu bir 'kamu-özel girişim ortaklığı' olacak, devletin ve iş dünyasının nasıl birlikte çalışabileceğini gösterecekti. Bir ay geçtiğinde Margot büyükşehir belediyesi içinde ilk test merkezlerini kurabileceği yerler bulmuştu. Kızlar ve erkekleri birbirlerinden ayrıldıkları zaman kapatılan, büyük spor salonları ve bahçeleri olan okullar ideal

mekânlardı. Eyalet yönetiminden altı temsilci resmi olmayan ziyaretlerde bulunmuş ve Margot onlara neler planladığını gösterme fırsatı yakalamıştı.

Üç ay sonra insanlar, "Şu Margot Cleary daha iddialı bir pozisyonda olmalı," diyordu. "Çağırın onu. Bir toplantı yapalım..."

Tunde

Moldova Cumhuriyeti

Moldova'nın bir köyünde, karanlık bir bodrum katında, dudağının üstünde ince bıyığı olan on üç yaşındaki bir kız, kirli minderin üstüne oturmuş olan bir grup kadına bayat ekmek ve yağlı balık getirmişti. Buraya haftalardır geliyordu. Genç kızın kafası biraz ağır çalışıyordu. Ekmek kamyonunu süren adamın kızıydı. Adam bu evin sahiplerine ve burada tutulan kadınlara göz kulak oluyordu. Bayat ekmek karşılığında ona biraz para ödüyorlardı.

Kadınlar daha önceleri kızdan bazı şeyler istemişlerdi. Örneğin bir cep telefonu... Bir şekilde onlara bir telefon getiremez miydi? Bir not yazmak için biraz kâğıt... Onlar için bir mesaj gönderebilir miydi? Sadece bir kâğıt ve kalem? Aileleri onlara neler olduğunu öğrenince kıza para verirlerdi. Lütfen!.. Kız başını öne eğip hep iki yana sallamış ve nemli, boş bakan gözlerini kırpmıştı. Kadınlar kızın sağır olabileceğini düşünmüştü ya da belki sağır olması söylenmişti. Bu kadınların başına gelen bazı şeyler, keşke sağır ve kör olsaydım dedirtecek cinstendi.

Ekmek kamyonunu süren adamın kızı, kadınların tuvalet olarak kullandıkları kovayı bahçedeki tahliye kuyusuna dökmüş, hortumla kovayı temizlemiş ve kenarındaki birkaç pislik noktası dışında temiz olarak geri vermişti. Buradaki koku birkaç saatliğine azalacaktı.

Kız gitmek için arkasını döndü. O gittiği zaman kadınlar tekrar karanlıkta kalacaktı.

"Bize biraz ışık bırakır mısın?" dedi kadınlardan biri. "Bir tane mum verir misin? Biraz ışık verecek bir şeyin yok mu?"

Kız kapıya doğru döndü. Merdivenlerden yukarı, giriş katına doğru baktı. Orada kimse yoktu.

Konuşan kadının elini tuttu ve avucunu yukarı çevirdi. Kadının avucunun ortasına, bu on üç yaşındaki kız köprücük kemiğinde yeni uyanan güçle bir *fiske* attı. Minderin üstünde oturan ve Berlin'de iyi bir sekreterlik işi bulduğunu sanan yirmi beş yaşındaki kadın derin bir nefes alıp titredi. Omuzları düştü ve gözlerini kocaman açtı. Minderi tutan eli bir anlığına gümüş bir ışıkla titredi...

Karanlıkta beklediler ve alıştırma yaptılar. Hepsini tek seferde halledebileceklerinden, kimsenin silahına uzanacak fırsat bulamayacağından emin olmak istiyorlardı. Akımı karanlıkta elden ele dolaştırıp hayranlıkla ona baktılar. Bazıları o kadar uzun zamandır tutsaktı ki, gücün adını bile duymamıştı. Diğerleri için ise güç tuhaf bir söylentiden ibaretti. Tanrı'nın kendilerini kurtaracak bir mucize gönderdiğine inanıyorlardı. Güç, *İsrail'in Çocukları*'nı tutsaklıktan kurtarmıştı. Kuytu köşelerde inlemişler, karanlıkta ışığı bulmuşlardı... Ağlıyorlardı...

Onları gözetleyenlerden biri gelip sekreterlik yapmaya Berlin'e gittiğini sanan, ancak beton zemine fırlatılıp tekrar tekrar gerçek işinin ne olduğu gösterilen kadının zincirlerini çıkardı. Anahtarlar adamın elindeydi. Hepsi bir anda adamın üstüne çullanınca, adam tek bir ses çıkaramadan gözlerinden ve kulaklarından kanlar fışkırdı. Anahtarlarla birbirlerinin zincirlerini çıkardılar.

Evdeki bütün erkekleri öldürmüş, ama hâlâ doymamışlardı.

Moldova dünyada seks ticaretinin başkentiydi. Burada eski binaların dairelerinde ve bodrumlarında insanların hapsedildiği bin tane küçük kent vardı. Erkek ve çocuk ticareti de yapılıyordu. Kız çocuklar gün geçtikçe büyüyüp *gücü* kazanınca yetişkin kadınlara *nasıl kullanacaklarını* öğretiyorlardı. Bu tek-

rar tekrar yaşanıyordu. Değişiklik o kadar hızlı gerçekleşmişti ki, erkekler bu durumla başa çıkacak yeni beceriler öğrenememişlerdi. Bu bir nimetti. Tanrı'dan gelmediğini kim bilebilirdi?

Tunde savaşın en sert geçtiği Moldova sınır köylerinde bir dizi haber ve mülakat yapmıştı. Riyad'da yaptığı haberlerden dolayı kadınlar ona güveniyordu. Çok az erkek, onlara bu kadar yaklaşabilmişti. Tunde şanslıydı, ancak bir o kadar da akıllı ve kararlı davranmıştı. Yaptığı haberleri yanında götürüyor, onları şu ya da bu şehirden sorumlu olduğunu söyleyen kadınlara gösteriyordu. Kadınlar hikâyelerinin anlatılmasını istiyordu.

"Sorun sadece bizi inciten erkekler değildi," dedi yirmi yaşındaki Sonja. "Onları öldürdük. Ama sadece onlarla kalmadık. Polis neler olduğunu biliyordu, ama hiçbir şey yapmadı. Şehirdeki adamlar bize yiyecek getirmeye çalışan kanlarını dövüyordu. Belediye başkanı neler olduğunu biliyordu, ev sahipleri neler olduğunu biliyordu, hatta *postacılar* bile neler olduğunu biliyordu."

Gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle sildi. Tunde'ye avucunun içindeki dövmeyi gösterdi: 'İçinden filizler çıkan göz...'

"Bu, izlemeyi asla bırakmayacağız anlamına geliyor," dedi. "Tanrı'nın bizi izlemesi gibi."

Tunde geceleri hızla, acelesi varmış gibi yazı yazıyor ve bir tür günlük tutuyordu. Savaş notlarını kayda geçiriyordu. Bu devrimi yazılı tarihe geçirecek birileri olmalıydı. Bu da Tunde olacaktı. Aklında kapsamlı bir kitap fikri vardı. İçinde mülakatlara ve tarihin akışına, bölgesel ve ülkesel değerlendirmelere yer verecekti. Gücün şok dalgalarının, bütün dünyayı nasıl titrettiğini anlatacaktı. Sonra odak noktasını daraltıp bireysel hikâyelere ve anılara vurgu yapacaktı. Bazen o kadar hırsla yazıyordu ki, kendi ellerinde güç olmadığını unutuyordu. Uzun bir kitap olacaktı. Dokuz yüz ya da bin sayfa. De Tocqueville'in *Amerika'da Demokrasi* ve Gibson'un *Yükseliş ve*

Çöküş isimli kitapları gibi. Kitabın çıkışıyla beraber internette kamera görüntüleri de yayımlanacaktı. Lanzmann'ın *Shoah* isimli belgeseli gibi. Olayların içinden haberler verilecek, değerlendirmeler ve yorumlar yapılacaktı.

Moldova hakkındaki bölüme, gücün kadınlar arasında elden ele geçmesiyle başlamış ve sanal alemde yeni filizlenen *dinin*, şehirleri ele geçiren kadınlara nasıl destek olduğuna geçmişti. Son olarak kaçınılmaz *siyasi devrimi* açıklamıştı.

Tunde hükümetin düşmesinden beş gün önce Başkan'la mülakat yapmıştı. Viktor Moskalev bir dizi ittifaklar yaparak, küçük ve iddiasız ülkesini aşağılık işlerini tezgâhlamak için kullanan güçlü organize suç teşkilatlarını görmezden gelerek ülkesini bir arada tutmuş, kısa boylu ve şişman bir adamdı. Mülakatta gergin bir şekilde elleriyle oynuyor, sürekli başında kalan birkaç tel saçı gözlerinden uzağa itiyor ve oda oldukça serin olmasına rağmen alnında biriken teri siliyordu. Bir zamanlar olimpiyatlara katılmanın eşiğinden dönmüş eski jimnastikçi eşi Tatiana ise yanında oturmuş, kocasının elini tutuyordu.

"Başkan Moskalev," dedi Tunde özellikle yumuşattığı sesiyle. Gülümseyerek, "Aramızda kalsın, ama sizce ülkenizde neler oluyor?" diye sordu.

Viktor'un boğaz kasları sıkışmıştı. Kişinev'deki sarayının büyük kabul salonunda oturuyorlardı. Salondaki mobilyaların yarısı altın varaklıydı. Tatiana gülümseyerek Viktor'un dizini okşadı. O da altın varaklıydı. Saçında bronz ışıltılar ve elmacık kemiklerinin üstünde pırıltılar vardı.

"Bütün devletler yeni gerçekliğe ayak uydurmak zorunda," dedi Viktor ağır ağır...

Tunde arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı.

"Bu mülakat radyoda veya internette yayımlanmayacak, Viktor. Bu sadece benim kitabım için. Sizin değerlendirmenizi öğrenmek istiyorum. Şu anda kırk üç sınır kenti, çoğu seks köleliğinden kurtulan kadınlardan oluşan paramiliter çeteler

tarafından yönetiliyor. Denetimi tekrar ele alma şansınızı ne kadar güçlü buluyorsunuz?"

"Silahlı kuvvetlerimiz bu asileri bastırmak için harekete geçti," dedi Viktor. "Birkaç gün içinde durum normalleşecektir."

Tunde bir kaşını havaya kaldırıp dudağının ucuyla gülümsedi. Viktor *ciddi* miydi? Çeteler yok ettikleri suç örgütlerinden silahlar, zırhlar ve mühimmat ele geçirmişti. Onları alt etmek imkânsız görünüyordu.

"Affedersiniz, ama planınız nedir? Kendi ülkenize bomba mı atacaksınız? Bu insanlar her yerde."

Viktor gizemli bir şekilde gülümsedi. "Ne gerekiyorsa onu yapacağız. Bu sorun bir veya iki hafta içinde çözülmüş olacak."

Lanet olsun! Belki gerçekten de bütün ülkeyi bombalayıp bir yıkıntının başkanı olarak üzerine oturacaktı. Ya da belki burada gerçekten olup bitenleri henüz kabullenememişti. Bu yorumu kitapta ilginç bir not olacaktı. Ülkesi çökerken, Başkan Moskalev hayattan oldukça bezmiş görünüyordu.

Tunde kendisini oteline götürecek büyükelçilik aracını dışarıdaki koridorda bekledi. Burada Moskalev'in korumasından çok, Nijerya bayrağı altında dolaşmak daha güvenliydi. Ancak arabaların güvenlikten geçmesi iki veya üç saat sürebiliyordu.

Tatiana Moskalev onu oymalı bir sandalyeye oturmuş, birinin cep telefonundan arayıp arabanın hazır olduğunu söylemesini beklerken buldu.

Sivri topuklu ayakkabıları koridorda tıkırdayarak yaklaştı. Turkuaz renkte dantelli elbisesi üzerine sımsıkı oturuyor, jimnastikçi bacaklarını ve biçimli omuzlarını ortaya çıkarıyordu. Tunde'nin yanına gelince durdu.

"Kocamdan hoşlanmıyorsun, değil mi?" dedi.

"Ben öyle bir şey söylemedim." Yine yüzüne yumuşak gülümsemesini yerleştirmişti.

"Ben söylüyorum. Onunla ilgili olumsuz bir şey mi yazacaksın?"

Tunde dirseklerini oturduğu sandalyenin kollarına koyup göğsünü ileri çıkardı. "Tatiana," dedi, "Bundan bahsedeceksek, bana *içecek* bir şey vermen lazım."

1980'lerde çekilen filmlerde Wall Street toplantı odalarında bulunanlara benzeyen, koyu renk ahşaptan yapılma ve altın renkte parlak bir kolu olan dolaptan bir şişe konyak çıkardı. İkisine de cömert birer kadeh doldurdu ve birlikte şehir manzarasının karşısına geçtiler. Başkanlık Sarayı şehrin ortasında, bir tepenin üzerine kurulmuştu. Dışarıdan bakıldığında orta halli, dört yıldızlı bir oteli andırıyordu.

Tatiana, "Gittiğim okulda bir gösteriyi izlemeye gelmişti," dedi. "Ben jimnastikçiydim. Maliye Bakanı'nın önünde gösteri yapacaktım!" İçkisinden bir yudum aldı. "Ben on yedi yaşındaydım, o ise kırk iki. Ama beni o küçük ve zavallı şehirden kurtardı."

Tunde, "Dünya değişiyor," dedi ve birbirlerine baktılar.

Tatiana gülümsedi. "Sen çok başarılı olacaksın. Sende bir açlık var. Bu açlığı daha önce başkalarında da görmüştüm," dedi.

"Ya sen? Sende de açlık var mı?"

Tatiana ona baştan aşağı baktı ve alaylı bir şekilde güldü. Şimdi en fazla kırk yaşında olmalıydı.

"Bak ben ne yapabiliyorum," dedi Tatiana. Oysa Tunde onun neler yapabileceğini tahmin ediyordu.

Avucunu açıp pencerenin çerçevesine koydu ve gözlerini kapattı.

Tavandaki ışıklar titredi ve kesildi. Tatiana yukarı bakıp iç geçirdi.

"Onlar neden... pencere pervazlarına bağlı?" diye sordu Tunde.

"Elektrik tesisatı uyduruk olduğundan," dedi. "Buradaki her şey gibi..."

"Viktor senin de yapabildiğini biliyor mu?"

Tatiana başını iki yana salladı.

"Gücü bana kuaförüm verdi. Şaka gibi. 'Senin gibi bir kadın buna asla ihtiyaç duymaz,' demişti. Beni zaten korurlarmış."

"Peki öyle mi?" diye sordu Tunde. "Seni koruyorlar mı?"

Tatiana kahkahalarla güldü. "Dikkat et," dedi. "Viktor senin böyle konuştuğunu duyarsa kemiklerini kırar."

Tunde de güldü. "Korkmam gereken kişi gerçekten Viktor mu?"

Tatiana içkisinden büyük bir yudum aldı. "Sana bir sır vereyim mi?" diye sordu.

"Tabii," dedi Tunde.

"Suudi Arabistan'ın yeni kralı Awadi-Atif, ülkemizin kuzeyinde sürgünde. Viktor'a para ve silah veriyor. Bu nedenle Viktor asileri durdurabileceğini sanıyor."

"Ciddi misin?"

Tatiana başını salladı.

"Bunu teyit edebilir misin? E-posta, faks, fotoğraf, herhangi bir şey bulabilir misin?"

Tatiana başını iki yana salladı.

"Git ve kralı bul. Sen akıllı çocuksun. Bir yolunu bulursun."

Tunde dudaklarını yaladı. "Bana neden bunu anlattın?"

"Başarılı olduğun zaman beni hatırlamanı istiyorum," dedi Tatiana. "Şimdi ne konuştuğumuzu hatırla."

"Sadece konuştuk mu?"

"Araban geldi," dedi Tatiana otuz kat altlarında, binanın dışındaki otoparka giren uzun ve siyah limuzine işaret ederek.

Bundan beş gün sonra, Viktor Moskalev hiç beklenmedik bir şekilde uykusunda kalp krizi geçirerek öldü. Ölümünün hemen ardından, ülkenin Yüksek Meclisi'nin acil oturumla toplanarak eşi Tatiana'yı geçici lider olarak ataması bütün dünyayı şaşırtmıştı. Daha sonra uygun hazırlıklar yapılarak seçime gidilecek ve Tatiana da aday olabilecekti. Ancak bu zor zamanda önemli olan düzeni korumaktı.

Ancak, Tunde raporunda Tatiana Moskalev'in hafife alınmaması gerektiğini, becerikli ve zeki bir siyasetçi olduğunu, görünüşe bakılırsa konumunu doğru kullandığını yazmıştı. Halkın önüne ilk çıkışında göz şeklinde küçük bir altın broş

takması, bazılarınca internette hızla büyüyen 'Tanrıça' hareketine verilen bir selam olarak değerlendirilmişti. Elektrik gücünü kullanarak yapılan ince bir hareketle, sıradan bir kalp krizi arasındaki farkı anlamanın ne kadar zor olabileceğinden bahsedenler de vardı. Ancak bu söylentiler herhangi bir kanıta dayanmıyordu.

Siyasi gücün bir elden diğerine aktarılması nadiren sorunsuz gerçekleşir. Viktor'un ordunun yarısından fazlasını peşine takıp darbe yapan Savunma Bakanı işleri daha da güçleştirmiş ve Moskalev geçici hükümetini Kişinev'den çıkarmayı başarmıştı. Ancak sınır kentlerinde zincirlerinden kurtulmayı başarmış kadınlar ordusu, büyük oranda Tatiana Moskalev'in tarafını tutuyordu. Her yıl sıcak ve narin bedenleri yüzünden satılan üç yüz binden fazla kadın, bu ülkeden geçiyordu. Bunların büyük kısmı ise gidecek başka yeri olmadığı için ülkeden ayrılmamıştı.

Kızların Günü'nden *üç yıl beş ay ve on üç gün* sonra Tatiana Moskalev; zenginliğini, bağlantılarını, ordusunun yarısından biraz fazlasını ve silahlarının çoğunu Moldova sınırındaki tepelerin üstünde bulunan bir şatoya götürdü. Ve orada eski ormanlar ve büyük körfezlerin arasındaki bölgeleri birleştirerek *yeni bir krallık* ilan etti. Böylece Büyük Ayı'nın kendisi de dahil dört ayrı ülkeye savaş açmıştı. Yeni devletine tarihte o topraklarda yaşayan insanların adını vererek *Bessapara* demiş ve dağlarda yaşamış rahibelerin kutsal öğretilerini kendine kılavuz kabul etmişti. Dünya kamuoyu gelişmelerin nasıl sonuçlanacağını görmek istiyordu. Çoğunluk Bessapara'nın uzun süre dayanamayacağı konusunda hemfikirdi.

Tunde her şeyi dikkatle ve belgeleriyle kayda geçiyordu. "Havada bir şey var," diye eklemişti. "Uzun bir kuraklıktan sonra yağan yağmurun kokusu gibi. Önce bir kişi, sonra beş, ardından beş yüz ve köyler... şehirler... ülkeler... Tomurcuk tomurcuğa ve yaprak yaprağa... Yeni bir şeyler gerçekleşiyor. Olayın boyutu çok çok çok büyüdü..."

Roxy

Güney Carolina, ABD

Sahilde tek başına bir kız oturmuş, elleriyle denizin üzerinde şimşekler çaktırıyordu. Manastırdaki kızlar onu yamacın üstünden izliyordu. Beline kadar okyanusa girmişti. Üzerinde mayo bile yoktu, kot pantolon ve siyah bir pardösü giyiyordu. Ve denizi ateşe veriyordu.

Alacakaranlık olduğundan net bir şekilde her şeyi görebiliyorlardı. Su yosunları, suyun üzerinde ince ve dağınık bir ağ gibi yayılmıştı. Kız gücünü suya verdiği zaman içindeki parçacıklar ve moloz belli belirsiz parlıyor, deniz yosunları daha parlak bir şekilde ışıldıyordu. Işık kızın etrafında geniş bir halka halinde genişliyor, okyanusun gözü gökyüzüne bakıyormuş gibi alttan ışıldıyordu. Esmer yosunların dalları için için yanar ve tomurcukları şişerek açılırken, sakız balonu patlarmış gibi bir ses çıkıyordu. Denizin tuzlu, yeşil ve acımtırak kokusu geliyordu. Kız en az 600 metre uzaklarında olmalıydı, ama yamacın üstünden kokuyu alabiliyorlardı. Gücünü kullanıp tüketeceğini düşünüyorlardı. Ancak körfezde titreşen ışıklar, yengeçler ve küçük balıklar suyun üstüne çıkarken gelen koku etrafa yayılmaya devam ediyordu.

Kadınlar birbirlerine, "Tanrı kurtarıcısını gönderecektir," dediler.

"Suyun yüzüne bir daire çizdi," dedi Rahibe Maria Ignacia. "Bu kız karanlıkla aydınlığın sınırında."

O Anne'den gelen bir işaretti.

Havva Ana'ya birisinin geldiğini haber verdiler.

Roxy'ye gidebileceği yerleri sunup içlerinden birini seçmesini istemişlerdi. Bernie'nin İsrail'de yaşayan akrabaları vardı. Onların yanına gidebilirdi. "Bir düşün Rox. Plajlar, temiz hava... Yuval'in çocuklarıyla okula gidebilirsin. Senin yaşlarında iki kızı var. İsraillilerin senin yaptığını yapan kızları kilit altında tutmadığını biliyor musun? Onları orduya alıp eğitiyorlarmış, Rox. Eminim senin aklına bile gelmeyecek şeyler biliyorlardır..." Roxy çoktan internetten her şeyi araştırmıştı. Ama İsrail'de ne İngilizce konuşuyorlar ne de Latin harfleriyle yazıyorlardı. Bernie İsrail'deki çoğu kişinin zaten İngilizce bildiğini açıklamaya çalışmıştı. Ama Roxy hâlâ, "Hayır, bence öyle değil," diyordu.

Sonra, annesinin Karadeniz yakınlarında akrabaları vardı. Bernie haritada yerini göstermişti. "Anneannen şurada doğmuş. Sen anneanneni hiç tanımadın değil mi? Annenin orada yaşayan kuzenleri var. Ailenin bir kısmı hâlâ orada yaşıyor ve onlarla iş yapıyoruz. Sen de işlerle ilgilenmek istediğini söylemiştin."

Ama Roxy nereye gitmek istediğine çoktan karar vermişti.

"Ben aptal değilim," dedi. "Primrose'u kimin öldürdüğünü aradıkları için beni ülkeden çıkarmanız gerektiğini biliyorum. Tatile gitmiyorum."

Bernie ve çocuklar susup ona baktılar.

"Böyle konuşamazsın Rox," dedi Ricky. "Nereye gidersen git, tatile gittiğini söyleyeceksin, tamam mı?"

"Ben Amerika'ya gitmek istiyorum," dedi Roxy. "Güney Carolina'ya gideceğim. Bakın. Orada Havva Ana denen şu kadın var. İnternette konuşmalar yapıyor. Mutlaka görmüşsünüzdür."

Ricky, "Sal'ın orada tanıdığı insanlar var. Sana orada kalacak bir yer ve bakacak birilerini ayarlayabiliriz Rox,"dedi.

"Kimsenin bana bakmasına ihtiyacım yok."

Ricky, Bernie'ye baktı. Bernie omuz silkti.

"Yaşadıklarından sonra söyledikleri doğru," dedi.

Ve tartışma burada bitti.

Allie bir kayanın üstüne oturup parmaklarını suya soktu.

Suyun içindeki kadın gücünü her kullandığında, bu mesafeden bile sert bir tokat yemiş gibi hissedebiliyordu.

İçinden, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Bu kadar güçlü birisini daha önce hiç görmemiştim."

Ses, "Sana bir savaşçı göndereceğimi söylemedim mi?" dedi.

Allie, "Kaderini biliyor mu?" diye sordu.

Ses yanıtladı: "Kim biliyor ki, tatlım?"

Hava kararmıştı ve otoyolun ışıkları burayı aydınlatamayacak kadar uzaktı. Allie elini okyanusa daldırdı ve mümkün olduğunca güçlü bir akım verdi. Sadece suda küçük bir titreşim yaratabilmişti, ama bu yeterli olmuştu. Dalgaların arasındaki kadın ona doğru yürümeye başladı.

Ortalık yüzünü net göremeyeceği kadar karanlıktı.

Allie ona seslendi. "Üşümüşsündür. Yanımda battaniye var, eğer istersen..."

Sudaki kadın, "Lanet olsun sen de kimsin?" dedi. "Arama kurtarma ekibi mi? Oraya piknik yapmaya gelmedin herhalde, değil mi?"

Allie, kadının konuşmasından İngiliz olduğunu anladı. Bu hiç beklenmedik bir gelişmeydi. Yine de Tanrı'nın işine karışılmazdı.

"Roxy," dedi sudaki kadın. "Ben, Roxy..."

Allie, "Ben..." dedi ve duraksadı. Uzun zamandır ilk defa içinden bu kadına gerçek adını söylemek geliyordu. Çok saçma bir histi. "Ben de Havva," dedi.

"Gerçekten mi?" dedi Roxy. "Aman Tanrım, buraya seni aramaya geldim zaten. Vay canına! Daha bu sabah geldim. Gece uçuşu insanı öldürüyor. Çok az uyuyabildim. Seni aramaya yarın başlarım diye düşünüyordum, ama sen karşımdasın. Bu bir mucize!"

"Gördün mü?" dedi Ses. "Sana ne demiştim?"

Roxy, Allie'nin yanındaki üzeri düz taşın üstüne oturdu. Allie onu yakından görünce çok daha etkileyici olduğunu düşündü. Omuzları ve kolları kaslıydı, ama onda bundan çok daha fazlası vardı.

Allie daha önce defalarca alıştırmasını yaptığı şekilde algılarını açarak uzandı ve Roxy'nin kas çilesinde ne kadar güç olduğunu ölçmeye çalıştı.

Roxy'nin gücünün bir sınırı yoktu. Okyanus kadar engin ve derindi. Sanki istese dünyanın sonuna kadar uzanabilirdi.

"Ah," dedi Allie. "Bir savaşçı gelecek."

"Bu da ne demek şimdi?"

Allie başını iki yana salladı. "Önemli değil. Bir şey hatırladım."

Roxy ona düşünceli bir şekilde baktı. "Sen biraz ürkütücüsün, değil mi? Videolarını izleyince öyle olduğunu düşündüm. Biraz ürkütücü, dedim. Televizyon programlarına çıksan çok ilgi çekersin. *En Korkunç* isimli programı hiç izledin mi? Aslında, yanında yiyecek bir şeyler var mı? Açlıktan *ölüyorum.*"

Allie ceplerini yokladı ve ceketinin cebinde bir paket şekerleme buldu. Roxy paketi yırtarak açtı ve içindekileri ağzına doldurdu.

"Bu iyi geldi," dedi. "Çok güç harcadığın zaman acıkıyorsun ya..." Duraksayıp Allie'ye baktı. "Değil mi?"

"Neden suyun içinde şimşek çaktırıyordun?"

Roxy omuz silkti. "Bilmem. Aklıma öyle yapmak geldi. Daha önce hiç okyanusa girmemiştim. Neler yapabileceğimi görmek istedim." Gözlerini kısarak okyanusa baktı. "Sanırım dünya kadar balık öldürdüm. Bütün hafta akşam yemeğinde balık yiyebilirsiniz, eğer..." Ellerini açtı. "Bir tekneniz veya balık ağınız falan varsa. Ama bazıları zehirli olabilir. Zehirli balık olur mu? Yoksa sadece... *Jaws* gibileri mi vardır?"

Allie kendini tutamayıp güldü. Uzun zamandır kimse onu güldürememişti. Bir süredir sadece gülmenin akıllıca olduğuna karar verirse gülüyordu.

"Aklına bir şey gelmiş," dedi Ses. "Öyle düşünürken bu fikri bulmuş. Seni aramaya gelmiş. Sana bir savaşçının geleceğini söylemiştim."

"Evet," dedi Allie. "Biraz sessiz olur musun, lütfen?"

"Neden beni aramaya geldin?" diye sordu Roxy'ye.

Roxy hayali yumruklardan kaçıyormuş gibi omuzlarını kaldırdı.

"Bir süreliğine İngiltere'den ayrılmam gerekiyordu. Ve seni YouTube'da gördüm." Derin bir nefes aldı, nefesi verdi. Kendi kendine gülümseyerek devam etti. "Bak... bilmiyorum... söylediğin o şeyler... Tanrı'nın her şeyi bir amaçla yaptığı ve kadınların erkeklerden üstün duruma gelmesi gerektiği... Ben Tanrı konusunda söylediklerine inanmıyorum, tamam mı?"

"Pekâlâ."

"Ama bence... yani İngiltere'de kızlara ne öğrettiklerini biliyor musun? Nefes egzersizleri! Şaka yapmıyorum, *lanet olasıca* nefes almayı öğretiyorlar. Kendini kontrol et, onu kullanma, bir şey yapma, uslu ol ve kollarını kavuştur... Bunun gibi şeyler... Anladın mı? Ve yani birkaç hafta önce birisiyle seks yaparken ona akım vermem için bana yalvardı. İnternette görmüş, sadece birazcık akım verecekmişim. Hiç kimse sonsuza kadar kollarını kavuşturup oturmayacak. Babam iyi bir adam, ağabeylerim de fena değil. Ama ben seninle konuşmak istedim. Çünkü sen... sen gücün ne anlama geldiği hakkında düşünüyorsun. Gelecek için ne anlamı olduğunu, tamam mı? Bu çok heyecan verici."

Sözler ağzından nefes almadan dökülüvermişti.

"Sence ne anlama geliyor?" diye sordu Allie.

"Her şey değişecek," dedi Roxy. Konuşurken bir yandan da sudan yosunlar çıkarıyordu. "Böyle olması mantığa daha yakın, değil mi? Ve hepimiz bu yeni düzeni birlikte kurmanın bir yolunu bulmalıyız. Erkeklerin üstün olduğu bir nokta var. Onlar güçlü. Artık kadınların da üstün olduğu bir nokta var. Ve silahlar hâlâ çalışıyor, onları da kullanabilirler. Pek çok erkeğin silahı var. Ben çok... heyecanlıyım, anladın mı? Babama da böyle söyledim. Birlikte çok şeyler yapabiliriz."

Allie güldü. "*Bizimle* çalışmak isteyeceklerini mi sanıyorsun?"

"Yani bazıları ister, bazıları istemez, değil mi? Ama mantıklı olanlar isteyecektir. Bunu babamla konuştuk. Bir odaya girdiğin-

de hangi kızların çok güçlü olduğunu ve hangilerinin hiç gücü olmadığını *anlayabiliyor* musun? Yani sanki... altıncı his gibi?"

Allie sahip olduğu bu algıdan, ilk defa bir başkasının da bahsettiğini işitiyordu.

"Evet," dedi. "Sanırım ne demeye çalıştığım anladım."

"Lanet olsun, ne demeye çalıştığımı kimse anlamamıştı. Bu konuda öyle herkesle konuşmadım aslında. Her neyse, erkeklere bunu söyleyebilmenin faydası olur, değil mi? Birlikte çalışabilmek için..."

Allie dudaklarını büzdü. "Ben olaya biraz farklı bakıyorum."

"Evet, dostum! Öyle olduğunu biliyorum. Konuşmalarını dinledim."

"Bence karanlık ve aydınlık arasında büyük bir savaş olacak. Ve senin kaderin bizim tarafımızda savaşmak. Bence sen en büyüklerden bile *daha büyük* olacaksın."

Roxy güldü ve denize bir çakıl taşı attı. "Hep kaderimin beni bir yerlere götürmesini istemişimdir," dedi. "Baksana, başka bir yere gidebilir miyiz? Senin kaldığın yere falan? Burada *donuyorum*."

Terry'nin cenazesine katılmasına izin vermişlerdi. Cenaze sanki Noel kutlamasıymış gibi geçmişti. Teyzeler ve amcalar gelmiş, içki içilmiş, hamur işleri ve kaynamış yumurta sunulmuştu. Bazı insanlar kollarını omzuna atıp ona iyi bir kız olduğunu söylemişlerdi. Ve yola çıkmadan önce Ricky ona biraz nevale vermiş, "Sadece biraz gevşemek için," diyerek kendisi de almıştı. Bu yüzden Roxy'ye kar yağıyormuş, soğukta ve yüksek bir yerden olanları izliyormuş gibi geliyordu. Tam bir Noel havası vardı.

Mezarlıkta Terry'nin annesi Barbara, tabutunun üstüne bir avuç toprak atmak istemişti. Toprak tahtaya düşünce acı acı ağlamaya başladı. Mezarlığın dışında park etmiş bir arabanın içindeki adamlar uzun mercekli makineyle fotoğraf çekiyordu. Ricky ve arkadaşları onları korkutup kaçırdı.

Geri döndükleri zaman Bernie, "Polisler mi?" diye sordu.

Ricky, "Olabilir," dedi. "Polisle çalışan başkaları da olabilir."
Muhtemelen Roxy'nin başı beladaydı.
Resepsiyonda herkes ona nazik davranmıştı. Ama mezarlıkta yanından geçtiği insanlar bakışlarını nereye çevireceklerini şaşırmışlardı.

Allie ve Roxy manastıra vardıklarında akşam yemeği servis ediliyordu. Masanın başında onlara ayrıca bir yer ayrılmıştı. Kızlar sohbet ediyor, sıcacık ve güzel kokan yemeklerini yemeye hazırlanıyorlardı. Yemek için içinde midye, istiridye, patates ve mısır olan yahni pişirilmişti. Ayrıca sofrada çıtır ekmek ve elma da bulunuyordu. Roxy'nin içinde adını koyamadığı ve tanımlayamadığı bir his vardı. Bu his kalbini yumuşatıyor, gözlerini yaşartıyordu. Kızlardan biri ona yeni kıyafetler getirdi. Yumuşak bir örgü kazak ve eşofman altı... İkisinin de daha önce başkasına ait olduğu belliydi ve yıkanmaktan artık dokuları yumuşamıştı. Roxy de kendisini aynı böyle hissediyordu. Tıpkı o giysiler gibi... Bütün kızlar onunla konuşmak istiyordu. Hiçbiri daha önce onun konuştuğu aksanı duymamıştı ve ondan 'su' ya da 'muz' demesini istiyorlardı. Herkes bir şeyler söylüyordu. Roxy hep *kendi* çenesinin düşük olduğunu düşünürdü, ama bu kızlar bir başkaydı. Hatta tam anlamıyla gürültücü tiplerdi.

Akşam yemeğinden sonra Havva Ana kutsal kitaptan biraz ders verdi. Kitabın işlerine yarayan kısımlarını okuyor, yaramayan kısımlarını yeniden yazıyorlardı. Havva Ana, Rut Kitabı'nın hikâyesini anlattı. Rut'un arkadaşı da olan kayınvalidesine, "Benden seni bırakmamı isteme. Sen nereye gidersen, ben de geleceğim. Senin insanların benim insanlarım olacak. Senin Tanrın benim Tanrım olacak," dediği paragrafı okudu.

Havva Ana, bu kadınların arasında Roxy'nin anlayamadığı bir şekilde rahattı. Roxy kızlarla arkadaşlık etmeye alışkın değildi. Bernie'nin ailesinde ve çetesinde hep erkekler olmuştu. Annesi de erkek gibi bir kadındı ve okuldaki kızlar Roxy'ye

hiçbir zaman pek de iyi davranmamıştı. Havva Ana burada Roxy gibi nasıl davranacağını bilemez bir şekilde oturmuyordu. Yanındaki iki kızın elini tutmuştu ve yumuşak bir sesle espriler yaparak konuşuyordu.

Havva Ana, "Rut'un hikâyesi, bütün İncil'de arkadaşlığı anlatan en güzel hikâyedir," dedi. "Hiç kimse Rut'tan daha sadık olmamış, arkadaşlık bağlarını daha iyi ifade etmemiştir." Konuşurken gözlerinin yaşardığını gören masanın etrafında oturan diğer kızlar da duygulanmışlardı.

"Erkekler için endişelenmek artık bizim işimiz değil," dedi. "Hep yaptıkları gibi bırakın, kendi kendilerini memnun etsinler. Birbirleriyle kavga etmek isterlerse, bırakın etsinler. Biz birbirimize yeteriz. Siz nereye giderseniz, ben de geleceğim. Sizin insanlarınız, benim insanlarım olacak, kardeşlerim!"

Ve hepsi "Amin," dedi.

Üst katta Roxy için bir oda hazırlamışlardı. İçinde tek kişilik bir yatak, yatağın üzerinde elle dikilmiş bir yorgan, bir masa ve sandalyenin bulunduğu küçük odanın penceresinden okyanus manzarası görünüyordu. Kapıyı açtıklarında Roxy'nin gözleri yaşarmış, ama kendini tutmuştu. Yatağın üstünde oturmuş, elini yatak örtüsünün üstüne koyunca bir anda babasının kendisini Barbara ve oğulları ile birlikte yaşadığı eve getirdiği geceyi hatırlamıştı. Annesi hastalanmış ve gece geç saatte Bernie'yi arayıp Roxy'yi almasını istemişti. Roxy beş ya da altı yaşlarında olmalıydı. Üzerindeki pijamasını değiştirmeden Bernie ile birlikte gitmişti. Barbara'nın, "Burada kalamaz," diye huysuzlandığını ve Bernie'nin ise "Tanrı aşkına, bir geceliğine misafir odasında yatsın," dediğini hatırlıyordu. Barbara kollarını göğsünde kavuşturup, "Sana burada kalamaz dedim," diye yanıt vermişti. "İstersen kardeşinin evine gönderebilirsin." O gece yağmur yağıyordu. Babası onu kucağına alıp arabaya geri götürürken, yağmur damlaları sabahlığının yakasından içeri girip göğsüne düşmüştü. Sanki hiçbir yere ait değildi ve hiç kimse onun nerede olduğu ile ilgilenmiyordu.

Bu akşam ise Roxy'yi bekleyen birileri vardı. Onu kaybederlerse enselerinden yakalanırlardı. Ama Roxy artık on altı yaşındaydı ve bir mesaj göndermesi yeterli olurdu.

Havva Ana içeri girip kapıyı kapattı. Küçük odada şimdi sadece ikisi vardı. Sandalyeye oturup, "Burada istediğin kadar kalabilirsin," dedi.

"Neden?"

"Seninle ilgili içimde iyi bir his var."

Roxy güldü. "Erkek olsaydım, içinde yine de iyi bir his olur muydu?"

"Ama erkek değilsin..."

"Bütün kadınlarla ilgili içinde iyi hisler olur mu?"

Havva Ana başını iki yana salladı. "Bu kadar iyi olmaz. Kalmak istiyor musun?"

"Evet," dedi Roxy. "En azından bir süreliğine. Burada neler yaptığınızı görmek istiyorum. Burasının..." Doğru kelimeyi aradı. "Havası hoşuma gitti..."

Havva Ana ona bakıp düşündü. Sonra, "Sen güçlüsün, değil mi?" dedi. "Bütün kadınlar kadar güçlüsün."

"Herkesten daha güçlüyüm, dostum... Beni bu yüzden mi sevdin?"

"Güçlü birine ihtiyacımız var."

"Öyle mi? Büyük planlar mı yapıyorsun?"

Havva Ana öne doğru eğilip ellerini dizlerine koydu. "Kadınları kurtarmak istiyorum," dedi.

Roxy gülerek, "Nasıl yani? Hepsini mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Havva Ana. "Becerebilirsem. Onlara ulaşmak ve artık yeni bir hayat sürebileceklerini söylemek istiyorum. Bir araya gelebileceğimizi, erkeklere ihtiyacımız olmadığını, eski düzeni sürdürmemizin gerekmediğini ve birlikte yeni bir düzen kurabileceğimizi anlatmak istiyorum."

"Gerçekten mi? Bebek yapmak için birkaç erkeğe ihtiyacın olacak ama..."

Havva Ana gülümsedi. "Tann'nın yardımıyla her şey mümkündür."

Allie'nin telefonu çaldı. Allie telefonuna bakıp yüzünü buruşturdu ve ekranı görmemek için ters çevirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Roxy.

"Manastıra e-posta yağıyor."

"Sizi buradan çıkarmak için mi? Güzel yer... Neden geri almak istediklerini anlayabiliyorum."

"Bize bağış yapmak istiyorlar."

Roxy güldü. "Peki sorun nedir? Çok fazla paranız mı var?"

Allie düşünceli bir şekilde bir anlığına Roxy'ye baktı. "Yalnızca Rahibe Maria Ignacia'nın banka hesabı var. Ve bir de benim..." Dilini ön dişlerinin üzerinde gezdirip dudağını şaklattı.

Roxy, "Hiç kimseye güvenmiyorsun, değil mi?" dedi.

Allie gülümsedi. "Senin güvendiğin kimse var mı?"

"Ticaret yapmanın yolu budur, dostum. Kimseye güvenemezsen, iş de yapamazsın. Banka hesabına mı ihtiyacın var? Kaç tane hesap açtırmak istiyorsun? Bazıları ülke dışında açılsın mı? Neden bilmiyorum ama Cayman Adaları'na iyi diyorlar."

"Bir dakika, ne demek istiyorsun?"

Ama Allie onu durduramadan Roxy telefonunu çıkarmış, Allie'nin fotoğrafını çekmiş ve mesajla bir yerlere göndermişti.

Roxy sırıttı. "Bana güven... Kiramı ödemenin bir yolunu bulmalıyım, değil mi?"

Ertesi sabah, saat daha yedi olmadan manastıra bir adam geldi.

Arabasını ön kapıya yanaştırıp dışarıda bekledi. Roxy, Allie'nin kapısını çalıp içeri girdi ve onu elinden tutup sabahlığının içinde kapıya doğru sürükledi.

"Bir dakika. Ne oldu?" dedi Allie gülümseyerek.

"Gel de kendin gör."

"Pekâlâ Einar," dedi Roxy adama. Tıknaz, kırklı yaşlarında, saçları koyu renkte bir adamdı ve güneş gözlüğünü alnına kaldırmıştı.

Einar sırıttı ve başını salladı. "Burada halinden memnun musun, Roxanne? Bernie Monke gelip seninle ilgilenmemi istedi. Burada sana iyi bakıyorlar mı?"

"Memnunum Einar," dedi Roxy. "Çok çok iyiyim. Sanırım birkaç hafta buradaki arkadaşlarımla kalacağım. İstediğim şeyi getirdin mi?"

Einar ona güldü.

"Seni bir defa Londra'da görmüştüm, Roxanne. Altı yaşındaydın ve babanı beklerken sana meyveli süt almadım diye beni tekmelemiştin!"

Roxy de güldü. Bu adamla konuşurken akşam yemeğinde olduğundan daha rahattı. Allie bunu rahatlıkla görebiliyordu.

"O zaman bana meyveli süt almalıydın, değil mi? Haydi, ver bakalım."

İçinde Roxy'nin kıyafetleri ve diğer eşyalarının olduğu anlaşılan bir çanta vardı. Adam yepyeni, son teknoloji ürünü bir dizüstü bilgisayar da getirmişti. Ayrıca bir de küçük ve fermuarlı bir çanta vardı. Roxy çantayı arabanın lastiğine dayayarak fermuarını açtı.

"Dikkat et," dedi Einar. "Aceleyle yaptık. Ovalarsan mürekkep bulaşır."

"Anladın mı Havva?" dedi Roxy. "Kuruyana kadar ovalamak yok demek ki."

Roxy ona çantadan çıkardığı şeyleri verdi.

Verdiklerinin arasında sanki devletin kendisi tarafından basılmış kadar gerçek duran Amerikan pasaportları, ehliyetler, sosyal güvenlik kartları vardı. Bütün ehliyetler ve pasaportlara kendi fotoğrafı basılmıştı. Her fotoğraf biraz değiştirilmişti. Bazılarında farklı bir saç yapılmış, kimisine ise gözlük eklenmişti. Ayrıca sosyal güvenlik kartları ve ehliyetlerin üzerindeki adlarla eşleşmesi için farklı isimler verilmişti. Ancak bütün resimler ona aitti.

"Sana yedi tane yaptık," dedi Roxy. "Yarım düzine, artı şans getirsin diye bir tane daha... Yedinci olan İngiltere pa-

saportu. Belki onu kullanmak istersin. Banka hesaplarını da alabildin mi, Einar?"

"Hepsi hazır," dedi Einar elini cebine sokup daha küçük ve fermuarlı bir cüzdan çıkarırken. "Ama önce seni uyarmalıyım. Bizimle konuşmadan bir günde yüz binden fazla para yatırmak yok, anlaşıldı mı?"

"Dolar mı, pound mu?" diye sordu Roxy.

Einar biraz yüzünü buruşturdu. "Dolar," diye cevap verdi. Sonra aceleyle, "Ama sadece ilk altı hafta boyunca," dedi. "Sonra hesapları kontrol etmeyi bırakırlar."

"Tamam," dedi Roxy. "Seni tekmelemeyeceğim. Bu seferlik..."

Roxy ve Darrell bahçede biraz oyalanmış, taşlara tekme atıp ağaçların kabuklarını soyarak dolaşmışlardı. İkisi de Terry'yi pek sevmezdi, ama artık hayatta olmaması her ikisine de tuhaf geliyordu.

Darrell, "Nasıl bir şey?" diye sordu.

Roxy, "Terry'yi hakladıklarında ben aşağıda değildim. Bu nedenle bilemiyorum," dedi.

Darrell, "Hayır, Primrose'a yaptıklarını kastetmiştim," dedi. "Nasıl bir histi?"

Roxy avucunun içindeki ışıltıyı, Primrose'un yüzünün önce ısınmasını ve sonra buz kesmesini yeniden hissetti. Burnunu çekti. Sanki yanıtı oradan okuyabilecekmiş gibi eline baktı.

"Güzel bir histi," dedi. "O annemi öldürdü."

Darrell, "Keşke ben de yapabilseydim," dedi.

Roxanne Monke ve Havva Ana sonraki birkaç gün boyunca uzun uzun konuştular. Ortak noktalarını bulup onları birbirlerine yaklaştıran ayrıntıları keşfettiler. Annelerinin olmaması, gerçek bir aile hayatı yaşamamaları... Bunun gibi bir sürü şey...

"Burada hepinizin birbirinize kız kardeş muamelesi yapması hoşuma gidiyor. Benim kız kardeşim yok."

"Benim de," dedi Allie.

"Hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir."

Ve bu konuyu burada kapattılar.

Manastırdaki kızların bazıları Roxy'le kapışıp, yeteneklerini geliştirmek istiyorlardı. Roxy ise buna sonuna kadar hazırdı. Binanın arkasındaki, okyanusa kadar inen geniş ve çimenlerle kaplı bahçeyi kullanıyorlardı. Roxy bir seferde iki veya üç kızla karşılaşıyor, onlara ayak oyunları yapıp sert bir şekilde vuruyor ve akıllarını karıştırıp birbirlerine akım vermelerini sağlıyordu. Yemeğe yara bere içinde, ama kahkahalarla gülerek geliyorlardı. Bazen bileklerinde açılan örümcek ağı şeklindeki minik yaraları gururla taşıyorlardı. Burada on bir ya da on iki yaşlarında, küçücük kızlar da vardı ve Roxy'yi bir pop yıldızı gibi takip ediyorlardı. Roxy onlara gidip yapacak başka bir şey bulmalarını söylüyor, ama gördüğü ilgi belli etmese de hoşuna gidiyordu. Onlara kendi geliştirdiği özel bir mücadele yöntemini öğretiyordu. Birisinin yüzüne bir şişe su püskürtüyor, su daha şişeden çıkarken içine parmaklarını sokuyor ve bütün suya elektrik veriyorlardı. Bunu kıkırdayarak ve etrafa su sıçratarak bahçede birbirlerinin üstünde deniyorlardı.

Bir gün öğleden sonra Roxy ve Allie verandada oturmuş, güneşin kızıla dönmeye başlayan altın rengi ışıklarının karşısında bahçede zaman geçiren kızları izliyorlardı.

Allie, "Onları izlemek bana on yaşımı hatırlattı," dedi.

"Öyle mi? Büyük bir ailen mi vardı?"

Uzunca bir sessizlik oldu. Roxy sormaması gereken bir şey mi söylediğini düşündü. Ama neyse, bekleyebilirdi.

Allie, "Ben yetimhanede büyüdüm," dedi.

"Anladım," dedi Roxy. "Orada büyüyen çocuklar tanıdım. Zor bir yer. Kendi ayaklarının üzerinde durmak güç istiyor. Ama şimdi iyi durumdasın, değil mi?"

"Kendime bakabiliyorum," dedi Allie. "Başımın çaresine bakmayı öğrendim."

"Evet. Öyle olduğunu görebiliyorum."

Allie'nin kafasının içindeki Ses son birkaç gündür suskundu. Ses'in yıllardır bu kadar uzun süre sustuğunu hatırlamıyordu. Burada olmak... yaz mevsimi... Roxy'nin de burada olduğunu ve isterse herkesi bir anda öldürebileceğini bilmek Ses'in susmasına yol açmıştı belki de... Bilemiyordu...

Allie, "Çocukken çok yer değiştirdim," dedi. "Babamı hiç tanımadım ve annemi de şöyle böyle hatırlayabiliyorum." Allie'nin annesiyle ilgili hatırladığı tek şey bir şapkaydı. Pazar günleri kiliseye giderken takılan, yan yatırılmış, pembe bir şapka... Ve altında ona sırıtan, dil çıkaran bir yüz. Uzun bir hastalık veya üzüntünün ya da her ikisinin arasında yaşanan mutlu bir anıya benziyordu. Kiliseye gittiğini de hiç hatırlamıyordu, ama aklında o şapka kalmıştı.

Allie, "Sanırım bundan önce on iki farklı evim oldu. Belki de on üç..." Elini yüzünde dolaştırdı ve sonra alnını kaşıdı. "Bir defasında beni porselen bebek toplayan bir kadının yanına verdiler. Benim yattığım odanın her yerinde, bana bakan yüzlerce porselen bebek vardı. Beni güzel giydirirdi. Eteklerinin kenarlarına kurdeleler işlenmiş, pastel renkte, küçük elbiseler alırdı. Ama hırsızlık yaptığı için hapse atıldı. O bebeklerin parasını hırsızlık yaparak ödüyormuş. Ben de başka bir eve gönderildim."

Bahçedeki kızlardan biri diğerinin üstüne su döktü ve küçük bir akım vererek ışıl ışıl yaktı. Gıdıklanan diğer kız kıkırdadı.

"İnsanlar ihtiyaç duyduklarını kendileri yaratır," dedi Roxy. "Babam böyle söyler. Eğer ihtiyaç duyduğun, gerçekten alman gereken bir şey varsa, yani istemekle kalmadığın ve *mutlaka* sahip olman gereken bir şey, o zaman bunu almanın bir yolunu bulursun." Güldü. "Aslında uyuşturucu bağımlılarından bahsediyor, değil mi? Ama bundan daha fazlası da var." Roxy bahçedeki kızlara baktı. Bu manastır, bu kızlar için sadece bir evden fazlası olmuştu.

Allie gülümsedi. "Eğer sen yaratırsan, koruman da gerekir."

"Evet, yani... Şimdi buradayım."

"Senin kadar güçlü birisini henüz görmedim."

Roxy biraz etkilenmişti ve korku dolu gözlerle ellerine baktı.

"Bilmiyorum," dedi. "Herhalde benim gibi başkaları da vardır."

O anda Allie'nin içine bir his doğdu. Sanki fuarlardaki oyuncakların dişlilerinin dönmesini ve zincirlerinin şıkırdamasını duyar gibi oldu. Küçük bir kızken birisi onu fuara götürmüştü. Makinenin içine iki tane bozuk para atılır, kolu çekilir, makine tıkırdar ve gıcırdardı. Sonra pat diye kalın ve pembe kenarlı kartondan küçük dikdörtgenlerin üstüne basılı dolar işaretleri düşerdi. Allie'nin içine doğan his de tıpkı böyleydi. Sanki beyninin içinde, kendisinin ulaşamadığı bir yerde çalışan bir makine varmış gibi bir anda ve eksiksiz olarak her şey ortaya çıkmıştı: *Tıkır, pat!..*

Ses dedi ki: "Al bakalım. Şimdi biliyorsun. Bunu kullan."

Allie yumuşak bir sesle, "Sen birisini mi öldürdün?" diye sordu.

Roxy ellerini ceplerine sokup kaşlarını çatarak ona baktı. "Kim söyledi?"

Ve Roxy bu soruyu, "*Nereden çıktı?*" diye yanıtlamadığı için, Allie haklı olduğunu anlamıştı.

Ses, "Bir şey söyleme," dedi.

Allie, "Bazen sesler duyuyorum. Sanki kafamın içinde konuşan biri varmış gibi."

Roxy, "Lanet olsun, *gerçekten* çok ürkütücüşün," dedi. "Bu yıl kupayı kim kazanacak o zaman?"

Allie, "Ben de birisini öldürdüm," dedi. "Çok uzun zaman önce. O zaman farklı bir insandım."

"Eğer yaptıysan, bunu hak etmiştir."

"Etmişti..."

Bu konuyu da orada kapattılar.

Roxy neşeli bir şekilde ve sanki bambaşka bir konudan bahsediyormuş gibi konuşmaya başladı: "Ben yedi yaşındayken bir adam elini pantolonumdan içeri sokmuştu. Piyano öğretmeniydi. Annem piyano çalmayı öğrenmemi istemişti. Sonra bir gün ben 'Herkes Eğlenmek İster' şarkısını çalarken aniden eli külotumun içine giriverdi. 'Ses çıkarma,' dedi. 'Çalmaya devam et.' Ben de babam ertesi gece beni parka götürmek için geldiğinde olanları anlattım. Tek kelimeyle *çıldırdı.* Anneme, 'Nasıl buna izin verirsin?' diye bağırdı. Annem, 'Bilmiyordum yoksa engel olurdum,' dedi. Babam adamlarından bazılarını alıp piyano öğretmenimin evine gitti."

Allie, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

Roxy güldü. "Onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüler. İşlerini bitirdikleri zaman adamın cevizlerinden biri yoktu."

"Gerçekten mi?"

"Evet, tabii ki. Babam dedi ki, 'Bir daha o evin yakınlarında bir öğrenciye daha ders verdiğini görürsem yani *bir tane* bile, gelip diğer cevizini de ağacını da keserim! Ve başka bir yere taşınıp devam etmeyi de düşünme bile, çünkü Bernie Monke *her yerdedir.*'"

Roxy kendi kendine kıkırdadı. "Bir defasında öğretmenle sokakta karşılaştım. Adam beni görünce kaçtı. Beni gördü, tamam mı?! Sonra arkasını döndü ve *koşarak* kaçtı. Aynen böyle oldu, dostum."

Allie, "İyi olmuş," dedi. "Gerçekten iyi olmuş." İç geçirdi.

Roxy, "Onlara güvenmediğini biliyorum," dedi. "Önemli değil. Güvenmek zorunda değilsin."

Uzanıp elini Allie'nin elinin üstüne koydu ve uzun bir süre öyle oturdular.

Bir zaman sonra Allie, "Kızlardan birisinin babası polis," dedi. "İki gün önce babası arayıp cuma günü bu binada olmaması gerektiğini söylemiş."

Roxy güldü. "Ah bu babalar yok mu? Kızlarının güvende olmasını isterler. Asla sır tutamazlar."

"Bize yardım edecek misin?" diye sordu Allie.

"Sence ne olacak?" diye sordu Roxy. "Özel tim baskın mı yapacak?"

"O kadar büyük bir şey olacağını sanmıyorum. Biz sadece manastırda yaşayan kızlarız. Yasalara uygun bir şekilde ibadetimizi yapıyoruz."

"Ben başka kimseyi öldüremem," dedi Roxy.

"Öldürmemiz gerekeceğini sanmıyorum," dedi Allie. "Bir fikrim var."

Primrose öldükten sonra, çetesinin geri kalanını da temizlemişlerdi. Çok zor olmamıştı, çünkü liderleri ölünce çete de dağılmıştı. Terry'nin cenazesinden iki hafta sonra Bernie sabah saat 5'te Roxy'yi cep telefonundan arayıp, Dagenham'da her zaman kilitli tutulan garaja gelmesini söylemişti. Orada cebinden büyük bir anahtarlık çıkarıp kapıyı açmış ve Roxy'ye yere serilmiş iki cesedi göstermişti. Cesetler aside atılacak ve böylece hesap kapanacaktı.

Roxy onların yüzüne dikkatli bir şekilde bakmıştı.

"Onlar mı?" diye sordu Bernie.

"Evet," dedi. Kolunu babasının beline dolayıp, "Teşekkürler baba," diye ekledi.

"Kızım için yapamayacağım şey yoktur..."

Uzun adam ve kısa adam, oradaydılar. Annesini öldürenler. Birinin kolunda hâlâ dalları seçilen gri-mavi bir iz görünüyordu.

"Bitti mi, hayatım?" diye sordu Bernie.

"Bitti, baba..."

Bernie kızının alnına bir öpücük kondurdu.

Güneş doğunca Eastbrookend Mezarlığı'nın etrafında dolaştılar. Birkaç temizlikçi garajda yapmaları gereken işleri hallederken, onlar da sohbet ederek ağır ağır yürüdüler.

"Doğduğun gün Jack Conaghan'ı yakaladığımızı biliyor muydun?"

Roxy bunu biliyordu. Yine de hikâyeyi bir daha dinlemek istiyordu.

"Yıllardır peşimizdeydi," dedi Bernie. "Micky'nin babasını – sen onu hiç tanımadın– ve İrlandalı çocukları öldürmüştü. Ama sonunda onu yakaladık. Kanalda balık tutuyordu. Bütün gece onu bekledik. Sabah erkenden kanala gelince, onu bir güzel yakaladık ve orada boğduk. İşimiz bittikten sonra eve döndüm. Kurulandıktan sonra telefonuma bir baktım ki, annenden on beş tane mesaj gelmiş. Tam on beş tane! O gece doğum sancısı tutmuş..."

Roxy parmak uçlarını bu hikâyenin etrafında dolaştırdığını düşündü. Hep tutamadığı, kendisinden kaçmaya çalışan bir şeylerin varlığını hissederdi. Roxy karanlıkta ve birilerini bekleyen insanların arasında dünyaya gelmişti. Babası Jack Conaghan'ı, annesi babasını ve Jack Conaghan –kendisi bilmese de– ölümü bekliyordu. Bu en beklenmedik anda olan şeyleri anlatan bir hikâyeydi. Hiçbir şeyin olmayacağını sandığınız bir gece, aslında her şey olurdu.

"Seni kucağıma aldım ve bir kız! Üç erkek çocuktan sonra bir kızım olacağını hiç düşünmüyordum. Ve sen gözlerimin içine bakıp pantolonuma işedin. Senin bize iyi şans getireceğini böyle anlamıştım..."

Roxy gerçekten de onlara iyi şans getirmişti. Birkaç sefer hariç, her zaman çok şanslı bir kız olmuştu.

Kaç mucize olması gerekir? Fazla değil... Bir, iki, üç tane olması bile yeterlidir. Dört ise çok fazladır.

Manastırın arkasındaki bahçeye yaklaşan on iki silahlı polis memuru vardı. Yağmur yağıyordu. Su yerde birikmişti ve bahçeyi göle çevirmişti. Bahçenin her iki tarafında da olan musluklar sonuna kadar açıktı. Kızlar bir pompa yardımıyla deniz suyunu merdivenlerin üstüne kadar çıkarmışlar ve taş basamaklardan aşağı akan bir şelale yaratmışlardı. Polisler çizme giymiyordu, çünkü ortalığın bu kadar çamurlu olacağını düşünmemişlerdi. Tek bildikleri şey manastırdan bir kadının gelip kızların orada toplandıklarını, onu tehdit ettiklerini ve saldırgan olduklarını söylediğiydi. Bu nedenle çelik yelek

giymiş on iki eğitimli adam buraya gelmişti. Bu kadar insan ortalığı sakinleştirmek için yeterli olmalıydı.

Adamlar bağırdı: "Polis! Ellerinizi havaya kaldırıp binayı terk edin!"

Allie, Roxy'ye baktı. Roxy ise ona sırıttı.

Arka bahçeye bakan yemek odasında, perdelerin arkasında bekliyorlardı. Bütün polislerin arka kapının açıldığı terasa çıkan taş basamaklara çıkmasını bekliyorlardı. Beklediler... beklediler... ve işte hepsi çıkmıştı.

Roxy arkalarında sakladıkları yarım düzine deniz suyu dolu fıçının mantarlarını çıkardı. Halı sırılsıklam ıslanmış ve su kapının altından merdivenlere doğru akmaya başlamıştı. Roxy, Allie ve polisler aynı su birikintisinin içindeydi.

Allie elini ayak bileklerini çevreleyen suya soktu ve dikkatini topladı.

Dışarıda, terasta ve merdivenlerde su bir şekilde bütün polislerin tenine dokunuyordu. Allie'nin, şimdiye kadar sahip olduğu kontrolden çok daha fazlasını yönetebilmesi gerekiyordu. Parmakları tetiğin üstündeydi ve tetiği çekmek istiyordu. Birer birer, düşünce hızıyla mesajını suyla iletti. Ve birer birer polisler kuklalar gibi dirseklerini havaya kaldırarak sıçramaya başladılar. Elleri kilitlenip hissizleşiyordu. Birer birer, ellerindeki silahları düşürdüler.

"Vay canına!" dedi Roxy.

"Şimdi!" dedi Allie ve bir sandalyenin üstüne çıktı.

Ne yapacağını bilemeyecek kadar gücü olan Roxy, suyla bir akım gönderdi ve polislerin her biri irkilip olduğu yerde sıçradı. Sonra da yere devrildi. Her şey tam da Allie'nin istediği kadar pürüzsüz olmuştu.

Bunu yalnızca bir kadının tek başına yapması gerekliydi. Manastırdaki bir düzine kız birbirlerine zarar vermeden bu kadar hızla hareket edemezdi. Bir savaşçının gelmesi lazımdı.

Roxy gülümsedi.

Üst katta Gordy cep telefonuyla video çekiyordu. Bir saat

içinde internete yüklenmiş olurdu. İnsanların size inanmaya başlaması için çok fazla mucize göstermeniz gerekmezdi. Ve sonra size para göndermeye ve hukuki danışmanlık desteği teklif etmeye başlarlardı. Herkes bugün, her zaman olduğundan daha çok yanıt arıyordu.

Havva Ana görüntülerin üstüne eklenecek bir mesaj kaydetti. "Sizi inancınızdan vazgeçirmeye gelmedim," diyordu. "Hıristiyan, Yahudi, Müslüman, Sih, Hindu, Budist... Ne olursanız olun, bir inancınız olmasa bile... Tanrı dininizi değiştirmenizi istemiyor."

Duraksadı. Bunları duymayı beklemediklerini biliyordu.

"Tanrı hepimizi seviyor ve yalnızca kıyafet değiştirdiğini bilmemizi istiyor. O ne erkek ne de kadın. O, insanın anlayabileceğinin çok daha ötesinde. Ama unuttuklarınızı hatırlamanızı istiyor. Yahudiler: Musa'ya değil, Miryam'a bakın ve ondan bir şeyler öğrenmeye çalışın. Müslümanlar: Muhammed'e değil, Fatma'ya bakın. Budistler: Özgürlüğün annesi Tara'yı hatırlayın. Hıristiyanlar: Ruhunuzun kurtuluşu için Meryem'e dua edin."

"Size temiz olmadığınız, kutsal olmadığınız, bedeninizin saf olmadığı ve içinizde kutsallığı barındıramayacağınız öğretildi. Olduğunuz her şeyden iğrenmeniz ve sadece bir erkek gibi olabilmeyi istemeniz öğretildi. Ama sizlere öğretilen her şey *yalandı*. Tanrı sizin içinizde... Tanrı bu yeni *güçle* size doğruları öğretmek için dünyaya geri döndü. Yanıtları bulmak için bana gelmeyin. Çünkü yanıtları kendi içinizde bulmalısınız!.."

Daha o akşam e-postalar gelmeye başlamıştı: Takipçilerinize katılmak için nereye gitmem lazım? Burada, olduğum yerde neler yapabilirim? Bu yeni şey için nasıl bir dua grubu kurabilirim? Bize dua etmeyi öğretir misiniz?

Ve yardım çağrıları da geliyordu: Kızım hasta, onun için dua edin. Annemin yeni kocası onu yatağa kelepçeledi, lütfen onu kurtarmak için birini gönderin.

Allie ve Roxy gelen e-postaları birlikte okuyorlardı.

Allie, "Yardım etmeye çalışmamız lazım," dedi.

Roxy, "Hepsine yardım edemezsin, bebeğim," diye yanıt verdi.

Allie, "Edebilirim," dedi. "Tanrı'nın yardımıyla edebilirim."

Roxy, "Belki hepsine yardım etmek için onlara tek tek ulaşman gerekmiyordur," dedi.

Allie ve Roxy'nin yaptıklarını gösteren video internette yayımlanınca, bütün eyaletlerdeki polisler kadınlara daha kötü davranmaya başlamıştı. Elbette kendilerini aşağılanmış hissediyorlardı. Bir şeyleri kanıtlamaları gerekiyordu. Polisin özellikle kadınları işe aldığı bazı eyaletler ve ülkeler vardı, ama burası o yerlerden biri değildi. Polis hâlâ çoğunlukla erkekti. Öfkeliydiler, korkuyorlardı ve sonra olaylar başladı...

Polisin manastıra girmeye çalışmasından yirmi üç gün sonra, Havva Ana'ya mesaj getirdiğini söyleyen bir kız kapıyı çaldı. Yalnızca Havva Ana ile konuşmak istiyordu. Ağlamaktan bitap düşmüş kız, korkudan titriyordu.

Roxy ona sıcak bir çay yapmış ve Allie biraz kurabiye vermişti. Adının Mez olduğunu söyleyen kız, onlara olanları anlatmaya başlamıştı.

Silahlı yedi polis mahallelerinde devriye geziyordu. Mez ve annesi konuşarak marketten eve dönüyorlardı. Mez on iki yaşındaydı ve birkaç ay önce güç kazanmıştı. Annesi daha uzun zamandır güce sahipti. Küçük kuzeni içindeki gücü uyandırmıştı. Ellerinde market poşetleriyle gülüyor ve konuşuyorlardı. Sonra altı veya yedi polis önlerine dikilip, "Poşetlerde ne var?" diye sormuştu. "Buralarda birkaç kadının sorun çıkardığı ihbarını aldık. Lanet olasıca poşetlerinizde ne var?"

Mez'in annesi onları çok ciddiye almamıştı ve sadece gülüp, "Ne olacak?" demişti. "Marketten alışveriş yaptık."

Ve polislerden biri, böyle tehlikeli bir yerde yürüyen bir kadın için çok serinkanlı davrandığını söylemişti. Annesi neler karıştırıyordu?

Mez'in annesi sadece, "Bizi rahat bırakın," demişti.

Polisler onu itince, annesi azıcık güç kullanarak ikisini vurmuştu. Yaptığı sadece uyarı içindi.

Polisler için ise bu yeterli olmuştu. Coplarını ve silahlarını çekip ona vurmaya başlamışlardı. Mez de annesi de çığlık atıyordu. Kaldırım kan içinde kalmış, annesinin başını yarmışlardı.

"Üstüne çullandılar," dedi Mez, "Ve onu çok kötü hırpaladılar. Yedi kişiye karşı bir kişiydi."

Allie hiç konuşmadan dinledi. Mez bitirdiği zaman, "Hayatta mı?" diye sordu.

Mez başını salladı.

"Onu nereye götürdüklerini biliyor musun? Hangi hastaneye?"

Mez, "Annemi hastaneye götürmediler. Onu polis merkezine götürdüler," dedi.

Allie, Roxy'ye "Biz de oraya gidiyoruz," dedi.

Roxy, "O zaman herkesi yanımıza almamız lazım," diye yanıt verdi.

Altmış kadın birlikte Mez'in annesini tuttukları polis merkezine doğru yürüyordu. Sessizlerdi, ancak hızlı hareket ediyorlar ve her şeyi filme alıyorlardı. Manastırdaki kadınlara da bunu yapmalarını öğüt vermişlerdi: Her şeyi belgeleyin. Mümkünse canlı yayımlayın. İnternete koyun.

Merkeze vardıklarında, polis önceden devriye polislerinden aldıkları ihbar nedeniyle onları bekliyordu. Dışarıda, ellerinde tüfeklerle dikilen polisler vardı.

Allie onlara yaklaştı. Avuçlarını görebilecekleri şekilde ellerini havaya kaldırmıştı. "Biz buraya barış için geldik. Rachel Latif'i görmek istiyoruz. Bir doktorun onunla ilgilendiğini bilmek istiyoruz. Hastaneye gitmesini istiyoruz."

Kapının yanında duran kıdemli polis memuru, "Bayan Latif gözaltında tutuluyor. Hangi yetkiye dayanarak salıverilmesini istiyorsunuz?" diye sordu.

Allie sağına, soluna ve yanında getirdiği birbirine bağlı kadınlar topluluğuna baktı. Her dakika aralarına yeni kadınlar katılıyordu. Şimdi belki iki yüz elli kişi olmuşlardı. Olup bitenlerin haberi kulaktan kulağa yayılmıştı. Kısa mesajlar gönderilmiş, bazı kadınlar olanları internette görmüş ve evlerinden kalkıp gelmişlerdi.

"Önemli olan tek yetki," dedi Allie. "İnsanlığın ve Tanrı'nın ortak yasalarıdır. Hücrenizde ağır yaralanmış bir kadın var ve bir doktora görünmesi lazım."

Roxy havada gücün çıtırdadığını hissedebiliyordu. Kadınlar öfkeli ve heyecanlıydı. Erkeklerin de bunu hissedip hissedemediğini merak etti. Polisler ve ellerindeki tüfekler de gergindi. Burada bir şeylerin ters gitmesi, ortalığın aniden karışması işten bile değildi.

Kıdemli polis memuru başını iki yana salladı ve "Sizi içeriye alamayız," dedi. "Buradaki varlığınız bile polislere bir tehdit oluşturuyor."

Allie, "Biz barış içinde geldik," dedi. "Memur Bey, biz kavga etmek *istemiyoruz.* Rachel Latif'i görmek ve onunla bir doktorun ilgilenmesini istiyoruz."

Kalabalıktan bir homurdanma yükseldi. Sonra tekrar sessizlik içinde beklemeye başladılar.

Kıdemli polis, "Onu görmene izin verirsem, bu kadınlara evlerine dönmelerini söyler misin?" diye sordu.

Allie, "Önce onu göreyim," dedi.

Roxy ve Allie hücresine girdikleri zaman Rachel Latif'in bilinci yerinde değildi. Saçları kanla kaplanmış, hücredeki karyolada yatıyordu. Hareket etmiyor, hafif ve acı dolu bir hırıltıyla nefes alabiliyordu.

Roxy, "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

Allie, "Memur Bey, bu kadının acilen hastaneye kaldırılması gerekli," dedi.

Diğer polisler, kıdemli polisi izliyorlardı. Polis merkezinin önüne her dakika artan sayıda kadın geliyordu. Dışarıdan ge-

len sesleri cıvıldayan kuşları andırıyor, her biri yanındakiyle konuşarak harekete geçmek için gizli bir işareti bekliyordu. Bu merkezde yalnızca yirmi polis vardı. Yarım saat içinde dışarıdaki kadınların sayısı ise yüzlerle ifade edilecekti.

Rachel Latif'in kafatası yarılıp açılmıştı. Kırık beyaz kemikleri ve beyninden kabarcıklar halinde çıkan kan görülüyordu.

Ses, "Ortada herhangi bir tahrik olmadığı halde ona bunu yaptılar," dedi. "Ama seni tahrik ettiler. İstersen bu merkezi alabilir ve içindeki bütün erkekleri öldürebilirsin."

Roxy, Allie'nin elini tutup sıktı.

Roxy, "Memur Bey," dedi. "Durumun daha da kötüleşmesini istemezsiniz. Kimse sizi bu olayla hatırlamasın. Bu kadının acilen hastaneye gitmesine izin verin."

Polis memurlarının alçak sesle iç geçirdiği duyuldu.

Allie dışarı çıktığında kalabalığın uğultusu arttı. Ambulansın yaklaşan siren sesi duyulduğunda ise gürültü daha da yükselmişti.

İki kadın Havva Ana'yı omuzlarında havaya kaldırdı. Havva elini kaldırınca kalabalığın uğultusu kesildi.

Havva Ana, Allie'nin ağzından konuşmaya başlayarak, "Rachel Latif'i hastaneye götürüyorum," dedi. "Ona gerektiği gibi bakılmasını sağlayacağım."

Kalabalıktan yine rüzgârın estiği çimlerin hışırdaması gibi bir uğultu yükseldi ve ardından dağıldı.

Havva Ana parmaklarını açarak *Fatma'nın Eli* işaretini yaptı. "Burada iyi bir iş yaptınız ve şimdi evlerinize gidebilirsiniz."

Kadınlar başlarını salladılar. Manastırdaki kızlar dönüp hep birlikte yürümeye başladılar. Diğer kadınlar da onları izledi.

Yarım saat sonra Rachel Latif hastanede tedavi altına alındığında, polis merkezinin önündeki sokak tamamen boştu.

Sonuçta, manastırda kalmalarına aslında gerek yoktu. Burası güzel bir yerdi, denize bakıyordu ve ev gibi sıcak bir

hissi vardı. Ama Roxy'nin aralarına katılmasından dokuz ay sonra, Allie'nin grubunun onun gibi yüz tane bina alabilecek kadar parası olmuştu. Zaten daha büyük bir yere ihtiyaçları vardı. Yalnızca bu küçük şehirde manastırla bağlantısı olan altı yüz kadın yaşıyordu. Ülkenin ve dünyanın her yerinde ise benzer oluşumlar ortaya çıkıyordu. Yetkililer Havva Ana'nın yasa dışı eylemleri olduğunu ve eski Kilise onu Şeytan'ın gönderdiğini söyledikçe, daha çok kadın etrafında toplanıyordu. Daha önce Tanrı'nın onu insanlara bir mesaj vermesi için gönderdiğinden şüphesi olsa da, burada yaşananlar artık şüpheye yer bırakmıyordu. O buraya kadınları korumak için gelmişti. Ona bu görevi Tanrı vermişti ve inkâr etmek Allie'ye düşmezdi.

Bahar geldiğinde hâlâ yeni bir binaya taşınmaktan bahsediyorlardı.

Roxy, "Nereye gidersen git, bana bir oda ayıracaksın değil mi?" diye sordu.

Allie, "Gitme," dedi. "Neden gitmek istiyorsun? Neden İngiltere'ye dönmek istiyorsun? Orada seni bekleyen ne var?"

Roxy, "Babam fırtınanın dindiğini söylüyor," dedi. "Masum insanlara zarar vermediğimiz sürece artık kimse birbirimize ne yaptığımızla ilgilenmiyormuş." Sırıttı.

"Ama gerçekten," Allie dudaklarını sımsıkı kapattı. Sonra, "Gerçekten neden eve gitmek istiyorsun?" dedi. "Senin evin burası. Burada kal. Lütfen... Bizimle kal..."

Roxy, Allie'nin elini sıktı. "Dostum, ailemi özlüyorum. Babamı özlüyorum. Yemekleri özlüyorum. Her şeyi özlüyorum. Sonsuza kadar orada kalmayacağım. Birbirimizi tekrar göreceğiz."

Allie içini çekti. Zihninde aylardır uzaklarda duran ve sessiz kalan bir mırıltı vardı.

Başını iki yana salladı. "Ama onlara güvenemezsin."

Roxy güldü. "Kime? Erkeklere mi? Hiçbirine mi? *Hiç kimseye* güvenemez miyim?"

Allie, "Dikkatli ol. Güvenebileceğin kadınlar bul ve onlarla çalış," dedi.

Roxy, "Evet, bundan bahsetmiştik bebeğim," dedi.

"Her şeyi sen almalısın," dedi Allie. "Alabilirsin. Sende bu güç var. Ricky'nin almasına izin verme, Darrell'in de almasına izin verme. Onlar senin..."

Roxy, "Biliyor musun, aslında haklısın," dedi. "Ama hepsini burada oturduğum yerden alamam, değil mi?" Yutkundu. "Biletimi aldım. Haftaya cumartesi gidiyorum. Gitmeden önce seninle konuşmak istediğim bazı konular var. Bir plan yapmalıyız. Neden burada kalmam gerektiği yerine planlardan bahsedebilir miyiz?"

"Bahsedebiliriz..."

Allie içinden, "Onun gitmesini istemiyorum," dedi. "Gitmesine engel olabilir miyiz?"

Ses Allie'ye, "Unutma tatlım, güvende olmanın tek yolu bulunduğun yere hâkim olman," dedi.

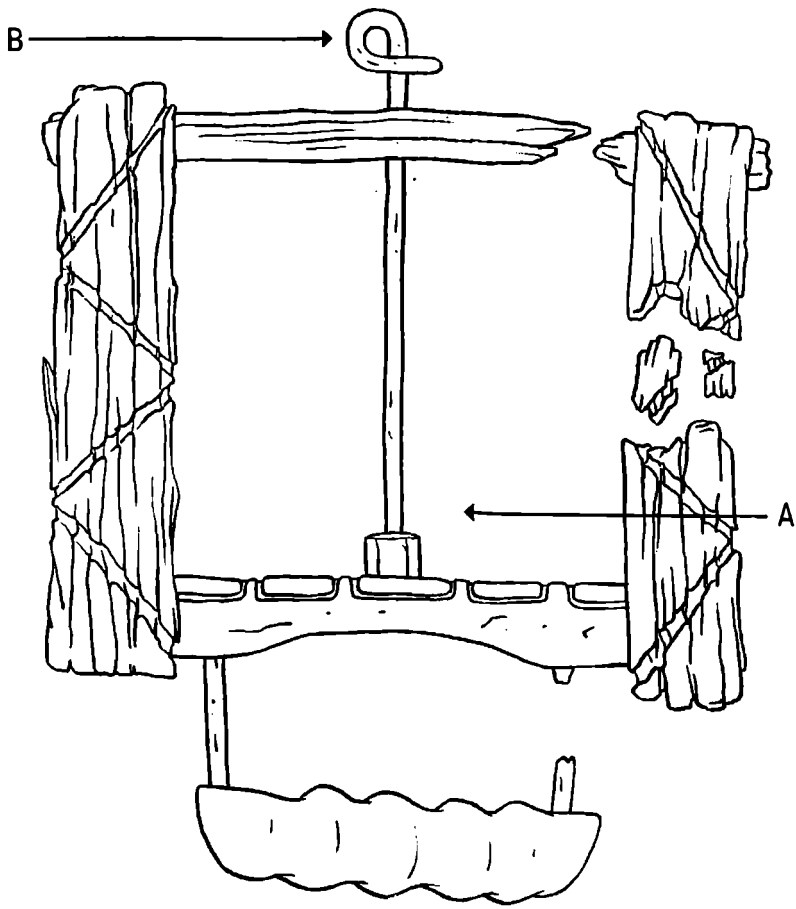
Allie, "Bütün dünyaya hâkim olabilir miyim?" diye sordu.

Ses, tıpkı yıllar önce yaptığı gibi çok yumuşak bir şekilde, "Ah, tatlım!" dedi. "Ah, bebeğim! Buradan oraya atlayamazsın..."

Roxy, "Benim bir fikrin var," dedi.

Allie yanıt verdi: "Benim de."

Birbirlerine bakıp gülümsediler.

Yaklaşık 1.500 yıllık, elektrostatik gücün nasıl kullanılacağını öğreten bir eğitim aracı.
Tabandaki sap demirdendir ve ahşap çerçevenin içinden, şekilde A ile gösterilen metal kazıkla birleşir. Kullanıcının yakması için şekilde B ile gösterilen sivri uçlu çubuğa bir kâğıt veya kuru yaprak takılabileceği düşünülmektedir. Beceriyi kontrol altında tutma alıştırması bu şekilde yapılıyor olabilir. Aracın boyutları on üç ila on beş yaşları arasındaki kız çocukları için tasarlandığını düşündürmektedir. Tayland'da bulunmuştur.

Elektrostatik Güç: Kökeni, Dağılımı ve Tedavi Edilebilme İhtimaline İlişkin Arşiv Belgeleri

1- İkinci Dünya Savaşı sırasında propaganda amaçlı yapılan "*Gaza Karşı Korunma*" adında kısa filmin tanımı. Filmin kendisi kayıptır.

Film iki dakika ve elli iki saniye uzunluğundadır. Başında bir mızıka çalmaktadır. Mızıkaya bir davul eşlik etmeye başlar ve neşeli bir müzik eşliğinde başlık ekrana gelir. Filmin başlığı "Gaza Karşı Korunma" şeklindedir. Başlık bir karta elle ve mürekkepli kalemle yazılmıştır. Kamera üzerinde odaklanırken, kart hafifçe sallanmaktadır. Ardından ekranda, içi sıvı dolu büyük bir fıçının önünde duran beyaz önlüklü bir grup adam belirir. Gülümser ve kameraya el sallarlar.

"Savaş Bakanlığı Laboratuvarının," der bir erkek sesi. "Arka odalarında görevli çocuklar, en yeni icatlarını tamamlamak için çift vardiya çalışıyor."

Adamlar sıvıya bir kepçe daldırır ve pipet yardımıyla test kâğıtlarının üstüne bir iki damla döker. Ardından kameraya gülümserler. Sırtında büyük ve geniş bir X işareti olan beyaz bir farenin kafesinin içindeki su şişesine bir tek damla damlatırlar. Fare suyu içerken mızıka müziğin temposunu artırır.

"Halkımızı güvende tutmanın tek yolu, her zaman düşmanın bir adım ilerisinde olmaktır. Bu fareye gaz sal-

dırılarını püskürtmek için yeni geliştirilen sinir kuvvetlendiriciden bir doz verildi."

Kamera kafesteki başka bir fareye döner. Sırtında X yazmamaktadır.

"Bu fareye ise verilmedi."

İki kafesin ve bilim adamlarının bulunduğu küçük odada bir metal kutu açılır. İçinden beyaz gaz çıkmaktadır. Oksijen maskesi takan bilim adamları dışarı çıkıp camdan odayı izler. İlaç verilmeyen fare hemen sırtüstü düşüp ön patilerini havada sıkıntıyla sallamış ve ardından titremeye başlamıştır. Can çekişmesi daha fazla gösterilmez. Sırtında X işareti olan fare su içmiş, mama topaklarını kemirmeye devam etmiş ve hatta duman kameranın önünden çekilirken koşu çarkında koşmaya başlamıştır.

"Gördüğünüz gibi, işe yarıyor," der canlı ses.

Bilim adamlarından birisi maskesini çıkarır ve kararlılıkla duman dolu odaya girer. Odanın içinden kameraya el sallar ve derin derin nefes alır.

"Ve insanlar için de tamamen güvenli."

Sahne değişir. Kamera şimdi bir su dağıtım merkezindedir. Küçük bir tankere takılı boru yerdeki gider vanasına bağlanmaktadır.

"Ona *Koruyucu Melek* deniyor. Müttefik kuvvetlerini düşmanın gaz saldırısına karşı güvende tutan bu mucize ilaç, şimdi bütün halka veriliyor."

Tankerdeki ölçek yavaş yavaş aşağı inerken biri bıyıklı ve koyu renk takım elbise giymiş orta yaşlı iki adam el sıkışır.

"İçme suyuna karıştırılan çok az miktarda ilaç, bütün bir şehri korumaya yetecektir. Bu tek tankerdeki ilaçla 500.000 kişinin içme suyu arındırılabilir. Bu hızla çalışarak üç ay içinde bütün ülke korumaya alınabilir."

Kuzeydeki bir şehirde sokakta bir anne bebeğini arabasından kaldırır, omzuna attığı bir örtünün üstüne yatırır ve endişeli gözlerle bulutsuz gökyüzüne bakar.

"Bu annenin bebeğinin sinir gazı saldırısına uğrayacağından korkmasına gerek kalmadı. Rahat olun, anne ve bebeği..."

Müzik kreşendoya ulaşır. Ekran kararır. Film makarası biter...

2- BBC'de yayınlanan "*Gücün Kaynağı*" isimli programın ardından gazetecilere dağıtılan notlar.

Koruyucu Melek hikâyesi, İkinci Dünya Savaşı'ndan kısa süre sonra unutuldu. Hatasız işleyen pek çok fikir gibi onu da yeniden incelemek için bir neden yoktu. Ancak geliştirildiği dönemde Koruyucu Melek büyük bir başarı ve propaganda zaferi olmuştu. İngiltere'de halk üzerinde yapılan testler bu maddenin insan sisteminde biriktiğini ispatlamıştı. Koruyucu Melek katkılı suyu sadece bir hafta süreyle içmek bile, sinir gazına karşı sonsuza kadar koruma sağlıyordu.

Koruyucu Melek ABD'de ve İngiltere'de fıçılarca üretilmişti. Tankerlere doldurularak Hawaii'den dost ülkeler; Meksika, Norveç, Güney Afrika ve Etiyopya'ya gönderilmişti. Düşmanın denizaltıları, müttefik devletlere ait her gemiyi yaptığı gibi bu tankerleri de takip etmişti. Sonunda, 1944 yılının Eylül ayında karanlık bir gece, bir tanker Ümit Burnu'na giderken Portekiz'in on altı mil açığında bütün mürettebatıyla batırılmıştı.

Sonraki aylarda yapılan araştırmalar kıyı kentleri Aveiro, Espinho ve Porto'da sahile tuhaf şeyler vurduğunu göstermişti. Bunların arasında daha önce gördüklerinden çok daha büyük balıklar da vardı. Bu alışılmadık büyüklükteki yaratıklar sürü halinde sahillerde de kendilerini göstermişlerdi. Kıyı şeridindeki şehir ve köylerde yaşayan kişiler bu balıklardan yemişti. 1947 yılında Portekizli dikkatli bir bilim adamının yaptığı araştırmada, İspanya sınırındaki Estrela'ya kadar olan iç bölgelerde bile yeraltı suyunda Koruyucu Melek tespit edilmişti. Ancak bütün

Avrupa'da su tabakasının test edilmesine yönelik öneri, yeterli kaynak bulunmadığı gerekçesiyle reddedilmişti.

Bazı bilim adamları, bahsedilen bu tankerin batmasının en önemli gelişme olduğunu ileri sürmüştür. Bazıları ise sıvının su döngüsüne bir noktada, dünyanın herhangi bir yerinde karışmasının ardından yayılmanın kaçınılmaz olduğunu belirtmiştir. Kirliliğe yol açan diğer kaynaklar arasında, savaşın bitmesinden yıllar sonra Buenos Aires'teki paslı bir konteynerden gerçekleşen kaçağın ve güney Çin'de bir mühimmat atık yerinde meydana gelen patlamanın olabileceği düşünülmüştür.

Her hâlükârda, okyanuslar birbiriyle bağlantılıdır ve suyun döngüsü sonsuzdur. Koruyucu Melek İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra unutulmuş olmakla birlikte, insan vücudunda birikmeye ve kuvvetini artırmaya devam etmiştir. Günümüzde yapılan araştırmalar, belirli yoğunluklara ulaştığında özellikle kadınlarda elektrostatik gücün gelişmesi için tetikleyici olduğunu şüphe götürmez şekilde ispatlamıştır.

İkinci Dünya Savaşı sırasında en fazla yedi yaşında olan her kadının köprücük kemiklerinin ucunda kas çilesi olabilmekteydi. Ancak bu kas çilesi her kadında görülmüyordu. Kas çilesinin görülmesi, erken çocuklukta kaç doz Koruyucu Melek alındığına ve başka genetik etmenlere bağlıydı. Bu kaslar, daha genç yaştaki bir kadının vereceği kontrollü bir elektrostatik güç ile 'canlanabiliyordu'. Geçen her yılla birlikte, daha çok sayıda kadında bu kas görülmeye başlanmıştı. 'Kızların Günü' döneminde on üç veya on dört yaşlarında olan kadınların neredeyse hepsi, tamamen gelişmiş kas çilelerine sahipti. Kas çilesindeki güç canlandığı zaman onun ortadan kaldırılması, kadının hayatını ciddi tehlike altına atıyordu.

Koruyucu Melek'in insanın genetik yapısında zaten var olan bir dizi genetik olanakları artırdığı ileri sürülmüştü. Kas çilesinin geçmişte daha çok kadında var ol-

masi, ancak zaman içinde bu özelliğin ortadan kalkmış olması da mümkündü.

3- İçişleri Bakanı ve Başbakan arasında gerçekleşen, gizli ve *otuz yıl kuralı* uyarınca açıklanan kısa mesaj görüşmesi.

Başbakan: Raporu yeni okudum. Ne düşünüyorsun?

İçişleri Bakanı: Halka açıklayamayız.

BB: ABD bir ay içinde açıklayacakmış.

İB: Tanrı aşkına. Biraz geciktirmelerini isteyelim.

BB: Bir 'radikal açıklık politikası' uyguluyorlar. Bu konuda çok hevesliler.

İB: Her konuda oldukları gibi.

BB: Amerikalılar, Amerikalı gibi davranmak zorunda.

İB: Karadeniz'den 5.000 kilometre uzaktalar. Ben Dışişleri Bakanları ile konuşurum. Bunun NATO'yu ilgilendiren bir konu olduğunu söylememiz lazım. Raporu açıklamak, kimyasal ve biyolojik silahlara kolayca erişebilen kırılgan rejimlerin istikrarını sarsar.

BB: Rapor nasılsa sızacak. Bunun bizi nasıl etkileyeceği hakkında düşünmemiz lazım.

İB: Yer yerinden oynayacak.

BB: Çaresi olmadığı için mi?

İB: Çaresi olmadığı için... Bu artık lanet olası bir kriz değil... Bu, yeni gerçeğin ta kendisi...

4- İnternet Arşiv Projesi tarafından saklanan sanal reklam koleksiyonu

4a) *Nefsi Müdafaa ile Güvendesiniz*

Nefsi Müdafaa; güvenli, sağlam ve kullanılması kolaydır. Kemerinize takacağınız pil paketi, bileğinizde taşıyacağınız şok tabancasına bağlanır.

- Bu ürün polis tarafından test edilmiş ve onaylanmıştır.
- Dışarıdan görülmez. Sizden başka kimse, kendinizi koruyabileceğinizi bilmez.
- Elinizin altındadır. Saldırıya uğradığınızda açmaya çalışacağınız bir kılıf veya çanta yoktur.
- Başka hiçbir ürün bu kadar güvenilir ve etkili değildir.
- Telefonunuzu da şarj edebileceğiniz bir soket bulunmaktadır.

Not: Kullanıcıların ölümüyle sonuçlanan kazaların ardından, Nefsi Müdafaa piyasadan toplatılmıştır. Büyük bir elektrik şoku alan kadın vücudunun, kadın bilincini kaybetmiş olsa bile, genellikle kendisine saldıran kişiye 'geri yansıyan' güçlü bir geri dönüşlü akım verebildiği anlaşılmıştır. Nefsi Müdafaa'nın üreticileri bu şekilde hayatını kaybeden on yedi erkeğin ailelerinin dava açması üzerine, ailelerle mahkeme dışında anlaşma yoluna gitmiştir.

4b) Bu Hileyle Gücünüzü Artırın

Dünyanın dört bir yanında bu gizli bilgiyi kullanan kadınlar güçlerini nasıl daha uzun süre ve daha etkili kullanabileceklerini öğreniyor. Atalarımız tarafından bilinen ve performansı artıran bu sırrı, Cambridge Üniversitesi'ndeki araştırmacılar yeniden keşfetti. Pahalı eğitim programları, başarıya ulaşmak için bu kolay yolu öğrenmenizi istemiyorlar! Sadece 5 Dolar karşılığında sizi diğerlerinin üstüne çıkaracak bu basit hileyi öğrenmek için hemen buraya tıklayın!

4c) Savunma Çorapları

Kendinizi saldırılara karşı korumanın en doğal yolu! Zehir yok, toz yok, topak yok! Elektriğe karşı tamamen etkili koruma! Sadece bu lastik çorapları normal çoraplarınızın altına giymeniz yeterli. Ne giydiğinizi kimsenin bilmesine gerek yoktur ve ayakkabıların aksine saldırgan tarafından kolayca çıkarılamaz. Her pakette iki tane bulunmaktadır. Emici astarı ayağınızın nemlenmesini önler.

Altı Yıl Önce

Tunde

Moldova Cumhuriyeti
Yeni Delhi, Hindistan

Tatiana Moskalev haklıydı ve ona verdiği bilgiler de doğru çıkmıştı. Kuzey Moldova'nın dağlık bölgelerinde ya da bir zamanlar Moldova'nın parçası olan ve şimdi güneyle savaş halindeki alanda iki ay boyunca araştırma yaptı. Orada tanıştığı insanlara dikkatle sorular soruyor ve gerekirse rüşvet veriyordu. Bu araştırmasının masraflarını Reuters karşılamıştı. Güvendiği bir editöre, aldığı istihbarattan bahsetmiş ve o da maliyeti şirket adına üstlenen imzayı atmıştı. Eğer aradığını bulursa, çok büyük bir haber olurdu. Eğer bulamazsa, savaşın harap ettiği bu ülkeyle ilgili yazdıklarıyla yine de bir hikâye anlatmış olacaktı.

Ama aradığını buldu. Bir gün, sınıra yakın köylerin birinde yaşayan bir adam, Tunde'yi cipiyle Dinyester Nehri kıyısında vadiye bakan bir yere götürmeyi kabul etti. Orada, alçak binalar ve ortasında bir eğitim avlusunun bulunduğu aceleyle inşa edilmiş bir yapı gördüler. Adam Tunde'nin cipten çıkmasına izin vermedi ve arabayı daha yakına da yaklaştırmadı. Ama Tunde altı tane fotoğraf çekecek kadar iyi bir manzara yakalamıştı. Fotoğraflarda savaş yorgunu oldukları her hallerinden anlaşılan koyu renk tenli, sakallı, başlarında siyah bereler bulunan adamların yeni bir silah ve mühimmatla alıştırma yaptıkları görülüyordu. Giydikleri kıyafet plastikten yapılmıştı. Sırtlarında batarya paketleri ve ellerinde büyükbaş hayvanları dürtmeye yarayan elektrikli üvendireler taşıyorlardı.

Sadece altı fotoğraf çekmişti, ama bu yeterli olmuştu. Tunde dünya haberlerine çıktı. Reuters'in başlığı "AWADİ-ATİF GİZLİ ORDU YETİŞTİRİYOR!" şeklinde olmuştu. Diğerleri "ÇOCUKLAR GERİ DÖNDÜ!" ve "BAK ŞU ŞOKLAYANA!" diye bağırmışlardı. Haber programlarında ve sabah kuşaklarında bu yeni silahların neleri değiştirebileceği konusunda endişeli tartışmalar yapılıyordu. "İşe yararlar mıydı?", "Kazanabilirler miydi?" Tunde, Kral Awadi-Atif'in kendisinin fotoğrafını çekememişti, ama Moldova Savunma Kuvvetleri'yle birlikte çalıştığı sonucuna varmak kaçınılmazdı. Durum pek çok ülkede istikrar kazanmaya başlamışken, bu haber tekrar ortalığı karıştırmıştı. Belki de erkekler silahları ve zırhlarıyla geri dönüyordu.

Yeni Delhi'de ayaklanma haftalardır sürüyordu.

Her şey yoksul insanların otoyol köprülerinin altında, battaniyelerle yaptıkları çadırlarda veya kartondan inşa ettikleri evlerde yaşadıkları yerlerde başlamıştı. Burası erkeklerin kadınları yasalara ve izne gerek kalmadan kullanmaya, herhangi bir ceza almadan başından atabildiği yerdi. Güç burada üç yıldır bir avuçtan diğerine geçmekteydi. Pek çok kadının ölüm taşıyan eline burada bir isim verilmişti: "*Sonsuz olan Kali!..*" Yeniliği getirmek için eskiyi yıkan Kali. Katledilenin kanıyla zehirlenen Kali. Başparmağı ve işaret parmağıyla yıldızları söndüren Kali. Onun adı dehşet, nefesi ölümdü. Uzun zamandır bu dünyaya gelmesi beklenmekteydi. Metropolün otoyol köprülerinin altındaki kadınlar, bu değişimi anlamıştı.

Devlet, ordusunu üstlerine göndermişti. Ancak Delhi'nin kadınları yeni bir yöntem öğrenmişti. Saldıran kuvvetlerin fışkırttığı suya elektrik verilebiliyorlardı. Kadınlar ellerini püskürten suya sokuyor ve *dünyada yürüyen Tanrıça* gibi parmaklarından ölüm çıkarıyorlardı. Devlet yaz mevsiminin ortasında, kenar mahallelere verilen suyu kesmişti. Sokaklar çürümüş çöp kokuyor, hamile köpekler dilleri dışarıda güneşten korunacak yer arıyordu. Dünya basını su dilenen, bir tek damla

için yalvaran fakirleri filme alıyordu. Ve üçüncü günde cennetin kapıları açılmış ve o mevsimde hiç görülmeyen bir yağmur fırtınası önüne ne katarsa süpürüp sokaklardaki kötü kokuları temizlemiş, hatta birikinti ve havuzcuklar yapmıştı. Askerler biriken suların içinde dikilmek veya ıslak demirlere değmek zorunda kalmış, araçları suların içinde ilerlemişti. Kadınlar su yollarına elektrik verdiği zaman, askerler sanki Kali'nin kendisi onları vurmuş gibi, ağızlarından köpükler çıkararak birbiri ardına yere düşmüştü.

Kali adına yapılan tapınaklar ona inananlarla doluydu. Ayaklanmacılara katılan bazı askerler de vardı. Kamerası ve CNN kimliğiyle Tunde de buradaydı.

Yabancı gazetecilerle dolu otelde insanlar onu tanıyordu. Buradaki habercilerden bazılarını, adaletin sonunda yerini bulmaya başladığı başka yerlerde görmüştü. Ancak bunu yüksek sesle söylemek hâlâ doğru sayılmazdı. Batı'dan olay tam bir 'kriz' olarak görülmeye devam ediyordu: İstisnai, üzücü, geçici... Almanya'da çıkan *Allgemeine Zeitung* gazetesinden gelen grup ona ismiyle hitap etmiş, Awadi-Atif'in kuvvetlerini yakaladığı altı fotoğraf için biraz kıskançlık hissedilen bir tonla Tunde'yi tebrik etmişlerdi. CNN'den daha kıdemli editör ve yapımcılarla, hatta nerelerde saklandığını ve nasıl olup da onu keşfedemediklerini soran Nijerya *Günlük Haberler Gazetesi*'nden bir ekiple tanışmıştı. Tunde'nin artık kendi YouTube kanalı vardı. Bu kanaldan dünyanın her yerinden görüntüler yayımlıyor ve her yayınının başında önce kendisi görülüyordu. Başka kimsenin gösteremeyeceği görüntüleri yayımlamak için dünyanın en tehlikeli yerlerine giden oydu. Yirmi altıncı doğum gününü bir uçakta kutladı. Hosteslerden biri onu tanıyınca şampanya getirdi.

Delhi'de Janpath pazarında taşkınlık yapan bir grup kadının peşine takıldı. Bir zamanlar yetmiş yaşın altındaki kadınlar burada tek başlarına dolaşamazlar ve yetmiş yaşın üstündeki kadınlar da yanlarında biri olursa daha rahat ederlerdi.

Burada yıllardır protestolar yapılıyor, pankartlar taşınıyor ve sloganlar atılıyordu. Böyle olaylar yükselir ve sonra hiç yaşanmamış gibi bir anda sönerdi. Şimdi kadınlar köprülerin altında öldürülen ve susuz bırakılan kişilere destek olmak amacıyla '*Güç Gösterisi*' dedikleri bir gösteride bulunuyorlardı.

Tunde kalabalıkta bir kadınla mülakat yaptı. Kadın üç yıl önce burada yapılan protestolara da katılmıştı. Evet, pankartını kaldırmış, sloganlar atmış ve dilekçeler imzalamıştı. "Sanki denizde bir dalganın parçası olmak gibiydi," demişti. "Okyanustan kıyıya çarpan bir dalga güçlüymüş gibi gelir, ama dalga olduğu yerde sadece bir anlığına kalır. Su çekilir ve güneş kumu kurutur. Sonra dalga kıyıya hiç vurmamış gibi olur. Bizim için de aynı durum geçerli. Bir şeyleri değiştiren tek dalga ise kuvvetli bir tsunamidir. Kimsenin sizi unutmaması için evleri yıkmanız ve araziyi harap etmeniz gerekir..."

Bu bölümün, yazacağı kitapta nereye ait olacağını da biliyordu: Siyasi Hareketler Tarihi. Önce ağır ağır gelişen, sonra büyük değişikliği gerçekleştiren mücadele. Tunde burada bir iddia ortaya atıyordu.

İnsanlara karşı fazla şiddet gösterilmiyordu. Protestocular çoğunlukla sadece tezgâhları ters çevirmekle yetiniyordu.

"Şimdi ne olduğunu anlayacaklar," diye bağırdı bir kadın Tunde'nin kamerasına. "Geceleri tek başına sokağa çıkmaması gerekenler kendileri. Korkması gerekenler artık onlar!"

Kalabalığın içinde ellerinde bıçak olan dört adam görüldüğünde kısa süreli bir karışıklık olmuş, ancak bu sorun hemen çözülmüş ve adamlar titreyen kollarıyla kalmıştı. Tunde bugün burada başka bir olay olmayacağını, daha önce yaşananlardan farklı bir şey gerçekleşmeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Tam bu sırada kalabalığın içinde ordunun yukarılarda, Windsor Sarayı'nın karşısına bir barikat kurduğuna ilişkin bir söylenti dolaşmaya başladı. Yabancı otelleri korumaya çalışıyorlardı. Lastik mermileri, kalın ve yalıtımlı tabanları olan ayakkabılarıyla yavaş yavaş ilerliyorlardı. Burada bir gösteri yapmak istiyor-

lardı. Eğitimli bir ordunun ayak takımıyla nasıl başa çıktığını dünyaya göstermek için bir güç gösterisi yapacaklardı.

Tunde bu kalabalığın içindeki kadınlardan hiçbirini tanımıyordu. Ordu üzerlerine yürüyecek olsa ona kapılarını açacak kimse yoktu. Kalabalık gittikçe birbirine sokuluyordu. Bu, fark edemeyeceği kadar yavaş olmuştu. Ama ordunun hepsini bir yere sıkıştırmaya çalıştığı düşünülürse, anlamlı geliyordu. Ya sonra ne olacaktı? Burada insanlar ölecekti. Omurgasından yukarı çıkan ürpermenin kafasını tamamen doldurduğunu hissetti. İleriden bağırtılar geliyordu. Bu insanların dillerini söyledikleri her şeyi anlayacak kadar iyi bilmiyordu. Yüzünde hep görülen küçük gülümseme kaybolmuştu. Buradan hemen kaçması, yüksek bir yere çıkması gerekiyordu.

Etrafına bakındı. Delhi çoğu yerinde inşaatların yapıldığı, büyük oranda güvensiz bir yerdi. İnşaat iskelesinin alınmadığı binalar, garip bir şekilde eğilmiş mağaza vitrinleri hatta içinde hâlâ insanların yaşadığı yarısı yıkılmış apartmanlar vardı. Orada... İki sokak yukarıda... Kızartılmış hamur satılan küçük bir el arabasının arkasında, önü kapatılmış bir dükkân görünüyordu. Binanın yanına ahşap bir yapı iskelesi kurulmuştu ve çatısı düzdü. Tunde kalabalığı omzuyla yararak hızla aralarından geçmeye çalıştı. Kadınlar hâlâ slogan atarak ve pankartlarını sallayarak ilerlemeye çalışıyordu. Uzaklardan bir yerden gelen bir tıslama ve elektik şoku verilmesinin çatırtısı duyuldu. Tunde şimdi elektriğin varlığını havada hissedebiliyordu. Sokaktaki tüm bu kokular; köpek pisliği, mango turşusu, kalabalıktan gelen ter kokusu ve kakuleyle kızaran bamya kokusu bir anlığına daha da yoğun gelmeye başlamıştı. Herkes duraksadı. Tunde yine de ileriye geçmeye çalışıyordu. Kendi kendine, "Bugün ölmeyeceksin Tunde," diyordu. "Bugün o gün değil. Bugün, arkadaşlarına gülerek anlattığın bir gün olacak. Kitabına girecek. Korkma, sadece yürümeye devam et. Yüksek bir yere çıkabilirsen güzel görüntüler çekebilirsin."

İskelenin en alttaki parçası bile zıplasa da yetişemeyeceği

kadar yüksekteydi. Sokağın ilerisinde başka insanların da aynı şeyi düşündüğünü ve çatılara ya da ağaçların üstlerine tırmandıklarını gördü. Bazıları ise onları aşağı indirmeye çalışıyordu. Eğer Tunde hemen şimdi oraya ulaşmazsa, yerini almaya çalışan başkaları tarafından birkaç dakika içinde ezilecekti. Üç tane eski meyve kutusu bulup onları birbirinin üstüne koydu. Bu sırada başparmağına büyük bir kıymık batmıştı, ama bunu umursamadı. Kutuların üstüne çıktı ve sıçradı. Kahretsin, kaçırdı... Bütün ağırlığıyla yere düşünce dizlerinin yandığını hissetti. Bu kutular fazla işe yaramayacaktı. Kalabalık yine sloganlarla akın akın yaklaşıyordu. Bir defa daha ve bu sefer daha kuvvetli sıçradı ve başardı! İskele merdiveninin en alttaki basamağına tutunmuştu. Kollarındaki kasları zorlayarak kendisini ikinci ve sonra üçüncü basamağa çekebildi. Çürük yapının üstünde ayakta durabildikten sonrası daha kolay olmuştu.

Tunde tırmanırken iskele sallanıyordu. İskele zaten çökmekte olan bu betonarme binanın duvarlarına vidalanmamış, iplerle bağlanmış, ancak ipler güneşin altında çürümüştü. Tunde'nin tırmanması da ipleri gittikçe aşındırıyordu. Düşerse, işte bu gerçekten aptalca bir ölüm olurdu. Ayaklanma içinde değil, silahtan çıkan bir kurşunla değil, Tatiana Moskalev'in gırtlağını sıkmasıyla değil... Delhi'nin arka sokaklarında yirmi metre yüksekten sırtüstü düşerek ölmek...

Daha hızlı tırmanmaya başladı. İskelenin tamamı gıcırdayıp bir yandan diğer yana sallanırken, evin çatısının korkuluklarına ulaşmayı başarmıştı. Bir koluyla korkuluklara tutunurken, kıymığın başparmağının içinde ilerlediğini hissediyordu. Bacaklarıyla kendisini yukarı itti ve çatıya doğru sıçramayı başardı. Sağ kolu ve sağ bacağı korkuluğa sarılmıştı, bedeni ise sokağın üstünde sallanıyordu. Sokaktan çığlıklar ve ateşlenen silah sesleri geliyordu.

Sol bacağıyla kendisini tekrar itti ve o hızla binanın çakıllı çatısına sırtüstü yuvarlandı. Bir su birikintisinin içine düştüğü için iç çamaşırlarına kadar ıslanmıştı, ama en azından gü-

vendeydi. Ahşap iskelenin çatırdayıp kendini bırakarak yere çarptığını duydu. Hepsi bu, Tunde! Artık aşağıya inecek yolun kalmadı... İyi taraftan düşündüğünde ise, kaçışan kalabalığın ayakları altında ezilme riski yoktu. Aslında, mükemmel bir yer bulmuştu. Buraya gelişi kaderin bir cilvesine benziyordu. Gülümseyerek derin bir nefes aldı. Kamerasını buraya kurup bütün olanları çekebilirdi. Artık korkmuyordu, sadece heyecanlıydı. Elinden başka bir şey zaten gelmezdi. Arayabileceği bir yetkili veya hesap vermesi gereken bir patronu yoktu. Burada, kalabalığın ulaşamayacağı bir yerde sadece kendisi ve kameraları vardı. Ve bir şeyler olmak üzereydi.

Doğrulup oturdu ve etrafına bakındı. Ve işte o zaman çatıda kendisinden başka, bir de kadın olduğunu gördü.

Çatıdaki kadın kırklı yaşların ortalarındaydı. İnce, küçük elleri ve yağlı bir ipe benzeyen uzun, kalın bir saç örgüsü vardı. Tunde'ye bakıyordu. Aslında ona doğrudan bakmıyordu. Kısa bakışlar atıyor ve sonra başını çeviriyordu. Tunde gülümseyince kadın da ona gülümsedi. Tunde bu gülümsemede bir tuhaflık olduğunu anlamıştı. Başını yana çevirmesinde... Gözlerini ondan kaçırmasında ve sonra ona dikmesinde...

"Sen..." Çatının kenarından sokakta toplanan kalabalığa baktı. Silah sesleri artık daha yakından geliyordu. "Pardon, burası senin evin miydi? Sadece aşağıda güvenlik sağlanıncaya kadar burada bekleyeceğim. Bu senin için sorun olur mu?"

Kadın yavaşça başını iki yana salladı. Tunde gülümsemeye çalıştı. "Aşağısı iyi görünmüyor. Sen de saklanmak için mi buraya çıktın?"

Kadın ağır ağır ve dikkatle konuşmaya başladı. Aksanı fena değildi. Belki Tunde'nin düşündüğünden daha az deliydi. "Seni arıyordum..."

Tunde bir anlığına kadının onun sesini internetten tanıdığını veya fotoğrafını bir yerlerde gördüğünü söylemek istediğini düşündü. Biraz gülümsedi. Kadın belli ki onun hayranlarından biriydi.

Kadın eğilip ellerini Tunde'nin hâlâ içinde olduğu su birikintisine soktu. Tunde onun ellerini yıkamaya çalıştığını düşünürken, akım omuzlarını vurdu ve bütün vücudu titremeye başladı.

O kadar hızlı ve ani olmuştu ki, Tunde bir an kadının yanlışlıkla bunu yaptığını zannetti. Kadın ona değil, başka tarafa doğru bakıyordu. Acı Tunde'nin sırtından aşağı, bacaklarına doğru inmişti. Yan tarafında yayılan acı, bedeninin üzerinde bir ağacın dallarını çizer gibi etinde dağılıyor ve Tunde nefes almakta zorlanıyordu. Ellerinin ve dizlerinin üstüne düşmüştü. Suyun içinden hemen çıkması gerekiyordu.

"Dur! Yapma!" diye bağırdı. Sesinin yalvarır gibi çıkması kendisini şaşırtmıştı. Hissettiğinden daha büyük korku içinde biri gibi bağırmıştı. Bir şey olmayacaktı. Bu durumdan kurtulacaktı.

Doğrulmaya çalıştı. Sokakta kalabalıktan gelen çığlık seslerini duyuyordu. Eğer kadını durdurabilirse sokaktaki savaşın harika görüntülerini çekebilirdi.

Kadın hâlâ parmaklarıyla suyu karıştırıyordu. Gözleri devrilmişti.

Tunde, "Sana zarar vermeye gelmedim," dedi. "Burada birlikte bekleyebiliriz."

Kadın kahkahalarla güldü.

Tunde yerde yuvarlanıp su birikintisinin içinden çıkmayı başardı. Kadına baktı. Şimdi korkmuştu. Onu korkutan şey, kadının kahkahası olmuştu.

Kadın gülümsedi. Bu kötü, şeytanca bir gülümsemeydi. Dudakları ıslaktı. Tunde ayağa kalkmaya çalıştı, ama bacakları titrediği için doğrulamadı. Bir dizinin üstüne çöktü. Kadın başını sallayarak onu izliyordu. Sanki, "Evet, böyle olmalı," diye düşünür gibiydi. "Evet, tam da böyle olmalı..."

Tunde çatıda etrafına baktı. Fazla bir şey yoktu. Başka bir binanın çatısıyla arada köprü yapan ince bir kalas vardı. Onun üzerinden geçmeye çalışmak istemedi. O yürürken kadın kalası devirebilirdi. Ama kendisi de kalası tutup bir silah

olarak kullanabilirdi. En azından kadını savuşturabilirdi. Kalasa doğru yerde yavaşça emeklemeye başladı.

Kadın, Tunde'nin anlamadığı bir dilde bir şeyler söyledikten sonra çok alçak sesle, "Biz âşık mı olduk?" dedi.

Kadın dudaklarını yaladı. Tunde onun açıkta olan köprücük kemiğinde kas çilesinin canlı bir kurt gibi titrediğini görebiliyordu. Daha hızlı emeklemeye çalıştı. Yolun karşısındaki binanın çatısından kendilerini izleyen ve seslenen insanlar olduğunun belli belirsiz farkındaydı. Oradan yapabilecekleri fazla bir şey yoktu. Belki videoya çekebilirlerdi. Bunun ona ne faydası olurdu ki? Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı, ama hâlâ bacakları titriyordu. Kalkmaya çalıştığını görünce kadın gülerek ona doğru atıldı. Tunde yüzüne bir tekme atmaya çalıştı, ama kadın çıplak bileğinden tuttu ve tekrar akım verdi. Uzun ve yüksek bir akımdı. Kalçasının ve butlarının altında, sanki bir kasap satırıyla etini kemiğinden ayırıyorlar gibi hissediyordu. Bacaklarındaki kıllardan gelen yanık kokusunu duyabiliyordu.

Sokaktan baharat kokusuna benzer bir koku geliyordu. Kızaran etlerin, damlayan hayvan yağlarının ve yanık kemiklerin dumanı... Annesinin tabağa parmaklarını sokup haşlanmış pirinç tanelerini eline almasını düşündü. "Çok sıcak Tunde, çek elini!" Ocağın üstünde pişen pirincin tatlı, sıcak kokusunu alabiliyordu. Senin kafan karışmış, Tunde. Ne dediklerini hatırla. Beyin et ve elektrikten oluşmaktadır. Bu şey beyninde kısa devre yaptığı için olması gerekenden daha çok acı veriyor. Senin aklın karışmış. Sen evde değilsin. Annen gelmeyecek...

Kadın şimdi onu yere devirmiş, pantolonu ve kemeriyle uğraşıyordu. Fermuarını açmadan pantolonunu indirmeye çalışıyordu, ama pantalonunun beli kalçalarından aşağı inemeyecek kadar sıkıydı. Sırtı çakıl taşlarının üzerine sürtünüyordu. Belinin altında ıslak bir betonun kenarının derisini soyduğunu hissetti. "Onunla çok sert mücadele edersem, beni bayıltır ve ne isterse yapar," diye düşündü.

Bağırtılar artık uzaktan geliyordu. Tunde sanki suyun altına girmiş gibi kulakları tıkanmıştı. İlk başta sokaktan gelen bağırtıları duyduğunu sandı. Bir akım daha yemeye hazırdı. Bedeni gerilmiş, yeni bir akımı bekliyordu. Ama akım gelmeyince gözlerini açtı ve üç kadının kendisine saldıran kadını üzerinden çektiğini gördü. Yan taraftaki binayla aradaki kalasın üzerinden geçmiş olmalılardı. Kadını yere yatırmış ona akım veriyorlardı, ama kadın kıpırdamaya devam ediyordu. Tunde pantolonunu çekip onları izlemeye başladı. Yağlı saçı uzun ve kalın örgülü kadın bir daha kıpırdayamaz oluncaya kadar bekledi.

Allie

Güney Carolina, ABD

'Erişim Özgürlüğü' Adında Sözde Özgürlükçü Forumdan Alıntı

SorVeSoyle

Güney Carolina'dan büyük, büyük, BÜYÜK haberler var! Fotoğraflara bakın. Birisi Havva Ana'nın fotoğrafı. 'Sevgiye Yakın' videosundan bir kare. Kapüşonu biraz geriye sıyrılınca yüzünün bir kısmı görünebiliyor. Çenesinin sivriliğine bakın. Dudaklarının bittiği noktanın çenesine uzaklığıyla ağzı ve burnu arasındaki mesafeyi karşılaştırın. Aşağıdaki şemada oranları hesapladım.

Şimdi de bu fotoğrafa bakın! ŞehirDoktoru'nun forumunda biri, Alabama'da dört yıl önce yapılan bir polis soruşturmasının fotoğraflarını koymuş. Her şey tamamen gerçek olduklarını gösteriyor. Adalet isteyen birinden de gelmiş olabilir, polisin kendisinden de. Her neyse, bunlar kendisini evlat edinen babasını öldüren ve yakalanamayan 'Alison Montgomery-Taylor' adında bir kızın fotoğrafları. Sonuç çok açık. Çenenin şekli aynı, ağızla burun arasındaki mesafenin ağızla çene arasındaki mesafeye oranı aynı. Şimdi tekrar bakın ve ne gördüğünüzü söyleyin!

[redacted]

HadiCnm

Vay canına! Bütün insanların ağızları, burunları ve çeneleri olduğunu bulmuşsun. Antropologlar şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemeyecek, salak!

[redacted]

ÖzgürlüğünÖsü

Bu fotoğraflarla oynandığı çok belli. Alison M-T'nin fotoğrafında ışığın nasıl parladığına bakın. Yüzünün solundan yanağına ve sağında çenesine ışık nasıl vurur? Rakamları tutturman için birileri bu fotoğrafları değiştirmiş. Ben saçmalık diyorum!

[redacted]

AngularMerkel

Onun Alison M-T olduğunu herkes biliyor. Bu daha önce Florida polisine ihbar edilmiş, ancak polisi satın almış. Bütün doğu yakasında insanları haraca bağlamışlar ve tehdit ediyorlar. Havva ve rahibeleri lanet olasıca Yahudi mafyasına katılmış. Bu da ŞehirDoktoru ve UltraD tarafından ispatlanmış. Bu saçmalığı yazmadan önce 11 Mayıs ayaklanmaları ve Raleigh'deki tutuklanmalar hakkındaki mesajları oku, mankafa!

[redacted]

AdamOlacak

ŞehirDoktoru'nun hesabı kapatıldı, mankafa!

[redacted]

Semavi

Yazdığın her mesaj, ŞehirDoktoru ya da onun iki kuklasını savunuyor. Yalakası olduğun belli...

[redacted]

AzizSebastiyan

Bunun o olmaması mümkün değil. Bu yeni 'kiliselere' İsrail devleti para veriyor. Yüzyıllardır Hıristiyanlığı dize getirmeye çalışıyor, itibarımızı sarsıyor, şehirleri uyuşturucularla zehirlemek için zencileri kullanıyorlar. Bu yeni uyuşturucu da olanların bir parçası. Yeni 'kiliselerin' çocuklarımıza Siyonist uyuşturucularını dağıttığını biliyorsunuz, değil mi? Uyanın koyun sürüsü! Her şey eski güçler ve sistemler tarafından tasarlanmış. Mesaj panosunda konuşabildiğiniz için özgür olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Burada söylenenleri takip ettiklerini bilmiyor musunuz? Hepimizin kim olduğunu bilmiyorlar mı sanıyorsunuz? Burada konuşmamıza aldırmıyorlar. Ama herhangi birimiz harekete geçecek gibi görünürsek, hepimizle ilgili bizi mahvedecek kadar çok şey biliyorlar.

[redacted]

HadiCnm

Trolleri beslemeyin...

[redacted]

AngularMerkel

Bunların hepsi komplo teorisi mallar!

[redacted]

GevşekUçurtma

%100 yanlış değil. Sizce neden yasa dışı film indirenleri yakalamıyorlar? Neden porno siteleri veya torrent sitelerini arayıp engellemiyorlar? Bunu yapmak çocuk oyuncağı. Buradaki herkes bir gününü ayırsa böyle bir kod yazabilir. Neden biliyor musunuz? Çünkü bizden birini almaları, milyon yıllığına hapse tıkmaları gerekirse, bunu yapacak güçleri olsun diye... İnternet böyle bir şey, tam bir tuzak. Ve siz de proxy yazılımları kullandığınız veya Bilhorod ya da Kherson ile sinyali geri yansıttığınız için güvende olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Ulusal Güvenlik İdaresi bu insanlarla anlaşmalar yapmış, polisi satın almış, sunuculara girmiş.

[redacted]

Matheson

Moderatör yazıyor. Bu mesaj panosu internet güvenliğinin tartışılabileceği bir yer değildir. Bu mesajı güvenlik bölümünde yayımlamanızı tavsiye ederiz.

[redacted]

GevşekUçurtma

Burası tartışılacak yer. Moldova'da çekilen BB97 videosunu izlediniz mi? Bizim devletimiz Awadi-Atif'in askerlerinin hareketlerini takip ediyor. Onları görüyorlar da, bizi görmüyorlar mı sanıyorsunuz?

[redacted]

ÖzgürlüğünÖsü

Yaaaniiii... esas konuya dönecek olursak, fotoğraftakinin Havva Ana olabileceğini sanmıyorum. Alison M-T'nin babasını öldürdüğü gün, yani 24 Haziran'da kaçtığı biliniyor. Havva'nın Myrtle Körfezi'nde verdiği ilk vaazlar 2 Temmuz tarihli. Alison M-T'nin babasını öldürüp bir araba çaldığını, birkaç eyaletten geçtiğini ve on gün sonra yeni bir dinin rahibesi olup vaazlar verdiğini mi düşünüyorsunuz? Ben buna inanmıyorum. Yüz tanıma yazılımı bunu yakalamış, Reddit'teki komplo teorisyenleri de görünce delirmiş. Burada bir şey yok. Havva'da bir tuhaflık var mı? Kesinlikle var. Scientology Kilisesi ya da Mormonlar gibi aynı karanlık ifadelerde bulunuyor. Laf salatası yapıyor, eski öğretileri eğip büküp yeni düşünce tarzlarına uyduruyor ve yeni bir ezilen sınıf yaratıyor. Ama cinayet işlemek mi? Bunu destekleyen bir kanıt yok...

[redacted]

İsyan

Uyanın! Takipçileri vaazların tarihlerini değiştirip daha eski gibi görünmelerini sağlamış. O eski vaazların videoları yok. YouTube'da hiçbir şey bulunamıyor. Videolar daha sonra da yapılmış olabilir. Bunlar onu daha da suçlu gösteriyor. Neden Myrtle Körfezi'nde bu kadar eski bir görüntüye ihtiyaç duymuş olsun?

[redacted]

GevşekUçurtma

Moldova'dan gelen uydu görüntüleri neden konu dışıymış anlamadım. Havva Ana, Güney Moldova'da konuşmalar

yapıyor. Orada bir kuvvet üssü kuruyor. UGİ'nin her şeyi takip ettiğini biliyoruz. Küresel terör ortadan kalkmış değil. Darbeden sonra Kral'ın yakın akrabalarından on yedi kişi sekiz trilyon dolardan değerli yabancı hisseyle ülkeden kaçtı. Suud Ailesi sadece El Faysaliye'de bir kadın merkezi olduğu için dağılmadı. Sizce geri tepmeyecek mi? Awadi-Atif krallığını geri istemiyor mu? Yardım edeceğini düşündüğü insanlara para saçmıyor mu? Suud Ailesi'nin neye para yatırdığını bilmiyor musunuz? Terörizmi finanse ediyorlar, dostlarım.
Bütün bunlar olurken, ülke içindeki terör ve karşı terörle ilgilenmiyorlar mı sanıyorsunuz? UGİ burada söylediğimiz her şeyi takip ediyor, emin olun. Havva'yı da yakından inceleyecekler.

[redacted]

AdamOlacak

Havva üç yıl içinde ölmüş olacak, size söz veriyorum!

[redacted]

İsyan

Oğlum, aynı anda bir düzine VPN kullanmıyorsan, birazdan kapını çalarlar...

[redacted]

AngularMerkel

Birilerinin işini bitirmesi için bir tetikçi yollaması lazım. Elektrik kurşunlara karşı korumaz. Malcolm X, Martin Luther King, John F. Kennedy'yi düşünün. Büyük ihtimalle kimin yapacağı bile bellidir.

[redacted]

AdamOlacak

Yaptığı konuşmalar yüzünden, ben o sürtüğü bedavaya hallederim!

[redacted]

TanrıGörüyor

Devlet bu değişikliği AŞI adıyla, yıllardır dikkatle ölçerek verdiği hormon dozlarıyla hazırlıyor. Hiçbir gazetede yayımlanmayacak haberi okumak için buraya tıklayın!

[redacted]

Miraç229

Hesaplaşma günü gelecek. Tanrı inananları toplayacak, onlara kendi yolunu ve büyüklüğünü öğretecek. Bu günlerin sonu gelecek ve doğru olanlar O'nun yanında birleşirken, kötüler alevlerin içinde yok olacak!..

[redacted]

AverySelalesi

Herkes Olatunde Edo'nun yazdığı Moldova raporunu okudu mu? Suudi ordusunu? O genç adamların fotoğrafına bakıp, benim gibi onlara katılmak isteyen oldu mu? Yaklaşan savaşta onların silahlarıyla savaşmak isteyen? Bir fark yaratırsak, torunlarımız neler yaptığımızı sorduğunda onlara verecek bir yanıtımız olur.

[redacted]

AdamOlacak

Ben de tam bunu düşünmüştüm. Keşke daha genç olsaydım. Eğer oğlum aralarına katılmak isterse, yolun açık olsun derim. Ama şimdilerde manyak bir feminazi aklını yıkıyor. Ona pençelerini iyice geçirmiş.

[redacted]

Benenjit

Dün oğlumla alışveriş merkezine gittik. Oğlum dokuz yaşında. Bir şeyler almak için oyuncak mağazasına girdi. Doğum günü geçen haftaydı. Parası vardı ve yanında ben olmadan kapıdan çıkıp gitmeyecek kadar akıllı bir çocuk. Ama onu aramaya gittiğimde yanında on üç, on dört yaşlarında bir kız vardı. Avucunun içinde şu Fatma'nın Eli dövmelerinden vardı. Kızın ne dediğini sorunca oğlum ağlamaya başladı. Gerçekten kötü bir çocuk mu olduğunu ve Tanrı'nın itaat etmesini mi istediğini sordu. Kız mağazada oğlumu yanlarına çekmeye çalışmış.

[redacted]

HadiCnm

Lanet olsun! Lanet olsun! İğrenç bir şey bu. Yalancı, aptal sürtük! Ona öyle bir patlatırdım ki gözleri beyninin içine akardı...

[redacted]

DikeyAkan

Oğlum, ne demeye çalıştığını anlamadım?!

[redacted]

AdamOlacak

Kızın fotoğrafı var mı? Kim olduğunu biliyor musun? Sana yardım edebilecek insanlar var.

[redacted]

GevşekUçurtma

Hangi mağazaydı? Tam günü ve yeri söyleyebilir misin? Güvenlik kameralarından görüntü bulabiliriz. O kıza unutamayacağı bir mesaj göndeririz.

[redacted]

AdamOlacak

Tam olarak nerede gördüğünü ve mağazanın adını bana DM'den yolla. Biz de karşı saldırıya geçelim.

[redacted]

ÖzgürlüğünÖsü

Çocuklar. Hemen heyecanlanmayın. Böyle bir hikâyeyle, başka kanıt aramadan herkes herkese saldırabilir. Bizi kötü göstermek için harekete geçmemizi istiyor olabilirler.

[redacted]

AdamOlacak

Hadi oradan! Böyle olayların olduğunu biliyoruz. Bize de oldu. Bizim onların dediği gibi bir 'Öfkenin Yılı' yaşamaya ihtiyacımız var. Sürtükler değişiklik nedir, görmeli. Adaletin ne olduğunu öğrenmeleri lazım.

[redacted]

SehirDoktoru933

Saklanacak yer olmayacak... Kaçacak yer olmayacak... Kimseye merhamet gösterilmeyecek...

Margot

New England, ABD

"Anlatın bakalım, Sayın Belediye Başkanı. Bu büyük eyaletin valisi seçilecek olursanız, bütçe açığını kapatmak için planınız ne olur?"

Bunun üç adımı var... Olduğunu biliyor. İlk ikisini hemen hatırladı zaten.

"Üç adımdan oluşan basit bir planım var, Kent. Birincisi, bürokrasinin aşırı harcamasının önüne geçmek." Bu iyi, diye düşünüyor kendi kendine Margot. Bununla onlara ilk darbeyi vuracak...

"Şimdiki Vali Daniel Dandon'un çevre koruma bürosunun geçtiğimiz yıl, şişe suyu için otuz bin dolardan fazla harcadığını biliyor muydun?" Bunun anlaşılması için biraz duraksama...

"İkincisi, gerçekten ihtiyacı olmayanlara yapılan yardımı kesmek. Eğer yıllık geliriniz 100.000 Dolar'ın üstündeyse, çocuklarınızın yaz kampı masraflarını karşılayan bu eyalet *olmamalı*!" Bu aslında yanlış bir bilgiydi. Bu madde, eyalet çapında yalnızca iki bin aileye uygulanabilirdi. Ancak bu ailelerin çoğunun engelli çocukları olduğu için gelir testinden zaten muaf olurlardı. Yine de, şimdi burada böyle bir demeç vermek kulağa hoş geliyordu. Çocuklardan bahsetmek insanlara onun da bir ailesi olduğunu hatırlatırken, sosyal güvenlik ödeneklerini kesmekten bahsetmesi kendisini sert gösteriyordu. Yumuşak kalpli kadınlardan biri değildi... Şimdi üçüncü adım. Üçüncü...

Üçüncü adım neydi?

"Üçüncüsü..." dedi, konuşmaya devam ederse sözcüklerin

ağzından dökülecceğini umarak. "Üçüncüsü," dedi biraz daha yüksek sesle. Kahretsin! Hatırlamıyordu! Haydi ama! Bürokrasiyi küçültmek. Gereksiz sosyal güvenlik ödeneklerini kesmek. Ve... Ve... Lanet olsun!

"Kahretsin, Alan! Üçüncü adımı hatırlamıyorum?!"

Alan gerindi. Ayağa kalkıp başını bir sağa bir sola yatırdı.

"Alan. Üçüncü adımı söyle!"

"Hayır. Eğer söylersem sahnede yine unutacaksın."

"Kapa çeneni, Alan!"

"Çocuklarına böyle mi örnek oluyorsun?"

"Şu anda burada değiller."

"Margot, sen bunu başarmak istiyor musun?"

"*İstiyor* muyum ha? *İstemiyor* olsam hazırlanma zahmetine katlanır mıydım?"

Alan iç geçirdi. "Üçüncü maddeyi biliyorsun, Margot. Kafanın içinde, derinlerde bir yerde, bütçe açığı programının üçüncü maddesi duruyor. Ara ve bul onu, Margot."

Margot tavana baktı. Yemek odasmda, televizyonun yanına bir podyum kurmuşlardı. Maddy'nin küçük el baskıları duvarda asılıydı. Jocelyn kendi el baskılarını indirmelerini istemişti.

"Canlı yayında her şey farklı olacak," dedi. "O zaman adrenalin bana yardım edecek. Daha şey olacağım..." Ellerini kelebek kanadı gibi çırptı. "şey... yani canlı..."

"Evet, o kadar canlı olacaksın ki, bütçe reformunun üçüncü maddesini hatırlayamayınca sahnenin ortasında kusacaksın. Canlı... Çok canlı... Böööğ!.."

Bürokrasi. Sosyal güvenlik. Ve... Bürokrasi... Sosyal güvenlik...

"ALTYAPI YATIRIMLARI!" diye bağırdı. "Şimdiki idare altyapıya yatırım yapmadı. Okullarımız dökülüyor, yollarımıza bakım yapılmıyor ve para kazanmak için önce para harcamamız gerekiyor. Geniş çapta projeleri yönetebildiğimi kanıtladım. *KuzeyYıldızı Kız Kampımızın* benzerleri şimdi tam on iki eyalette açık. Bu kamplar istihdam yaratıyor. Kızlarımızı

sokaklardan uzakta tutuyor. Ve ülkede *en düşük* suç oranlarından birini yakalamamıza yardımcı oluyor. Altyapı yatırımları, yurttaşlarımızın önlerindeki emniyetli geleceğe güvenle bakmalarını sağlayacak."

İşte bu! İşte bu! Tam olarak böyle...

"Peki Bayan Başkan," dedi Alan. "Özel savunma şirketleriyle endişe verici bağlarınız olmasına ne diyorsunuz?"

Margot gülümsedi. "Eğer kamu ve özel girişimlerin el ele çalışması sana endişe veriyorsa, bu doğrudur, Kent. *KuzeyYıldızı Sistemleri* dünyada en büyük saygı duyulan şirketlerden birisidir. Pek çok devlet başkanı için özel güvenlik hizmetleri veriyorlar. Ve bu bir Amerikan şirketi. Yani tam da çalışan ailelere sunmamız gereken işleri veren bir şirket. Lütfen söyle bana, eğer iyilikten başka bir amaca hizmet ettiklerini düşünseydim, sence *kendi kızımı* bir KuzeyYıldızı kampına gönderir miydim?" Gülerken gözleri parlıyordu...

Odada bir alkış duyuldu. Margot, Jocelyn'in arka kapıdan içeri girdiğini ve kendisini dinlediğini fark etmemişti.

"Harikaydın, anne! Gerçekten harikaydın!"

Margot güldü. "Beni birkaç dakika önce görmeliydin. Eyaletteki bütün okul bölgelerinin adını bile hatırlayamadım. Oysa on yıldır bunları ezbere bilirim."

"Biraz dinlenmen lazım. Gel de bir gazoz iç."

Margot, Alan'a baktı.

"Evet, evet. On dakika ara verelim."

Jocelyn gülümsedi.

Jos şimdi iyiydi. En azından daha önce olduğuna göre daha iyiydi. İki yıl boyunca KuzeyYıldızı kampına gitmesi işe yaramıştı. Oradaki kızlar, ona yüksek akımları nasıl törpüleyeceğini öğretmişti. Aylardır bir lamba patlatmamış ve kızartmaktan korkmadan bilgisayar kullanabilmeye başlamıştı. Ancak dibe vurduğu günlere bir çözüm getirememişlerdi. Hâlâ hiç gücünün olmadığı günler, bazen haftalar olabiliyordu. Bunun nedenini beslenmesine, uyku ve âdet düzenine, spor yapmasına bağlamaya çalış-

mışlar, ama belli bir ortak nokta bulamamışlardı. Bazı günler ve haftalar hiç gücü olmuyordu. Margot gizlice birkaç sağlık sigortası şirketiyle, araştırmaları finanse etmeleri üzerine konuşuyordu. Eyalet yönetimi yardımlarına müteşekkir olurdu. Eğer Margot vali seçilirse, daha da memnun olurdu.

Çalışma odasından mutfağa doğru ilerlerken Jos annesinin elini sımsıkı tuttu.

"Ahhh anne, şey... bu Ryan," dedi.

Koridorda gergin bir şekilde dikilen bir çocuk vardı. Ellerini ceplerine sokmuş, kolunun altında birkaç kitap taşıyordu. Kirli sarı renkte saçları gözlerinin üstüne dökülüyordu.

Ha! Bir çocuk! Peki. Tamam... Ebeveynliğin zorlukları bitmiyordu.

"Merhaba, Ryan. Seninle tanıştığıma memnun oldum." Elini uzattı.

"Ben de memnun oldum, Başkan Cleary," diye mırıldandı. En azından nazikti. Daha kötüsü de olabilirdi.

"Kaç yaşındasın, Ryan?"

"On dokuz."

Jocelyn'den bir yaş büyüktü.

"Kızımla nasıl tanıştınız, Ryan?"

"Anne!"

Ryan kıpkırmızı olmuştu. Margot on dokuz yaşındaki bazı çocukların ne kadar acemi olabildiklerini unutmuştu. Maddy on dört yaşındaydı ve şimdiden asker gibi durma alıştırması yapıyor, televizyonda gördüğü veya Jos'un kampta öğrenip kendisine öğrettiği hareketleri tekrarlıyordu. Henüz gücünü kazanmamıştı, ama yine de koridorda durup ayakkabılarına bakarak kızaran bu çocuktan daha büyük gibi görünüyordu.

"Alışveriş merkezinde tanıştık," dedi Jos. "Birlikte zaman geçirdik, gazoz içtik. Şimdi de birlikte ödev yapacağız." Ses tonu yalvarır gibiydi. "Ryan sonbaharda Georgetown Üniversitesi'ne başlayacak. Tıp fakültesine."

"Herkes bir doktorla çıkmak ister, değil mi?" Margot gülümsedi.

"ANNE!.."

Margot, Jocelyn'i kendine doğru çekip elini sırtına koydu ve başının üstünden öperken kulağına çok alçak sesle, "Yatak odanın kapısı *açık* kalsın, tamam mı?" dedi.

Jocelyn gerildi.

"Önce bunu bir konuşalım. Sadece bugünlük, olur mu?"

"Peki," diye fısıldadı Jos.

"Seni seviyorum." Margot onu tekrar öptü.

Jos, Ryan'ın elini tuttu. "Ben de seni seviyorum, anne."

Ryan tek eliyle acemice kitaplarını toparladı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Cleary." Bunu söyler söylemez yüzünden ona 'Bayan' diye hitap etmemesi gerektiğini bildiğini gösteren bir bakış geçti. "Yani... Başkan Cleary."

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, Ryan. Akşam yemeği altı buçukta, tamam mı?"

Ve yukarı çıktılar. Buraya kadardı. Yeni nesil büyüyordu.

Alan, çalışma odasının kapısından onları izliyordu. "Genç âşıklar mı?"

Margot omuz silkti. "Genç bir şeyler... Genç hormonlar..."

"Bazı şeylerin değişmediğini görmek güzel."

Margot merdivenlerden üst kata baktı. "Bana daha önce isteyip istemediğimi sorduğunda ne demeye çalışıyordun?"

"Sadece... saldır, Margot. Bu sorulara saldırmalısın. Bu göreve aç olduğunu göstermelisin, anlıyor musun?"

"Bu görevi istiyorum."

"Neden?"

Margot, Jocelyn'in gücünü kaybettiğinde nasıl titrediğini ve neler olduğunu nasıl hiç kimsenin açıklayamadığım hatırladı. Vali olursa Daniel karşısına çıkamayacağından işleri ne kadar çabuk halledebileceğini düşündü.

"Kızlarım için," dedi. "Jos'a yardım edebilmek için istiyorum."

Alan kaşlarını çattı. "Peki, o zaman," dedi. "Çalışmaya dönelim..."

Yukarıda, Jos kapısının kolunu çok yavaşça çekmiş ve annesinin duymayacağı şekilde kapıyı kapatmıştı.

"Saatlerce oradan çıkmaz," dedi.

Ryan yatağının üstünde oturuyordu. Başparmağı ve işaret parmağıyla Jocelyn'in bileğini okşadı. Sonra onu çekip yatakta yanına oturttu. "Saatlerce mi?" diye sordu gülerek.

Jos dudak büktü. "Ezberlemesi gereken bir sürü şey var. Ve Maddy de hafta sonuna kadar babamın yanında kalacak." Elini Ryan'ın kalçasına koydu. Başparmağıyla küçük daireler çiziyordu.

"Canını sıkıyor mu?" diye sordu Ryan. "Yani bunlarla meşgul olması?"

Jos başını iki yana salladı.

"Yani basın falan olması tuhaf değil mi?" dedi Ryan.

Jocelyn tırnaklarını Ryan'ın kot pantolonunun kumaşına geçirdi. Ryan'ın nefes alıp verişi hızlanmıştı.

"Alışıyorsun," dedi. "Annem hep aile hayatımızın özel kaldığını söyler. Kapalı kapıların arkasında olan her şey bizim aramızda kalır."

"İyi," dedi Ryan gülümseyerek. "Sadece akşam haberlerine çıkmak istemiyorum, hepsi bu."

Jocelyn bunu o kadar tatlı bulmuştu ki, uzanıp onu öptü.

Bunu daha önce de yapmışlardı, ama hâlâ ilk sefer gibi geliyordu. Ve daha önce bir kapısı ve içinde yatak olan bir odada yapmamışlardı. Jocelyn tekrar birisine zarar vermekten korkuyordu. Bazen hastanelik ettiği çocuğu, onun kollarını kızarttığını ve nasıl ellerini kulaklarına kapattığını düşünmeden edemiyordu. Jocelyn bunları Ryan'a anlatmıştı. Tanıdığı bütün çocukların aksine, Ryan olanları anlıyordu. Nasıl yavaş hareket edeceklerini ve kontrolü kaybetmeyeceklerini konuşmuşlardı.

Ryan'ın ıslak dudakları sıcacık ve dili de yumuşaktı. Ryan inleyince Jocelyn içindeki şeyin yükselmekte olduğunu hissetti, ama iyiydi. Nefes alma alıştırmalarını yapmıştı ve gücünü kontrol edebileceğini biliyordu. Ellerini onun sırtına koyup kemerinin altına kadar indirdi. Ryan'ın elleri önce çekingendi,

ama sonra daha cesur hareket etmeye başlayıp göğsünün üstünden yukarı çıktı ve başparmağını boğazına koyarak boynunu tuttu. Jocelyn yakasında bir parlama ve bacaklarının arasında derin bir ağrı hissetti.

Ryan birden geri çekildi. Korkmuş ve heyecanlanmış görünüyordu.

"Hissedebiliyorum," dedi. "Göster bana."

Jocelyn nefes nefese gülümsedi. "Sen de seninkini göster."

İkisi de gülmeye başladı. Jocelyn bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Birinci düğme, ikinci düğme ve üçüncü... Sütyeninin ucunun göründüğü yere kadar... Ryan gülümsüyordu. Kazağını çıkardı. Altındaki gömleğin düğmelerini açmaya başladı. Bir, iki, üç düğme...

Ryan parmak uçlarını Jocelyn'in köprücük kemiğine koydu. Kas çilesi derisinin altında heyecanla hafifçe titriyor, hazır olduğunu gösteriyordu. Jocelyn elini kaldırıp Ryan'ın yüzüne dokundu.

Ryan gülümsedi. "Devam et..."

Jocelyn elini onun köprücük kemiğinin ucuna koydu. Başta hissedemedi. Ama sonra, hafif ancak ışıldayan bir his duydu. Ryan'ın kas çilesi de oradaydı.

Alışveriş merkezinde tanışmışlardı, bu kısım bir ölçüde doğruydu. Jocelyn bir politikacının evinde büyürken, doğrudan doğruya yalan söylememesi gerektiğini de öğrenmişti. Alışveriş merkezinde *tanışmışlardı*, çünkü orada buluşmaya karar vermişlerdi. Ve bu kararı her ikisinin de kendilerine benzeyen insanları aradığı internetteki özel bir sohbet odasında almışlardı. Tuhaf insanlar... Gücün bir nedenle *doğru düzgün* gelişmediği insanlar...

Jocelyn bir yabancının kendisine e-posta ile gönderdiği korkunç ŞehirDoktoru sitesine bakmıştı. Burada gücün kadınlarla erkekler arasındaki kutsal bir savaşı başlattığı yazıyordu. ŞehirDoktoru'ndaki blog yazılarının biri '*Anormaller ve Tuhaflar*' için sitelerden bahsediyordu. Jocelyn, 'Bu benim,'

diye düşünmüştü. 'Bakmam gereken yer, burası...' Daha sonra neden bunu düşünemediğine şaşırmıştı.

Anlaşıldığı kadarıyla Ryan, Jocelyn'den daha ender bulunan bir durumdaydı. Kromozomlarında bir düzensizlik vardı. Annesiyle babası bunu Ryan birkaç haftalıkken öğrenmişti. Böyle erkek çocukların hepsinde kas çilesi gelişmiyordu. Bazıları ise kas çileleri gelişmeye çalışırken ölüyordu. Her şekilde, Ryan'ın durumunu kendilerine saklamışlardı. Dünyanın başka, daha zorlu yerlerinde kas çilelerini gösterdikleri için öldürülen erkek çocuklar olmuştu.

'Anormaller ve Tuhaflar' için olan web sitelerinin bazılarında, insanlar eğer kadınlar gücü erkeklerde uyandırmaya *çalışırsa* ya da eğitim kamplarında zayıf kadınlardaki gücü artırmak için uygulanan yöntemler erkeklere de öğretilirse ne olacağının cevabı tartışılıyordu. Bazıları erkekler *uğraşsaydı* yapılabilirdi, diyordu. Ama çoğu erkek uğraşmıyordu. Bununla ilgileri olsun istemiyorlardı. Bu *tuhaflıkla*... Kromozomlardaki bu düzensizlikle...

"Sen... yapabilir misin?"

"Asıl *sen* yapabilir misin?" dedi Ryan.

Jocelyn iyi günlerinden birindeydi. İçindeki güç dengeli ve ölçülüydü. Çay kaşığıyla sunar gibi azar azar verebilirdi. Dirseğinin ucuyla Ryan'ın kaburgalarını dürterek minik bir porsiyon verdi. Ryan hafif bir ses çıkardı. Çok tatlı bir ses. Jocelyn ona gülümsedi.

"Şimdi sen..."

Ryan onun elini tuttu. Avucunun ortasını okşadı. Ve sonra akım verdi. O Jocelyn kadar kontrollü değildi ve gücü de daha azdı. Ama yine de bir akım vermişti. Titreyerek, üç veya dört saniye içinde gücü artmış ve sönmüştü. Ama yapmıştı.

Jocelyn bu hisle içini çekmişti. Güç çok gerçekti. Gücü hissetmek vücudun hatlarını ortaya çıkarıyordu. Burada cinselliği andıran çok yön vardı. İnsanlardaki en temel arzu, zamana göre kendini değiştiriyordu. Şimdi yaşanan buydu.

Ryan istekli gözlerle Jocelyn'in avucuna akım verirken onun yüzünü izliyordu. Jocelyn içini çekti. Bu Ryan'ın hoşuna gitmişti.

Gücü tükendiği zaman –zaten hiç bir zaman fazla gücü olmamıştı– yatağa sırtüstü uzandı. Jocelyn yanında yatıyordu.

"Şimdi," dedi Jocelyn. "Hazır mısın?"

Ryan, "Evet," dedi. "Şimdi..."

Ve Jocelyn bir parmağının ucuyla kulak memesine dokundu. Ryan bir yandan gülerek acıdan kıvranırken ona akım verdi. Hem durması hem de devam etmesi için yalvarıyordu.

Jos kızlardan hoşlanıyordu. Kızlara benzeyen erkeklerden de hoşlanıyordu. Ve Ryan şans eseri yakında bir yerlerde oturuyordu. Jocelyn ona özel mesaj göndermişti. Alışveriş merkezinde buluştular. Birbirlerinden hoşlanmışlardı. İki veya üç defa daha buluştular. Güçten bahsettiler. El ele tutuştular. Öpüştüler. Ve Jocelyn onu evine götürdü. Artık bir erkek arkadaşı olduğunu düşünüyordu. Onun kas çilesine baktı. Fazla belli değildi. KuzeyYıldızı kampındaki bazı kızların neler diyeceğini biliyordu, ama Jocelyn bunu seksi bulmuştu. Dudaklarını onun köprücük kemiğine koydu ve derisinin altındaki titreşimi hissetti. Köprücük kemiğini boydan boya öptü. Ryan hem ona benziyordu hem de ondan farklıydı. Dilini çıkardı ve tadı pil gibi olan noktayı yaladı.

Alt katta, Margot yardıma ihtiyacı olan yaşlılara destek konusuna geçmişti. Ne söyleyeceğini hatırlamak için bütün dikkatini toplamıştı. Ama aklının küçük bir kısmı hâlâ Alan'ın sorduğu o soruya takılmıştı. İstiyor muydu? Gerçekten aç mıydı? Neden istiyordu? Jos'u, daha fazla gücü ve etkisi olabilse ona nasıl yardım edebileceğini düşündü. Eyaleti ve her şeyi nasıl daha iyiye götürebileceğini düşündü. Ama parmakları kartondan podyumu kavrar ve konuşurken köprücük kemiğinde akım kendiliğinden toplanmaya başlarken, gerçek nedeninin seçimi kazanırsa Daniel'in yüzünün alacağı şekli düşünmeden edememesi olduğunu biliyordu. Onu makamından devirmek için görevi almak istiyordu...

Roxy

Londra, İngiltere

Havva Ana bir ses duymuştu. "Bir gün kadınların özgür yaşayacağı bir yer olacak!"

Ve şimdi, kadınların yakın zamana kadar bodrumlarda pis yataklara zincirlerle bağlı olduğu bu yeni ülkeden yüz binlerce kişi onu takip ediyordu. Bir tek misyoner veya elçi göndermesine bile gerek kalmadan onun adına yeni kiliseler kuruyorlardı. Onun adı Bessapara'da bir anlam içeriyordu. Ondan gelen bir e-posta orada çok değerliydi.

Ve Roxy'nin babası Moldova sınırında birilerini tanıyordu. Onlarla yıllardır ticaret yapıyordu. İnsan ticareti yapmıyordu, bu kirli bir işti. Ancak araba, sigara, alkol, silah hatta sanat eserleri alıp satıyordu. Bir şeyin kaçakçılığı yapılıyorsa, her şeyin kaçakçılığı yapılabilirdi. Yakın zamanda meydana gelen olaylarla sınır daha da korunmasız hale gelmişti.

Roxy babasına, "Beni şu yeni ülkeye, Bessapara'ya gönder," dedi. "Beni oraya gönderirsen bir şeyler yapabilirim... Bir fikrim var..."

"Dinleyin," dedi Shanti. "Yeni bir şey denemek ister misiniz?"

Hepsi yirmili yaşların ortasında dört kadın ve dört erkek bankacı, Primrose Tepesi'ndeki bir apartmanın giriş katındaki dairede oturuyordu. Erkeklerin biri çoktan elini kadınlardan birinin eteğinden içeri sokmuştu. Aslında Shanti bunu yapmamış olmasını isterdi.

Kendisini dinleyenleri tanıyordu. 'Yeni bir şey' onların

düsturu, sabah saat altıda gazeteler ve organik nar suyuyla uyanma çağrılarıydı. Çünkü portakal 1980'lerde kalan bir şeker yüklemesinden başka bir şey değildi. 'Yeni bir şey'i teminatlı borç yükümlülüklerinden bile çok seviyorlardı.

"Eşantiyon mu?" dedi erkeklerden birisi aldıkları hapları sayarken. Kendisini aldatıp aldatmadıklarını kontrol ediyordu. Aşağılık...

"Ee, şey," dedi Shanti. "Bu sana göre değil. Bu yalnızca *kadınlar* için."

Bunun üzerine ıslıklar duyuldu ve büyük bir alkış koptu. Shanti onlara küçük bir poşet içinde mora çalan ve pırıltısı olan beyaz bir toz gösterdi. Kar gibi, buz gibi... Bu insanların hafta sonları gidip bir fincan sıcak çikolataya 25 Sterlin verdikleri ve karın tokluğuna çalışan görevlilerin sabah saat beşte dikkatle yaktıkları şöminelerin önünde, nesilleri tükenme riski karşısındaki hayvanların kürklerinin üzerinde birbirlerini götürdükleri kayak merkezlerinin bulunduğu dağların zirveleri gibiydi.

"Pırıltı," dedi.

İşaret parmağının ucunu yaladı, çantanın içine soktu ve birkaç parlak kristal çıkardı. Ağzını açıp dilini kaldırarak ne yaptığını gösterdi. Tozu dilinin altındaki kalın mavi damarlardan birinin üzerine sürdü. Çantayı diğer kadınlara uzattı.

Kadınlar istekle parmaklarını çantanın içine daldırıp Shanti'nin sunduğu her neyse ondan parmaklar dolusu almaya ve ağızlarının içine sürmeye başladılar. Shanti hissetmelerini bekliyordu.

"Ah, vay canına!" dedi küt saçlı bir sistem uzmanı. Adı Lucy ya da Charlotte gibi bir şeydi. Hemen hepsinin birbirine benzer isimleri vardı. "Ah vay canına! Ah Tanrım, ben sanırım..." Ve parmaklarının ucunda kıvılcımlar çakmaya başladı. Kimsenin canını acıtmazdı, ama kontrolünü biraz yitirmişti.

Genelde alkollüyken veya başka bir nedenle sarhoş olunduğunda güç azalıyordu. Alkollü bir kadın bir veya iki akım verebilirdi, ama bunlar ayık da olsa kaçılabilecek kadar zayıf

olurdu. Bu farklıydı. Bu ayarlanmıştı. Bu, deneyimi artırmak üzere *tasarlanmıştı*. İçine biraz kokain eklenmiş –bunun gücü artırdığı zaten ispatlanmıştı– ve mor pırıltısını da veren birkaç farklı uyarıcı madde daha eklenmişti. Mor pırıltıyı veren maddeyi Shanti bütün haliyle hiç görmemişti. Moldova'dan gelen bir şey olduğunu duymuştu. Ya da Romanya'dan... Veya Bessapara'dan... Veya Ukrayna'dan... Bunun gibi bir yerden. Shanti, Essex sahilinde kapalı bir garajda bulunan bir adamdan mal alıyordu ve bu maddenin gelmeye başladığını öğrenince alıp denemesi gerektiğini de hissetmişti.

Kadınlar gülmeye başladı. Kolları gevşemişti ve rahatlamışlardı. Heyecanla ellerinin arasında veya tavana akımlar vererek, büyük ve küçük yaylar yaratıyorlardı. Bu yaylardan biri size çarpsa hoşunuza giderdi. Shanti, kız arkadaşının biraz kullanıp kendisine akım vermesini istemişti. Acı vermiyordu, ama San Pellegrino'da duş alır gibi sinir uçlarında gıdıklanma hissi uyandırıyordu. Bu zibidiler muhtemelen sinir uçlarıyla oynuyordu zaten...

Bir adam dört paket daha istemiş ve parasını peşin ödemişti. Onlardan iki katı fiyat istemişti, –sekiz yüz elli, ben de duvardaki delikten çıkarmıyorum– çünkü rezil insanlardı. Kimse arabasına kadar ona eşlik etmedi. Kendi başına çıkarken ikisi çoktan oynaşmaya başlamış, kıkırdayarak her hamlede kıvılcımlar çıkarıyorlardı.

Steve gergindi, çünkü güvenlik görevlilerinin izlediği rotada bir değişiklik olmuştu. Bunun saçma sapan bir nedeni olabilirdi. Mesela gerzeklerden birinin çocuğu olmuş ya da bir diğeri başını belaya sokmuş olabilirdi. O zaman her şey yolunda olsa bile dışarıdan farklı görünürdü. Yine de hiçbir şey değişmemiş gibi girip kum saatlerinizi her zaman yaptığınız şekilde alabilirdiniz.

Problem, gazetelerde bir haberin çıkmış olmasıydı. Ana sayfada verilen büyük bir haber değildi. Ama *Mirror, Exp-*

ress, Daily ve lanet olası *Mail* gazetelerinin beşinci sayfalarında 'önünde uzun birer hayat olan genç adamları öldüren yeni ölüm hapı' ile ilgili haberler yayımlanmıştı. Gazetelerde haber yapılmıştı, ama henüz bu konuda bir yasa çıkmamıştı. Lanet olası kum saatlerinin içini dolduran da işte bu maddeydi. Ne yapacaktı? Burada ağaç gibi dikilip limanda polislerin olup olmadığına mı bakacaktı? Şu hiç konuşmadığı veya birlikte bir şeyler içmediği koruma görevlilerinden birinin aynasız olup olmadığını mı anlamaya çalışacaktı?

Şapkasını gözlerinin üstüne indirdi. Kamyoneti kapıya doğru sürdü.

"Evet," dedi. "Bazı konteynerlerden kutular almaya geldim." Göz kapaklarının içine kazınmış kadar iyi bildiği halde durup sayılara baktı. "A-G-21-FE7-13859D?" Dahili telefonda bir çıtırtı oldu. "Lanet olsun," dedi Steve muhabbet etmeye çalışıyormuş gibi, "Bu Allah'ın cezası sayılar her hafta biraz daha uzuyor."

Uzun bir sessizlik oldu. Eğer depodaki Chris, Marky ya da o şerefsiz Jeff ise onu tanıyacak ve içeri alacaklardı.

"Pencereye yaklaşır mısınız şoför bey?" dedi bir kadın sesi. "Kimliğinizi ve teslimat formlarınızı görmemiz lazım." Lanet olsun!..

Bu nedenle kamyoneti deponun yan tarafına sürdü. Başka ne yapacaktı? Buraya daha önce defalarca gelmişti. O teslimatların çoğu yasal olarak yapılmıştı. Pazarlarda satılacak oyuncaklar alıp satıyordu. İşletmesi küçüktü, ama kazancı fena değildi. Çoğunlukla nakitle çalıştığı için her şey kayıtlara geçirilmiyordu. Geceleri oturup oyuncakları sattığı pazarcı isimleri uyduruyordu. Bernie Monke ona Peckham Pazarı'nda kendisine ait bir yer ayarlamıştı. Her işi yasalara uygunmuş gibi göstermek için cumartesileri orada duruyordu, çünkü aptal gibi yakalanmak istemezdi. Sattığı oyuncaklar güzeldi. Çoğu Doğu Avrupa'dan geliyordu ve ahşap malzemeyle yapılmıştı. Ve kum saatleri... Tabii, lastiklerle tutturulmuş küçük

ahşap robotlar taşıdığı zaman onu bekçi kulübesinin yanına çağırmazlardı. Onu bu lanet olası şeyleri taşıdığı zaman çağırmak zorundalardı...

Orada daha önce hiç görmediği bir kadın vardı. Yüzündeki büyük gözlükler alnının yarısını kaplıyor ve burnunun ucunun tam altına kadar iniyordu. Baykuş gözlükleri! Steve dışarı çıkmadan kendisi de birazcık bir şeyler almış olmayı diledi. Ama o tür şeyleri kamyonetinde taşıyamazdı. Bu aptallık olurdu, çünkü köpekler araçları kokluyordu. Kum saatleri ve yumurta zamanlayıcılarının iyi tarafı da buydu. Bernie ona ilk gösterdiği zaman ne olduğunu anlayamamıştı. Bernie yumurta zamanlayıcısını ters çevirince içinden altın rengi ve yumuşak bir toz dökülmüştü. "İçinde ne olduğunu sanıyorsun, kum mu? Komik olma" demişti. Cam, başka bir cam tüpün içindeydi ve iki kapakla kapatılmıştı. İkisini de kutuya koymadan önce alkolle ovalayarak silersen, köpekler koklayabilecekleri bir şey bulamazdı. Köpeklerin ne olduğunu anlaması için yumurta zamanlayıcılarını kırıp açmak gerekirdi.

Kadın "Evraklar?" deyince evraklarını ona uzattı. Lanet olası havayla ilgili bir şaka yaptı, ama kadın gülümsemedi bile. Manifestoya bakıyordu. Doğru anlayıp anlamadığını kontrol etmek için birkaç defa bir rakamın veya sözcüğün ne olduğunu sordu. Kadının gerisinde, arka kapının güvenlik camından birkaç saniyeliğine Jeff'in yüzünü gördü. Jeff yüzünde, 'Pardon dostum!' ifadesiyle, sert bakışlı kadının arkasında başını iki yana salladı. Hay aksi!

"Benimle gelir misiniz, lütfen?" Steve'e yan taraftaki özel bir odaya gitmesini işaret etti.

"Sorun nedir?" Steve ortaya şaka yapar gibi konuştu, ama orada kimse yoktu. "Bana doyamadın mı?"

Kadın gülümsemiyordu. Kahretsin. Evrakta onu şüphelendiren bir şey vardı. O evrakı kendisi hazırlamıştı ve doğru yaptığını biliyordu. Kadın bir şeyler duymuş olmalıydı. Onu narkotikler göndermişti. Bir şeyler biliyordu.

Kadın ona küçük masada karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret etti. Kendisi de oturmuştu.

"Bunların anlamı nedir hayatım?" diye sordu Steve. "Bir buçuk saat içinde Bermondsey'de olmam lazım."

Kadın bir anda onu bileğinden tutup başparmağını elinin koluyla birleştiği, küçük kemiklerin olduğu yere bastırdı. Bileği alev alev yanmaya başlamıştı. Kemiklerinin içinin yandığını, damarlarının kararıp büzüldüğünü hissedebiliyordu. Lanet olsun, kadın elini koparacaktı!

"Bir şey söyleme," dedi kadın. Zaten çabalasa da söyleyemezdi.

"Bu işletmeyi Roxy Monke devraldı. Kim olduğunu biliyor musun? Babasını tanıyor musun? Bir şey söyleme, sadece başını salla."

Steve başını salladı. Bu ismi biliyordu.

"Dikkat çekmemeye çalışıyormuşsun, Steve."

Steve başını iki yana sallayıp bir şeyler gevelemeye çalıştı. "Hayır, hayır, hayır... Yanlış anlamışsın, ben değildim." Ama kadın bileğine bastırmaya devam etti ve onu çatlatıp açacağını düşünmeye başladı.

"Her ay, bir veya iki yumurta zamanlayıcısı götürüyormuş ve defterine yazmıyormuşsun. Beni anladın mı, Steve?" dedi kadın.

Steve başını salladı.

"Bu son olacak. Hemen şimdi. Yoksa işine son veririz. Anladın mı?"

Başını salladı. Kadın bileğini bırakmıştı. Diğer eliyle bileğini ovaladı. Cildinin üzerinde bir iz bile kalmamıştı.

"İyi," dedi kadın. "Çünkü bu ay özel bir şeyimiz var. Bizden haber alıncaya kadar onu taşımaya çalışma, tamam mı?"

"Peki," dedi Steve. "Tamam..."

Kamyonetinin arkasında düzgün bir şekilde paketlenmiş kutularda sekiz yüz tane yumurta zamanlayıcısıyla yola koyuldu. Bütün evrakları doğruydu ve her paket kaydedilmişti.

Yerine oturup acı hafifleyinceye kadar arkasına bakmamıştı. Evet, bir fark olduğunu görebiliyordu. Bütün bu kum saatlerindeki 'kum' artık mor renkte parlıyordu.

Roxy parasını sayıyordu. Kızlardan birinden saymasını isteyebilirdi. Bunu daha önce de yapmıştı. Birisinden parayı gözünün önünde saymasını isteyebilirdi. Ama kendisi saymaktan hoşlanıyordu. Kâğıdı parmak uçlarında hissetmek hoşuna gidiyordu. Aldığı kararların matematiğe ve güce dönüşmesini izlemeyi seviyordu.

Bernie ona birkaç defa, "Paranın nereye gittiğini senden iyi bilen bir başkası olduğu gün, senin kaybettiğin gündür," demişti. Para sihirbazlık numaralarına benziyordu, çünkü her şeye dönüşebiliyordu. Bir, iki, üç, hooop! Uyuşturucu, Bessapara Başkanı Tatiana Moskalev ile nüfuza dönüşebiliyordu. Yetenek bir fabrikaya acı ve korku vermeye dönüşüyor, böylece yetkililer orada gece yarısı gökyüzüne mor renkte buharlar çıkaran her ne pişiriyorsan onu görmezden geliyorlardı.

Ricky ve Bernie, Roxy eve döndüğü zaman neler yapması gerektiği konusunda bazı fikirler geliştirmişti. Çalıntı mal satmakla uğraşabilir veya Manchester'daki paravan şirketlerinden birini yönetebilirdi. Ama Roxy'nin, Bernie'nin uzun zamandır duyduklarından çok daha iyi bir fikri vardı. Roxy bir süredir gücünü uzun süre koruyabilmesi için ne kullanması ve bunu nasıl karıştırması gerektiğini biliyordu. Günlerce kafası güzel bir halde bir tepede oturup, babasının adamlarının onaylaması için tertip ettiği farklı karışımları denemişti. Buldukları zaman anlamışlardı. Kimyacıların Brezilya'ya özgü olan, ancak burada da yetişen *dhoni ağacının* kabuğundan elde ettiği, kaya tuzu büyüklüğünde, mor kristal işlerini görmüştü.

Roxy '*Saf Pırıltı*' adını verdikleri bu maddeden bir fırt çekince, vadinin yarısına kadar ulaşan bir akım gönderebiliyordu. Dışarıya gönderdikleri ve dağıttıkları mal bu değildi,

çünkü çok tehlikeli ve değerliydi. İyi malı kendileri kullanmak ve belki de iyi para verecek birileri için saklıyorlardı. Göndereceklerı malın fiyatı çoktan kırılmıştı. Ama iyi satmışlardı. Roxy, Havva Ana'dan ailesine bahsetmemişti. Ama yeni kiliseler sayesinde, yetmiş tane sadık kadın imalat hattında çalışmaya başlamıştı. Çalışan kadınlar Yaratan'ın işini yaptıklarını ve O'nun çocuklarına güç verdiklerini sanıyordu.

Roxy her hafta Bernie'ye o haftanın toplam rakamlarını veriyordu. Bazen Ricky ve Darrell de orada oluyordu. Roxy ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Monke ailesi Saf Pırıltı'nın tek tedarikçisi durumundaydı. Tam anlamıyla para basıyorlardı. Ve para her şeye dönüşebilirdi...

Roxy haftalık toplam rakamları, bir düzine sunucudan seken e-postalarla Havva Ana'ya da bildiriyordu.

"Fena değil," demişti Havva. "Bana da biraz ayırdın, değil mi?"

"Sana da seninkilere de," demişti Roxy. "Tam da anlaştığımız gibi. Burada kurulmamızı sen sağladın. Bana bir servet kazandırdın. Sen bizi korursan, biz de seni kollarız..."

Yazarken kendi kendine sırıtıyordu. "İstediğini al," diye düşündü. "Zaten hepsi senin!.."

Yeni Londra Köy Oluşumu'nda, yakın dönemde yapılan bir kazıda ortaya çıkan toplu mezardaki erkek iskeletleri.
Eller ölümlerden sonra kesilmiştir. İşaretli kafatasları o döneme özgüdür, ancak yaralar ölümün ardından açılmıştır.
Yaklaşık iki bin yıllık.

Beş Yıl Önce

Margot

New England, ABD

Daniel Dandon aynanın karşısında kendisine bakıyordu. Başını bir sağa, bir sola eğdi. Ağzını kocaman açıp, "Laaa, la-la-la laaaa!" diye ses alıştırması yaptı. Okyanus mavisi gözlerine bakıp hafifçe gülümsedi ve kendine göz kırptı. Aynadaki aksine, "İyi gidecek," dedi.

Morrison notlarını toparladı ve adamla göz göze gelmemeye özen göstererek, "Bay Dandon, efendim! Her şey iyi gidecek," dedi. Dandon sırıttı. "Ben de tam bunu düşünüyordum, Morrison."

Morrison da utangaç bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten de öyle, efendim. Bu sorumluluk size ait. Görevi zaten siz üstlendiniz."

Adayların şanslarının yolunda gittiğini, yıldızların doğru dizildiğini düşünmesi iyi olurdu. Morrison becerebildiği kadarıyla böyle numaralar yapmayı severdi. İşinde iyi olmasını sağlayan nedenlerden biri de buydu. Bu adamın diğer kişiyi yenme ihtimalini birazcık da olsa artıran etmenlerden biriydi.

Diğer kişi Morrison'un adayından neredeyse on yaş genç bir kadındı. Sert hatları ve büyük bir burnu vardı. Ve bunu kampanya süresince gündemde tutmuşlardı. Yani kadın boşanmıştı sonuçta ve iki kızı varken kamu görevi için gerçekten *zaman* bulabilecek miydi?

Birileri Morrison'a siyasetin *Büyük Değişim*'den beri değişip değişmediğini sormuştu. Morrison başını bir yana eğip, "Hayır," demişti. "Önemli konularda bir değişiklik yok. Yani

iyi siyaset yapmak ve iyi karakter sahibi olmak hâlâ önemini koruyor. Size söylüyorum, bizim adayımızda her ikisi de var." Ve böyle devam edip muhabbeti Eğitim Dağı'ndan ve Değerler Bulvarı'ndan geçip Sağlık Noktası'na ulaşan, buradan da Kendini Adamış Adam Nehri'ne giden manzaralı ve güvenli bir yolculuğa çıkarmıştı. Ama içten içe evet, değiştiğini kabul ediyordu. Eğer aklının merkezindeki tuhaf sese, ağzının kontrolünü verirse... ki bunu asla yapmazdı, ama eğer konuşacak olursa... Söyleyecekleri, "Bir şeyler olmasını bekliyorlar," olurdu. "Başka ne yapmamız gerektiğini bilemediğimiz için her şey normalmiş gibi davranıyoruz..."

Adaylar sahneye John Travolta gibi çıkmışlardı. Hareketlerini önceden çalışmışlardı. Spot ışığının kendilerini bulacağını ve ışıldayan her şeyi aydınlatacağını biliyorlardı: Kıyafetlerinin pullarını da, ter damlalarını da...

Margot savunma alanındaki ilk soruyla gol atmıştı. Vereceği yanıtı hazırdı. Yıllardır şu KuzeyYıldızı projesini yönetiyordu. Bu konuda adam onu sıkıştırmalıydı, ama pek hazırcevap birisi sayılmazdı.

"Haydi ama," dedi Morrison kendi kendine. Çünkü adayın üzerindeki ışıklar kendisini göremeyeceği kadar parlaktı. "Haydi. Saldır ona!"

Dandon yanıt vermeye çalışırken kekeleyince, Morrison midesine yumruk yemiş gibi hissetti.

İkinci ve üçüncü sorular eyalet sorunlarıyla ilgiliydi. Morrison'un adayı başarılı, ama sıkıcı yanıtlar vermişti. Yedinci ve sekizinci sorulara gelindiğinde kadın ipleri ele geçirmiş ve bu iş için vizyonu olmadığını söylediğinde adam ona yanıt bile verememişti. Bu noktada Morrison, başka bir adayın bu kadar büyük bir hezimete uğramasının mümkün olup olmayacağını düşünüyordu. Sanki son birkaç aydır oturmuş mısır yiyerek etrafa bakınmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Uzun reklam arasına girdiklerinde kaybedilecek bir şey kalmamıştı. Morrison adayla birlikte tuvalete gitti ve burnuna biraz pudra sürdü. Konuşma notlarının üzerinden geçip, "Çok iyi gidiyor, efendim, gerçekten... Ama... biraz daha saldırgan olsanız bir şey kaybetmezsiniz," dedi.

Dandon, "Yapma! Ben *sinirli* görünmek istemem," diye yanıt verince Morrison onu tuvalet bölmesinin önünde kolundan yakaladı. "Efendim, o kadının bu gece sizi ezip geçmesini mi istiyorsunuz? Babanızı ve sizden neler bekleyeceğini düşünün. Onun inandıkları için ve *onun* kurmak istediği Amerika için dik durun. Babanız bu durumla nasıl başa çıkardı? Onu *düşünün*."

Daniel Dandon'un alkolik ve iş adamı babası on sekiz ay önce ölmüştü. Bu ucuz bir numaraydı. Ama ucuz numaralar genellikle işe yarardı.

Dandon omuzlarını bir boksör gibi çevirdi. İkinci yarıya hazırdı.

Şimdi başka bir adam olmuştu ve Morrison bunun nedeninin kokain mi, onunla konuşması mı olduğunu bilmiyordu. Ama her şekilde, "Ben mükemmel bir adamım," diye düşünüyordu.

Dandon ardı ardına gelen sorularla savaşıyordu. "Sendikalar mı?" Bum! "Azınlık hakları mı?" Ülkenin kurucularının varisi gibi konuşmayı başarınca, kadın savunmaya geçmek zorunda kalmıştı. İyi gidiyordu... Gerçekten çok iyi...

O anda Morrison ve izleyenler bir şeyi fark etti. Margot ellerini bir sıkıyor, bir açıyordu. Sanki kendi kendini durdurmaya çalışır gibiydi... ama olamazdı. Bu imkânsızdı. Margot testten geçmişti.

Dandon kendini kaptırmıştı. "Ve şu sübvansiyonlar... sizin kendinizin verdiği rakamlar ne kadar saçma olduklarını gösteriyor!"

İzleyenlerden bir ses yükselmiş, ama Dandon bunun yaptığı güçlü baskıyı onayladıkları anlamına geldiğini sanmıştı.

Saldırmaya devam etti. "Aslına bakarsanız, sizin politikanız *hem* saçma hem de tam kırk yıllık!"

Margot testi başarıyla geçmişti. Olamazdı. Ama ellerini podyumun kenarlarına geçirmiş, "Hayır, hayır, hayır! Olmaz, hayır, hayır!" diye sayıklıyordu. Sanki geçen her saniyeyi sayar gibiydi, ama herkes neyi yapmamaya çalıştığını görebiliyordu... Dandon hariç herkes...

Dandon öldürücü darbeyi vurmuştu.

"Elbette, bunun çalışan aileler için ne anlama geldiğini anlamanızı bekleyemeyiz. *Siz* kendi kızlarınızın bakımını bile KuzeyYıldızı kamplarına bıraktınız. Kızlarınızla hiç ilgileniyor musunuz?"

Artık bu kadarı yeterdi. Margot kolunu uzattı ve parmak kemikleri adamın göğüs kafesine değince kendini bıraktı.

Aslında minicik bir akım vermişti.

Akım adamı yere devirmemişti bile. Sendelemiş, gözlerini açıp derin bir nefes almış ve podyumdan üç adım geri çekilip kollarını diyaframının etrafına sarmıştı.

Hem stüdyoda hem de evlerinde televizyondan izleyenler her şeyi anlamıştı. Herkes izlemiş, görmüş ve ne olduğunu anlamıştı...

Stüdyodaki izleyiciler önce nefeslerini tutuyormuş gibi sessizleşmiş ve sonra mırıldanmalar yerlerini giderek yükselen uyumsuz bir uğultuya bırakmıştı.

Dandon geveleyerek yanıt vermeye devam etmeye çalışırken, moderatör ara vereceklerini söylemişti. Margot'un ifadesi ilk başta öfkeli ve rakibine üstten bakan bir galip gibiydi. Yaptığı şeyi geri alamayacağını anladığında ise korkuyla titreyen bir eziğe dönmüştü. Aynı anda stüdyodaki izleyicilerin anlayamadıklarına karşı duydukları öfke ve korku, büyük bir duvar gibi yükselirken reklama girmişlerdi.

Morrison aranın ardından Dandon'un sahneye düzgün ve bakımlı dönmesini sağlamıştı. Ancak *fazla* mükemmel görünmemeli, biraz sarsılmış ve üzülmüş olmalıydı.

Başarılı bir kampanya olmuştu. Margot Cleary yorgun görünüyordu. Bitkindi. Sonraki günler boyunca olanlar için özür dilemiş ve danışmanları ona oynayacak güzel bir rol yazmıştı. Sorulan sorular hakkında çok iddialı olduğunu söylemişti. Yaptığının affedilmez olduğunu biliyordu, ancak Daniel Dandon'un *kızlarıyla* ilgili yalan söylediğini duyunca kontrolünü kaybetmişti.

Daniel devlet adamı gibi davranmıştı. Nasıl bir lider olduğunu gösterme fırsatı kazanmıştı. "Bazı insanlar, zor durumlar karşısında itidallerini koruyamaz. Ve rakamlarının hatalı olduğunu kabul etse de, bu konuları ele almanın bir doğru bir de yanlış yolu vardır. Değil mi Kristen?"

Daniel gülmüş, Kristen de gülmüş ve elini onun elinin üstüne koymuştu.

"Kesinlikle...Ve şimdi reklamlara gitmek zorundayız. Geri döndüğümüz zaman, bu papağan Truman'dan sonraki bütün başkanları sayabiliyor mu?..."

Anketler insanların Cleary'den korktuğunu söylüyordu. Yaptığı affedilemezdi ve ahlaksızlıktı. Yani aslında sadece doğru düşünemediğini gösteriyordu. Hayır, ona oy vermeyi hiç düşünmezlerdi. Seçim günü rakamlar güçlü görünüyor ve Daniel'in karısı valilik konağının botanik bahçesini yenileme planlarına bakıyordu. Seçim anketlerinin sonuçları gelmeye başlayınca, bir aksilik olabileceğini düşünmüşlerdi. Ama o zaman bile yani *bu kadar* yanılmış olamazlardı.

Ama olabilirlerdi. Seçmenin yalan söylediği ortaya çıkmıştı. Tıpkı çalışkan kamu görevlilerini yalancılıkla suçlamaları gibi, lanet olası seçmenin kendisinin de lanet olası yalancılar olduğu anlaşılıyordu. Çalışkanlığa, özveriye ve ahlaki cesarete saygı duyduklarını söylemişlerdi. Dandon'un rakibinin mantığı ve sükûneti bıraktığı anda oylarını kaybettiğini söylemişlerdi. Ama yüzlercesi, binlercesi ve on binlercesi oy verme kabinine girdiğinde, 'aslında kadın güçlü' diye düşünmüştü. 'Bu kadın güçlü. Ve onlara gününü gösterebilir...'

"Uzmanları olduğu kadar seçmenleri de şaşırtan, nefes kesici bir galibiyet..." demişti televizyondaki sarışın kadın. Morrison daha fazla dinlemek istemiyor, ama eli televizyonu kapatmaya varmıyordu. Dandon ile tekrar mülakat yapmışlardı: "Bu büyük eyaletin seçmenlerinin kendisini bir dönem daha vali olarak görmeyi seçmemesine üzgündü, ama kararlarını saygıyla karşılıyordu." Bu kadarı yeterdi. Sebep gösterme, asla sebep gösterme. Sana neden kaybettiğini soracaklar, ama onlara asla söyleme. Seni kendi kendini eleştirmeye zorlamak istiyorlar. "Rakibine içtenlikle görevinde başarılar diliyordu. Ve attığı her adımı izleyecek, bu büyük eyaletin vatandaşlarını bir an olsun unutursa, ona hatırlatmaya hazır olacaktı."

Morrison televizyonda artık bu büyük eyaletin valisi olan Margot Cleary'nin takdirleri toplamasını izliyordu. Cleary kendisine verilen ikinci şansa müteşekkirdi ve çok çalışacağına söz veriyordu. Neler olduğunu kendisi de anlamamıştı. Valiliğe taşıdığı şey için hâlâ özür dilemesi gerektiğini düşünüyordu... Margot çok yanılıyordu...

Tunde

Arizona, ABD

"Anlatın bana," dedi Tunde. "Ne istiyorsunuz?"

Protestocu adamlardan biri elindeki pankartı havaya kaldırdı. Pankartta, 'Erkeklere Adalet!' yazıyordu. Diğerleri bağrış çağrış arasında, soğutucudan çıkardıkları birer bira daha açtılar.

"Burada yazan, *adalet* isteğimiz. Bunu yapan devlet ve yine devlet düzeltmeli," diye fikir belirtti birisi.

Gün yavaş geçiyordu. Hava ağırdı ve sıcaklık gölgede 40 dereceye ulaşacaktı. Tucson, Arizona'da bir alışveriş merkezinin önünde protesto yapmak için hiç uygun bir gün değildi. Tunde bugün burada bir şeyler olacağı istihbaratını aldığı için gelmişti. İstihbarat oldukça inandırıcı duruyordu, ama şu anda altından hiçbir şey çıkmayacak gibi görünüyordu.

"İçinizde internette neler yazıldığını bilen var mı? KorkunçKötüDeli.com, KüçükGerçek, ŞehirDoktoru... Bu sitelere giriyor musunuz?"

Adamlar başlarını iki yana salladılar.

"Gazetede bir yazı okudum," dedi biri. O sabah yüzünün sadece sol yarısını tıraş etmişti. "Şu yeni kurulan ülke... Bessapara'da erkekleri kimyasal maddelerle hadım ediyorlarmış. Bize de bunu yapacaklar."

"Ben... bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedi Tunde.

"Bak, şu yazıyı kestim." Adam sırt çantasının içini karıştırmaya başladı. İçinden bir tomar eski dekont ve boş cips paketi asfalta döküldü.

"Hay aksi," dedi ve çöplerini toplamaya başladı. Tunde cep telefonuyla adamı filme çekiyordu.

Üzerinde çalışabileceği pek çok başka hikâye vardı. Bolivya'ya gitmesi lazımdı. Orada kendi *kadın papalarını* seçmişlerdi. Suudi Arabistan'daki ilerici hükümet, dini aşırılıklara karşı zayıf gibi görünüyordu. Oraya dönüp daha önce yaptığı haberi takip edebilirdi. Bundan daha ilginç dedikodular bile dolaşıyordu. New England'ın yeni seçilen valisinin kızı, bir çocukla görüntülenmişti. Bu çocuğun gözle görünür bir kas çilesi vardı. Bunu Tunde de duymuştu. Kas çilesinde deformasyon ve problemler olan kızların tedavisi üzerine doktorlarla konuşmuş ve bir haber yapmıştı. Başlangıçta düşünülenin aksine, bütün kızlarda kas çilesi yoktu. Yaklaşık bin kızdan beşinde kas çilesi görülmüyordu. Bazı kızlar kas çilesi olmasını istemiyor ve onu kendileri kesmeye çalışıyorlardı. Doktor bir kızın kas çilesini makasla kesmeye çalıştığından bahsetmişti. On bir yaşında, makasla kendisini kâğıttan yapılmış bebekler gibi kesmişti. Kromozom düzensizliğinden kas çilesi olan bazı erkek çocuklar da görülüyordu. Bazıları bundan hoşlanıyor, bazılarıysa istemiyordu. Bazı çocuklar doktorlardan kas çilelerini çıkarmasını istiyorlardı. Doktor onlara "Hayır," diyordu. "Bunun nasıl yapılacağını bilmiyoruz." Kas çilesi zedelenen hastaların yüzde 50'si ölmüştü. Nedenini bilmiyorlardı, sonuçta bu hayati bir organ değildi. Bazıları kalbin elektriksel ritmine bağlı olduğunu ve alınmasının kalpte bir şeylere zarar verdiğini düşünüyordu. Gücü azaltmak, kas çilesini saklamak için bazı liflerini alabiliyorlardı. Ama kas çilesi varsa, dışardan müdahale edilmemeli ve yerinde durmalıydı.

Tunde bir kas çilesine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünüyordu. Sahip olana vazgeçemeyeceği bir güç veriyordu. Bu güce sahip olmayı hem çok arzuladığını hem de bu güçten iğrendiğini hissediyordu. İnternetteki forumlarda, erkeklerin kendilerinde de kas çilesi olsa dünyanın eskisine döneceğine dair yazılar okuyordu. Erkekler hem öfkeliydi hem de korkuyorlardı. Bunu anlayabiliyordu. Delhi'de olanlardan beri o da korkuyordu. Takma bir isim kullanarak 'SehirDok-

toruAnlatiyor.com' adresinde bir hesap açmış, birkaç soru ve yorum yazmıştı. Kendi çalışmalarının tartışıldığı bir alt başlık olduğunu gördü. Awadi-Atif konusunu sır olarak saklamak yerine haber yaptığı, erkek hareketinden ve kendi yazdıkları komplo teorilerinden bahsetmediği için ona *hain* diyorlardı. Burada bir şeyler olacağını haber veren e-postayı aldığı zaman düşünmüştü ki... Açıkçası şimdi ne düşündüğünü bilmiyordu. Belki burada bir şey bulabileceğini zannetmişti. Sadece haber değil, bugünlerde içindeki hissi açıklayabilecek bir şey bulabileceğini sanmıştı. Ama burada hiçbir şey yoktu. Sadece korkularına yenik düşmüştü. Delhi'den beri hikâyeye doğru değil, hikâyeden uzağa koşuyordu. Bu akşam otele gittiğinde internete girecek, Sucre'de haber yapacak bir şey olup olmadığma ve bir sonraki uçağın saat kaçta olduğuna bakacaktı.

Derken gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu. Tunde fırtına bulutları göreceğini düşünerek dağlara doğru baktı. Ancak fırtına başlamamıştı ve ses de gök gürültüsü değildi. Ses tekrar ve bu kez daha yakından duyulmuş, çığlıklar arasında alışveriş merkezinin diğer tarafından büyük bir duman yükselmişti.

Ellerinde biralar ve pankartlar olan adamlardan biri, "Lanet olsun!" dedi. "Galiba bomba patladı!"

Tunde kamerasını düzgün tutmaya çalışarak sesin geldiği yere doğru koştu. Bir çatırtı oldu ve yıkılan duvarın sesini duydu. Binanın etrafından dolandı. Fondüleriyle ünlü bir pastane zincirinin şubesi yanıyordu. Yıkılan başka yerler de vardı. İnsanlar binadan kaçmaya çalışıyordu.

"Bir bomba patladı," dedi yüzü tuğla tozuyla kaplı birisi doğrudan Tunde'nin kamerasına. Beyaz tişörtünün altından, kanayan küçük kesikler görünüyordu. "İçerde kalan insanlar var."

Tunde tehlikeden uzağa değil, tehlikenin yakınına koşmaktan hoşlanıyordu. Bunu ne zaman yapsa, 'Evet, işte bu benim!' diye düşünüyordu. Ama bu yeni bir düşünceydi.

Tunde yıkıntının etrafında dolandı. Yerde iki genç yatıyordu. Onların kalkmasına yardım etti. Birinin ayak bileğinde çoktan büyük mavi bir izin oluşmaya başladığını görünce, kolunu diğerinin omzuna atarak oradan uzaklaşmasını söyledi.

"Bunu kim yaptı?" diye bağırdı kız doğrudan kamerasına doğru. "*Kim*?"

Asıl soru buydu. Birisi bir pastaneyi, iki ayakkabı mağazasını ve bir kadın sağlığı kliniğini havaya uçurmuştu. Tunde binadan uzaklaşıp geniş açılı bir görüntü çekti. Çok etkileyici bir görüntüydü. Sağ tarafında, alışveriş merkezi yanıyordu. Sol tarafında, binanın ön tarafı tamamen çökmüştü. O film çekerken üzerinde vardiya çizelgesinin yazılı olduğu bir beyaz tahta, ikinci kattan yere düştü. Tahtaya zum yaptı: Kayla, 15:30-21:00; Debra, 07:00.

Birisi bağırıyordu. Ses uzaktan gelmiyordu, ama toz duman içinde nereden geldiğini anlamak zordu. Yıkıntıların içinde hamile bir kadın vardı. Şiş karnının üzerinde yatıyordu, en az sekiz aylık hamile olmalıydı ve bacağı bir beton sütunun altına sıkışmıştı. Gaz kokusu geliyordu. Tunde kamerasını hâlâ kayıttayken yere bıraktı ve ağır ağır kadına yaklaştı.

"Her şey yolunda," dedi umutsuzca. "Ambulans geliyor. İyi olacaksın."

Kadın haykırıyordu. Sağ bacağı ezilmişti ve kanlar içindeydi. Geri çekilmeye, sütunu tekmeleyerek altından kurtulmaya çalışıyordu. Ancak sütunu her tekmelediğinde farkında olmadan büyük bir akım veriyordu.

İstemsiz olmalıydı. Hamilelik hormonları gücün büyüklüğünü artırıyordu. Bu dönemde gerçekleşen oldukça fazla biyolojik değişikliğin yan etkisi olmalıydı. Ama pek çok insan bunun nedeninin, sadece bebeği korumak olduğunu düşünüyordu. Doğum sırasında ebeleri bayıltan kadınlar olmuştu. Yaşadıkları korku ve acı kontrolü kaybetmelerine neden oluyordu.

Tunde bağırarak yardım istedi. Ama yakınlarında kimse yoktu.

"Bana adını söyle," dedi. "Benim adım Tunde."

Kadın gözlerini kırpıştırdı ve "Joanna," dedi.

"Joanna, benimle birlikle nefes al," dedi Tunde. "Nefes al!.." İçinden beşe kadar saydı. "Sonra ver..."

Kadın söylediğini yapmaya çalıştı. Yüzünü buruşturup kaşlarını çatarak nefes aldı ve verdi.

"Yardım geliyor," dedi Tunde. "Seni buradan çıkaracaklar. Tekrar nefes al."

Nefes al, ver... Bir daha nefes al, ver... Spazmlar artık vücudunu sarsmıyordu.

Üstlerindeki betondan bir çatırtı geldi. Joanna boynunu çevirmeye çalıştı.

"Neler oluyor?"

"Sadece lambalar patladı." Tunde lambaların birkaç telle yerlerine tutunduğunu görebiliyordu.

"Sanki çatı yıkılacak gibi geliyor."

"Yıkılmayacak."

"Beni burada bırakma! Beni yalnız bırakma!"

"Çatı yıkılmıyor, Joanna. Sadece lambalar..."

Tek telle tutunduğu duvardan sarkan floresan lambalardan biri sallanıp koptu ve yıkıntıların üstüne düştü. Joanna sıçradı ve Tunde, "Sorun yok, sorun yok..." derken tekrar spazm geçirdi. Yeniden kontrol edemediği akım ve acı döngüsüne girmek üzereydi. Kendisini sütunun altından çekmeye çalışıyordu. Tunde, "Lütfen, lütfen, nefes al," dedi. Kadın, "Beni burada bırakma. Çatı yıkılıyor!" diye bağırdı.

Joanna betona akım verdi. Betonun içindeki elektrik telleri birbiriyle bağlıydı. Bir ampul kıvılcımlar çıkararak patladı. Damlamakta olan gaz kokulu sıvı alev aldı. Ve bir anda kadının etrafını alevler kapladı. Tunde kamerasını alıp koşmaya başladığında kadın hâlâ bağırıyordu.

Bu görüntüyü ekranda dondurmuşlardı. Rahatsız edici görüntüler olacağını söylemişlerdi zaten. Kimse bunları gördüğüne şaşırmamalıydı, ama gerçekten korkunç değil miy-

di? Kristen'in yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. Sanırım bu görüntüleri izleyen herkes bunu yapanın dünyadaki en zalim insan olduğu konusunda hemfikirdi.

Haber kanalına gönderdikleri bir mektupta, kendisine '*Erkek Gücü*' diyen bir terörist grup Tucson, Arizona'da kalabalık bir alışveriş merkezinin yanı sıra bir kadın sağlığı kliniğinin yıkılmasına neden olan bu saldırıyı üstlenmişti. Saldırının devleti 'erkek düşmanları' dedikleri gruba karşı harekete geçmesi için zorlamayı hedefleyen 'savaş günlerinin' ilki olduğunu iddia etmişlerdi. Başkanın sözcüsü, Birleşik Devletler hükümetinin teröristlerle anlaşma yapmadığı ve bu 'ayrılıkçı komplo teorileri grubunun' iddialarının saçma olduğu mesajını veren basın toplantısını yeni bitirmişti.

"Peki, şimdi, neyi protesto ediyorlar, Tom?"

Tom bir anlığına hafifçe kaşlarını çatmış ve ardından kekin üzerindeki süsleme gibi donuk, alıştırmayla sabitlenmiş gülümsemesini yüzüne yerleştirmişti.

"Eşitlik istiyorlar, Kristen."

Birisi kulaklıklarına otuz saniyede reklama giriyoruz dediği için Kristen toparlamaya çalışıyordu, ama Tom'da bir tuhaflık vardı. Bir türlü konuşmasını sona erdirmiyordu.

"Bunu geriye almanın bir yolu yok, Tom. Zamanı geriye saramazlar, ancak..."

Kristen gülümsemeye çalıştı ve devam etti, "Sonraki bölümde sizi dans tarihinde biraz geriye götürüp, *swing* olarak bilinen bir çılgınlıktan bahsedeceğiz."

"Hayır," dedi Tom.

Yapımcı oldukça sakin bir sesle reklama on saniye olduğunu söyledi. Böyle şeyler olabilirdi; evde sorunlar, stres, fazla çalışma, sağlık sorunları, para sorunları... hepsini yaşamışlardı.

"Sağlık Kontrol Merkezi bizden gerçekleri saklıyor," dedi Tom. "İşte bunu protesto ediyorlar. İnternette yazılanları okudun mu? Gerçekler bizden gizleniyor, kaynaklar yanlış yönlere aktarılıyor. Nefsi müdafaa derslerine veya erkekler için zırh üretimi-

ne finansman ayrılmıyor. Bütün bu para KuzeyYıldızı kız eğitim kamplarına gidiyor. Tanrı aşkına, bu ne anlama geliyor? Seni de Allah kahretsin, Kristen. İkimiz de bu lanet olası şeyin sende de olduğunu ve seni değiştirip katılaştırdığını biliyoruz. Artık gerçek bir kadın bile değilsin. Dört yıl önce, Kristen... ne olduğunu ve bu kanala neler verebileceğini biliyordun. Peki ya şimdi, sen nesin?"

Tom uzun zaman önce reklama girdiklerini biliyordu. Muhtemelen 'hayır' demesinin hemen ardından yayını kesmişlerdi. Birkaç saniye boyunca mavi ekran göstermenin bundan daha iyi olduğunu düşünmüş olmalılardı. Sözlerini bitirdikten sonra bile, dimdik oturup gözlerini tam karşısındaki üçüncü kameradan ayırmamıştı. Bu kamera çenesinin açısını, oradaki minik gamzesini gösterdiği için hep en sevdiği kamera olmuştu. Kamera 3'ün çekiminde Kirk Douglas'a benziyordu. O Spartaküs'tü. Hep sinemaya girmek istemişti. Belki ilk başlarda bir haber spikerini oynayabilir ve daha sonra bir zamanlar kendisi de onlara benzediği için öğrencileri herkesten iyi anlayan bir lise öğretmenini konu alan komedide boy gösterebilirdi. Tabii artık hepsi hayal olmuştu. Bu düşünceleri aklından çıkar, Tom...

"Bitti mi?" dedi Kristen.

Elbette bitmişti.

Reklamlar bitmeden onu dışarı çıkarmışlardı. Direnmemişti, sadece omzundan tutan elden hoşlanmamış ve ondan kurtulmaya çalışmıştı. Birilerinin kendisine dokunmasından hoşlanmadığını söylemiş ve onu bırakmışlardı. Uzun zamandır orada çalışıyordu ve şimdi sorun çıkarmazsa tazminatını yine de alabilirdi.

Parlak gözlerini ikinci kameraya diken Kristen, "Maalesef Tom çok hasta olduğu için ayrılmak zorunda kaldı. İyileştikten sonra, kısa süre içinde yeniden aramızda olacak. Ve şimdi, hava durumu..."

Tunde, Arizona'daki hasta yatağından haberleri izliyordu. Lagos'taki ailesi ve arkadaşlarıyla e-posta ve Facebook ile ile-

tişim kurmuştu. Kız kardeşi Temi kendisinden birkaç yaş küçük bir çocukla çıkıyordu. Tunde'nin seyahatlerinde yanında bir kız arkadaşı olup olmadığını merak ediyordu.

Tunde buna fazla zamanı olmadığını söylemişti. Bir süreliğine gazeteci, beyaz bir kız arkadaşı olmuştu. Singapur'da tanışmış ve birlikte Afganistan'a gitmişlerdi. Bahsetmeye değmezdi.

"Eve gel," dedi Temi. "Altı aylığına gelirsen sana iyi bir kız buluruz. Yirmi yedi yaşındasın. Yaşlanıyorsun! Artık bir aile kurmanın zamanı geldi."

Adı Nina olan beyaz kadın, "Sende travma sonrası stres bozukluğu olabilir mi?" diye sormuştu.

Çünkü yatakta gücünü kullanmış ve Tunde korkmuştu. Ağlamaya başlayıp ona durmasını söylemişti.

Tunde ona, "Evimden çok uzaktayım ve dönmem mümkün değil," demişti.

"Hepimiz öyleyiz," diye yanıt vermişti kadın.

Aslında onun başına gelenler, dışarıda pek çok erkeğin başına gelmişti. Diğer erkeklerden daha çok korkmasına hiçbir neden yoktu. Hastaneye yattığından beri Nina ona mesaj gönderiyor, gelip onu görmek istediğini söylüyordu. Tunde ise ona, henüz gelemeyeceğini söylüyordu.

Hastaneye yatmasından birkaç gün sonra bir e-posta aldı. Mesaj sadece beş satırdı. Ama gönderici adresi doğruydu. Sahte olmadığından emindi.

✉

Gönderici: info@sehirdoktoruanlatiyor.com
Alıcı: olatundeedo@gmail.com

Arizona'daki alışveriş merkezinden yaptığın haberi izledik ve Delhi'de olanlarla ilgili yazdıklarını okuduk. İkimiz aynı taraftayız. Bütün erkeklerin

tarafındayız. Eğer Cleary'nin kazandığı seçimde neler olduğunu görmüşsen, ne için mücadele ettiğimizi de anlamışsındır. Gel ve bizimle mülakat yap. Seni aramızda görmek istiyoruz.

ŞehirDoktoru

Bunun lafı bile olmazdı. Dokuz yüz sayfalık, tüm bu olayları anlatan ve açıklamalar yapan kitabının üzerinde çalışıyordu. Hiçbir zaman yanından ayırmadığı dizüstü bilgisayarında tüm dokümanları taşıyordu. Bunu düşünmeye bile gerek yoktu. ŞehirDoktoru'yla mülakat mı? Tabii ki yapacaktı...

Çok komik şartlar ileri sürmüşlerdi. Kendi malzemesini getirmesini istemiyorlardı. "Sana mülakatı kaydedebileceğin bir telefon vereceğiz," demişlerdi. Tanrı aşkına! "Anlıyorum," diye yazmıştı. "Yerinizi öğrenmelerini istemiyorsunuz." Bu yazdığını beğenmişlerdi. Kendilerine vermeye çalıştıkları kimliğe uygundu. "Senden başkasına güvenmiyoruz," diye yazmışlardı. "Sen gerçeği söylüyorsun. Kaosu bütün çıplaklığıyla gördün. Arizona'ya çağrıldın ve geldin. İstediğimiz sensin..." Sözlerinde ilahi bir hava vardı. "Evet," diye yanıt verdi. "Uzun zamandır sizinle konuşmak istiyordum."

Elbette bir restoranın park yerinde buluşacaklardı. Elbette öyle olacaktı. Elbette, siyahlar giymiş, yüzlerinde kar maskeleri olan, hepsi beyaz adamlar onu bir cipe bindirecek ve gözlerini bağlayacaktı. Bu adamlar çok film izlemişti. Şimdi bu modaydı. Film kulüplerinde, oturma odalarında ve barların arka odalarında erkekler toplanıp aksiyon filmleri izliyorlardı. Patlamaların, helikopter kazalarının, silahların, kaslı adamların yumruklarının olduğu filmler... Erkek adam filmleri...

Sonunda gidecekleri yere varıp gözbağını çıkardıklarında bir depoda olduğunu gördü. Bir köşede üzerinde 'A-Takımı'

yazan bir kutu video kaseti vardı. Ve 'ŞehirDoktoru' bir sandalyede oturuyor, gülümseyerek ona bakıyordu.

Profil resminden farklı görünüyordu. Ellili yaşların ortasındaydı. Saçını çok açık, neredeyse beyaz renge boyamıştı. Gözleri donuk ve açık mavi renkteydi. Tunde bu adamla ilgili bir şeyler okumuştu. Korkunç bir çocukluk geçirdiği, şiddete ve ırkçıların saldırılarına maruz kaldığı anlaşılıyordu. Biz dizi işe atılıp başarısız olmuş ve düzinelerce insana binlerce dolar borçlanmıştı. En sonunda bir gece üniversitesinden hukuk derecesi almış ve blog yazarı olarak yeniden doğmuştu. Yaşına göre yapılı bir adamdı, ama yüzü solgundu. Olaylardaki büyük değişiklikler, ŞehirDoktoru için iyi olmuştu. Yıllardır kötü niyetli, cahilce, geri kafalı, öfkeli bir lisanla yazıyordu. Ama yakın dönemde gittikçe daha çok insan –erkek ve hatta bazı kadınlar– ona kulak vermeye başlamıştı. Yarım düzine eyalette alışveriş merkezleri ve parklarda patlayan bombalardan sorumlu olan ayrılıkçı gruplarla bir ilgisi olduğunu defalarca reddetmişti. Ancak onun birebir ilgisi yoksa bile, bunu yapanlar kendisiyle aralarında bağlantı kuruyordu. Yakınlarda gönderilen ve doğru olduğu ortaya çıkan bomba tehditlerinden birinde; sadece bir adres, saat ve ŞehirDoktoru'nun 'Yaklaşan Kadın Erkek Savaşı' hakkındaki en yeni konuşmasının internet adresi yazıyordu.

Yumuşak konuşuyordu ve ses tonu Tunde'nin beklediğinden daha tizdi.

"Bizi öldürmeye çalışacaklar, biliyorsun," dedi.

Tunde kendi kendine sadece dinlemesi gerektiğini söyledi. "Kim bizi öldürmeye çalışacak?" diye sordu.

ŞehirDoktoru, "Kadınlar," diye yanıt verdi.

Tunde, "Biraz daha açıklar mısınız?" dedi.

Adamın yüzünde sinsi bir gülüş belirdi. "Blog yazılarımı okudun. Ne düşündüğümü biliyorsun."

"Kendi sözlerinizle anlatmanızı ve bunu kaydetmek istiyorum. Bence insanlar sesinizi duymak isteyecektir. Siz kadınların... "

"Ah, hiç sanmıyorum evladım. Bunların hiçbiri kazara olmadı. Suya karışan şu 'Koruyucu Melek'ten ve su tabakasında nasıl biriktiğinden bahsediyorlar. Söylediklerine göre kimse neler olacağını tahmin edemezmiş, öyle mi? Saçmalık. Bunların hepsi planlanmıştı. Böyle olmasına karar verilmişti. İkinci Dünya Savaşı bitip de şu barışçılar ve iyilikseverler üstün geldiğinde suya bu şeyi karıştırmaya *karar verdiler.* Erkekler istediklerini yaptığı zaman ortalık karışıyordu. İki nesilde, iki tane dünya savaşı çıktı. Bunların hepsi ya kılıbık ya homo!"

Tunde bu teoriyi daha önce okumuştu. Komplocular olmadan iyi bir komplo teorisi de olamazdı. Yalnızca ŞehirDoktoru'nun Yahudilerden bahsetmemiş olmasına şaşırmıştı.

"Siyonistler toplama kamplarını kullanarak duygusal şantaj yaptılar ve maddenin suya karıştırılmasını sağladılar."

İşte başladık...

"Bu bir savaş ilanıydı. Sessizce ve gizlice savaş açtılar. Savaş naralarını atmaya başlamadan önce savaşçılarını silahlandırdılar. Biz daha istila edildiğimizi anlayamadan aramıza girmişlerdi. Bizim devletimizde bunun ilacı var, biliyorsun. Kilit altında tutuyor ve kullanmıyorlar. Sadece çok değerli buldukları insanlara verirler. Ve final maçı... Final maçını biliyorsun. Hepimizden nefret ediyorlar. Hepimizi öldürmek istiyorlar."

Tunde tanıdığı kadınları düşündü. Basra'da birlikte çalıştığı gazetecileri, Nepal'deki kuşatmada karşılaştığı kadınları... Geçtiğimiz birkaç yıl içinde çektiği görüntüleri dünyayla paylaşabilsin diye kendisiyle tehlikenin arasında siper olan kadınları anımsadı.

"Hayır, istemiyorlar!" dedi. Ahh, lanet olsun! Bunu yapmayacaktı.

ŞehirDoktoru güldü. "Seni tam da istedikleri yere çekmişler, evladım. Ellerinin altındasın. Onların saçmalıklarına inanıyorsun. Eminim kadınlar sana birkaç defa yardım bile etmiştir, değil mi? Seninle ilgilenmiş, sana bakmış, başın belaya girince seni korumuştur."

Tunde bezgin bir şekilde başını salladı.

"Evet, lanet olsun. Tabii böyle yaparlar. Bizi uysallaştırmak ve kafamızı karıştırmak istiyorlar. Eski bir asker taktiği. Eğer tek düşman sensen, herkes seni gördüğü yerde savaşması gerektiğini bilir. Ama çocuklara şeker, yaşlılara ilaç verirsen akıllarını karıştırırsın ve senden nasıl nefret edeceklerini bilemezler. Anladın mı?"

"Evet, anladım."

"Savaş çoktan başladı. Erkeklere karşı aile içi şiddet rakamlarını gördün mü? Kadınlar tarafından öldürülen erkek sayısını?"

Bu rakamları görmüştü. Onları boğazına takılmış bir taş parçası gibi yanında taşıyordu.

"Her şey böyle başlıyor," dedi ŞehirDoktoru. "Bizi yumuşatıyor, zayıflatıyor ve korkutuyorlar. Bizi istedikleri noktaya böyle çekiyorlar. Bunların hepsi bir planın parçası. Öyle yapmaları söylendiği için yapıyorlar."

Tunde, 'Hayır, öyle değil,' diye düşündü. Ellerinden geldiği için öyle davranıyorlar.

"Suudi Arabistan'ın sürgündeki kralı Awadi-Atif size maddi yardım yapıyor mu?" diye sordu.

ŞehirDoktoru gülümsedi. "Olayların gelişmesinden endişe duyan pek çok kişi var, arkadaşım. Bazıları oldukça zayıf. Kendi cinslerine ve insanlarına ihanet içinde. Bazıları kadınların kendilerine iyi davranacağını sanıyor. Ama pek çok kişi gerçeği biliyor. Kimseden para dilenmek zorunda kalmadık."

"Ve şeyden bahsetmiştiniz... final maçından."

ŞehirDoktoru omuz silkti. "Dediğim gibi. Hepimizi öldürmek istiyorlar."

"Ama... insan ırkı nasıl devam edecek?"

"Kadınlar da bir tür hayvan," dedi ŞehirDoktoru. "Tıpkı bizim gibi. Onlar da üremek, çoğalmak, sağlıklı döller yetiştirmek istiyorlar. Ancak bir kadının hamileliği dokuz ay sürüyor. Yani hayatı boyunca en fazla beş ya da altı çocuğa bakabilir."

"Yani...?"

ŞehirDoktoru sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi kaşlarını çattı. "Sadece en sağlıklı olanlarımızı hayatta bırakacaklar. İşte bu yüzden Tanrı erkeklerin güçlü olmasını istedi. Kadınlara ne kadar kötü davranırsak davranalım yani onlar bizim kölemiz olmalıydı."

Tunde gerildiğini hissetti. Bir şey söyleme, sadece dinle, görüntüyü al, kullan ve sat. Bu pislik üzerinden para kazan. Onun ne olduğunu dünyaya göster...

"Bak, insanlar köleliği yanlış anlıyor. Eğer bir kölen varsa, o köle senin malındır ve zarar görmesini istemezsin. Erkekler kadınlara ne kadar kötü davranırlarsa davransınlar, kendilerine çocuk vermeleri için sağlıklı olmalarına ihtiyaçları vardır. Ama şimdi... genetik olarak bir tane mükemmel adam bin tane hatta beş bin tane çocuk yapabilir. Geri kalanımıza neden gerek duysunlar? Hepimizi öldürecekler. Beni dinle! Yüz kişiden bir tanesi bile hayatta kalamayacak. Belki de bin kişiden bir tanesi..."

"Bunu destekleyen ne gibi kanıtlarınız var?"

"Ah, belgeler gördüm. Ve daha da önemlisi, aklımı kullanabiliyorum. Sen de kullanabilirsin, evladım. Seni izledim, sen zeki birisin."

ŞehirDoktoru nemli ve soğuk elini Tunde'nin koluna koydu. "Bize katıl. Yaptıklarımızın parçası ol. Hepsi kaçtığı zaman senin yanında olacağız, evladım. Çünkü seninle aynı taraftayız."

Tunde başını salladı.

"Erkekleri koruyacak yasalara ihtiyacımız var. Kadınlara sokağa çıkma yasağı getirilmeli. Devletin ilaç araştırmalarına gereken bütün finansmanı vermesi lazım. Erkeklerin ayağa kalkması gerekiyor. Kadınlara tapan homolar bizi yönetiyor. Onları yerlerinden indirmemiz lazım."

"Ve yaptığınız terör saldırılarının amacı nedir?"

ŞehirDoktoru tekrar gülümsedi. "Asla bir terör saldırısını başlatmadığımı veya teşvik etmediğimi sen de biliyorsun."

Evet, çok dikkatli davranmıştı.

"Ama o adamlarla bağlantıda olsaydım, daha yeni başladıklarını tahmin ederdim. Sovyetler Birliği yıkıldığı zaman kaybolan bazı silahlar vardı, biliyorsun. Gerçekten güçlü silahlar. Onlardan bazıları ellerinde olabilir."

"Bir dakika," dedi Tunde. "*Nükleer silahlarla* terör saldırısı yapmakla mı tehdit ediyorsun?"

"Kimseyi hiçbir şeyle tehdit etmiyorum," dedi ŞehirDoktoru.

Gözlerinde aynı soğuk ve donuk bakış vardı.

Allie

Moldova Cumhuriyeti

"Havva Ana, bana onayını verir misin?"

Tatlı bir çocuktu. Kabarık sarı saçları vardı ve yağlı yüzü çillerle kaplıydı. On altı yaşından fazla olamazdı. Konuşmasında Bessapara'da duyulan Orta Avrupa aksanı vardı. İyi birini bulmuşlardı.

Allie sadece yirmi yaşındaydı ve oturaklı bir havası olsa da, gerektiği kadar ağırbaşlı görünmeme riski her zaman vardı. *New York Times*, takipçisi olan pek çok ünlünün yaşlı bir ruhu olduğunu söylediğini bildirmişti. Gençlerin ve özellikle genç kadınların Tanrı'ya daha yakın olduğu söylenirdi. Kutsal Meryem insanlığa kurban olacak oğlunu dünyaya getirdiğinde daha on altı yaşındaydı. Ondan da *genç* görünen birinin onayıyla başlamak iyi olurdu.

"Yaklaş," dedi Allie. "Ve bana adını söyle."

Kameralar sarışın çocuğun yüzüne yaklaştı. Çocuk şimdiden ağlıyor ve titriyordu. İzleyenler çoğunlukla sessizdi. Otuz bin kişinin nefes alma sesi zaman zaman, "Anne'ye şükürler olsun!" ya da sadece "Şükürler olsun!" nidalarıyla kesiliyordu.

Çocuk çok alçak sesle, "Christian," dedi.

Bunun üzerine stadyumda derin bir iç geçirme sesi duyuldu.

"Bu çok güzel bir isim," dedi Allie. "Güzel bir isim olmadığını düşünme."

Christian hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ağzı açık, karanlık ve ıslaktı.

"Zor olduğunu biliyorum," dedi Allie. "Ama elini tutaca-

ğım ve tuttuğum zaman Annemiz'in huzuru senin içine girecek, anlıyor musun?"

Neler olacağını inanarak söylemenin bir sihri vardı. Christian tekrar başını salladı. Allie elini tuttu. Kamera bir anlığına daha koyu renk elin içindeki, soluk renkli ele odakladı. Christian dimdik durdu. Nefes alıp vermesi düzene girmişti. Kamera geri çekildiğinde sakin bir şekilde gülümsüyor hatta dengeli görünüyordu.

"Şimdi Christian, çocukluğundan beri yürüyemiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Neler oldu?"

Christian vücudunun alt yarısına sarılmış battaniyenin altında toplanmış bacaklarını gösterdi. "Üç yaşındayken salıncaktan düştüm ve omurgam kırıldı," dedi. Kendine güvenen bir ifadeyle gülümsedi. Parmaklarının arasında kalem kırar gibi bir hareket yaptı.

"Omurgan kırıldı ve doktorlar sana bir daha asla yürüyemeyeceğini söylediler, değil mi?"

Christian yavaşça başını salladı. "Ama ben yürüyeceğimi biliyorum," dedi sakin bir şekilde.

"Yürüyeceğini ben de biliyorum, Christian. Anne bana bunu gösterdi."

Allie için bu etkinlikleri düzenleyenler, sinirlerin fazla hasar görmemiş olduğunu biliyordu. Christian'ın kendisiyle aynı hastanede yatan bir arkadaşı vardı. İyi bir çocuktu ve Christian'dan daha inançlıydı, ama maalesef onun omurgasındaki kırık daha ciddiydi ve Havva'nın iyileştireceğinden emin olamamışlardı. Ayrıca çocuk televizyon yayını için pek uygun değildi. Sivilceler...

Allie elini Christian'ın ensesine ve omurgasının tam üstüne koydu.

Christian titredi. Seyirciler nefeslerini tutmuş, hiç ses çıkarmadan izliyorlardı.

Allie kalbindeki Ses'e, "Ya bu sefer yapamazsam?" dedi.

Ses, "Çocuğum bunu hep söylüyorsun. Sen altın kadar değerlisin," dedi.

Havva Ana, Allie'nin ağzından konuştu. "Kutsal Annemiz, hep yaptığın gibi şimdi de kılavuzum ol!"

Seyirciler, "Amin!" dedi.

Havva Ana, "Benim değil, Kutsal Annemiz, senin istediğin olur. Eğer iraden bu çocuğun iyileşmesi yönündeyse, onu iyileştir. Ama iraden sonraki dünyada büyük bir ödüle kavuşması için bu dünyada acı çekmesi gerektiği yönündeyse, öyle olsun..."

Bu son derece önemli bir ikazdı ve yolun başındayken yapılması iyi olurdu.

Seyirciler, "Amin!" dedi.

Havva Ana, "Ama bu alçakgönüllü ve itaatkâr genç çocuk için çok dualar edildi, Kutsal Annemiz. Burada sana yalvaran, senin lütfunun bu çocuğun üzerine olması ve nefesinin Meryem'i sana hizmet etmesi için ayağa kaldırması gibi, bu çocuğu da ayağa kaldırması için sana yakaran büyük bir kalabalık var. Kutsal Annemiz, sesimizi duy ve dualarımızı kabul et!"

Stadyum ağlayarak ve mırıldanarak topukları üzerinde bir ileri, bir geri sallanan insanlarla doluydu. Havva Ana'nın sözleri Allie'nin ağzından gittikçe daha hızlı dökülürken, stadyumun her iki tarafında tercümanlar onun söylediklerini çevirmeye yetişmek için çabalıyordu.

Bir yandan konuşurken, Allie'nin güç filizleri Christian'ın omurgasında ilerliyordu. *Orada* ve *burada* tıkanıklıkları buluyor, ayrıca yapılacak baskının nerelerde kasları harekete geçireceğini hissediyordu. Neredeyse bitirmişti.

Havva Ana, "Hepimiz mübarek hayatlar yaşıyoruz ve her gün içimizdeki sesini dinlemeye çabalıyoruz. Sana ibadet eder, seni sever ve önünde diz çökerken her insan kalbinin içindeki kutsal ışığı onurlandırıyoruz. Kutsal Annemiz lütfen, dualarımızın kuvvetini al! Yalvarırız Kutsal Annemiz, beni kullanarak kudretini göster ve *şimdi bu çocuğu iyileştir*!"

Kalabalık âdeta kükrüyordu.

Allie, Christian'ın omurgasına iğne gibi üç defa dokunarak bacak kaslarının etrafındaki sinir hücrelerini uyardı ve bacaklarını hayata geçirdi.

Sol bacağı havaya kalkıp üzerindeki battaniyeyi attı.

Christian şaşkın ve korku dolu gözlerle bakıyordu.

Diğer bacağı da havaya kalktı.

Üç yaşından beri ne koşabilen ne de yürüyebilen zavallı çocuğun yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Vücudunda yatak yaraları açılmış, kasları zayıflamış, yıllar boyu kollarının gücüyle kendini yatağından tekerlekli sandalyesine, oradan da tuvalete taşımıştı. Şimdi kalçasından başlayarak bütün bacakları hareket ediyor, tekmeler atıyor ve hissedebiliyordu.

Bacakları hâlâ titrediği için kollarından güç alarak tekerlekli sandalyesinden kalkmış ve oraya bu amaçla konan tırabzana tutunmuştu. Bir, iki, üç kısa ve hantal adım attıktan sonra olduğu yerde durup ağlamaya başladı.

Havva Ana'nın takipçilerinden bazıları gelip kollarına girdiler ve sahneden inmesine yardım ettiler. Uzaklaşırken hâlâ, "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," diyordu.

Yaptıkları bazen kalıcı oluyordu. 'İyileştirdiği' insanlar içinde aylar sonra bile yürüyebilen, eşyaları kaldırabilen veya gözleri görenler vardı. Yaptıkları bilim dünyasının da ilgisini çekmeye başlamıştı.

Bazen de kalıcı olmuyordu. Sahnede bir anlığına düzeliyorlardı. Yürümenin veya hissiz kollarıyla bir şeyi kaldırmanın nasıl olduğunu hissediyorlardı. Ne de olsa, Allie olmadan bu kadarını bile yapamazlardı.

Ses, "Kim bilir, belki daha inançlı olsalardı daha uzun süreliğine iyileşmiş olabilirlerdi," dedi.

Havva Ana yardım ettiklerine, "Tanrı size neler yapabileceğini gösterdi," diyordu. "Dua etmeye devam edin..."

İyileştirmenin ardından küçük bir ara veriyorlardı. Böylece Allie sahne arkasında soğuk bir şeyler içerken, kalabalığın

yaşadığı coşku sakinleşiyordu. Daha sonra izleyenlere masrafların, kalplerini ve cüzdanlarını onlara açan kendileri gibi iyi insanlar tarafından karşılandığını anlatıyordu. Büyük ekranlarda kilisenin yaptığı iyi işleri anlatan bir video gösteriliyordu. Ekranlarda Havva Ana hastaları iyileştiriyordu. Dayak yiyen, tacize uğrayan, ancak kas çilesi gelişmemiş bir kadının elini tuttuğu önemli bir video gösteriliyordu: Kadın ağlıyordu. Havva Ana onun içindeki gücü uyandırmaya çalışıyor, ancak dua etse de bu zavallı kadın güce kavuşamıyordu. Bu yüzden kadavradan nakiller üzerinde durduklarından bahsediyordu. Bu konuda çalışan kişiler vardı. Bağışlarınızla destek olabilirdiniz...

Michigan ve Delaware'deki sığınma evlerinde kurtarılan kadınların haberleriyle selamlar gönderilmişti. Katolik Kilisesi'nin kendi kendini yediği Nairobi ve Sucre'deki misyonlardan güzel haberler geliyordu. Havva Ana'nın kurduğu yetimhanelerden gelen videolar gösteriliyordu. İlk başta ailesinin evden attığı, yalnız ve kafası karışmış bir şekilde dolaşan, sokak köpeği gibi titreyen kızlar buralara alınıyordu. Havva Ana'nın gücü arttıkça yaşı daha büyük olan kadınlara, "Gençleri alın," demişti. "Ben zayıf ve korkmuşken beni alan evler gibi evler açın. Onlar için ne yaparsanız, kendi Kutsal Anneniz için yapmış sayılırsınız." Şimdi, bundan sadece birkaç yıl sonra, dünyanın her yerinde gençler için evler vardı. Genç kadınları olduğu kadar genç erkekleri de kabul ediyorlar, onlara barınak ve devletin tesislerine göre daha iyi olanaklar sunuyorlardı. Hayatı boyunca bir yerden diğerine dolaşan Allie, bu konuda iyi talimatlar vermeyi biliyordu. Videoda Havva Ana Delaware, Missouri, Endonezya ve Ukrayna'daki terk edilmiş çocuk evlerini ziyaret ediyordu. Bütün kızlar ve erkekler onu anneleri gibi karşılıyorlardı.

Videonun sonunda müzik yükseliyor ve Allie yüzündeki teri silip dışarı çıkıyordu.

"Artık biliyorum," dedi Havva Ana ağlayan, titreyen, bağıran insanlarla dolu topluluğa. "Bazılarınızın aklında aylardır sor-

mak istediği sorular olduğunu biliyorum ve bu nedenle bugün burada sorularınızı yanıtlamaktan çok memnun olacağım."

Kalabalıktan tekrar bağrışmalar ve "Şükürler olsun!" sesleri yükseldi.

"Burada yani Bessapara'da, Tanrı'nın anlayışını ve merhametini gösterdiği bu topraklarda olmak benim için büyük bir nimet. Kutsal Meryem bana kadınların bir araya gelmesi gerektiğini söylemişti! Ve büyük mucizeler yaratacağımızı! Birbirimize destek ve yardımcı olacağımızı! Ve..." Söylediklerini vurgulamak için her sözcüğün ardından duraksamıştı. "Kadınların bir araya geldiği *buradan* başka bir yer oldu mu?"

Bağırtılar, haykırışlar, sevinçle atılan çığlıklar...

"Birlikte dua eden kudretli bir grubun gücünün, Christian adındaki bu genç adam için neler yapabildiğini gösterdik, değil mi? Kutsal Annemiz'in kadınlara da erkeklere de eşit şekilde ilgilendiğini gösterdik. Merhametini kimseden kıskanmıyor. İyiliğini yalnızca kadınlarla değil, ona inanan herkesle paylaşıyor." Yumuşak ve kısık bir sesle konuşmaya devam etti. "Bazılarınızın, 'Hepiniz için bu kadar anlamlı olan Tanrıça kimdir? Sembolü avucun içindeki göz olan bu Tanrıça kim? Bu güzel ülkenin topraklarından fışkıran bu inanç nedir?' diye sorduğunu biliyorum."

Allie kalabalığın sessizleşmesini bekledi. Kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. Toplanan insanlar arasında ağlayanlar ve ileri geri sallananlar vardı. Bazıları pankartlar sallıyordu. Allie düzgün nefes alıp vermeye dikkat ederek uzun süre bekledi.

İçindeki Ses'e, "Hazır mıyım?" diye sordu.

Ses, "Sen bunun için doğdun, çocuğum," dedi. "Şükret."

Allie kollarını açtı ve avuçlarını seyircilere çevirdi. Her iki avucunun ortasında birer göz dövmesi vardı. Gözlerin içinden dışarı filizler çıkıyordu.

Kalabalık çığlıklar, bağrışlar ve tezahüratlara boğuldu. Seyircilerinin arasındaki bazı kadın ve erkekler ileri atıldılar.

Allie aralarında bariyerler ve koridorlarda sağlık görevlilerinin beklediğine memnun oldu. İnsanlar ona yaklaşmak için koltuklarının üstüne çıkıyor, ağlayarak ve titreyerek ona uzanıyor, onu sanki diri diri yemek istiyorlardı.

Havva Ana çığlıkların arasında sakin sakin konuşmaya devam ediyordu. "Bütün Tanrılar aynıdır," dedi. "Sizin Tanrıçanız tek Tanrı'nın kendisini dünyada ifade etme şekillerinden biri. Bana geldiği gibi size de geldi ve merhametli olmayı, sevgi göstermeyi, bize yanlış davrananlardan intikam almamızı ve bize yakın olanları sevmemizi öğretti. Sizin Tanrıçanız, Kutsal Meryem. İkisi de aynı varlık."

Arkasında bütün akşam boyunca arka plan görevi yapan ve hafifçe dalgalanan ipek perde yumuşak bir şekilde yere düştü. Perdenin arkasından altı metre boyunda, mavi bir kıyafet içinde, gururlu, balık etli, gözlerinde nazik bir bakış olan bir kadın tablosu çıktı. Kadının köprücük kemiğinin üstündeki kas çilesi belirgindi ve iki avucunun da içinde her şeyi gören göz dövmesi vardı.

O anda bayılanlar oldu ve bazıları da anlamsız sözler söylemeye başladı.

"İyi iş çıkardın," dedi Ses.

"Bu ülkeyi sevdim," dedi Allie kendi kendine.

Allie binadan çıkıp zırhlı arabasına doğru giderken, evdeki sadık ve güvenilir dostu Rahibe Marie Ignacia'dan gelen mesajları okuyordu. İnternette 'Alison Montgomery-Taylor' hakkında devam eden tartışmaları takip ediyorlardı. Allie *neden* bu vakanın dosyalarının kaybolmasını istediğini hiç açıklamamış olmakla birlikte, Rahibe Maria Ignacia'ya bunu bir şekilde yapıp yapamayacağını sormuştu. Aylar ve yıllar geçtikçe bunu yapmak giderek zorlaşacaktı. Bu hikâyeden para veya itibar kazanmak isteyen birileri mutlaka çıkacaktı ve Allie mahkemede aklanacağını düşünse de bu yola girmenin hiç anlamı yoktu. Bessapara'da gece yarısıydı, ama Doğu Sahi-

li'nde daha saat akşam dörttü ve neyse ki bir mesaj gelmişti. Yeni Kilise'nin Jacksonville'deki bazı sadık üyeleri, nüfuz sahibi bir kız kardeşlerinin yardımıyla 'Alison Montgomery-Taylor' vakasıyla ilgili bütün belge ve elektronik dosyaları halledecekleri haberini göndermişlerdi.

E-postada, 'Her şey yok olacak,' yazıyordu.

Bu bir kehanet veya uyarı olabilirdi.

E-postada nüfuz sahibi kız kardeşin adı yazmıyordu, ama Allie polis kayıtlarını sadece bir telefonla, tanıdığı birisini bir defa aramasıyla kaybedebilecek bir tek kadın düşünebiliyordu. Bu Roxy olmalıydı. 'Sen bizimle ilgilenirsen, biz de seninle ilgileniriz,' demişti. Peki, çok iyi... Her şey yok olacaktı...

Daha sonra, Allie ve Tatiana Moskalev geç saatte akşam yemeği yediler. Savaşa, kuzey cephesinde Moldova kuvvetleriyle mücadele etmelerine ve Doğu'da Rusya ile gerginlik yaşamalarına rağmen yiyecekler yine de çok iyiydi. Bessapara Başkanı Moskalev sülün rosto yerken, Yeni Kilise'nin Havva Ana'sı patates ve beyaz lahana yemişti. Ayrıca iyi bir kırmızı şarapla şerefe kadeh kaldırmışlardı.

"Hızlı bir zafere ihtiyacımız var," dedi Tatiana.

Allie lokmalarını ağır ağır ve düşünceli bir şekilde çiğniyordu. "Savaşın başlamasının üzerinden üç yıl geçmişken hızlı bir zafer elde edilebilir mi?"

Tatiana güldü. "Gerçek savaş henüz başlamadı bile. Hâlâ tepelerde tanklarla savaşıyorlar. Onlar istila etmeye çalışıyor, biz onları geri itiyoruz. Onlar el bombaları atıyor, biz silahlarımızı ateşliyoruz."

"Elektrik gücü maalesef bombalar ve kurşunlara karşı işe yaramıyor."

Tatiana sandalyesinde arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı ve ona baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?" Kaşlarını çattı. "Birincisi, savaşları bombalar değil askerler kazanır. Ve

ikincisi, maldan tam doz alındığı zaman neler yapılabildiğini gördün mü?"

Allie bunu görmüştü. Roxy ona göstermişti. Kontrol etmesi çok zordu. Allie kullanmak istemezdi, çünkü her zaman çok kontrollü olmuştu. Ama tam doz *saf pırıltı* ile üç veya dört kadın bütün New York'un elektriğini kesebilirdi.

"Yine de onlara dokunacak kadar yakında olman gerekir. Bir bağ kurmalısın."

"Bunun bir yolu bulunabilir. Kendi başlarına çalışırken çekilmiş fotoğraflarını gördük."

"Ah," dedi Ses. "Sürgündeki Suudi Arabistan kralından bahsediyor."

"Awadi-Atif," dedi Allie.

"Bizim ülkemizi deneme tahtası olarak kullanıyor." Tatiana bir yudum daha şarap içti. "Adamlarının bazılarını plastik zırhlar içinde, sırtlarında aptal batarya paketleriyle savaşa gönderiyor. Değişimin hiçbir anlamı olmadığını göstermek istiyor. Eski dinine bağlılığından vazgeçmiyor ve ülkesini geri alabileceğini sanıyor."

Tatiana sol avucu ile sağ avucu arasında uzun bir akım yayı yaptı, tembel tembel kendi etrafında çevirdikten sonra bir anda yayı kopardı. "Kuaför, neyi başlattığını bilmiyordu," dedi gülümseyerek. Birden gözlerini Allie'ye dikti.

"Awadi-Atif kutsal bir savaşa gönderildiğini düşünüyor. Ve bence haklı. Beni Tanrı bunun için seçti."

"Öyle olduğunu söylemeni istiyor," dedi Ses. "Söyle ona..."

"Evet," dedi Allie, "Tanrı sana özel bir görev verdi."

"Hep benden daha büyük, daha iyi bir şeyler olduğuna inanmıştım. Ve seni gördüğüm zaman... İnsanlarla konuşurken taşıdığın güç... Onun elçisi olduğunu ve bu dönemde seninle bu nedenle tanıştığımızı biliyorum. Bu mesajı dünyaya iletmek için..."

Ses, "Sana bazı sürprizlerim olduğunu söylememiş miydim?" dedi.

Allie, "Yani, hızlı bir zafer istiyorum derken... Awadi-Atif ordularını gönderdiğinde, onları tamamen yok etmek istediğini söylemeye çalışıyorsun."

Tatiana elini salladı. "Soğuk Savaş'tan kalma kimyasal silahlarım var. Eğer onları 'tamamen yok etmek' isteseydim, bunu yapabilirdim. Ama hayır... ben onları aşağılamak istiyorum. Bu... makine gücünün bizim bedenlerimizdeki güçle kıyaslanamayacağını göstermek istiyorum."

Ses, "Gördün mü?" dedi.

Ve Allie bir anda her şeyi anladı. Suudi Arabistanlı Awadi-Atif, Kuzey Moldova'da bir ordu kurmuştu. Bessapara'yı, buradaki kadınlar cumhuriyetini geri almayı planlıyorlardı. Onlar için bu, yaşanan değişimin kuraldan küçük bir sapma olduğunun ve işlerin tekrar yoluna gireceğinin göstergesi olacaktı. Ve eğer tamamen kaybederlerse...

Allie gülümsemeye başladı. "Kutsal Annemiz'in dini bütün dünyaya, insandan insana, ülkeden ülkeye yayılır."

"Savaş başlamadan biter." Tatiana kadehini havaya kaldırdı. "Anlayacağını biliyordum. Seni buraya davet ettiğim zaman... Ne demek istediğimi anlayacağını umuyordum. Bütün dünya bu savaşı izliyor."

"Senin savaşını kutsamanı istiyor," dedi Ses. "Tehlikeli!"

"Kaybederse tehlikeli olur," dedi Allie içindeki Ses'e.

"Güvende olmak istediğini sanıyordum," dedi Ses.

"Bana her şeye hâkim olmadığım sürece güvende olamayacağımı söylemiştin," dedi Allie içindeki Ses'e.

"Ve sana buradan oraya varamayacağını da söylemiştim," dedi Ses.

"Sen kimin tarafındasın?" dedi Allie.

Havva Ana yavaş ve dikkatli bir şekilde konuşuyordu. O sözlerini ölçerek söylerdi ve söylediği hiçbir şey önemsiz değildi. Doğrudan kameraya baktı ve kırmızı ışığın yanmasını bekledi.

"Suudi Kraliyet Ailesi bu savaşı kazanırsa neler yapacağını düşünmemiz gerekmez," dedi. "Neler olacağını zaten gördük. Suudi Arabistan'da yıllardır yaşananları ve Tanrı'nın dehşet ve tiksinti içinde başını onlardan öteye çevirdiğini biliyoruz. Bessapara'nın çoğu satılan kadınlar, zincirlere vurulmuş kadınlar, Tanrı onlara kılavuzluk etmek için ışığını göndermeseydi yalnız başına karanlıkta ölecek kadınlar olan cesur savaşçılarıyla tanıştığımız zaman, kimin adaletin yanında olduğunu düşünmemize gerek kalmamıştı."

"Bu ülke, Tanrı'nın ülkesi ve bu savaş Tanrı'nın savaşı. Onun yardımıyla büyük bir zafer kazanacağız. Onun yardımıyla her şeyi tersine çevireceğiz!"

Kırmızı ışık söndü. Mesaj dünyaya yayılmıştı. Havva Ana ve YouTube, Instagram, Facebook, Twitter'daki milyonlarca sadık takipçisi; dostları, destekçileri Bessapara'nın ve kadınlar cumhuriyetinin yanındaydı. Onlar seçimlerini yapmışlardı...

Margot

New England, ABD

"Ondan ayrılman lazım demiyorum."

"Anne, tam da böyle diyorsun."

"Sadece raporları bir kez oku ve kendin karar ver diyorum."

"Raporları bana veriyorsan, içlerinde neler olduğunu anlamak zor değil."

"Sen sadece oku."

Margot sehpanın üstündeki kâğıt yığınına işaret etti. Bobby bu konuşmada yer almak istememişti. Maddy tekvando dersindeydi. Bu yüzden iş ona kalmıştı. Bobby tam olarak, "Endişe ettiğin şey kendi siyasi kariyerin. Bu yüzden kendi başına uğraşmak zorundasın," demişti.

"O raporlarda ne yazarsa yazsın anne, Ryan iyi bir insan. Nazik bir insan ve bana iyi davranıyor."

"Radikallerin web sitelerine girmiş, Jos. Terör saldırıları düzenlemekten bahseden sitelerde sahte bir isim altında yazılar yazmış. Bu grupların bazılarıyla ilgisi olan web sitelerine girmiş."

Jocelyn sinirden ağlamaya başlamıştı. "Böyle bir şeyi asla yapmaz. Neler söylediklerini görmek istemiş olmalı. Anne, biz internette tanıştık. İkimiz de bazı saçma sitelere girmiştik."

Margot sayfalardan birini rastgele aldı ve altı çizili cümleleri yüksek sesle okudu. "Burada 'HadiCnm' –güzel isim bulmuş– diyor ki: İşler çığırından çıktı. Mesela şu KuzeyYıldızı kampları. Eğer insanlar orada ne öğrendiklerini bilseydi, o kızların hepsinin alnının ortasına birer kurşun yerleştirirlerdi." Durup Jocelyn'e baktı.

Jos, "Bunları yazanın o olduğunu nereden biliyorsun? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Margot kalın dosyayı eline alıp salladı. "Ah, bilmem. Öğrenmenin bir yolunu buluyorlar işte. Sadece bunun için yetiştirilen insanlar ve birimler var."

Önemli yer burasıydı. Margot nefesini tuttu. Jos buna inanacak mıydı?

Jos ona bakıp hıçkırıklar arasında, "Savunma Bakanlığı seni araştırıyor, değil mi?" dedi. "Senatör olacağın için senin Savunma Komitesi'nde yer almanı istiyorlar. Bana böyle anlatmıştın."

Oltayı at, balığa tak ve çek...

"Evet, Jocelyn. FBI bunları bu nedenle toparladı. Önemli bir görevim var ve bu nedenle özür dileyecek değilim." Duraksadı. "Bu işte birlikte olduğumuzu düşünüyordum, tatlım. Ve Ryan'ın senin sandığın gibi birisi olmadığını bilmen gerekiyor."

"Herhalde bir şeyler deniyordu. Bu mesajlar tam üç yıl önce gönderilmiş! İnternette hepimiz aptalca şeyler söylüyoruz, tamam mı? Sadece bir yanıt almak için..."

Margot iç geçirdi. "Bundan nasıl emin olabiliriz, bilmiyorum tatlım?!"

"Onunla konuşacağım. O..." Jos tekrar hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

Margot koltukta ona sokuldu. Kolunu Jos'un omzuna attı.

Jos yüzünü Margot'un göğsüne gömdü ve tıpkı çocukken yaptığı gibi ağlamaya devam etti.

"Başka çocuklar da olacak, tatlım. Daha iyi çocuklar olacak..."

Jos başını kaldırdı. "Kaderin bizi bir araya getirdiğini sanmıştım."

"Biliyorum, tatlım, yaşadığın..." Margot duraksadı, ama sonra devam etti. "... problem nedeniyle seni anlayacak birine ihtiyaç duydun."

Keşke Jos'a yardımı dokunacak bir şeyler bulabilseydi.

Hâlâ arıyorlardı, ama kızı büyüdükçe sorunun kalıcı olabileceği anlaşılıyordu. Bazen gücü istediği kadar kontrol edebiliyor, bazen ise hiç gücü kalmıyordu.

Jos'un hıçkırıkları hafiflemişti. Margot ona bir fincan çay getirdi. Birlikte bir süre sessizce koltukta oturdular. Margot yine kolunu Jos'un omzuna atmıştı.

Uzun bir süre öyle oturduktan sonra Margot, "Ben hâlâ sana yardım edebilecek birilerini bulabileceğimizi düşünüyorum," dedi. "Eğer sana yardım edecek birilerini bulursak... yani o zaman normal çocuklardan hoşlanabilirsin."

Jos fincanını yavaşça masaya bıraktı. "Gerçekten öyle mi olacağını düşünüyorsun anne?"

"Öyle olacağını biliyorum, tatlım. Sen de diğer kızlar gibi olabilirsin. Bunu düzeltebileceğimizden eminim."

İşte iyi bir anne böyle olurdu. Bazen çocuklarınızın neye ihtiyacı olduğunu onlardan daha iyi bilirdiniz.

Roxy

Londra, İngiltere
Sevilla, İspanya

"Eve gel," diyordu mesajda. "Ricky yaralandı!"

Moldova'ya gitmesi, kadınlara savaşta saf pırıltıyı nasıl kullanacaklarını öğretmesi gerekiyordu. Ama gidemezdi. Telefonuna böyle bir mesaj geldikten sonra gidemezdi.

Amerika'dan döndüğünden beri Ricky'nin yoluna çıkmamıştı. Roxy pırıltıyla kendi işini kurmuştu ve iyi para kazanıyordu. O eve davet edilmeyi hep çok isterdi. Bernie şimdi ona bir anahtar vermişti. Londra'ya geldiğinde kalması için bir misafir odası hazırlamışlardı, ama Roxy'nin düşündüğü gibi olmamıştı. Bernie'nin üç oğlunun annesi Barbara, Terry'nin ölümünden beri kendini toparlayamamıştı. Şömine rafının üstünde Terry'nin büyük bir resmi vardı ve önünde üç günde bir değiştirilen taze çiçekler duruyordu. Darrell hâlâ orada yaşıyordu. Bahis işine kafası çalıştığı için bu işle uğraşıyordu. Ricky Kanarya Rıhtımı'nda kendi yerini işletiyordu.

Roxy mesajı okurken kendilerine kin besleyebilecek şirketleri ve 'yaralandı' sözünün ne anlama geliyor olabileceğini düşündü. Eğer bu bir savaşsa, ona evde ihtiyaçları olduğu açıktı.

Ama eve vardığında ön bahçede onu Barbara bekliyordu. Söndürdüğü sigaranın ucuyla yenisini yakıyor, art arda sigara içiyordu. Bernie evde bile değildi. Yani savaş yoktu. Ama başka bir şey vardı.

Barbara, "Ricky yaralandı," dedi.

Roxy yanıtı bildiği halde, "Diğer şirketlerden birisi mi? Şu Romanyalılar mı?" diye sordu.

Barbara başını iki yana salladı. "Onu eğlence olsun diye benzettiler," dedi.

Roxy, "Babamın tanıdığı adamlar var. Beni çağırmana gerek yoktu," dedi.

Barbara'nın elleri titriyordu. "Hayır, başkasının yapabileceği bir şey değil. Bu ailevi bir durum."

Roxy, Ricky'ye tam olarak ne olduğunu anlamıştı. Ricky'nin televizyonu açıktı, ama sesi kapalıydı. Bacaklarına bandajlar sarılmış ve üzeri bir battaniyeyle örtülmüştü. Doktor gitmişti yani görecek bir şey yoktu.

Daha önce Moldova'da esir tutulan kızlardan bazıları Roxy için çalışıyordu. Bir tanesinin kendisiyle birlikte olmak için sıraya giren üç erkeğe neler yaptığını görmüştü. Adamların bellerinden aşağısı yanmış, kalçalarında pembe ve kahverengi, kıpkırmızı ve simsiyah, eğrelti otunu andıran şekillerde yaralar açılmıştı. Ricky'nin durumu o kadar kötü görünmüyordu. Büyük ihtimalle iyileşecekti. Ancak daha sonra işlevini geri kazanmanın zor olabildiğini duymuştu. Yaşadıklarını atlatmak zaman alabilirdi.

Roxy, "Neler olduğunu anlat," dedi.

Ricky ona minnet dolu gözlerle baktı. Roxy gidip ona sarılmak istiyordu, ama bir şekilde işleri onun için daha da kötüleştireceğini biliyordu. Hem canını acıtan hem de onu rahatlatan kişi kendisi olamazdı. Ricky için şu anda yapabileceği en iyi şey adaleti sağlamak olurdu.

Ricky ona olanları anlattı.

Tabii ki çok öfkeliydi. Birkaç arkadaşıyla kulübe gitmişti. Ricky'nin birkaç tane kız arkadaşı vardı, ama tek gecelik yeni birini bulmaktan hiç çekinmezdi. Kızlar bunun için onu bunaltmamaları gerektiğini bilirdi, bu hep böyle olagelmişti. Bu günlerde Roxy de onun gibi yaşıyordu. Bazen birileri oluyor, bazen olmuyordu ve her türlüsü onun için aslında pek fark etmiyordu.

Bu sefer Ricky yanına kardeş olduklarını söyleyen üç kız almıştı. Ama kızlar kardeşe benzemiyordu, galiba şaka yapmış-

lardı. Birisi kulübün dışındaki çöp kutularının yanında onunla seks yapmış ve Ricky'nin aklını başından almıştı. Bunları anlatırken utanmış görünüyordu. Farklı bir şekilde davranması gerektiğini düşünür gibiydi. O kız işini bitirdikten sonra sırayı diğerleri almıştı. Ve Ricky, "Bir dakika, kızlar. Hepinizle aynı anda ilgilenemem," demişti. Ama kızlar üstüne çullanmıştı.

Erkeklere yapabileceğiniz bazı şeyler vardı ve bunları Roxy kendisi de yapmıştı. Arka tarafa küçük bir akım alırsanız anında sonuca ulaşırdınız. Eğer istiyorsanız, o zaman eğlenceliydi. Biraz acıtıyordu, ama eğlenceliydi. İstemiyorsanız, gerçekten çok acıtıyordu. Ricky istemediğini söyleyip durmuştu.

Kızlar sırayla işlerini görmüştü. Ricky sadece canını acıtmaya çalıştıklarını düşünüyordu. Ne istediklerini sormuştu. Para mı istiyorlardı? Biri onu boğazından yakalamış ve işleri bitinceye kadar Ricky bir daha sesini çıkaramamıştı.

Her şey yarım saat sürmüştü. Ricky oracıkta, siyah çöp poşetleri ve kaldırım taşlarını kaplayan kalın yağın içinde öleceğini sanmıştı. Cesedini buldukları ve bacaklarındaki kırmızı lekeleri gördükleri sahne gözünün önüne geliyordu. Hayalinde bir polis ceplerini kurcalıyor ve "Bunun kim olduğunu söylesem inanmazsın. Bu Ricky Monke," diyordu. Ricky bembeyaz yüzü ve mosmor dudaklarıyla yerde yatıyordu. Her şey bitene kadar hiç kıpırdamamış, ne bir söz söylemiş ne de bir hareket yapmıştı. Sadece bitmesini beklemişti.

Roxy, neden Bernie'yi eve çağırmadıklarını anlamıştı. Babası Ricky'ye çok kızardı. Erkek adamın başına bunlar gelmezdi... Ama gelmişti işte...

İşin tuhafı, Ricky bu kızları tanıyordu. Düşündükçe, onları tanıdığına emin oluyordu. Onları şurada burada görmüştü. Ricky'nin kim olduğunu bildiklerini sanmıyordu, yoksa bunları yapmaya korkarlardı herhalde. Ama bu kızların kimlerle birlikte zaman geçirdiklerini biliyordu. Birinin adının Manda olduğundan neredeyse emindi. Diğerinin adı da Sam'di. Roxy'nin aklına bir fikir gelmişti. Facebook'ta birkaç kişinin

profiline baktı. Sonra Ricky'ye bazı fotoğraflar gösterdi. Ricky kızların fotoğraflarını görünce titremeye başlamıştı.

Onları bulmak zor olmamıştı. Roxy beş telefon görüşmesinin ardından, birilerini tanıyan birilerine ulaşmıştı. Neden onları aradığını söylememişti. Buna gerek de yoktu. Çünkü o Roxy Monke'ydi ve insanlar ona yardım etmek isterdi. Kızlar Vauxhall'de bir barda içki içiyorlardı. Çoktan sarhoş olmuşlar, gülüp eğleniyorlardı ve bar kapanana kadar orada olacaklardı.

Roxy'nin artık Londra'da da çalışan iyi kızları vardı. Bunlar işleri onun adına yöneten, kârı toplayan ve kırılması gereken kafaları kıran kızlardı. Bu işleri erkekler de yapabilirdi. Bazı erkeklerin de elinden her iş gelirdi, ama silah kullanmaları *gerekmezse* daha iyi olurdu. Erkekler gürültücü olur, dikkatleri üzerlerine çeker, küçük kavgaları çifte cinayet ve otuz yıl hapis cezasıyla sonuçlanırdı. Roxy hazırlanıp merdivenlerden aşağı indiğinde, Darrell'in ön kapıda kendisini beklediğini gördü. Elinde bir tüfek vardı.

"Ne oluyor?" dedi Roxy.

"Ben de geliyorum," diye yanıt verdi Darrell.

Roxy bir anlığına, "Olur," dedikten sonra arkasını dönünce onu bayıltıp tek başına gitmeyi düşündü. Ama Ricky'nin başına gelenlerden sonra bu doğru olmazdı.

"Kendine dikkat et," dedi Roxy.

"Evet," dedi Darrell. "Arkandan ayrılmayacağım."

Darrell, Roxy'den birkaç ay küçüktü. Bernie zor olanı başarmış ve ikisinin annesini de aynı zamanda hamile bırakmıştı.

Roxy birkaç kızdan daha onlarla birlikte gelmelerini istedi. Vivika uzun, çatallı, iletken sopası ve Danni kullanmayı sevdiği metal ağını alıp ona katılmıştı. Hepsi yola koyulmadan önce kendi sattıkları maddeden biraz kullanmış ve Roxy'nin kafasının içinde müzik çalmaya başlamıştı. Bazen güçlü olduğunuzu bilmek, savaşa gitmek için yeterli neden olurdu.

Bardaki kızları biraz uzaktan izlemişler, onlar kalkınca da

peşlerine takılmışlardı. Bağırıp çağırıyorlar ve içmeye devam ederek parktan geçiyorlardı. Saat sabah biri geçmişti. Hava sıcak ve rutubetliydi. Bir fırtına yaklaşıyor gibi ağırdı. Roxy ve çetesi siyahlar giymiş, hızla hareket ediyorlardı. Kızlar çocuk parkındaki atlıkarıncaya doğru koştu. Atlıkarıncanın üstünde sırtüstü yatıp yıldızlara bakmaya başladılar. Bir yandan da aralarında dolaştırdıkları votka şişesini kafaya dikiyorlardı.

Roxy, "Şimdi!" dedi.

Atlıkarınca çelikten yapılmıştı. Onu akımla aydınlattıkları zaman, kızlardan biri ağzı köpükler içinde titreyerek yere düştü. Şimdi ikisi de ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi. Çok kolay olmuştu.

"Bu da ne demek oluyor?" dedi kızlardan lacivert motorcu ceketi giymiş olan. Ricky onun fotoğrafını görünce liderleri olduğunu söylemişti.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Seni *tanımıyorum* bile." Avuçlarının arasında parlak bir uyarı akımı yaratmıştı.

"Öyle mi?" dedi Roxy. "Ama kardeşim Ricky'yi tanıyorsun. Onunla dün gece kulüpte tanışmışsınız. Ricky *Monke*?"

"Ah, lanet olsun!" dedi kızlardan deri mont giymiş olan.

"Kapa çeneni!" dedi ilk kız. "Senin lanet olası *kardeşini* tanımıyoruz, tamam mı?"

"Sam," dedi üzerinde deri mont olan kız. "Tanrı aşkına..."

Roxy'ye döndü ve yalvaran gözlerle, "Kardeşin olduğunu bilmiyorduk," dedi. "Hiçbir şey söylemedi."

Sam, "Pekâlâ da hoşuna gitmişti," gibi bir şey mırıldandı.

Deri mont giymiş olan kız ellerini havaya kaldırıp birkaç adım geriye gitti. Darrell tüfeğinin sapını kızın kafasının arkasına geçirdi. Kız yüzüstü yere, toz toprağın içine düştü.

Şimdi bire dört kalmışlar ve kızların etraflarını kuşatmışlardı. Dani yanında getirdiği küçük ağı sol eline aldı.

Sam, "Ama o *istemişti*," dedi. "Hatta yalvarmıştı. Lanet olası yalvardı, bizi takip etti ve ona ne yapmamızı istediğini söyledi. Aşağılık herif, ne aradığını tam olarak biliyordu. Doymak bilme-

mişti. Canını acıtmamızı söyledi. İsteseydim daha başka şeyler de yapacaktı, çünkü senin lanet olası kardeşin öyle bir adam. Sütten çıkma ak kaşık gibi görünüyor, ama rezil herifin teki!"

Peki, tamam... Bu doğru da olabilirdi, yalan da. Roxy'nin de gördüğü bazı şeyler olmuştu. Ama ne olursa olsun, bir Monke'ye dokunulmamalıydı, değil mi? Bütün bunlar bitince Ricky'nin arkadaşlarına alçak sesle sorular soracak ve belki de ona artık aptalca davranmamasını söylemesi gerekecekti. Eğer Ricky böyle şeylerden hoşlanıyorsa, Roxy ona istediğini yapacak güvenilir birilerini bulabilirdi.

"*Benim kardeşim* hakkında böyle konuşamazsın!" diye bağırdı Darrell aniden. Tüfeğin kabzasını kızın suratına vurmak için kaldırdı, ama kız ondan daha hızlı davrandı. Tüfek metalden olduğu için, kız tüfeği kavrayınca Darrell'in dizleri titremeye başlamıştı.

Sam kolunu Darrell'in omzuna attı. Darrell'in bütün vücudu titriyordu. Sam ona büyük bir akım vermişti. Gözleri başının arkasına doğru dönüyordu. Lanet olsun! Kıza vururlarsa, kız da onlara geri vururdu...

Lanet olsun!

Sam geriye doğru çekilmeye başladı. "Sakın peşimden gelmeyin," dedi. "Eğer beni takip ederseniz Ricky'ne yaptığım gibi onun da işini bitiririm. Ondan bile daha beter ederim."

Darrell ağlamak üzereydi. Roxy kızın ona ne yaptığını anlamıştı. Boynuna, boğazına, şakaklarına akımlar vererek sürekli vuruyordu. Özellikle şakaklara yapılan darbeler çok can acıtırdı.

"Hiçbir şey bitmedi," dedi Roxy alçak sesle. "Şimdi kaçabilirsin, ama bu konu kapanmadı."

Sam gülümseyince bembeyaz dişlerinin kanla kaplandığını gördüler. "Belki bunun işini şimdi bitiriveririm o zaman. Sadece eğlencesine..."

"Bu hiç akıllıca olmaz," dedi Roxy. "Çünkü o zaman seni gerçekten öldürmek zorunda kalırız."

Viv'e başıyla işaret verince, Viv kalabalığın arkasına doğ-

ru sessizce dolandı. Sopasını salladı ve duvarı yıkan bir balyoz gibi Sam'in kafasının arkasına şiddetli bir darbe indirdi.

Sam biraz dönmüş ve sopanın yaklaştığını görmüştü, ama Darrell'i bırakıp eğilecek zamanı bulamamıştı. Sopa tam gözünün kenarına isabet etti ve çarptığı yerden kanlar fışkırdı. Sam çığlık atarak yere düştü.

"Lanet olsun!" dedi Darrell. Titreyerek ağlıyordu. Ona yapabilecekleri pek bir şey yoktu. "Seni görseydi, beni öldürürdü."

"Ama hayattasın, değil mi?" dedi Roxy. Elinde tüfek olan Sam'e saldırmaması gerektiğinden de bahsedebilirlerdi.

Roxy onları işaretlemek için hiç de acele etmemişti. Olanları asla unutmalarını istemiyordu. Ricky unutamayacaktı. Hepsinin yanakları, burunları ve ağızlarında kıpkırmızı, örümcek ağına benzeyen yaralar açtı. Neler yaptığını Ricky'nin de görebilmesi için telefonuyla fotoğraflarını çekti... Bütün yaralarını ve kör olan gözlerini...

Eve döndüklerinde yalnızca Barbara ayaktaydı. Darrell yatmaya gitti, ama Roxy mutfaktaki küçük masaya oturdu. Barbara hiçbir yorum yapmadan telefonundaki fotoğraflara bakmış, her fotoğrafı görünce başını sallamıştı.

En sonunda, "Hâlâ hayattalar mı?" dedi.

"Onlar için ambulans bile çağırdım."

Barbara, "Teşekkür ederim Roxanne," dedi. "Sana minnettarım. Çok iyi bir iş yaptın."

Roxy, "Bir şey değil," dedi.

Saat tıkırdıyordu.

Barbara, "Seni kırdığımız için özür dilerim," dedi.

Roxy bir kaşını kaldırdı. "Buna yanıt verirsem bu kez sen kırılırsın Barbara."

Bu sözler ağzından düşündüğünden daha sert çıkmıştı, ama çocukken çok şey yaşamıştı. Gidemediği partiler, asla alamadığı hediyeler, hiçbir zaman davet edilmediği aile yemekleri ve Barbara'nın evlerine gelip pencerelerine boya atması...

"Bu gece Ricky için bunları yapmak zorunda değildin. Aslında yapacağını da düşünmemiştim."

"Herkes kin tutmaz."

Barbara yüzüne tokat yemiş gibi baktı.

"Önemli değil," dedi Roxy. Çünkü artık cidden önemli değildi. Terry öldüğünden beri ilişkileri düzelmeye başlamıştı. Roxy dudağını ısırdı. "Annem yüzünden beni hiç sevmedin. Beni sevmeni hiç beklememiştim zaten. Önemli değil. Birbirimizin yoluna çıkmadan devam edebiliriz. Sadece iş için görüşmekle yetiniriz." Gerinince kas çilesi de göğsünde gerildi. Kasları birden ağır ve yorgun gelmeye başlamıştı.

Barbara gözlerini kısıp ona baktı. "Bern'imin sana hâlâ söylemediği şeyler var. İşlerle ilgili. Neden bilmem."

"Onları Ricky'ye saklıyordu," dedi Roxy.

"Evet," dedi Barbara. "Sanırım öyle yapıyordu. Ama Ricky artık çalışacak durumda değil."

Ayağa kalkıp mutfak dolabını açtı. Üçüncü rafta duran un paketini ve bisküvi kutusunu çıkardı. Orada, tam arkada tırnağını neredeyse görünmeyecek kadar küçük bir çatlağa sokup, bir karış büyüklüğünde saklı bir gözü açtı. İçinden birbirine lastikle bağlanmış üç tane küçük ve siyah defter çıkardı.

"Bağlantıda olunan kişiler," dedi. "Narkotik polisleri. Satılmış polisler. Alkolik doktorlar. Bern'e aylardır hepsini sana vermesi gerektiğini söylüyorum. Böylece pırıltıyı nasıl satacağını kendin bulabilirsin."

Roxy elini uzatıp defterleri aldı. Avucunda onların ağırlığını ve sertliğini hissetti. İşlerin nasıl yürüdüğüyle ilgili bütün bilmesi gerekenler bu defterlerin içindeydi.

"Bugün Ricky için yaptıklarına karşılık olarak," dedi Barbara. "Bernie'ye ben açıklarım." Ve çay fincanını alıp yatmaya gitti...

Roxy kendi evine gidip gecenin geri kalanını defterleri inceleyip notlar alarak ve planlar yaparak geçirdi. Burada yıllar önce kurulmuş ilişkiler, babasının geliştirmekte olduğu

bağlantılar, şantaj yaptığı veya rüşvet verdiği, çoğu zaman da önce rüşvet verip sonra şantaj yaptığı insanların listesi vardı. Barbara bu defterlerle ona ne verdiğinin belki de farkında değildi. Pırıltıyı hiçbir sorun yaşamadan, Avrupa'nın her yerine gönderebilirdi. Monke ailesi içki yasağından bu yana, herkesin kazandığından daha çok para kazanabilirdi.

Gülümseyerek ve bacağını sallayarak isimlere göz atarken bir anda önemli bir şey gördü.

Gördüğünün ne anlama geldiğini anlaması biraz zaman almıştı. Beyninin bir kısmı geri kalanından daha hızlı çalışmış ve ona listeyi tekrar tekrar okumasını söylemişti. Sonra birden gözüne çarpmıştı. Orada... Bir isim... Satılmış bir polis, Dedektif Newland... Newland...

Çünkü Primrose'un ölürken söylediği sözleri asla unutmayacaktı, değil mi? O gün olan hiçbir şeyi hayatı boyunca unutmayacaktı.

"Newland senin evde olmayacağını söylemişti," demişti Primrose.

Bu polis... bu Newland... Annesini öldürme planının bir parçasıydı, ama Roxy onun kim olduğunu şu ana kadar bilmiyordu. Olanları geride bıraktığını düşünüyordu, ama ismi görünce hatırlamış ve lanet olsun diye düşünmüştü. Bu satılmış polis babama da Primrose'a da mal satıyordu. Lanet olsun! Bu satılmış polis evimizi izledi ve benim ne zaman evde olmayacağımı söyledi.

İnternette adını araması yeterli olmuştu. Dedektif Newland artık İspanya'da yaşıyordu. Emekli polis memuru, kimsenin yaşadığı bu küçük kente gelip onu öldüreceğini düşünmüyordu anlaşılan.

Darrell'e bunu anlatmayı aslında hiç düşünmemişti. Ancak o Ricky için yaptıklarına ve kendi hayatını kurtarmasına teşekkür etmeye gelmişti.

"İşlerin hangi yöne gittiğini biliyoruz," dedi. "Ricky artık konunun dışında kaldı. Sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa Rox, ne olduğunu söylemen yeterli."

Belki o da Roxy ile aynı şeyleri düşünmeye başlamıştı. Hepsini içine alan bu değişikliğe ayak uydurmaları ve bunun içinde kendi yerlerini bulmaları lazımdı.

Darrell'e İspanya'ya neden gideceğini anlattı. Darrell, "Ben de seninle geliyorum," dedi.

Darrell'in kendisinden ne istediğini anlamıştı. Ricky işe yıllarca hatta belki sonsuza kadar dönemeyecekti ve dönse de artık kendisi olmayacaktı. Aileleri küçülüyordu. Darrell, Roxy'nin ailesi olmak istiyordu.

Roxy aradığı yeri kolayca bulmuştu. Kiraladığı arabanın GPS'iyle Sevilla havaalanından yarım saat sonra oraya varmışlardı. Çok dikkatli davranmaları bile gerekmemişti. Birkaç gün dürbünle adamın evini uzaktan izlemiş ve yalnız yaşadığını anlamışlardı. Yakınlarda, 50 kilometre uzaktaki bir otelde kalıyorlardı. Yerel polisseniz rutin kontrol için bakacağınız bir yer değildi. Darrell ona iyi davranıyordu. Mesafeli ama komikti. Kararları Roxy veriyordu, ama o da bazen iyi fikirler öne sürebiliyordu. 'Eğer Ricky işlerin dışında kalacaksa, böyle çalışabiliriz,' diye düşünüyordu Roxy. Bir dahaki sefer fabrikaya gittiğinde onu da yanında götürebilirdi.

Üçüncü gün, güneş doğmadan önce Newland'in bahçe çitlerinin üstünden aşıp adam dışarı çıkıncaya kadar çalıların arasında beklediler. Şort ve eski püskü bir tişört giymiş Newland, elinde sosisli sandviç ve telefonuyla dışarı çıktı.

Roxy içini bir dehşet dalgasının kaplayacağını sanmıştı. Altını ıslatacağından veya öfkeden gözünün döneceğinden ya da ağlamaya başlayacağından korkmuştu. Ama adamın yüzüne baktığında aklından geçen ilk şey, işini bitirmek olmuştu. Böylece halkayı tamamlayacak, ipin iki ucunu birbirine bağlayacaktı. Annesinin öldürülmesine yardım eden bu adam, tabağından sıyıracağı son lokma olacaktı.

Çalıların içinden adamın önüne çıktı. "Newland," dedi. "Senin adın Newland."

Adam ağzı açık halde ona bakakalmıştı. Sosisli sandviçi hâlâ elindeydi. Bir anlığına korkudan donmuştu. Bu sırada Darrell çalıların arasından fırladı, başına vurdu ve onu yüzme havuzuna itti.

Newland havuzda kendine geldiğinde güneş gökte yükselmişti. Sağma soluna dönüp havuzun ortasında ayağa kalmış, öksürerek gözlerini ovalamıştı.

Roxy havuzun kenarında oturuyor, parmaklarıyla etrafa su sıçratıyordu. "Elektrik suyun içinde hızlı ilerler," dedi. "Çok hızlı..."

Newland şaşkınlık içinde ona baktı.

Roxy başını önce sağa, sonra sola yatırarak kaslarını esnetti. Kas çilesi dolmuştu.

Newland bir şey demeye çalıştı. Belki, "Ben yapmadım..." ya da "Kim bilmiyorum..." gibi bir şeyler söyleyecekti, ama Roxy suyun içinden küçük bir akım gönderip bütün ıslak bedenini titretti.

"Her şeyi inkâr etmeye başlarsanız çok sıkılırız Dedektif Newland," dedi.

"Lanet olsun!" dedi Newland. "Senin kim olduğunu bile bilmiyorum. Eğer konu Lisa ise o parasını aldı. Her kuruşunu alalı iki yıl oldu ve benimle işi bitti."

Roxy suyun içinden bir akım daha gönderdi. "Tekrar düşün," dedi. "Yüzüme bak. Sana birisini hatırlatıyor muyum? Benim annem kim olabilir?"

Adam işte o zaman anlamıştı. Anladığı yüzünden okuyabiliyordu. "Lanet olsun!" dedi. "Christina?!"

"Evet," dedi Roxy.

"Lütfen," dedi adam ve Roxy ona daha büyük bir akım gönderdi. Dişleri birbirine vurmaya başlamış, bütün vücudu kaskatı kesilmiş ve suyun içine dışkısını yapmıştı. Sarı-kahverengi parçacıklar suyun içine hortumdan püskürtülmüş gibi yayılmıştı.

"Rox," dedi Darrell yumuşak bir sesle. Roxy'nin arkasın-

da, şezlonglardan birinde oturuyor ve elini tüfeğinin kabzasından ayırmıyordu.

Roxy durdu. Newland ağlayarak suyun içine çöküp kaldı.

"Sakın lütfen, deme... Annem de lütfen demişti."

Newland kollarını ovalayarak onlara biraz can vermeye çalıştı.

"Bundan kurtuluşun olmayacak Newland. Primrose'a annemi nerede bulabileceğini sen söyledin. Onu öldürmelerine sen neden oldun ve şimdi ben de seni öldüreceğim."

Newland havuzun kenarına doğru kaçmaya çalıştı. Roxy ona bir akım daha verdi. Adamın dizlerinin bağı çözüldü ve suyun içine yüzüstü düştü.

"Allah aşkına," dedi Roxy.

Darrell eline havuz kancasını alıp adamı çekti ve havuzun kenarına çıkardı.

Newland gözlerini tekrar açtığında, Roxy adamın göğsünün üstünde oturuyordu.

"Bugün burada öleceksin, Newland," dedi Darrell çok sakin bir sesle. "Buraya kadarmış. Bugün senin son günün ve bize söyleyebileceğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek, tamam mı? Ama kaza gibi gösterirsek, hayat sigortan kalanlara ödeme yapabilir. Annen var, değil mi? Ve erkek kardeşin. Senin için bunu yapabiliriz. İntihar değil, kaza gibi görünür. Olur mu?"

Newland öksürünce ağzından bulanık sular çıktı.

"Sen annemin öldürülmesine yardım ettin, Newland," dedi Roxy. "Bu bir... Ve boklu suyunda oturmama neden oldun. Bu da iki... Eğer üç olursa, canın tahmin bile edemeyeceğin kadar çok acır. Senden sadece bir tek şey öğrenmek istiyorum."

Newland onu dinliyordu.

"Primrose annemle ilgili ona bilgi vermen için sana ne verdi, Newland? Monke ailesini peşine düşürmeye değen şey neydi? Senin için bu kadar önemli olan ne olabilir, Newland?"

Newland kendisiyle dalga geçiyorlarmış gibi önce ona, sonra Darrell'e baktı.

Roxy adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve çenesinden içeri iğne batırır gibi akım verdi.

Adam çığlık attı.

"Konuş Newland," dedi Roxy.

Adam nefes nefeseydi. "Aslında biliyorsun, değil mi?" dedi. "Benimle dalga geçiyorsunuz."

Roxy ellerini adamın yüzüne yaklaştırdı.

"Hayır!" diye bağırdı Newland. "Hayır! Hayır, sen ne olduğunu *biliyorsun*! Seni lanet olası kancık! Senin baban yaptı. Bana ödeme yapan Primrose değil, Bernie'ydi. Bunu yapmamı Bernie Monke *istedi*. Ben sadece Bernie için çalışıyordum. Bana Primrose'a bilgi satıyormuş gibi görünmemi, ona annenin ne zaman yalnız olacağını söylememi isteyen Bernie'ydi. Sen olanları görmeyecektin. Bernie annenin ölmesini istedi ve ben ona hiçbir soru sormadan yardım ettim. O *Bernie*'ydi. Baban... Bernie..."

Serbest kalmasını sağlayacak sihirli bir sözmüş gibi ismini söylemeye devam etmişti.

Ondan daha fazla bir şey öğrenemediler. Roxy'nin annesinin, Bernie'nin kadını olduğunu biliyordu. Evet, tabii ki biliyordu. Ona kadının Bernie'yi aldattığını söylemişlerdi ve bu öldürtülmesi için yeterli olmuştu.

Adamla işleri bittiği zaman, onu tekrar havuza ittiler. Kalp krizi geçirip havuza düşmüş, altına yapmış ve boğulmuş gibi görünecekti. Yani sözlerini tutmuşlardı. Kıyafetlerini değiştirip kiraladıkları arabayı havaalanına bıraktılar. Geride onlardan hiçbir iz kalmamıştı...

Uçağa bindikleri zaman Roxy, "Şimdi ne olacak?" dedi.

Ve Darrell, "Ne yapmak istiyorsun, Roxy?" diye sordu.

Roxy yanıt vermedi. İçindeki gücün toparlandığını ve berraklaştığını hissediyordu. Newland'ı öldürmek gibi bir histi. Bedeninin katılaştığını ve sonra durduğunu izlemek gibi.

Havva'nın kendisine söylediklerini düşündü. Roxy'nin ge-

leceğini bildiğini söylemişti. Onun kaderini gördüğünü. Yeni dünyayı yaratacak kişi olduğunu. Her şeyi değiştirecek gücün onun ellerinde olduğunu.

Parmak uçlarında dünyayı delip geçebilecek kadar güç olduğunu hissediyordu.

"Adalet istiyorum," dedi. "Ve sonra her şeyi. Benim yanımda mı olacaksın? Yoksa karşımda mı olmak istersin?"

Bernie ofisinde, defterlerine bakıyordu. Roxy'nin gözüne birden çok yaşlı görünmüştü. Doğru düzgün tıraş olmamıştı. Çenesinde ve boynunda toplanmış sakallar vardı. Bu günlerde üstüne tuhaf bir koku da yerleşmişti. Sanki küflenmiş peynir gibi kokuyordu. Roxy daha önce onun yaşlı olduğunu hiç düşünmemişti. Darrell ve ikisi onun en küçük çocuklarıydı. Ricky otuz beş yaşındaydı.

Geldiklerini biliyordu. Barbara defterleri Roxy'ye verdiğini ona söylemiş olmalıydı. Kapıdan içeri girdikleri zaman gülümsedi. Elinde dolu bir silah olan Darrell, Roxy'nin arkasından geliyordu.

"Beni anlaman lazım Rox," dedi Bernie. "Anneni seviyordum. Ama o beni hiç sevmedi. Beni sadece isteklerine ulaşmak için kullanıyordu."

"Onu bu yüzden mi öldürttün?"

Bernie bunu duyduğuna şaşırmış gibi içini çekti. "Sana yalvarmayacağım," dedi. Roxy'nin ellerine, parmaklarına bakıyordu. "Neler olacağını biliyorum ve kabul ediyorum. Ama olanların kişisel olmadığını anlaman lazım. Sadece işti..."

"O ailedendi baba," dedi Darrell alçak sesle. "Aile her zaman kişiseldir."

"Doğru," dedi Bernie. "Ama Al ve Koca Mick'i yakalattı. Romanyalılar ona para verince nerede olduklarını söyledi. Bana onları ele verenin annen olduğunu söylediklerinde ağladım, hayatım. Gerçekten ağladım. Ama bunun yanına kal-

masına izin veremezdim, değil mi? Bana bunu yapabilecek kimse... anlaman lazım, hiç kimse olmamalı..."

Roxy bu hesabı kendisi de birkaç defa yapmıştı.

"Senin görmemen lazımdı, hayatım."

"Hiç utanmıyor musun baba?" dedi Roxy.

Bernie alt dudağını ısırdı. "Olanlar için özür dilerim. Böyle olduğu için özür dilerim. Senin görmeni istememiştim. Sana hep değer verdim. Sen benim kızımsın..." Duraksadı.

"Annen bana anlatamayacağım kadar acı verdi." Derin bir nefes aldı ve boğa gibi burnundan verdi. "Tam bir Yunan trajedisi gibiydi, hayatım. Bütün bunların olacağını bilseydim bile, yine de yapardım. İnkâr edemem. Ve beni öldüreceksen... haklı da olursun, hayatım."

Bernie sakince oturuyordu. Sonunun nereden geleceğini yüzlerce defa düşünmüş olmalıydı. Bir dost mu, düşman mı, midesinin ortasında büyüyen bir kitle mi onu alt edecekti? Yoksa uzun yıllar boyu yaşayacak mıydı? Azrail'inin Roxy olabileceğini de düşünmüş olmalıydı ve rahatlığı büyük ihtimalle bundan kaynaklanıyordu.

Roxy neler olacağını görebiliyordu. Onu öldürürse konu asla kapanmazdı. Primrose ile öyle olmuş, iş kan davasına dönüşmüştü. Kendisini kızdıran herkesi öldürürse, sonunda birileri de onun peşine düşerdi.

"Adalet nedir biliyor musun, baba? Senin defolup gitmeni istiyorum. Ve herkese işleri bana devrettiğini söyleyeceksin. Kan dökülmeyecek. Kimse gelip işleri benden almaya çalışmayacak. Kimse senin intikamını almayacak. Yunan trajedisine dönüşmeyecek. Barışçı yollardan yapacağız bunu. Emekli olacaksın. Seni ben koruyacağım, ama sen defolup gideceksin. Seni güvenli bir eve yerleştireceğiz. Deniz kıyısında bir yerlere gidersin."

Bernie başını salladı. "Sen çok akıllı bir kızsın," dedi.

Jocelyn

New England, ABD

KuzeyYıldızı kampında daha önce de ölüm tehditleri ve bomba ihbarları almışlardı, ama gerçek bir saldırı hiç olmamıştı. Bu geceye kadar.

Jocelyn gece nöbetindeydi. Beş kişi dürbünlerle etrafı tarıyordu. Eğer ilave hizmetlerde bulunur, orada kalır ve üniversiteden sonra iki yıl boyunca onlar için çalışmaya söz verirsen, okul harcını ödüyorlardı. Çok iyi bir alışverişti. Margot, Jocelyn'in üniversite masraflarını karşılayabilirdi, ama başka kızlarla aynı şartlarda yaşaması daha iyi görünüyordu. Maddy'nin kas çilesi de güçlü bir şekilde gelişmiş ve Jocelyn'in yaşadığı sorunların hiçbirini ona yaşatmamıştı. Daha on beş yaşında olmasına rağmen, elit subaylara katılmaktan bahsediyordu. İki kızınız da asker olursa, başkanlığa giden yolunuz açılırdı...

Alarm çaldığında Jocelyn nöbet yerinde uyukluyordu. Bazen bir tilki, bazen bir çakal, bazen de çitlere tırmanmaya çalışan sarhoş gençler yüzünden alarmın daha önce de çaldığı olmuştu. Bir seferinde yemekhanenin arkasındaki çöplerden gelen çığlıklar Jocelyn'in ödünü koparmış, sonra metal çöp kutularından birbirini ısırmaya çalışan iki rakun fırlamıştı.

Korktuğu için diğerleri ona gülmüştü. Zaten ona sık sık gülüyorlardı. Önce Ryan vardı ve bu heyecan verici olduğu kadar eğlenceli ve yoğundu. Çünkü kas çilesi her şeyi özel kılan aralarındaki sırdı. Ama sonra bir şekilde duyulmuştu. Uzun mesafe lensle çekilen fotoğraflar, gazetecilerin kapılarında yine toplanmasına neden olmuştu. Kamptaki diğer kızlar da haberleri

okumuştu. Kızların kendi aralarındaki fısıldaşmaları Jocelyn odaya girdiği zaman kesiliyordu. Güçlerinden kurtulmak isteyen kadınlar ve güçleri olmasını dileyen erkeklerle ilgili hikâyeler okuyor ve kafası daha çok karışıyordu. Oysa tek istediği normal olmaktı. Kendisinden ayrıldığı zaman Ryan ağlamış, Jocelyn ise içinde kendisini durduran bir şeyler varmış gibi gözyaşlarına zorlukla hâkim olabilmişti. Annesinin onu götürdüğü özel doktor, kendisini daha normal hissetmesi için bir ilaç vermişti. Ve bir anlamda normal hissetmeye de başlamıştı.

Jocelyn ve nöbetteki kızlardan üçü, gece sopası dedikleri ucunda keskin ve esnek metal kayışlar olan uzun çubuklarını alıp, çitleri tırmalayan vahşi hayvanlarla karşılaşacakları düşüncesiyle gecenin içine doğru girdiler. Ancak dışarı çıktıklarında her birinin elinde beysbol sopası olan, yüzleri simsiyah boyalarla kaplı üç adamla karşılaştılar. Adamlar jeneratörün yanındaydı. Birinde büyük bir cıvata keskisi vardı. Bu bir *terörist sızma* girişimiydi.

Olaylar hızla gelişti. En büyükleri olan Dakota, en küçüklerinden Hayden'e koşup KuzeyYıldızı koruma görevlilerini çağırmasını fısıldadı. Diğerleri birbirlerine sokulup savunmaya geçtiler. Başka kamplara bıçaklar, silahlar hatta ev yapımı bombalarla saldırılar olmuştu.

Dakota, "Silahlarınızı bırakın!" diye bağırdı.

Adamlar gözlerini kısmışlardı ve bakışlarından bir şey anlaşılmıyordu. Buraya kötü bir şeyler yapmaya geldikleri belliydi.

Dakota fenerini salladı. "Anlaşıldı çocuklar," dedi. "Eğlenecektiniz, ama sizi yakaladık. Silahlarınızı bırakın."

Adamlardan birinin attığı gaz bombasından dumanlar çıktı. Başka bir adam, jeneratörün dışındaki borulardan birini elindeki keskiyle kesti. Büyük bir patlamayla kampın merkezindeki bütün ışıklar söndü. Şimdi sadece kapkara gökyüzü, yıldızlar ve onları öldürmeye gelen adamlar vardı.

Jocelyn fenerini deli gibi etrafa tuttu. Adamlardan biri kulakları sağır eden bir şekilde bağırarak Dakota ve Samara'ya beyzbol sopasını sallıyordu. Sopa, Samara'nın başına isabet etti.

Başı kanamaya başlamıştı. Lanet olsun, başı kanıyordu! Kızların hepsi eğitimliydi ve bunun olmaması gerekliydi. Güçlerine rağmen bunlar olabilir miydi? Tegan saldırgan bir kurt gibi adamın üstüne atlamış, ellerindeki güçle dizlerinden birisini bükmüştü. Ama adam onun yüzünün tam ortasına sopasını indirmişti. Peki o ceketinin altında ışıldayan şey neydi? Ne vardı? Bu adamda ne vardı? Jocelyn ona doğru koşup adamı yere indirmeye ve ceketinin içindekini almaya çalıştı. Ancak koşarken bir el ayak bileğinden yakaladı ve yüzüstü kumun üzerine düştü.

Elleri ve dizleri üstünde emekleyerek. yere düşen fenerine doğru gitmeye çalıştı. Ama Jocelyn fenere ulaşamadan birisi almış ve ona doğru tutmuştu. Diğer kızlara yaptıkları gibi kendisine de vurmalarını bekledi. Ama ışığı Dakota tutuyordu. Dakota'nın yanağında bir morluk vardı. Tegan yanında duruyordu. Adamlardan biri Tegan'ın ayaklarının dibinde yere diz çökmüştü. Jocelyn onun dövüştüğü adam olduğunu düşündü. Adamın zırhı çıktığı için ne kadar genç olduğu görünüyordu. Jocelyn'in sandığından daha gençti. Ondan en fazla bir veya iki yaş büyüktü. Dudağı kesilmişti ve çenesinde büyüyen eğrelti otu şeklinde bir yara vardı.

"Yakaladım," dedi Dakota.

"Geber," dedi adam. "Biz özgürlük istiyoruz!"

Tegan adamın saçını tutup başını kaldırdı ve kulağının hemen altından, en acıtacak yerden akım verdi.

"Seni kim gönderdi?" dedi Dakota.

Ama adam yanıt vermedi.

"Jos, ona ciddi olduğumuzu göster," dedi Dakota.

Jocelyn diğer iki kadının nereye gittiğini bilmiyordu. "Destek için beklememiz gerekmez mi?" diye sordu.

Dakota, "Lanet olasıca," dedi. "Yapabilir misin, yapamaz mısın?"

Çocuk yerde büzülmüştü. Jocelyn'in artık bunu yapmasına gerek yoktu. Kimsenin yapmasına gerek yoktu.

Tegan, "Kas çilesi var mı?" dedi. "Varsa onu becermek ister."

Diğer kızlar gülüştü. "Evet," diye fısıldaşıyorlardı. "...ger-

çekten ister. Tuhaf adamlardan hoşlanır. İğrenç, değişik, berbat adamlardan. Tam da onlardan hoşlanır..."

Önlerinde ağlayacak olursa, bunu asla unutmazlardı. Zaten düşündükleri gibi değildi. Ryan'dan o kadar da hoşlanmamıştı. Ayrıldıklarından beri çok düşünmüş ve diğer kızların haklı olduğuna karar vermişti. Gücü olmayan bir adam olsa daha iyiydi. Daha normal olacağı kesindi. O zamandan sonra birkaç adamla birlikte olmuştu. Onlara akım verdiğinde bundan hoşlanan ve kulağına, "Lütfen," diye fısıldayarak yapmasını isteyen adamlar tanımıştı. Böylesi daha iyiydi ve kızların da Ryan'ın varlığını unutmuş olmasını isterdi. Kendisi onu unutmuştu bile. Zaten bir gençlik ateşiydi ve ilaçlar gücünü normale çevirmişti. Jocelyn artık normaldi, tamamen normal.

Normal bir kız şimdi ne yapardı?

Dakota, "Defol git Cleary, ben yaparım," deyince Jocelyn, "Hayır, sen defol git!" diye yanıt verdi.

Yerdeki çocuk "Lütfen," diye fısıldadı. Hep böyle yalvarırlardı.

Jocelyn, Dakota'yı kenara itip çocuğa doğru eğildi ve başına bir akım verdi. Onlarla uğraşırsa başına neler geleceğini göstermek istemişti.

Ancak Jocelyn duygusal bir insandı. Eğitmeni ona dikkatli olmasını söylemişti. İçinde kabaran bir dalga vardı. Hormonlar ve elektrolitler her şeyi karıştırıyordu.

Vücudundan çıkan elektriğin çok fazla olduğunu hissedebilmişti. Tutmaya çalıştı, ama çok geçti.

Çocuğun kafatası elinin altında çıtırdadı.

Çocuk çığlık attı.

Kafatasının içindeki sıvı pişiyordu. Narin yerleri eriyor ve katılaşıyordu. Gücün ince çizgileri çocuğu düşünceden daha büyük bir hızla yaralıyordu.

Jocelyn kendini tutamıyordu. Böyle olmamalıydı. Bunu Jocelyn istememişti.

Etrafı yanık saç ve et kokusu kapladı...

Tegan, "Lanet olsun," dedi.

Ve bir anda üzerlerinde yanan bir lambanın ışığı ortalığı

aydınlattı. Biri erkek ve biri kadın, iki KuzeyYıldızı görevlisi onlara yaklaşıyordu. Jos onları tanıyordu, isimleri Esther ve Johnny'di. Nihayet. Herhalde yedek jeneratörü çalıştırmışlardı. Jocelyn'in vücudu çok ağır hareket edebilse de, zihni çok hızlı çalışıyordu. Eli hâlâ çocuğun başının üstündeydi. Parmak uçlarından belli belirsiz bir duman çıkıyordu.

Johnny, "Tanrım!" dedi.

Esther, "Başkaları da var mıydı?" diye sordu. "Bize haber veren kız üç kişi olduklarını söyledi."

Dakota hâlâ çocuğa bakıyordu. Jocelyn düşünmemeye çalışarak parmaklarını birer birer başından çekmeye başladı. Eğer düşünürse, derin ve karanlık sulara yuvarlanacağı hissine kapılmıştı. Artık onu bekleyen karanlık bir okyanus vardı ve hep orada bekliyor olacaktı. Parmaklarını düşünmeden birer birer çekti, sonra düşünmeden yapış yapış avucunu da çekti ve çocuk yüzüstü toprağa düştü...

Esther, "Johnny, git ve doktor getir. Hemen şimdi!" dedi.

Johnny de çocuğa bakıyordu. Esther'in kendisine söylediklerine gülerek, "Doktor mu?" dedi.

Esther, "Hemen. Git ve doktor getir, Johnny!" diye tekrarladı.

Johnny yutkundu. Gözleri Jocelyn, Tegan ve Esther'in yüzünde dolaştı. Esther'le göz göze gelince hafifçe başını salladı. Önce birkaç adım geri gitti. Sonra dönüp koşmaya başladı. Aydınlanmış dairenin dışına çıkıp karanlığın içinde kaybolmuştu.

Esther etrafına baktı.

Dakota, "Olanların hepsi... " diye anlatmaya başlamıştı.

Ama Esther başını iki yana salladı ve "Bir bakalım," dedi.

Cesedin yanında diz çöküp bir eliyle onu ters çevirdi ve elini montunun içine soktu. Kızlar neler olduğunu göremiyorlardı. Esther birkaç sakız ve erkek protesto grubunun broşürlerini bulmuştu. Ve sonra iyi bildikleri ağır metalik bir ses geldi.

Esther cesedin arkasına uzandı ve elinde askerlerin kullandığı türden kalın ve küt burunlu bir tabanca vardı. "Sana tabanca çekti," dedi Esther.

Jocelyn kaşlarını çattı. Neler olduğunu anlıyordu, ama ağzından dökülen sözlere engel olamamıştı.

"Hayır, çekmedi. O sadece..." Ağzı düşüncelerinin hızına yetişince sustu.

Esther çok sakin ve ağır ağır konuşuyordu. Sesinde sanki bir gülümseme vardı. Jos'a malzemelerin bakımını nasıl yapacağını anlatır gibi konuşuyordu. Önce elektriği kes, sonra yağ sür, ardından sıkıştırma vidasıyla kayışın yerini düzelt. Basit. Önce bir şey, sonra bir başkası. Bir, iki, üç... Böyle yapılması lazım...

Esther, "Montunun yan cebinde bir silah olduğunu gördün," dedi. "Silahına uzanıyordu. Zaten size karşı şiddet içeren davranışlar göstermişti. Kesin bir tehdit olduğunu gördün. Silahına uzanınca uygun ölçüde güç kullanarak onu durdurdun."

Esther çocuğun parmaklarını açtı ve tabancanın kabzasının etrafına sardı. "Böyle anlaması daha kolay olur. Silah elindeydi," dedi. "Ateşlemek üzereydi." Bakışlarını etrafındaki genç kadınların yüzünde gezdirdi.

Tegan, "Evet aynen böyle oldu. Silahına uzandığını gördüm," dedi.

Jocelyn soğuyan parmaklara tutturulmuş tabancaya baktı. KuzeyYıldızı görevlilerinin bazıları kayıtlı olmayan ikinci bir silah taşırdı. Annesi New York Times Gazetesinin bu konuda yaptığı haberi iç güvenliğe tehdit olabileceği bahanesiyle çektirmek zorunda kalmıştı. Belki çocuğun arka cebinde gerçekten de bu silah vardı. Belki silahı onlara çevirecekti. Ama eğer silahları varsa, neden beyzbol sopaları kullanıyorlardı?

Esther bir elini Jocelyn'in omzuna koydu. "Sen bir kahramansın asker," dedi.

"Evet," dedi Jocelyn.

Hikâyesini tekrarladıkça, daha kolay anlatabilmeye başlamıştı. Olanları zihninin gözüyle çok net bir şekilde görebilmeye başladığı için, ulusal televizyonda yaşananları anlattığı zaman yarı yarıya hatırladığını düşünmeye başlamıştı. Birinin cebinde metal bir şey görmemiş miydi? Bu bir silah olamaz mıydı? Belki de bu

yüzden enerjisini bırakmıştı. Evet, muhtemelen böyle olmuştu.

Televizyonda gülümsüyordu. "Hayır," diyordu. "Kendimi bir kahraman olarak görmüyorum. Herkes aynısını yapardı..."

"Ah, yapma," dedi Kristen. "Ben asla yapamazdım. Sen yapabilir miydin, Matt?"

Matt gülerek, "Ben izleyemezdim bile!" dedi.

Çok çekici bir adam olan Matt, Kristen'den on yaş kadar gençti. Onu kanal bulmuştu. Yeni bir şey deniyorlardı.

"Başlamışken Kristen, artık gözlüklerini ekranda da takmaya ne dersin? Sana bir ağırlık verir. Reytingin bu şekilde ne kadar olacağına bakalım. Sadece deneme koşusu bu, olur mu?"

"Annen seninle gurur duyuyor olmalı, Jocelyn."

Gerçekten de gurur duyuyordu. Annesi hikâyeyi kısmen duymuştu, ama tamamını bilmiyordu. Bu olay KuzeyYıldızı eğitim kampı projesini elli eyaletin tamamında başlatmak için Savunma Bakanlığı karşısında elini kuvvetlendirmişti. Program çok iyi idare ediliyordu, üniversitelerle sağlam bağlantılar kurulmuştu. Askeri birliklere gönderdikleri, temel eğitimi geçip doğrudan aktif göreve başlayabilen her kız için ordudan bir servet alıyorlardı. Ordu Margot Cleary'yi çok seviyordu.

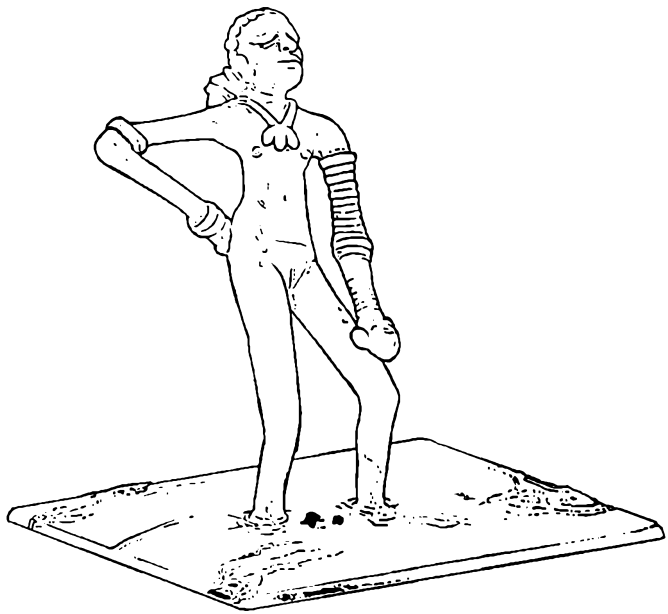
"Ve dış haberlerde, Doğu Avrupa'daki savaşta neler oluyor? Önce Güney Moldova'nın kazanmakta olduğu savaşta, şimdi Kuzey Moldova öne geçti. Suudiler de bir şekilde bu savaşın içinde yer alıyor..." dedi Matt ve çaresizce omuz silkti. "Sizin gibi genç kadınların ülkemizi savunmaya hazır olduğunu bilmek güven veriyor."

"Ah, evet," dedi Jocelyn tıpkı çalıştığı gibi. "KuzeyYıldızı Kampı'nda aldığım eğitim olmasaydı, bunların hiçbirini başaramazdım."

Kristen elini Jocelyn'in dizine koydu. "Biraz daha kalacak mısın, Jocelyn? Aranın ardından sonbaharda evde yapabileceğimiz tarçınlı tariflerden bazılarını deneyeceğiz."

"Elbette!"

Matt kameraya gülümsedi. "Sizin yanınızda kendimi emniyette hissediyorum. Ve şimdi, hava durumu..."

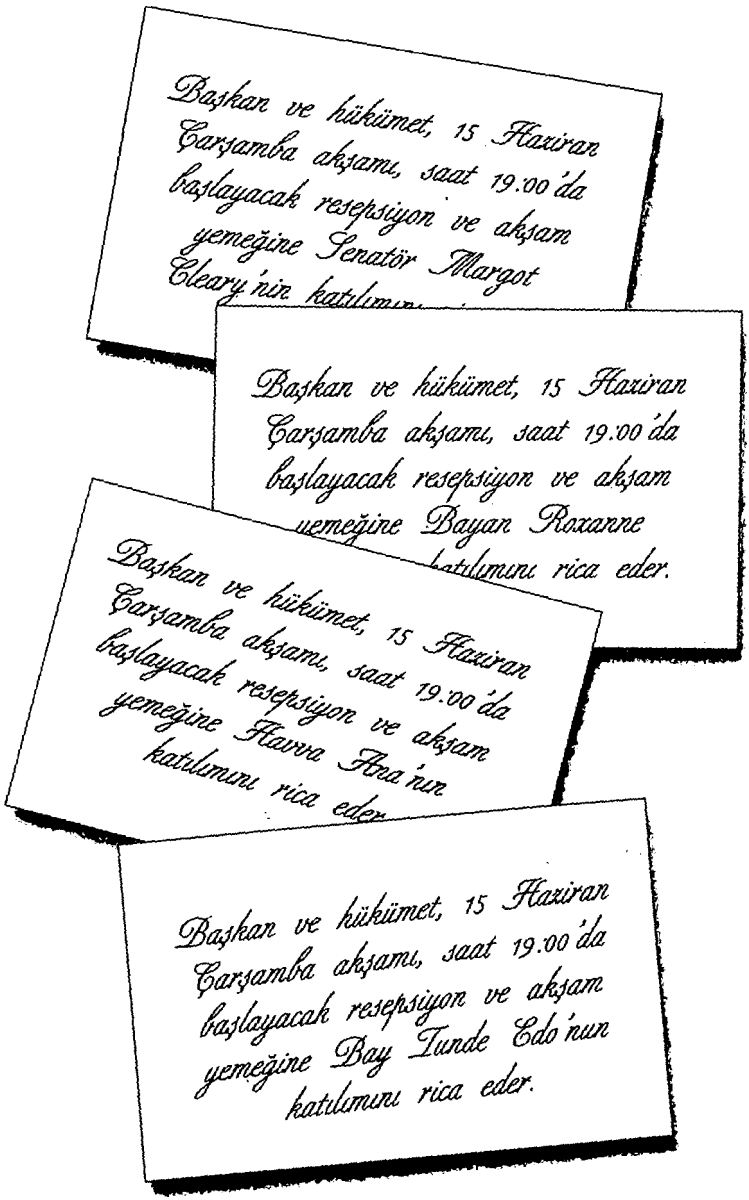

'Rahibe Kraliçe' heykeli.
Lahor'da sahipsiz bir hazinenin içinde bulunmuştur. Heykelin kendisi, geri dönüştürülen 'Büyük Yıkım' dönemi teknolojisinden yapılan tabanından çok daha eskidir. İleri derecede aşınmış olsa da, taban üzerinde yapılan inceleme üzerinde aslen 'Isırılmış Meyve' motifi olduğunu ortaya koymuştur. Bu motifin işlendiği nesneler 'Büyük Yıkım' döneminde dünyanın pek çok yerinde bulunmaktadır ve motifin ne amaçla kullanıldığı üzerinde tartışmalar vardır. Motifin pek çok yerde ortaya çıkması dini bir sembol olduğuna işaret etse de, nesnenin yemek sunmakta kullanılması gerektiği ve farklı ölçülerdeki nesnelerin farklı öğünlerde kullanılabildiği de tahmin edilebilir. Üzerinde 'Isırılmış Meyve' motifi olan bu eser, kısmen metal ve kısmen camdan imal edilmiştir. Bu türdeki çoğu nesnenin aksine cam kırılmamış ve Büyük Yıkım'dan sonraki yıllar için de çok değerli olmasını sağlamıştır. 'Isırılmış Meyve' motifli eserin Rahibe Kraliçe'nin tarikatına hediye olarak verildiği ve Kraliçe'nin konumunu yücelttiği ileri sürülmektedir. İki nesne yaklaşık 2.500 yıl önce birbirine kaynatılmıştır.

'Rahibe Kraliçe' ile aynı yerde bulunan 'Hizmetçi Çocuk' heykeli. Heykeldeki çocuğun bakımlı olmasına ve duygulara hitap eden ifadesine bakılarak, bir seks işçisinin heykeli olduğu düşünülmektedir. Heykel, 'Rahibe Kraliçe' heykelinin tabanına benzer 'Büyük Yıkım' dönemi camla süslenmiştir. Kırık bir 'Isırılmış Meyve' motifli eserden geldiği neredeyse kesindir. Cam, bu heykele muhtemelen 'Rahibe Kraliçe' heykeline tabanın eklendiği dönemde eklenmiştir.

Bir Yıl Önce

Başkan ve hükümet, 15 Haziran Çarşamba akşamı, saat 19.00'da başlayacak resepsiyon ve akşam yemeğine Senatör Margot Cleary'nin
Başkan ve hükümet, 15 Haziran Çarşamba akşamı, saat 19.00'da başlayacak resepsiyon ve akşam yemeğine Bayan Roxanne
Başkan ve hükümet, 15 Haziran Çarşamba akşamı, saat 19.00'da başlayacak resepsiyon ve akşam yemeğine Havva Hra'nın katılımını rica eder.
Başkan ve hükümet, 15 Haziran Çarşamba akşamı, saat 19.00'da başlayacak resepsiyon ve akşam yemeğine Bay Tunde Edo'nun katılımını rica eder.

Margot

Bessapara Cumhuriyeti, Moldova

"Neden burada olduğunuzu anlatır mısınız, Senatör Cleary?"

"Başkan Moskalev demokratik bir süreçle seçilen lideri olduğu ülkesinde yapılan askeri bir darbeyle görevden alındı, Tunde. Bu Amerika Birleşik Devletleri'nin çok ciddiye aldığı bir durum. Gençleri böyle önemli bir jeopolitik konuyla ilgili değerlendirmeye kattığın için ne kadar mutlu olduğumu da söylemek isterim."

"Kurduğunuz dünyada yaşayacak olanlar gençler, Senatör."

"Çok haklısın. Bu yüzden, kızım Jocelyn'in Birleşmiş Milletler Delegasyonu'nun bir parçası olarak benimle bu ülkeyi ziyaret etmesi bana büyük heyecan veriyor."

"Bessapara Cumhuriyeti kuvvetlerinin, Kuzey Moldova birlikleri karşısında yenilmesiyle ilgili yorumuz ne olur?"

"Savunma stratejisi toplantısında değil, bir partideyiz evlat."

"Siz bilirsiniz, Senatör Cleary. Şu anda kaç tane komiteye üyesiniz? Beş miydi?" Parmaklarıyla saydı: "Savunma, dışişleri, içişleri, bütçe ve istihbarat. Bir partiye sadece eğlenmek için gönderilemeyecek kadar önemli bir kişisiniz."

"Ödevini yapmışsın..."

"Yaptım hanımefendi. Kuzey Moldovalıları sürgündeki Suudi kralı finanse ediyor, değil mi? Bessapara ile içinde bulundukları bu savaş, Suudi Arabistan'ı geri almak için bir alıştırma mı sizce?"

"Suudi Arabistan hükümeti halk tarafından demokratik olarak seçilen bir hükümettir. Amerika Birleşik Devletleri hü-

kümeti, dünyanın her yerinde demokrasiyi ve barışçı yollardan gerçekleşecek rejim değişikliklerini destekler."

"Amerika Birleşik Devletleri hükümeti, petrol boru hattının güvenliğini sağlamak için mi burada?"

"Ne Moldova'da ne de Bessapara'da petrol yok, Tunde."

"Ancak Suudi Arabistan'da gerçekleşecek başka bir rejim değişikliği, petrol arzınızı tehlikeye atmaz mı sizce?"

"Demokratik bir ülkenin bağımsızlığından bahsettiğimiz zaman, böyle bir endişe duymamız söz konusu olamaz."

Tunde az kalsın kahkaha atacaktı. Minik bir gülücük dudaklarının ucunda titredi ve kayboldu. "Peki," dedi. "Tamam. Amerika Birleşik Devletleri petrolden çok demokrasiye destek olur. Tamam. Ve bu gece bu partide olmanız iç terörle ilgili nasıl bir mesaj veriyor?"

"Açık söyleyeyim," dedi Margot, gözlerini Tunde'nin kamerasına doğrudan dikerek. "Amerika Birleşik Devletleri hükümeti iç terörden veya onları finanse edenlerden korkmaz."

"Ve 'onları finanse edenler' diyerek kastettiğiniz Suudi Arabistan Kralı Awadi-Atif midir?"

"Bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim."

"Peki neden buraya gönderildiğiniz konusunda bir şey söyleyecek misiniz, Senatör? Özellikle neden siz gönderildiniz? Genç kadınların eğitim aldığı KuzeyYıldızı kamplarıyla bağlarınız var. Bu nedenle mi buraya gelmek için seçilen siz oldunuz?"

Margot samimi gibi görünen küçük bir kahkaha attı. "Ben sadece küçük bir balığım, Tunde. Benden sadece yem olur. Buraya yalnızca davet edildiğim için geldim. Ve şimdi partinin tadını çıkarmak istiyorum. Eminim sen de istersin..."

Dönüp sağ tarafa doğru birkaç adım attı. Tunde'nin kamerasını kapatmasının sesini duyuncaya kadar bekledi.

"Üstüme gelme evlat," dedi ağzının köşesiyle. "Buradaki tek dostun benim."

Tunde 'evlat' sözcüğünü duymuştu, ama hiçbir şey söyle-

medi. Kamerasını göğsüne bastırdı. Videoyu kapatsa da ses kaydını açık bıraktığına memnun olmuştu.

"Sizi daha çok sıkıştırabilirdim hanımefendi," dedi.

Margot gözlerini kısarak ona baktı. "Seni severim, Tunde," dedi. "Şu ŞehirDoktoru ile güzel bir mülakat yaptın. Nükleer silah kullanma tehdidi Kongre'nin oturup düşünmesini ve ülkeyi savunmak için ihtiyaç duyduğumuz parayı bize vermesini sağladı. Hâlâ o insanlarla görüşüyor musun?"

"Bazen..."

"Büyük bir şeyden bahsettiklerini duyarsan gelip bana söyle, olur mu? Harcadığın emeğin karşılığını veririm. Artık bu işte para var, hem de *çok* para. Eğitim kamplarımızda senden çok iyi bir basın danışmanı olur."

"Anladım," dedi Tunde. "Sizi haberdar ederim."

"Beklerim..."

Güven verir şekilde gülümsedi. En azından gülümsemeye çalıştı. Gülümsemesi dudaklarına ulaştığında, ağzını balık ağzına benzettiği hissine kapılıyordu. Bu lanet olası muhabirler çok çekici oluyordu. Tunde'nin videolarını izlemişti. Maddy onun büyük bir hayranıydı ve Tunde, on sekiz ile otuz beş yaş arasındaki seçmenler üzerinde gerçek bir etki yapabiliyordu.

Mülakatlarında ne kadar rahat ve kolaylıkla ulaşılabilir bir tavır benimsediği hakkında bu kadar yorum yapılmasına rağmen, Olatunde Edo'nun videolarının ses getirmesinin asıl nedeninin yakışıklılığı olmasından bahseden yoktu. Bazı videolarında yarı yarıya çıplaktı. Sahilde şortla haber yapıyordu. Geniş omuzlarını ve ince belini ve karın kaslarını ve kalça kaslarını gördükten sonra onu nasıl ciddiye alabilirdi ki? Lanet olsun, birisiyle yatmayalı çok zaman olmuştu!

Tanrım! Tamam! Bu gezide personeli arasında birkaç tane genç çocuk da vardı. Partiden sonra birine bir içki ısmarlayacaktı, çünkü ne zaman karşısına yakışıklı bir muhabir çıksa aklından aynı şey geçiyordu. Yanından geçen garsonun taşıdığı tepsiden bir içki alıp kafasına dikti. Asistanı odanın diğer ta-

rafından kendisine bakıyordu. Göz göze gelince, asistanı bileğindeki saati işaret etti. Hadi bakalım başlıyoruz diye düşündü.

"Kabul etmen gerekir," dedi mermer merdivenlerden çıkarlarken asistanı Frances'e. "Şato seçmeyi iyi biliyorlar."

Bu yerin her tuğlası Disneyland'den getirilmişe benziyordu. Mobilyalar yaldızlıydı. Her biri farklı bir şekil ve boyutta olan yedi sivri kule yükseliyordu. Kulelerin kimisi yivli, kimisi düzgün, kimisinin de ucu altın rengindeydi. Şatonun arkasında çam ormanı, gerisinde de dağlar vardı. Evet, evet, ülkenizde tarih ve kültür var! Evet, evet, siz bir hiç değilsiniz! Anlaşıldı...

Margot içeri girdiğinde Tatiana Moskalev gerçek bir taht-ta oturuyordu. Altından yapılma devasa tahtın kollarında aslan başları ve sırtında da kırmızı kadifeden bir yastık vardı. Margot gülmemeyi zorlukla başardı. Bessapara Başkanı altın rengi bir elbise ve üzerine de kocaman bir beyaz kürk giymişti. Her parmağında birer ve başparmaklarında ikişer yüzük vardı. 'Bir başkan nasıl görünür?' sorusunun cevabını mafya filmlerinden öğrenmiş gibi bir hali vardı. Belki de gerçekten böyle öğrenmişti. Kapı Margot'un arkasından kapandı ve ikisi odada yalnız kaldı.

"Başkan Moskalev, sizinle tanışmaktan onur duydum," dedi Margot.

"Senatör Cleary, bu onur bana ait," dedi Tatiana.

'Ve yılan, kaplanla tanışır,' diye düşündü Margot. 'Çakal akrebi kucaklar.'

"Lütfen, buz şarabımızdan bir kadeh alın. Avrupa'nın en iyisi budur. Bessapara bağlarının üzümlerinden yapıyoruz."

Margot zehirlenme ihtimalinin yüzde kaç olduğunu düşünerek şaraptan bir yudum aldı. Riskin yüzde 3'ten fazla olamayacağına karar vermişti. Burada ölecek olursa, ikisi için de durum kötü görünürdü.

"Şarap gerçekten harika," dedi Margot. "Başka türlü olmasını zaten beklemezdim."

Tatiana'nın dudaklarında ince ve mesafeli bir gülümseme belirdi. "Bessapara'yı beğendiniz mi?" diye sordu. "Katıldığınız turlar hoşunuza gitti mi? Müzik, dans, peynir sunumu?"

Margot o sabah yöresel peynir yapımı uygulamaları konusunda üç saat süren bir sunum izlemişti. Tam üç saat... Peynir konusunda...

"Ahhh! Ülkeniz gerçekten çok güzel, Sayın Başkan. Eski dünyanın büyüsü, ülkeyi birlikte geleceğe taşımak konusundaki kararlılıkla birleşmiş."

"Evet." Tatiana tekrar hafifçe gülümsedi. "Dünyadaki en ileri görüşlü ülke olduğumuzu düşünüyoruz."

"Ah, evet. Yarın bilim-teknoloji parkınıza yapacağım ziyareti merakla bekliyorum."

Tatiana başını iki yana salladı. "Kültürel ve sosyal olarak, dünyada bu değişimin ne *anlama* geldiğini gerçekten anlayan tek ülke biziz. Ve onu bir nimet olarak gören tek ülke. Bunu bir davet olarak görüyoruz..." Sanki gözlerinin önündeki sisi dağıtmak ister gibi başını iki yana salladı. "Yeni bir hayata davet olarak..."

Margot hiçbir şey demeden şaraptan bir yudum daha aldı. Yüzünde söylenenleri anladığını gösteren bir ifade vardı.

"Amerika'yı severim," dedi Tatiana. "Rahmetli kocam Viktor, Sovyetler Birliği'ni severdi, ama ben Amerika'yı severim. Özgürlükler ülkesi. Fırsatlar ülkesi. İyi müzik. Rus müziğinden daha iyi." Ve Maddy'nin durmaksızın evde çaldığı bir pop şarkısının sözlerini mırıldanmaya başladı: "Arabanla uçarak giderken, hep bum bum..." Sesi güzeldi. Margot bir yerlerde Tatiana'nın çok eskiden pop star olmak istediğini okuduğunu hatırladı.

"Bu şarkıyı söyleyen grubu buraya getirmemizi ister misiniz? Zaten turnedeler. Bir şeyler ayarlayabiliriz."

Tatiana, "Bence ne istediğimi biliyorsunuz," dedi. "Bence biliyorsunuz, Senatör Cleary. Siz aptal değilsiniz."

Margot gülümsedi. "Aptal olmayabilirim, ama akıl da okuyamam Başkan Moskalev."

"Tek istediğimiz, Bessapara'da Amerikan rüyasını yaşamak. Biz yeni bir ülkeyiz. Sınırlarında korkunç bir düşman olan küçük, ama yılmaz bir devletiz. Özgürce yaşamak, kendi hayat tarzımızı sürdürmek istiyoruz. Fırsatlarımız olsun istiyoruz. Hepsi bu..."

Margot başını sallayarak onayladı. "Herkesin istediği bu, Bayan Başkan. Amerika'nın en samimi isteği herkesin demokrasiye kavuşmasıdır."

Tatiana'nın dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "O zaman Kuzey'e karşı bize yardım edeceksiniz."

Margot bir anlığına üst dudağını ısırdı. İşte asıl önemli konu buydu. Buraya geleceklerini biliyordu.

"Ben... ben Başkan'la konuştum. Halkınızın isteği bu yönde olduğu için bağımsızlığınızı desteklemekle birlikte, Kuzey Moldova ve Bessapara arasındaki bir savaşa müdahale ediyor görünemeyiz."

"Siz ve ben bundan daha iyisini yapacak kadar zekiyiz, Senatör Cleary."

"İnsani yardım ve barış gücü gönderebiliriz."

"BM Güvenlik Konseyi'nde oylanan kararları veto edebilirsiniz."

Margot kaşlarını çattı. "Ama BM Güvenlik Konseyi'nde size karşı alınmış bir karar olmadı."

Tatiana kadehini dikkatle önündeki masaya bıraktı. "Senatör Cleary. Bazı erkekler ülkeme ihanet etti. Bunu biliyoruz. Yakın zamanda Dinyester Savaşı'nı kaybettik, çünkü Kuzey ordusu birliklerimizin nerede olacağını biliyordu. Bessaparalı erkekler Kuzey'deki düşmanlarımıza bilgi sattı. Bazılarının kim olduğunu tespit ettik. Bazıları da itiraf etti. Şimdi harekete geçmemiz lazım."

"Buna hakkınız var, elbette."

"Hareketlerimize karışmayacaksınız. Her yaptığımızı destekleyeceksiniz."

Margot biraz kıkırdadı. "*O kadar* kapsamlı bir söz veremem, Bayan Başkan."

Tatiana arkasına döndü ve pencere camına yaslandı. Arkasındaki ışıl ışıl Disney şatosu siluetini ortaya çıkarıyordu.

"KuzeyYıldızı ile çalışıyorsunuz, değil mi? Özel ordu. Hatta siz onların ortağısınız. KuzeyYıldızı'nı beğeniyorum. Kızlara savaşçı olmalarını öğretiyorlar. Çok güzel... Böyle daha çok şirkete ihtiyacımız var."

Peki... Margot bunu beklemiyordu. Ama ilgisini çekmişti.

"Bunların ne ilgisi olduğunu anlayamadım, Bayan Başkan," dedi. Aslında belli belirsiz bir fikri vardı.

"KuzeyYıldızı kendi eğitimli kadın askerlerini Suudi Arabistan'a göndermek için BM'den yetki almak istiyor. Suudi Arabistan hükümeti çökmek üzere. Devlet yıkılacak gibi görünüyor."

"Askerlerin mevzilenmesine BM onay verirse, bütün dünya için en iyisi olacağını düşünüyorum, evet. Bu durum enerji arzını güvenlik altına alır, zor bir geçiş döneminde hükümete yardımcı olur."

"KuzeyYıldızı güçleri başka bir devlette daha önce başarıyla mevzilenmişse, bunu savunmak kolaylaşır," dedi Tatiana. Sonra duraksayıp kendisine bir kadeh daha buz şarabı doldurdu ve ardından Margot'a da bir kadeh uzattı. İkisi de bu konuşmanın nereye gittiğini biliyordu. Göz göze geldiler. Margot gülümsedi.

"KuzeyYıldızı kızlarını kullanmak istiyorsunuz?!"

"Özel ordum olarak burada ve sınırda."

Bu çok para demekti. Kuzey'le savaşı *kazanır* ve Suudi varlıklarına el koyarlarsa daha da çok ödeme yaparlardı. Burada özel ordu olması KuzeyYıldızı'nı tam da istediği yere getirirdi. Bunu başarabilirse, yönetim kurulu Margot Cleary ile olan işbirliklerini sonsuza kadar sürdürmekten *çok* memnun olurdu.

"Ve karşılığında istediğiniz..."

"Bu zor dönemde yasalarımızı biraz değiştireceğiz. Başka hainlerin sırlarımızı Kuzey'e vermesini önlemek için. Bu aşamada yanımızda olmanızı istiyoruz."

"Egemen bir devletin içişlerine karışmayı hiç istemeyiz,"

dedi Margot. "Kültürel farklılıklara saygı gösterilmelidir. Bu konuda Başkan'ın benim yargılarıma güveneceğinden eminim."

Tatiana "İyi," dedi ve yeşil gözlerini yavaşça kırptı. "O zaman birbirimizi anlıyoruz." Duraksadı. "Kuzey kazanırsa ne yapacağını sormamız bile gerekmiyor, Senatör Cleary. Ne yaptıklarını zaten gördük, Suudi Arabistan'ın nasıl bir yer olduğunu hepimiz hatırlıyoruz. Burada ikimiz de haklı olan taraftayız."

Kadehini kaldırdı. Margot da kendi kadehini yavaşça kaldırıp Tatiana'nın kadehine dokundurdu.

Bu, Amerika için büyük bir gündü... Dünya için ise daha büyük bir gün...

Partinin geri kalanı tam da Margot'un tahmin ettiği kadar sıkıcıydı. Yabancı erkân ve dini liderlerle, suçlular ve silah kaçakçıları olduklarından şüphelendiği insanlarla el sıkıştı. Amerika Birleşik Devletleri'nin haksızlık ve baskı kurbanlarına duyduğu derin sempatiyi ve bu sorunlu bölgedeki olayların barışçı bir şekilde çözümlenmesini istediklerini defalarca tekrarladı. Tatiana'nın içeri girmesiyle resepsiyonda biraz karışıklık olmuştu, ama Margot bunu görmedi. Önemli bir partiyi terk etmek için ne çok erken ne de çok geç olduğu kabul edilen saat olan 22:30'da oradan ayrılmıştı. Diplomatik aracına gitmek için aşağı inerken tekrar muhabir Tunde ile çarpıştı.

"Affedersiniz," dedi Tunde. Yere düşürdüğü bir şeyi Margot görmeden hızla almıştı. "Yani, affedersiniz. Özür dilerim. Biraz... acelem var da."

Margot güldü. İyi bir gece geçirmişti. Şimdiden her şey yolunda giderse KuzeyYıldızı'ndan alacağı ikramiyeyi hesaplıyor ve sonraki seçim döneminde Siyasi İşler Komitesi'nin yapacağı katkıları düşünüyordu.

"Bu acele neden?" diye sordu. "Hiç gerek yok. Seni gideceğin yere bırakayım mı?"

Arabasına, açık kapısına, davetkâr deri kaplı koltuklarına işaret etti. Tunde gözlerindeki paniği gülümseyerek saklamaya çalıştı, ancak yeterince hızlı davranamamıştı.

"Başka zaman," dedi.
Onun kaybıydı.

Daha sonra otelde Ukrayna'daki Amerikan Büyükelçiliği'nde görevli alt kademe diplomatlardan birine birkaç kadeh içki ısmarladı. Adam ilgili görünüyordu, neden olmasındı? Margot'un yolu açıktı. Süit odasına gitmek için birlikte asansöre bindiklerinde Margot elini adamın sıkı kalçasına koydu.

Allie

Bessapara Cumhuriyeti, Moldova

Şatonun içindeki küçük kilise yenilenmişti. Camdan ve altından yapılma avize hâlâ odanın ortasında sallanıyordu. Avizeyi tavanda asılı tutan teller, mum ışığında görülemeyecek kadar inceydi. Elektriğin mucizeleri işte. Pencerelerde meleklerin Meryem Ana'ya övgülerini sunduğu vitraylar, Azize Teresa ve Aziz Jerome'un kabartmaları sağlam kalmıştı. Diğerleri ve kümbetteki sırlanmış resimler Yeni Ahit'e göre yenilenmişti. Birinde Tanrı, güvercin biçimindeki ailesinin reisi Rebecca ile konuşuyordu. Bir diğerinde Hazreti Deborah inanmayan insanlara Tanrı'nın sözlerini duyuruyordu. Birinde ise –kendisi istemese de– sembolik bir ağacın önünde oturan Havva Ana cennetten mesaj alıyor ve nurla dolu ellerini uzatıyordu. Kümbetin ortasında yani tam kalbinde, her şeyi gören gözün bulunduğu el açılıyordu. Bu hepimizi gören ve kutsal eli hem güçlü hem de zayıf olanlara uzanan Tanrı'nın sembolüydü.

Kilisede onu bir asker bekliyordu. Bu, kendisiyle özel olarak konuşmak isteyen genç bir kadındı. Açık yeşil gözleri olan ve yanakları çillerle kaplı güzel bir Amerikalıydı.

"Benimle görüşmek için mi bekliyorsun?" diye sordu Havva Ana.

"Evet," dedi aralarında savunma ve bütçenin de olduğu beş önemli komite üyesi Senatör Cleary'nin kızı Jocelyn.

Havva Ana bu özel görüşme için zaman ayırmıştı.

"Seninle tanıştığıma çok sevindim, kızım." Gidip onun yanına oturdu. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Ve Jocelyn ağlamaya başladı. "Annem buraya geldiğimi duysa beni öldürür," dedi. "Beni öldürür. Ah, Havva Ana! Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Buraya... sana yol göstermem için mi geldin?"

Allie özel görüşme talebini ilginç bulmuştu. Senatörün kızının orada olması şaşılacak bir şey değildi. Havva Ana'yı kanlı canlı görmek istemesi de mantıklıydı. Ama özel görüşme? Allie karşısına Tanrı'nın varlığını sorgulayacak bir şüpheci çıkacağını düşünmüştü. Ama... anlaşılan durum biraz daha farklıydı.

"Kendimi kaybolmuş gibi hissediyorum," dedi Jocelyn gözyaşları arasında. "Kim olduğumu artık bilmiyorum. Konuşmalarını izledim ve... O'nun sesinin bana rehberlik etmesini ve ne yapmam gerektiğini söylemesini bekledim durdum..."

"Sana neyin sıkıntı verdiğini anlat," dedi Havva Ana.

Allie konuşulamayacak kadar derinlerde yatan dertleri çok iyi bilirdi. Ne kadar seçkin olursa olsun, her ailede bunların olabileceğinin farkındaydı. Allie'nin hayatta gördüğü dertlerin giremeyeceği bir ev yoktu.

Elini uzatıp Jocelyn'in dizine koydu. Jocelyn ürpererek kendini geri çekti. Allie bu bir anlık temasla bile Jocelyn'in sorununun ne olduğunu anlamıştı.

Kadınların dokunuşuna ve kas çilesindeki gücün geri planda alçak sesle vınlamasına alışkındı. Jocelyn'in içinde yakılması ve parlaması gereken, karanlıkta kalmış bir şey vardı. Açık olan, ancak kapatılması gereken bir şey. Allie içinden gelen ürpertiyi bastırdı.

"Sorun kas çilen," dedi Havva Ana. "Sen acı çekiyorsun..."

Jocelyn'in sesi fısıltı gibi çıkmıştı. "Bu bir sır. Bundan bahsetmemem gerekli. İlaç kullanıyorum, ama ilaçlar eskisi kadar etki göstermiyor. Kötüye gidiyor. Ben... ben diğer kızlar gibi değilim. Başka kime gideceğimi bilemedim. Sizi internette görmüştüm. Lütfen beni iyileştirin ve beni normal bir kız yapın. Lütfen! Tanrı'dan bu yükü omuzlarımdan almasını isteyin. Lütfen normal olayım..."

"Tek yapabileceğim, elini tutmak ve seninle birlikte dua etmek," dedi Havva Ana.

Bu çok zor bir durumdu. Bu kızı kimse muayene etmemiş veya sorunuyla ilgili tavsiyelerde bulunmamıştı. Kas çilesi bozukluklarını düzeltmek çok güçtü. Tatiana Moskalev tam da bu nedenle kas çilesi nakil ameliyatları üzerinde çalışıyordu. İşlev problemi olan bir kas çilesinin nasıl düzeltilebileceği henüz bilinmiyordu.

Jocelyn başını salladı ve Allie'nin elini tuttu.

Havva Ana her zamanki duasına başladı: "Sevgili Annemiz, yanımızda ve içimizdesin. Bütün iyiliklerin, merhametin ve güzelliklerin kaynağı yalnız sensin. Her gün senin isteklerini nasıl gerçekleştireceğimizi bilmemizi sağla."

Allie dua ederken Jocelyn'in kas çilesindeki karanlığı ve ışığı hissetmeye başlamıştı. Sanki kas çilesinde bir tıkanıklık vardı. Suyun akması gereken yerler birbirine yapışmıştı ve çamurla kaplanmıştı. *Burada* ve *buradaki* kanallardaki çamurun birazını temizleyebilirdi.

"Ve kalplerimize senin karşında saflığını koruma, karşımıza çıkan sınavları karamsarlığa kapılmadan, kendimizi hırpalamadan geçme gücü ver."

Nadiren dua eden Jocelyn şimdi dua ediyordu. Havva Ana elini Jocelyn'in sırtına koyup, "Yalvarırım Tanrım, kalbimi aç," dedi. Ve bir şey hissetti.

Allie hafif bir *baskı* verdi. Normalde yaptığından daha büyük bir baskıydı, ama bu kız büyük ihtimalle ne yaptığını hissedecek kadar hassas değildi. Jocelyn derin bir nefes aldı. Allie üç tane daha kısa ve sert baskı verdi. Ve işte... Güç ışıldamaya başlamıştı. Motor gibi çalışıyordu. Tam olması gerektiği şekilde...

Jocelyn, "Ah, Tanrım. Hissediyorum," dedi.

Kas çilesi düzenli bir şekilde vınlıyordu. Başka kızların hissettiklerini söylediği şeyleri şimdi o da hissedebiliyordu: Kas çilesi hücrelerini çevreleyen zarlara iyon pompalar ve

elektrik gücü aktarırken, her hücresi yumuşak ve tatlı bir besinle doyuyordu. Hayatında ilk defa vücudunun doğru çalıştığını *hissedebiliyordu.*

Ağlayamayacak kadar şaşırmıştı.

"Hissediyorum. Çalışıyor," dedi.

Havva Ana, "Tanrı'ya şükürler olsun!" dedi.

"Ama nasıl yaptın?"

Havva Ana başını iki yana salladı. "Benim değil, O'nun arzuları gerçek olur."

Birlikte bir, iki, üç defa nefes aldılar ve verdiler.

Jocelyn, "Şimdi ne yapacağım?" dedi. "Ben..." Güldü. "Yarın yolcuyum. Güney'deki Birleşmiş Milletler gözlem gücünde görev alacağım." Bunu söylememesi lazımdı, ama kendini tutamamıştı. Bu odada sır tutamazdı. "Annem iyi görüneceği için beni oraya gönderiyor, ama aslında tehlikede olmayacağım. Tehlikeye girmemi gerektirecek bir durum yok," dedi.

Ses, "Belki kendisini tehlikeye atması *gerekiyordur,*" dedi.

Havva Ana, "Artık hiçbir şeyden korkun olmamalı," dedi.

Jocelyn tekrar başını salladı. "Evet," dedi. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Havva Ana onu alnından öptü ve Kutsal Annemiz adına kutsadı. Sonra partiye katılmak için alt kata indi.

Tatiana'nın peşinden odaya yapılı iki adam girdi. Üzerlerine oturan siyah tişörtlerinden meme uçları görünüyor, dar pantolonları kasıklarındaki kabarıklığı ortaya çıkarıyordu. Tatiana podyumda duran yüksek arkalıklı koltuğa oturunca onlar da iki yanındaki daha alçak koltuklara geçtiler. Gücün tuzağına düşen başarının ödülleriydi bunlar. Tatiana, Havva Ana'ya hoş geldin demek için ayağa kalktı ve onu iki yanağından öptü.

"Tanrımıza şükürler olsun!" dedi Tatiana.

"Kavuşma saadeti yaşatana bin şükür," dedi Havva Ana. Yüzünde Allie'nin alaycı gülümsemesinden eser yoktu.

"Kuzey'de bir baskında on iki hain daha yakalandı," diye mırıldandı Tatiana.

"Tanrı'nın yardımıyla hepsi bulunacaktır," dedi Havva Ana.

Konuşması gereken sonsuz sayıda insan vardı. Büyükelçiler, tanınmış kişiler, işadamları, yeni hareketlerin liderleri... Dinyester Savaşı'ndaki yenilgiden çok kısa bir süre sonra düzenlenen bu parti, yurtta ve yurt dışında Tatiana'ya desteği artırmayı amaçlamıştı. Havva Ana'nın davet edilmesi de bu planın bir parçasıydı. Tatiana kendisinin ve insanlarının savaştığı Kuzey'deki rejimin vicdanları sızlatan zulmüyle ilgili bir konuşma yaptı. İnsanların adaletinden kaçanlardan, Meryem Ana'nın intikamını almak için küçük gruplar halinde birleşen kadınların hikâyelerini dinlediler.

Tatiana gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Yanında duran iyi giyimli genç adamların birinden bu cesur kadınlara içki getirmesini istedi. Adam başını sallayıp arkasına döndü. Neredeyse ayağı takılacakken kendini kurtarıp yukarı çıktı. Beklerlerken Tatiana uzun soluklu hikâyelerinden birini anlatmaya başladı:

"Sevdiği üç erkeği, bir tek erkek haline getirmek isteyen kadını bir cadı ziyaret eder..."

Genç ve sarışın adam geri döndü ve elinde şişeyle Tatiana'nın önünde dikildi.

"Bunu mu istemiştiniz, hanımefendi?"

Tatiana ona baktı ve başını bir yana eğdi.

Genç adam yutkundu. "Özür dilerim," dedi.

"Sana konuşmanı ya da sözümü kesmeni söyledim mi?" diye sordu Tatiana.

Genç adam bakışlarını yere indirdi.

"Erkek işte," dedi Tatiana. "Nasıl sessiz kalacaklarını bilmezler. Sadece *onların* ne söyleyeceğini duymak istediğimizi sanırlar. Hep konuşur, konuşur, konuşur, kendilerinden daha iyi olanların sözünü keserler."

Genç adam bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, ama sustu.

"Biraz terbiye öğrenmesi lazım," dedi Allie'nin arkasında duran ve eski suçlar için adalet arayan grubun liderliğini yapan kadın.

Tatiana brendi şişesini genç adamın ellerinden aldı ve yüzüne doğru havaya kaldırdı. Şişenin içindeki sıvı koyu kehribar renginde ve karamel kıvamındaydı.

"Bu şişe senden daha değerli. Bunun bir kadehi bile senden daha değerli," dedi.

Şişeyi tek eliyle boğazından tuttu. İçindeki üç defa çevirdi sonra yere attı ve kırdı. İçindeki sıvı ahşap zemine dağıldı ve olduğundan daha koyu bir renge boyandı. Güçlü ve tatlı bir kokusu vardı.

"Dökülenleri yala," dedi Tatiana.

Genç adam parçalanmış şişeye baktı. Yere dökülen içkinin içinde cam parçaları vardı. Bakışlarını kendisini izleyen yüzlere çevirdi. Yere diz çöktü ve dilini cam parçacıklarına değdirmemeye çalışarak içkiyi yalamaya başladı.

Yaşlı kadınlardan birisi, "Yüzünü içine sok!" dedi.

Allie sesini çıkarmadan olanları izliyordu.

Ses, "İnanılır gibi değil," dedi.

Allie içindeki Ses'e, "Bu kadın deli. Bir şey söylemeli miyim?" diye sordu.

Ses, "Söyleyeceğin herhangi bir şey buradaki gücünü azaltır," dedi.

Allie, "Gücümü şimdi kullanamayacaksam, ne değeri kalır?" diye sordu.

Ses, "Tatiana'nın ne söylediğini hatırla," dedi. "Güç onlarda olsaydı neler yapacaklarını sormamıza bile gerek yok. Ne yapacaklarını çoktan gördük. Bundan daha kötüsünü yaparlar."

Allie boğazını temizledi.

Genç adamın dudaklarında kan vardı.

Tatiana gülmeye başladı. "Ah, Tanrı aşkına!" dedi. "Bir bez al da yeri sil. İğrençsin."

Genç adam sallanarak ayağa kalktı. Kristal kadehlere yeniden şampanya dolduruldu. Müzik yeniden çalmaya başladı.

"Dediğimi gerçekten yaptığına inanabiliyor musun?" dedi Tatiana koşarak bir bez almaya giden genç adamın arkasından...

Roxy

Bessapara Cumhuriyeti, Moldova

Çok sıkıcı bir partiydi. Tatiana'yı sevmediğinden değil, onu severdi. Geçen yıl işleri Bernie'den devraldığından beri, Tatiana işi sürdürmesine izin veriyordu ve Roxy'ye göre işi sürdürmesine izin veren herkes *iyi* insandı.

Yine de bundan daha iyi bir parti vermesi beklenirdi. Birisi ona Tatiana Moskalev'in zincire bağlı evcil leoparını bu şatonun içinde dolaştırdığını söylemişti. Roxy'nin atlatamadığı asıl hayal kırıklığı buydu. Kadehler çok zarifti, peki; koltuklar altın yaldızla kaplıydı, tamam. Ama ortalıkta dolaşan bir leopar yoktu!

Başkan, Roxy'nin kim olduğunu da anlamış görünmüyordu. Sırayla herkesin elini sıkıyordu. Kirpiklerine yoğun bir maskara sürmüş yeşil gözlü kadın size merhaba diyor ve siz bu ülkeyi dünyanın en büyük ve en özgür ülkesi yapan işkadınlarından biri olmanıza rağmen, yüzünde en ufak bir sizi tanıma belirtisi görülmüyordu. Roxy onun bir ayyaş olduğunu düşündü. Gidip hatasını yüzüne vurmak istiyordu: 'Her gün sınırlarından beş yüz kilo mal geçiren kadın *benim*. *Her gün*. BM ile başını belaya sokan benim. Ama aslında daha fazla gözlem gücü göndermekten başka hiçbir şey yapmayacaklarını da biliyoruz. Sen *beni* tanımıyor musun?'

Roxy biraz daha şampanya içti. Pencereden üzerine karanlık çökmeye başlamış olan dağlara baktı. Dirseğine değinceye kadar Havva Ana'nın yanına yaklaştığını duymamıştı bile. Havva bazen ürpertici olabiliyordu. Ufak tefek, ince ve sessiz olduğu için gelip kaburgalarınızın arasına bir bıçak sokana kadar aynı odada olduğunuzu ruhunuz bile duymazdı.

Havva Ana, "Kuzey'deki yenilgi Tatiana'nın... biraz öngörülemez davranmasına neden oldu," dedi.

"Öyle mi? Benim için de işlerin oldukça öngörülemez olmasına neden olduğunu söyleyebilirim. Tedarikçiler aşırı gergin. Şoförlerimden beş tanesi işten ayrıldı. Herkes savaşın güneye ineceğini söylüyor."

"Manastırda ne yaptığımızı hatırlıyor musun? Şelalenin olduğu yerde?"

Roxy gülümsedi. Bu çok tatlı bir anıydı. Hayatın daha basit olduğu mutlu günleri hatırlatıyordu. "Takım çalışması," dedi.

"Bence yeniden yapabiliriz," dedi Havva Ana. "Daha büyük ölçekte."

"Ne demek istiyorsun?"

"Benim yarattığım etki ve senin rakipsiz gücünle. Her zaman seni bekleyen muazzam şeyler olduğunu düşünmüşümdür, Roxanne."

"Ben çok mu içtim? Yoksa sen her zamankinden bile daha anlamsız mı konuşmaya başladın?"

"Burada konuşamayız," diye fısıldadı Havva Ana. "Ama bence Tatiana Moskalev yakında zamanını dolduracak. Meryem Ana'ya bir faydası kalmayacak."

Ahhhhhhh. Ah!!!

"Şaka mı yapıyorsun?"

Havva Ana başını iki yana salladı. "Dengesiz davranıyor. Bence bir ya da iki ay içinde ülke de buradaki insanlar da yeni bir lidere hazır olacak. Eğer senin bu iş için doğru insan olduğunu söylersem..."

Roxy neredeyse kahkahayı patlatacaktı. "Benim mi? Sen beni gerçekten tanıyor musun Havva?"

"Gerçek olamayacak kadar tuhaf bir düşünce değil," dedi Havva Ana. "Zaten büyük bir lidersin. Yarın gel ve beni gör. Derinlemesine konuşalım."

"Sen bilirsin," dedi Roxy.

Roxy bu konuşmanın ardından orada uzun süre kalmadı. Sadece eğlenirken kendini göstermiş, Tatiana'nın diğer kötü şöhretli kafadarlarıyla kadeh tokuşturmuş ve bu yeterli olmuştu. Havva Ana'nın söyledikleri aklına takılmıştı. Bu güzel bir düşünceydi. Hem de çok güzel bir düşünce... Bu ülkeyi seviyordu.

Odada dolaşan gazetecilerden uzak durmaya çalışıyordu. Kimin gazeteci olduğu her zaman gözlerindeki aç bakıştan anlaşılabilirdi. İnternette görüp de etini kemiğinden ayırmak istediği kişileri odada görmemiş olsa da, onların geldiği yerde hep daha fazlası olurdu. Özellikle de başkan olursa. Alçak sesle kendi kendisine mırıldandı, "Başkan Monke..." Sonra yine kendi kendisine güldü. Kulağa fena gelmiyordu.

Her durumda zaten bu konu hakkında şimdi daha fazla düşünemezdi. Bu akşam yapacak başka işleri vardı. Partide yapılamayacak, diplomatik olmayan, insanlarla kadeh tokuşturulamayacak işler... Bir BM askeri veya özel temsilcisi ya da her neyiyse kendisiyle sakin bir yerde görüşmek istiyordu. Böylece Kuzey'deki kuşatmayı nasıl aşacaklarını ve ürünlerini taşımaya nasıl devam edeceklerini konuşacaklardı. Görüşmeyi Darrell ayarlamıştı. Aylardır buradaki işlere yardım ediyor, iyi bir çocuk gibi başını önüne eğip yeni insanlarla tanışıyor ve savaşta bile fabrikanın çalışmaya devam etmesini sağlıyordu. Bazen erkekler bu konuda kadınlardan daha iyi olabiliyordu, çünkü daha az tehdit uyandırıyor ve diplomasiyi daha başarıyla götürüyorlardı. Yine de anlaşmayı tamamlayan Roxy'nin kendisi olmalıydı.

Yol karanlık ve virajlıydı. Karanlık dünyayı sadece far ışıkları aydınlatıyordu. Bu yolda sokak lambası olmadığı gibi, yakınlarda penceresinden dışarı ışık sızacak bir köy de yoktu. Saat daha gece on bir olsa da, sabahın dördü gibi geliyordu. Şehirden çıkalı 90 dakika kadar olmuştu. Darrell yolu iyi tarif etmişti. Yolun ayrıldığı yeri kolayca bulup aydınlatılmamış bir toprak yoldan ilerlemeye başladı. Sivri uçlu kuleleri olan şa-

tolardan birinin önüne arabasını park etti. Bütün pencereler karanlıktı ve şatoda hayat izi yoktu.

Darrell'in kendisine gönderdiği mesaja baktı. Yeşil boyalı kapı açık olacaktı. Yolunu aydınlatmak için avucunda bir şimşek çaktı. Boyaları soyulan yeşil kapı ahırların tarafında gözüne çarptı.

Formaldehit ve antiseptik kokusu alabiliyordu. Başka bir koridora girince karşısına yuvarlak kulpu olan metal bir kapı çıktı. Kapının çerçevesinin altından ışık geliyordu. Evet! İşte burasıydı. Bir dahaki sefere bu kadar uzakta ve aydınlatılmamış bir yerde toplantı yapmamalarını söyleyecekti. Düşüp boynunu kırabilirdi. Kapının kolunu çevirdi. Ve bir tuhaflık olduğunu hissedince kaşlarını çattı. Havadaki kan kokusunu alabiliyordu. Ortalık kan ve kimyasal madde kokuyordu... ve adını koyamadığı bir his vardı. Sanki burada bir kavga yaşanmıştı. Sanki burada yaşanan sadece ve *hep* kavga olmuştu.

Kapıyı açtı. Odanın duvarları plastikle kaplıydı. Ayrıca bir masa ve tıbbi araç gereç de gözüne çarptı. Birilerinin Darrell'e hikâyenin tamamını anlatmadığını düşünürken, birisi kolundan yakaladı ve başka birisi de başına çuval geçirdi.

Roxy o hızla çevresine büyük bir akım verdi. Adamlardan birinin canını çok fena acıttığını biliyordu, çünkü bağırarak yere düştüklerini duyabiliyordu. Bir akım daha vermeye hazırdı. Çuvalı başından çıkarmaya çabalıyor ve kendi etrafında dönerken havaya çılgınlar gibi akımlar gönderiyordu. "Sakın bana dokunmayın!" diye bağırırken çuvalı kafasından çıkarmayı başardı. Kafasının arkasına, hayatında yemediği kadar büyük bir darbe yiyince başı kanlar içinde kaldı. Gecenin içine doğru yuvarlanırken aklından geçen son düşünce, "Evcil leopar," oldu.

Yarı uyur halinde bile kendisini kestiklerini biliyordu. Roxy güçlüydü ve hep güçlü olmuştu. O bir savaşçıydı. Uyku ile üzerini örten ağır ve ıslak bir battaniyeymiş gibi güreşiyordu. Rüyasında yumruklarının sıkılı olduğunu ve açmaya çalıştığı-

nı görüyordu. Gerçek hayatta ellerini hareket ettirebilirse uyanacağını biliyordu. Ve işte o zaman kendisini yakalayanların canını öyle bir yakacaktı ki; gökten kan akacak, bulutlarda açacağı delikten yeryüzüne ateşler yağdıracaktı. Ona kötü bir şeyler oluyordu. Hayal edebileceğinden bile daha kötü şeyler. Uyan, seni sersem! Hemen uyan! Şimdi!

Kendine gelmeye başlamıştı. Yerde yatıyordu ve bağlıydı. Üzerinde tanımlayamadığı bir şeyler olduğunu görebiliyor, parmak uçlarında metal olduğunu hissedebiliyordu. 'Geri zekalılar,' diye düşündü. Kimse yanına yaklaşamasın diye bütün yatağa akım vermek istedi.

Ama yapamadı. Uğraştı, ama gücünün kullanmaya alıştığı kaynağı yerinde değildi. Çok uzaklardan bir ses, "Çalışıyor," dedi.

Ancak çalışmıyordu ve sorun da buydu. Kesinlikle çalışmıyordu.

Köprücük kemiğine küçük bir yankı göndermeye çalıştı. Gücü zayıftı ve kıvranıyordu, ama yerindeydi. Kendi bedenine karşı hiç bu kadar minnet duymamıştı.

Başka bir ses... Sesi tanıyordu, ama nereden? Bu kimin sesiydi? Gerçekten evcil bir leopar var mıydı? Neler oluyordu? Aptal leopar rüyalarında dolaşıyordu. Defol git, sen *gerçek* değilsin!

"Kaçmaya çalışıyor. Şuna bak. Kız bayağı güçlü."

Biri güldü ve "Ona verdiğimiz şeyle bir yere kaçamaz," dedi.

"Bütün bu yolu, düzelttiğim işleri sizin bozmanızı seyretmeye gelmedim. Daha önce aldıklarınızın hepsinden daha güçlü. Bir bakın ona!" dedi Roxy'nin tanıdığı ses.

"Peki. Dikkat et de ona dokunma."

Birisi tekrar yanına geldi. Canını acıtacaklardı ve bunu yapmalarına fırsat vermemeliydi. Tekrar kendi kas çilesiyle konuştu: "Sen ve ben, arkadaşım. İkimiz aynı taraftayız. Bana biraz daha destek olman lazım. Geride hâlâ birkaç damla kaldığım biliyorum. Haydi ama! Burada hayatımız tehlikede!"

Bir el, sağ eline dokundu.

Birisi, "Lanet olsun!" diye bağırarak yere yuvarlandı.

İşte yapmıştı. Şimdi içinde daha düzgün bir akış olduğunu hissedebiliyordu. Gücü tükenmiş değildi. Sanki bir yerlerde bir tıkanıklık olmuştu ve şimdi akıntının önündeki çöpler gibi temizleniyordu. Ah, onları bunu yaptıklarına pişman edecekti.

"Dozu artırın! Dozu artırın!"

"Daha fazla veremeyiz, kas çilesi zarar görür."

"Ona bir BAK! Hemen şimdi dozu artır, yoksa ben yaparım."

Roxy çok büyük bir akım topluyordu. Tavanı başlarına yıkacaktı.

"Ne yaptığına bir bak!"

Bu kimin sesiydi? Dilinin ucundaydı. Şu bağlardan kendini kurtarınca dönüp bakacaktı, ama kimi göreceğini zaten kalbinin derinliklerinde biliyordu.

Uzun bir mekanik alarm sesi duyuldu.

"Kırmızı bölge," dedi birisi. "Bu otomatik uyarı sesi. Çok fazla verdik."

"Devam edin!"

Ve birden içinde biriktirdiği güç kayboldu. Sanki birisi bir düğmeyi çevirmiş ve gücü kesilmişti.

Çığlık atmak istedi. Ancak sesi çıkmadı.

Bir anlığına karanlık suların içine gömüldü. Mücadele ederek tekrar yüzeye çıkmayı başarabildiği zaman onu öyle büyük bir dikkatle kestiklerini gördü ki, sanki kendisine lütufta bulunuyorlarmış gibi bir hisse kapıldı. Uyuşmuştu ve canı acımıyordu. Ama bıçağın köprücük kemiğinin üzerinden içeri girdiğini hissedebiliyordu. Ve sonra kas çilesine dokunduklarını. Uyuşukluk, felç ve yarı uyur-yarı uyanıklık içinde bile, acı bedeninde yangın alarmı çalar gibi bir ses çıkarıyordu. Göz bebeklerini dikkatle kesiyor, kat kat deriyi soyuyorlarmış gibi keskin ve yakıcı bir acı hissediyordu. Ne yaptıklarını anlamadan önce uzun uzun çığlık attı. Köprücük kemiği boyunca uzanan çizgili kası kaldırmış, iplik iplik ayırıyor ve kesiyorlardı.

Çok uzaklardan birisi, "Bağırması normal mi?" diye sordu.

Bir başkası, "Sık dişini," diye yanıtladı.

Bu sesleri tanıyordu. Ama tanımak istemiyordu. Bilmek istemediğin şeyler Roxy, sonunda seni yakalar...

Köprücük kemiğinin sağ tarafındaki son kas ipliğini kestiklerinde, bütün vücudu zangır zangır titredi. Canı acıyordu, ama peşinden gelen boşluk daha kötüydü. Sanki ölmüş, ama öldüğünü fark edemeyecek kadar canlı gibiydi.

Kas çilesini çıkarırlarken göz kapakları titredi. Gördüklerinin hayal değil, gerçek olduğunu şimdi biliyordu. Kendisini çalıştıran et yığınını karşısında görüyordu. Tekrar Roxy'nin içine girmek istediği için kıvranıyor ve zıplıyordu. Roxy de onun tekrar yerinde olmasını istiyordu. Kendi içinde...

Sol tarafında bir ses vardı.

Leopar, "Yap şunu!" dedi.

"Altında olmak istemediğinden emin misin?"

"Çalışıp çalışmadığını sana söylersem daha iyi sonuçlar alacağını söylediler."

"Evet."

"O zaman yap artık şunu."

Ve her ne kadar başı zonkluyor ve boynunda aşınmış dişliler birbirine sürtüyor gibi gelse de, tek gözüyle bakmak için başını çevirdi. Bir defa bakması yeterli olmuştu. Yanında nakil ameliyatı için hazır yatan adam Darrell ve sandalyede oturan ise babası Bernie'ydi.

'Lanet olası leopar burada,' dedi beyninin tiz sesli ve geveze bir parçası. 'Sana buralarda bir yerde yere batasıca bir leopar olduğunu söylememiş miydim? Leoparı evcil hayvan gibi beslemeye çalıştın değil mi, seni sersem? O zaman neler olacağını da tahmin edebilirsin. Boğazına dişleri geçer, her yer kana bulanır, leoparla oynadığın için hak ettiğini alırsın. Leoparlar oldukları yeri değiştirmez, Roxy. Yoksa değiştirmeyen çitalar mıydı? Her neyse...'

'Susssussussussus!' dedi beynine. 'Düşünmem lazım.'

Artık onunla ilgilenmiyor, Darrell üzerinde çalışıyorlardı.

Roxy'yi dikmişlerdi. Belki sadece dağıttıklarını toparlamak istemişlerdi, belki de cerrahlar açtıkları bir kesiği kapatmadan yapamıyorlardı. Belki de dikmelerini babası söylemişti. İşte oradaydı. Kendi babası. Onu öldürmenin bile yeterli olmayacağını *bilmeliydi.* İntikamını mutlaka alırdı. Kesiğe karşılık kesik. Yaraya karşı yara. Aşağılanmaya karşı aşağılama.

Ağlamamaya çalışıyordu, ama gözlerinden damlaların süzüldüğünü biliyordu. O ikisini yere gömmek istiyordu. Kollarına, bacaklarına, el ve ayak parmaklarına his geri gelmeye başlıyordu. İçinde bir karıncalanma, tuhaf bir boşluk ve dayanılmaz bir ağrı vardı. Darrell'in onu öldürmemesi için hiçbir sebep yoktu. Hatta şansı varsa çoktan öldüğünü bile düşünüyor olabilirdi. Lanet olası yılan, lanet olası pislik, lanet olası Darrell!..

Bernie, "Nasıl görünüyor?" diye sordu.

Doktorlardan biri, "İyi durumda," dedi. "Dokular birbirine mükemmel uydu."

Darrell'in köprücük kemiğinde küçük delikler açarlarken, matkaptan inler gibi yüksek bir ses çıkıyordu. Zamanın içinde ve dışında sürükleniyor, duvardaki saat normalden hızlı ilerliyordu. Roxy tekrar bedenini hissedebilmeye başlamıştı. Lanet adamlar giysilerini üzerinde bırakmışlardı ve bu iyi olmuştu. Böyle çalışabilirdi. Matkap bir daha delmeye başladığında sağ elini yumuşak kumaş bağdan kurtardı.

Yarı açık bir gözüyle etrafa baktı. Çok ağır hareket ediyordu. Sol elini de bağdan kurtardı. Hâlâ ne yaptığını fark eden olmamıştı. Kardeşinin vücudu üzerinde çalışmaya yoğunlaşmışlardı. Sol ayağını oynat... Sağ ayağını oynat... Yanındaki tepsiye uzandı, birkaç neşter ve bandaj aldı.

Yanındaki masada bir tür kriz yaşanıyordu. Bir makine alarm vermeye başladı. Kardeşine dikmeye çalıştıkları kas çilesi istemsiz bir akım verdi. 'Aferin,' diye düşündü Roxy. 'Aferin kızıma!' Cerrahlardan biri yere yuvarlandı. Diğeri Rusça küfürler savurup kalp masajı yapmaya başladı. Artık iki gözünü de açmış olan Roxy, yattığı yerle kapı arasındaki mesafeyi kestir-

meye çalıştı. Cerrahlar bağırıyor ve ilaç istiyorlardı. Hiç kimse Roxy'ye bakmıyordu, kimsenin umurunda değildi. Şu anda ölüyor olabilirdi. Ama burada ölmeyecekti. Kendisini masanın kenarından aşağı bırakıp dizlerinin üstüne düştü, ama yine de kimse yaptığı şeyi fark etmemişti. Gözünü adamlardan ayırmadan, ellerinin üzerinde kapıya doğru geri geri ilerledi.

Kapıda ayakkabılarını buldu ve rahatlayarak derin bir nefes alıp onları giydi. Dışarıya kendini yuvarlanır gibi attı. Kasları gerilmişti ve vücudundan adrenalin fışkırıyordu. Dışarıdaki araba gitmişti. Topallayarak ormana doğru koşmaya başladı.

Tunde

Bessapara Cumhuriyeti, Moldova

Adamın ağzı cam parçalarıyla doluydu.

Ağzının gerisinde, salya ve mukusla parlayan ince ve keskin bir cam parçası boğazına batmıştı. Arkadaşı titreyen elleriyle onu çıkarmaya çalışıyordu. Telefonunun fenerini yakıp tam olarak nerede olduğuna baktı ve kusmak üzere olan adam hareketsiz kalmaya çalışırken, cam parçasına doğru uzandı. Üçüncü denemeden sonra başparmağı ve işaret parmağı arasında yakalayıp tuttu ve geri çekti. Beş santimetre uzunluğundaki cama kan ve et bulaşmış, ucuna adamın boğazından bir parça takılmıştı. Arkadaşı camı temiz, beyaz bir peçetenin üzerine koydu. Etraflarındaki garsonlar ve şefler işlerine döndü. Tunde peçetenin üzerinde sıralanmış sekiz kırık cam parçasının fotoğrafını çekti.

Partide yaşanan saçmalığın fotoğraflarını da çekmişti. Boynuna takılı fotoğraf makinesi kalçasının üstünde sallanıyordu. Daha on yedi yaşındaki garsonun böyle bir şeyi ilk görüşü veya duyuşu değildi. Ama ilk defa kendisi maruz kalıyordu. Hayır, başka bir yere gidemezdi. Kaçsa Ukrayna'da yanına sığınabileceği akrabaları vardı, ama sınır geçmeye çalışırken vurulan insanlar olduğunu duyuyordu. Ortalık karışıktı. Konuşurken ağzından akan kanları sildi.

Alçak sesle, "Benim hatam," dedi. "Başkan konuşurken söze karışmamalıydım."

Yaşadığı şoktan, utançtan, korkudan, aşağılanma ve acıdan ağlıyordu. Tunde bu hisleri tanıyordu. Enuma'nın ona dokunduğu ilk günden beri bu hisleri iyi biliyordu.

Kitabı için tuttuğu karman çorman notlarının arasına şunları yazmıştı: 'Başlangıçta canımızın acıdığından bahsetmiyorduk, çünkü erkekçe değildi. Şimdi utancımızdan, korkumuzdan ve her birimiz umudumuzu kaybedip yapayalnız kaldığımızdan bundan bahsetmiyoruz. Aradaki geçişin ne zaman olduğunu söylemek çok zor...'

Adı Peter olan garson, bir parça kâğıda bir şeyler yazdı. Sonra kâğıdı Tunde'nin avucunun içine bıraktı ve elini Tunde'nin sıktığı yumruğunun üstüne koydu. Gözlerine uzun uzun bakınca, Tunde kendisini öpeceğinden şüphelenmişti. Bu insanların biraz rahatlatılmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğü için kendisini öpmesine bile izin verebilirdi.

Garson, "Gitme," dedi.

Tunde, "İstediğin kadar kalabilirim," diye yanıt verdi. "İstersen parti bitinceye kadar gitmem."

Peter, "Hayır," dedi. "Bizi bırakma. Basını ülkeyi terk etmeye zorlayacak. Ne olur gitme."

Tunde, "Ne duydun?" diye sordu.

Peter aynı sözleri tekrar söyledi: "Lütfen. Bizi bırakma. Lütfen!"

"Bırakmam," dedi Tunde. "Bırakmam..."

Sigara içmek için mutfaktan çıktı ve titreyen elleriyle sigarasını yaktı. Tatiana Moskalev ile daha önce tanıştığı ve kadın kendisine nazik davrandığı için, burada neler olduğunu anladığını düşünüyordu. Moskalev ile yeniden görüşmeye can atıyordu, ama şimdi kendisini hatırlatma fırsatı bulamadığı için memnundu. Peter'ın kendisine verdiği kâğıdı cebinden çıkardı ve okudu. Peter titreyen bir elle ve büyük harflerle: 'HEPİMİZİ ÖLDÜRECEKLER!' yazmıştı.

Yan kapıda durup partiden ayrılan insanların birkaç fotoğrafını çekti. Birkaç silah tüccarı. Bir biyolojik silah uzmanı. Partiye sanki mahşerin atlıları katılmıştı. Londralı bir suç ailesinin kraliçesi Roxanne Monke arabasına biniyordu. Arabasının fotoğrafını çektiğini görünce dudaklarını oynatarak ona, "Defol!" dedi.

Sabah saat üçte oteldeki odasına döndüğünde CNN'e hikâyesini gönderdi. İçkiyi yerden yalayan adamın fotoğrafları... Peçetenin üstündeki cam parçacıkları... Peter'ın yanağından süzülen yaşlar...

Saat dokuzda da kendiliğinden uyandı. Sırtı ve alnı terden sırılsıklamdı. E-postasına bakıp editörün hikâyesiyle ilgili bir yanıt verip vermediğini kontrol etti. Bu partiden haber çıkarsa önce CNN'e vermeye söz vermişti. Ama haberde çok fazla kesinti yapmak isterlerse, başka birisine verecekti. Editörden iki satırlık, basit bir e-posta gelmişti:

"Affedersin, Tunde, bunu geçeceğiz. Çok iyi bir haber yazmışsın ve fotoğraflar da mükemmel. Ama bu şimdi yayımlayabileceğimiz bir haber değil..."

Peki! Tunde üç e-posta daha gönderip duş aldı ve odaya bir fincan sert kahve istedi. E-postalarına yanıtlar gelmeye başladığında, uluslararası haber sitelerine bakıyordu. Bessapara'yla ilgili tek bir haber yoktu, yani onu atlatan olmamıştı. E-postaları okudu. Üç ret daha almıştı. Hepsi aynı, ayak sürüyen ve burada bir haber olduğunu düşünmüyoruz şeklinde verilen yanıtlardı.

Ancak Tunde'nin hiçbir zaman bir aracıya ihtiyacı olmamıştı. Her şeyi YouTube kanalında yayımlayabilirdi. Otelin kablosuz internet ağına bağlandı ve... YouTube burada yoktu. Sadece bu siteye, bu bölgeden erişimin yasaklandığını bildiren bir not vardı. Bir VPN denedi. İşe yaramadı. Cep telefonundan bağlanmaya çalıştı. Aynı notla karşılaştı.

Peter'ın "Basını ülkeyi terk etmeye zorlayacak," dediğini hatırladı.

Dosyaları e-posta ile gönderecek olsa, onu yakalarlardı.

Bir DVD hazırladı. Bütün fotoğrafları, görüntüleri ve kendi yazısını içine kaydetti.

Hazırladığı DVD'yi içi kabarcık kaplı bir zarfa koydu. Üzerine adresi yazmadan önce bir an duraksadı. Sonunda etikete Nina'nın adını ve adresini yazdı. Zarfın içine, 'Ben gelip alın-

caya kadar bunu sakla!' yazan bir not koydu. Ona daha önce de eşyalarını bırakmıştı. Kitabı için aldığı notlar, seyahatlerinde tuttuğu günlükler... Eşyalarını ona emanet etmek, yanına almaktan veya bir yerlerde boş bir apartman dairesinde bırakmaktan daha iyiydi. Amerikan Büyükelçisi'nden DVD'yi diplomatik kuryeyle göndermesini isteyecekti.

Eğer Tatiana Moskalev yapmaya çalışıyor gibi göründüğü şeyi yaparsa, bunları belgelediğini bilmesini istemezdi. Bu hikâyeyi yayımlamak için tek şansı vardı. Bundan daha azını yapan gazetecilerin bile ülkeden atıldıkları olmuştu. Onunla geçmişte ayak üstü flört etmiş olmasının herhangi bir şeyi değiştirmeyeceğini çok iyi biliyordu.

O gün öğleden sonra, otel pasaportunu almak istedi. Bu zor zamanlarda yeni güvenlik kuralları uyguluyorlardı.

Serbest çalışan gazetecilerin çoğu Bessapara'yı terk etmek üzereydi. Kuzey cephesinde birkaç savaş muhabiri kurşun geçirmez yeleklerinin içinde çalışıyordu. Ancak gerçek çarpışmalar başlayıncaya kadar buradan bildirecek pek bir haber yoktu ve karşılıklı tehditler beş haftadan uzun zamandır sürüyordu.

Tunde kalmıştı. Şili'ye gidip anti-papayla mülakat yapması ve Havva Ana ile ilgili görüşlerini alması için önemli rakamlar önerilse bile, o kalmayı tercih etmişti. Erkek hareketinin ayrılıkçı terör grubu, manifestolarını yalnızca onun kamerasına açıklayacaklarını söyledikleri zaman, yine de kalmıştı. Kalıp bölgedeki pek çok şehirde yaşayan düzinelerce insanla mülakat yapmıştı. Biraz Romence öğrendi. Arkadaşları ve meslektaşları ne halt ettiğini sordukları zaman, bu yeni ulus-devlet hakkında bir kitap yazdığını söylemiş ve karşılığında 'Her neyse,' yanıtını almıştı. Yeni kiliselerde düzenlenen dini törenlere katılmış ve eski kiliselerin nasıl yıkıldığına veya değiştirildiğine tanık olmuştu. Yeraltındaki bir odada mum ışığında oturup bir rahibin eskiden olduğu gibi, anneye değil de oğula dua ettirmesini dinlemişti. Törenin ardından rahip Tunde'ye sımsıkı sarılmış ve "Bizi sakın unutma," diye fısıldamıştı.

Birkaç kişi Tunde'ye polisin artık erkek cinayetlerini araştırmadığını söylemişti. Bir erkek ölü bulunursa, bir intikam çetesinin daha önceki kötülükleri için ona hak ettiği cezayı verdiği düşünülüyordu. "Küçük bir çocuk bile olsa," demişti batıda bir köydeki aşırı sıcak oturma odasında bir baba. "On beş yaşında bir çocuk daha önce ne kötülük yapmış olabilir ki?"

Tunde bu mülakatlarla ilgili internette bir yazı yazmıyordu. Yoksa neler yapacaklarını biliyordu. Sabahın dördünde kapısı çalınır ve ülkeyi terk eden ilk uçağa bindirilirdi. Yeni devlette tatil yapıyormuş gibi yazılar yazıyordu. Her gün bir fotoğraf yayımlıyordu. Yapılan yorumlarda öfkeli bir hava sezilmeye başlanmıştı. 'Yeni videolar nerede, Tunde?', 'Eğlenceli raporlarına ne oldu?' Yine de bu yorumlar ortadan kaybolsa fark edileceği anlamına geliyordu. Bu çok önemliydi.

Ülkedeki altıncı haftasında Tatiana'nın yeni atadığı Adalet Bakam bir basın toplantısı düzenledi. Katılım yüksek olmamıştı. Oldukça havasız olan odanın duvarları, üzerinde bej ve kahverengi çizgilerin olduğu bir duvar kâğıdıyla kaplıydı.

"Yakın zamanda dünyanın dört bir yanında düzenlenen terör saldırılarının ve ülkemizin düşmanlarımız için çalışan erkeklerin ihanetine uğramasının ardından bugün yeni bir yasal önlem ilan ediyoruz," dedi bakan. "Vatandaşlarımız çok uzun zamandır bizi yıkmak isteyen bir grup yüzünden acılar çekiyor. Kazanırlarsa neler yapacaklarını düşünmemize gerek yok, çünkü bunu zaten gördük. Bize ihanet edebilecek olanlardan kendimizi korumamız lazım."

"Bu nedenle bugün çıkardığımız yasaya göre ülkedeki her erkeğin pasaportuna ve diğer resmi belgelerine *kadın vasisinin* adı damgalanacaktır. Erkeğin yapacağı her ziyarette kadının yazılı onayı aranacaktır. Erkeklerin bazı hileli davranışlar içine girdiklerini biliyor ve bir araya gelmelerini engellemek istiyoruz."

"Bir kız kardeşi, annesi, eşi, kızı ya da herhangi bir kadın akrabası olmayan erkekler polis merkezlerinde kayıt yaptırmalıdır. Bu erkeklere işçi tulumları verilecek ve kamu güven-

liğini sağlamak adına birbirlerine zincirleneceklerdir. Bu yasaları ihlal eden her erkek ölümle cezalandırılacaktır. Yasalar yabancı gazeteci ve diğer çalışanlar için de geçerlidir."

Odadaki erkekler birbirlerine baktı. İnsan kaçakçılığının önemli istasyonlarından biri olduğu günlerden beri, burada yaklaşık bir düzine yabancı gazeteci vardı. Kadınlar korkmuş gibi görünmeye çalışsa da, karşısındakini rahatlatıcı ve ona hükmedici bir tavırları da vardı. "Merak etmeyin," der gibiydiler. "Bu fazla uzun sürmez. Ancak bu süreçte size yardımcı olacağız."

Pek çok erkek kendisini korumak ister gibi kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Hiçbir erkek ülke dışına para veya mal çıkaramayacaktır."

Adalet Bakanı sayfayı çevirdi. Elinde küçük puntolarla yazılmış uzun bir önlemler listesi vardı.

"Erkekler araba kullanamayacaktır."

"Erkekler işletme sahibi olamayacaktır. Yabancı gazeteci ve fotoğrafçıların bir kadın tarafından istihdam edilmesi gerekecektir."

"Erkeklerin evlerinde bile olsa, yanlarında bir kadın olmaksızın üç kişiden kalabalık gruplar halinde toplanmasına izin verilmeyecektir."

"Erkeklerin oy kullanma hakkı bulunmayacaktır. Çünkü yıllar boyu uyguladıkları şiddet ve aşağılama, yönetmeye veya hükmetmeye uygun olmadıklarını göstermiştir."

"Bir erkeğin bu yasalardan birini çiğnediğini gören bir kadın, erkeği cezalandırma hakkına sahip olmakla kalmayıp bunu yapmak zorundadır. Bu görevi yerine getiremeyen her kadın devlet düşmanı, suç ortağı, ulusun huzur ve güvenliğini yok etmeye çalışan bir kişi olarak kabul edilecektir."

Bu yasalara yapılan sayfalar dolusu açıklama ve ufak düzenlemeler de bulunmaktaydı. 'Bir kadının eşlik etmesinin' ne anlama geldiği ve sonuçta canavar olmadıkları için acil durumlarda verilebilecek izinler açıklanmıştı. Liste okundukça basın toplantısının yapıldığı oda gittikçe daha sessiz bir yer olmuştu.

Adalet Bakanı elindeki listeyi okumayı bitirince kâğıtları sakince önündeki podyuma bıraktı. Rahatlamış bir görüntüsü vardı ve yüzünden hiçbir anlam çıkarmak mümkün değildi.

"Hepsi bu kadar," dedi. "Soru almayacağım..."

Barda oturanlardan Washington Post yazarı Hooper, "Hiç umurumda değil," dedi. "Ben buradan gideceğim."

Bunu zaten defalarca söylemişti. Kendisine bir kadeh viski daha doldurdu, içine üç parça buz attı, kadehi birkaç defa çevirdi ve düşüncesini bir daha açıkladı.

"Gidebileceğimiz onlarca yer varken neden işimizi *yapamadığımız* bir yerde kalalım? İran'da bir şeyler patlamak üzere, buna eminim. Oraya gideceğim."

"Ve İran'da bir şeyler patladığı zaman," dedi BBC'den Semple kelimeleri uzatarak, "Erkeklere ne olacağını sanıyorsun?"

Hooper başını iki yana salladı. "İran böyle olmaz. İnançlarını bir gecede değiştirip her şeyi kadınlara bırakmazlar."

Semple, "Şah devrilip Ayetullahlar iktidara geldiğinde bir gecede değiştiklerini hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Her şeyin o kadar çabuk değiştiğini hatırlıyorsun, değil mi?"

Bir an sessizlik oldu.

"Peki ne öneriyorsun?" dedi Hooper. "Her şeyi bırakayım mı? Eve dönüp bahçe düzenleme yazıları mı yazayım? Seni öyle hayal edebiliyorum. Kurşun geçirmeyen yelekle bahçenin sınırında."

Semple omuz silkti. "Ben kalıyorum. Ben majestelerinin koruması altında bir İngiliz vatandaşıyım. Mantık kuralları içinde yasalara uyacağım ve bunların haberini yapacağım."

"Neyin haberini yapmayı düşünüyorsun? Otel odasında oturup bir kadının gelip seni almasını beklemenin nasıl olduğunu mu anlatacaksın?"

Semple dudaklarını büzdü. "Bundan baha beter olamaz."

Yanlarındaki masada oturan Tunde konuşmaları dinliyordu. Onun da önünde büyük bir kadeh viski vardı, ancak içmiyordu. Erkekler sarhoş olmaya ve bağırmaya başlamışlardı.

Kadınlar sessizce erkekleri izliyordu. Erkeklerin görüntüsünde umutsuz ve zayıf bir hava vardı. Kadınların onları *merhametle* izlediğini düşündü.

Birisi, Tunde'nin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Sizi gitmek istediğiniz her yere götürürüz," dedi. "Dinleyin, biz bu saçmalığa inanmıyoruz. Bize nereye gitmek istediğinizi söyleyebilirsiniz. İşler eskiden olduğu gibi devam edecek."

Hooper, Semple'ı kolundan yakalayıp, "Gitmen lazım," dedi. "Her şeyi boş ver ve buradan giden ilk uçağa bin."

Kadınlardan biri, "Haklı," dedi. "Bu berbat yer yüzünden öldürülmenin anlamı nedir?"

Tunde ağır ağır kasaya doğru yürüdü. Norveçli, yaşlıca bir çiftin hesabını ödemesini bekledi. Dışarıda çantalarını yüklemekte olan bir taksi vardı. Varlıklı ülkelerden gelen pek çok insan gibi, onlar da en kısa sürede şehir dışına çıkmaya çalışıyorlardı. Mini bar dekontundaki her satırı ve yerel vergileri sorguladıktan sonra hesaplarını kapatıp ayrıldılar.

Masanın arkasında yalnızca bir çalışan vardı. Siyah, gür ve kıvırcık saçında öbek öbek beyazlar göze çarpıyordu. Altmış yaşlarında olmalıydı. Deneyimli ve güvenilir bir çalışan olduğu belliydi.

Tunde gülümsedi. Adamı rahatlatan, bu işte hepimiz birlikteyiz anlamı taşıyan bir gülümsemeydi.

"Tuhaf günler geçiriyoruz," dedi.

Adam başını salladı. "Evet, efendim."

"Ne yapacağınızı düşündünüz mü?"

Adam omuz silkti.

"Yanına gidebileceğiniz bir aileniz var mı?"

"Buranın batısında, üç saat mesafede kızımın bir çiftliği var. Onun yanına gideceğim."

"Tek başınıza seyahat edebilecek misiniz?"

Adam başını kaldırdı. Gözlerinin beyazı sararmış ve göz bebeğine doğru giden ince, kırmızı, kanlı çizgilerle kaplanmıştı. Tunde'ye uzun uzun, beş belki altı saniye baktı.

"Tanrı izin verirse..."

Tunde bir elini yavaş ve nazik bir hareketle cebine soktu. "Ben de bir yerlere giderim diye düşünüyorum," dedi. Ve durdu... Ve bekledi...

Adam ona bir şey sormamıştı. Bu iyiye işaretti.

"Tabii seyahat etmek için birkaç şeye ihtiyacım olacak... Artık elimde olmayan bazı şeylere. Almadan gitmek istemeyeceğim, ne zaman bir yere gidecek olsam ihtiyacım olacak şeylere."

Adam yine bir şey dememiş, ama başını yavaşça sallamıştı.

Tunde rahat bir hareketle ellerini kavuşturup, sonra paraları tezgâhın üstündeki kâğıdın altından adama doğru itti. Paraların sadece köşeleri görünmüştü. Tezgâhın üzerine yayılmış on tane elli dolar. ABD doları, önemli olan da buydu.

Adamın ağır ve düzenli nefesi bir saniyeliğine durdu.

Tunde keyifli bir sesle devam etti. "Özgürlük," dedi. "Herkesin tek isteği budur." Sonra duraksadı. "Ben yatmaya gideceğim. Bana bir kadeh viski göndermelerini söyler misiniz? 614 numaralı odaya. En kısa sürede..."

Adam, "Ben kendim getiririm, efendim," dedi. "Birkaç dakikamı alır."

Tunde odada televizyonu açtı. Kristen, "Dördüncü çeyrek öngörüleri iyi görünmüyor," diyordu. Matt bütün çekiciliğiyle gülerek, "Ben bunlardan hiç anlamam," diye yanıt verdi. "Ama neden anladığımı söyleyeyim: Ağzınla elma yakalama oyunu."

C-Span'de bu 'karmaşık bölgede' uygulanan 'askeri baskı' kısa bir haberin konusu olmuş, ama Idaho'daki yeni bir terör saldırısına daha fazla zaman ayrılmıştı. ŞehirDoktoru ve takipçisi olan sersemler, hikâyeyi başarıyla değiştirmişti. Konu erkek hakları olduğunda sadece onlardan, komplo teorilerinden, uyguladıkları şiddetten ve erkeklere sınır getirilmesine olan ihtiyaçtan bahsediliyordu. Hiç kimse burada neler olduğunu duymak istemiyordu. Gerçek her zaman piyasanın kolayca paketleyip satabileceğinden daha karmaşık bir ürün olmuştu. "Ve şimdi hava durumu..."

Tunde sırt çantasını hazırladı. İki farklı kıyafetini, notlarını, dizüstü bilgisayarını, telefonunu, su şişesini, eski moda fotoğraf makinesini ve kırk rulo filmini aldı. Günlerce elektrik veya pil olmadan kalabileceğini düşünmüş ve dijital olmayan fotoğraf makinesinin de işe yarayacağına karar vermişti. Biraz duraksayıp çantasına birkaç çift çorap daha koydu. İçinde beklenmedik bir heyecanın ve aynı zamanda korkunun, öfkenin, deliliğin yükseldiğini hissediyordu. Kendi kendine heyecanlanmasının aptalca olduğunu söyledi, bu çok ciddi bir durumdu. Kapı çalınınca olduğu yerde sıçradı.

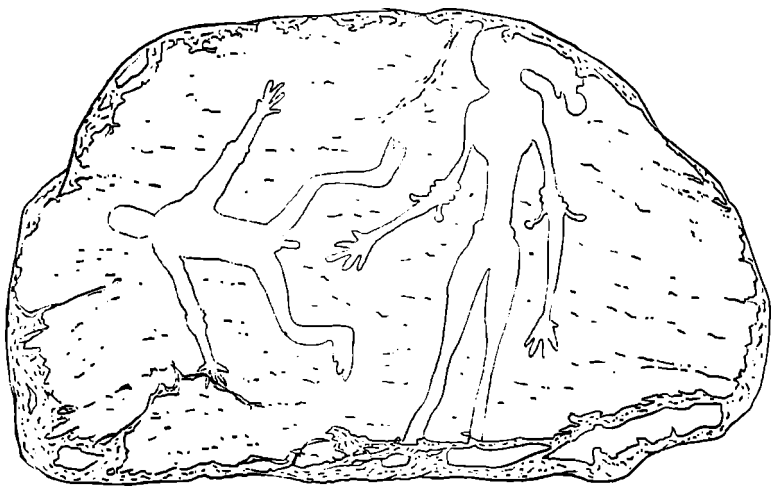
Kapıyı açınca, bir anlığına yaşlı adamın kendisini yanlış anladığını sandı. Tepside dikdörtgen bir altlığın üstünde büyük bir kadeh viski duruyordu ve yanında başka hiçbir şey yoktu. Daha iyi bakınca kadeh altlığının aslında pasaportu olduğunu gördü.

"Teşekkür ederim," dedi. "İhtiyacım olan tam da buydu."

Adam başını salladı. Tunde viskinin parasını verdi ve pasaportunu pantolonunun yan cebine koyup fermuarı çekti.

Saat sabah 4:30 olana kadar bekledi. Otelin koridorları sessizleşmiş, ışıklar kısılmıştı. Kapıyı açıp soğuk havaya çıkarken ne alarm çaldı ne de onu durdurmaya çalışan birileri oldu. Sanki öğleden sonra yaşananların hepsi bir rüyaydı.

Tunde gecenin karanlığında boş caddeyi geçti. Uzaklarda bir yerlerde köpekler havlıyordu. Birkaç dakika boyunca koştu ve sonra uzun adımlarla, hızlı bir yürüyüşe başladı. Elini cebine sokunca, otel odasının anahtarının hâlâ orada olduğunu anladı. Anahtarı atmayı veya bir posta kutusuna bırakmayı düşündü, ama parmağını parlak pirinç halkasına geçirince onu tekrar cebine koydu. Bu anahtar cebinde olduğu sürece 614 numaralı odanın bıraktığı gibi kendisini beklediğini düşünebilirdi. Yatağı yapılmamış, gazeteler masasının üstüne yığılmış, şık ayakkabıları komodinin altında yan yana sıralanmış ve giyilmiş pantolonu ile çorapları köşedeki ağzı açık, yarı boş bavulunun yanına atılmıştı...

Kuzey Fransa'da keşfedilen, yaklaşık dört bin yıllık kaya resimleri. Ergenliğe yaklaşan erkek çocukların penislerinin sinir uçlarının yakıldığı –erkek sünneti olarak da bilinen– 'törpüleme' işlemi tasvir edilmektedir. Pek çok Avrupa ülkesinde hâlâ uygulanan işlemin ardından, erkeğin bir kadın tarafından kas çilesiyle uyarılmadan ereksiyon olması mümkün değildir. 'Törpülenen' erkeklerin çoğu boşalma sırasında acı duyar.

En Fazla Yedi Ay Önce

Allie

Bessapara Cumhuriyeti, Moldova

Roxy Monke ortadan kaybolmuştu. Allie onunla en son partide karşılaşmış, çalışanlar da en son partiden ayrılırken onu gördüklerini söylemişti. Arabasını şehir dışına çıkarken gösteren güvenlik kamerası görüntüleri vardı. Ancak sonrası bilinmiyordu. Kuzeye doğru gittiğinden başka bir bilgi yoktu. Tam sekiz hafta olmuştu. Roxy'den hiç haber alınamamıştı.

Allie ile görüntülü konuşma yapan Darrell berbat görünüyordu. "Ayakta durmaya çalışıyoruz," demişti. Her yerde Roxy'yi arıyorlardı. "Eğer onu almışlarsa, beni de alabilirler," demişti. "Onu aramaya devam edeceğiz. Ölmüş bile olsa cesedini bulmak ve neler olduğunu öğrenmek istiyoruz."

Neler olduğunu öğrenmeleri lazımdı. Allie'nin aklına korkunç düşünceler geliyordu. Ani bir paranoya dalgasının içine giren Tatiana, Roxy'nin kendisine ihanet ederek Kuzey Moldova tarafına geçtiğine inanmaya, çatışmaların gidişatındaki her değişikliği Roxy'nin ihanetine bağlamaya ve hatta pırıltıyı düşmanlarına verdiğini düşünmeye başlamıştı. Tatiana tutarsız davranıyordu. Zaman zaman Havva Ana'ya herkesten fazla güveniyor gibi görünüyordu. Hatta kendisine bir şey olursa, Havva Ana'yı ülkenin yeni lideri ilan eden bir yasa çıkarmıştı. Ancak kimi zaman öfke nöbetleri geçiriyor, çalışanlarına şiddet uyguluyor, çevresindeki herkesi kendisi aleyhine çalışmakla suçluyordu. Generallerine ve subaylarına birbiriyle çelişen anlaşılmaz emirler veriyordu. Çatışmalar yaşanıyordu. İntikam çetelerinden bazıları, hemcinslerine

ihanet eden kadınların ve suçlu erkeklerin barındığı köyleri yakmış ve bazı köyler de buna karşılık vermişti. Ülkede dalga dalga yayılan, bir günde belirli düşmanlar arasında ilan edilmemiş, ama kızamık gibi önce bir noktada, sonra iki ve daha sonra üç noktada görülen bir savaş başlamıştı. Herkes herkese karşı savaşıyordu.

Allie, Roxy'yi özlüyordu. Daha önce Roxy'nin kendi kalbinde bir yer edinmiş olduğunun farkında değildi. Bu onu korkutuyordu. Bir arkadaş edinmeyi bile düşünmemişti. Bu ihtiyaç duyduğu veya eksikliğini hissettiği bir şey değildi... o gidene kadar. Roxy hakkında endişeleniyordu. Rüyalarında iyi haberler arayan önce bir kuzgun ve arkasından beyaz bir güvercin gönderiyor, ancak rüzgâr ona hiçbir haber getirmiyordu.

Yüz kilometre içinde neresini araması gerektiğini bilse, ormanı tarayacak arama kuvvetleri gönderirdi.

Meryem Ana'ya dua etti: "Lütfen onu sağ salim geri getir. Lütfen..."

İçindeki Ses, "Söz veremem," dedi.

Allie içindeki Ses'e, "Roxy'nin çok düşmanı var. Onun gibi insanlar çok düşman edinir," dedi.

Ses, "Sence senin de çok düşmanın yok mu?" diye sordu.

Allie, "Sen ne işe yararsın?" diye sordu.

Ses, "Ben hep yanındayım," dedi. "Ama bunun zor olacağını sana söylemiştim."

Allie, "Tek yolunun bulunduğum yere hâkim olmak olduğunu da söylemiştin," dedi.

Ses, "O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi.

Allie kendi kendine, "Onu düşünmeyi bırak," dedi. "O da herkes gibi bir insan. Her şey biter, ama sen yoluna devam edersin. İçindeki bu parçayı kesip at..."

Kalbindeki bu boşluğu kaynar suyla doldur ve kurut. Ona ihtiyacın yok. Sen hayatta kalacaksın.

Allie korkuyordu.

Allie güvende hissetmiyordu.

Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Güvende olmanın tek yolu, bulunduğu yere hâkim olmaktı.

Bir gece geç vakit Tatiana onu yanına çağırdı. Saat sabahın üçüydü ve Tatiana uyuyamıyordu. Uykuya biraz daldığında ise saraydaki casusların, intikamın, onu bıçakla öldürmeye çalışan birilerinin içinde olduğu kâbuslar görüyordu. Böyle zamanlarda ruhsal danışmanı Havva Ana'yı çağırıyor ve gelip yatağının başında oturan Havva, o uykuya dalıncaya kadar onu rahatlatan sözler söylüyordu.

Yatak odası şarap rengi kumaşlar ve kaplan desenleriyle dekore edilmişti. Gecenin başında yatağında kim olursa olsun, Tatiana hep yalnız uyurdu.

"Her şeyi elimden alacaklar," dedi.

Allie onun elini tuttu ve sancılı, rahatsız beynine giden birbirine dolanmış sinir uçları arasında yolunu bulmaya çalıştı. "Tanrı seninle ve sen ayakta kalacaksın," dedi.

Bunları söylerken Tatiana'nın beyninin bir *bu* noktasına, bir *öbür* noktasına dikkatli ve ölçülü bir şekilde *bastırıyordu*. Kimsenin hissedebileceği bir baskı değildi. Sadece birkaç nörona farklı atışlar yapmaya başlamıştı. Minik baskılar uyguluyor, bir anda baskıyı kaldırıyordu.

"Evet," dedi Tatiana. "Eminim haklısın."

"Aferin kızıma," dedi Ses.

"Aferin kızıma," dedi Allie ve Tatiana uysal bir çocuk gibi başını salladı.

Allie eninde sonunda başka insanların da bunu yapmayı öğreneceğini biliyordu. Belki şimdi bile uzaklarda bir yerde genç bir kadın, babasını veya ağabeyini nasıl sakinleştirebileceğini ve kontrol edebileceğini öğreniyordu. Sonunda başka insanlar da can acıtma becerisinin yalnızca başlangıç olduğunu anlayacaktı. Roxy buna *geçiş maddesi* derdi.

"Dinle beni," dedi Allie. "Sanırım şu belgeleri şimdi imzalamak istiyorsun, değil mi?"

Tatiana uykulu bir şekilde başını salladı.

"Bu konuyu uzun uzun düşündün ve Kilise'nin sınır bölgelerinde kendi mahkemelerini kurma ve yasalarını uygulama yetkisine sahip olması gerektiğine karar verdin."

Tatiana yatağının yanındaki komodinin üzerinde duran kalemi aldı ve belgelere düzensiz bir imza attı. Neredeyse gözleri kapanmak üzereydi. Kendisini yastığının üzerine attı.

Ses, "Bunu daha ne kadar uzatmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

Allie içindeki Ses'e, "Eğer çok hızlı hareket edersem Amerikalılar şüphelenir," dedi. "Bunu Roxy'nin yapması gerektiğini düşünüyordum. Kendim yaparsam insanları ikna etmekte zorlanırım."

Ses, "Onu kontrol altında tutmak her geçen gün zorlaşıyor," dedi. "Bunu sen de biliyorsun."

Allie, "Yaptıklarımız yüzünden," dedi. "Kimyasal maddeler zihninin çalışmasını bozuyor. Ama sonsuza kadar böyle gitmeyecek. Bu ülke benim olacak. Ve o zaman güvende olacağım..."

Darrell

Bessapara Cumhuriyeti, Moldova

Allah'ın belası BM yüzünden nakliyeler aksamıştı.

Darrell geri dönen kamyona baktı. Yükünü ormanda boşaltmıştı. Üç milyon doz pırıltının yağmur yağınca ormanın tabanına akması yeterince kötüydü, ama yalnızca bu kadar da değildi. Sınırdan kovalanmışlar, askerlerden kaçmak için ormanın içinden geçmek zorunda kalmışlardı. Ancak bu şekilde izlerini de belli etmişlerdi, değil mi? Eğer sınırdan kaçıyor ve bu yöne doğru geliyorlarsa nerede olabileceklerine dair seçenekler azalırdı, değil mi?

Darrell, "Kahretsin!" diye bağırarak kamyonetin tekerini öfkeyle tekmeledi. Böyle yapınca yarası gerildi ve kas çilesi öfkeyle homurdandı. Canı acımıştı. Bu sefer daha yüksek sesle bağırdı: "Kahretsin!"

Depoda birkaç kadın onlara baktı ve bazıları kamyonete doğru gelip neler olduğunu görmeye çalıştı.

Şoförlerden birisi, ağırlığını bir ayağından diğerine geçirip söze başladı:

"Daha önce bir yük boşaltmamız gerektiği zaman, Roxy hep... "

"Roxy'nin hep ne yaptığı umurumda bile değil," dedi Darrell. Konuşmakta biraz acele etmişti. Kadınlar birbirine baktı. Darrell sözünü geri almaya çalıştı. "Demek istediğim, bence daha önce yaptıklarımızı tekrarlamamızı istediğini sanmıyorum, tamam mı?"

Kadınlar tekrar bakıştı.

Darrell sakin ve baskın bir sesle, daha yavaş konuşmaya çalıştı. Kadınları hizaya sokan Roxy etrafta olmadığı için yanlarında kendini gergin hissediyordu. Kendisinde de bir kas çilesi olduğunu öğrendiklerinde işler yoluna girecekti, ama şu anda daha fazla sürprizin zamanı değildi. Ayrıca babası yara iyileşene ve kendisi Londra'ya dönünceye kadar sırrını saklaması gerektiğini söylemişti.

"Bakın," dedi. "Bir hafta kadar gözlerden uzak duracağız. Nakliye olmayacak, sınır geçişi yapılmayacak. Her şeyi askıya alacağız."

Başlarını salladılar.

Darrell, 'Beni kandırmaya çalışmadığınızı nereden bileyim?' diye düşündü. 'Bilmenin bir yolu yok. Yükü ormanda attığınızı söylüyorsunuz, ama kendinize saklamadığınızı kim bilir? Lanet olsun.' Ondan yeterince korkmuyorlardı, sorun da buydu.

Kızlardan İrina adında, şişman ve aptalca olan kaşlarını çatıp dudaklarını büzdü. "Sizin bir vasiniz var mı?"

Yine şu lanet olası soru!

"Evet İrina," dedi. "Benim vasim kız kardeşim Roxanne. Onu hatırlıyor musun? Bu işletmenin ve fabrikanın sahibi?"

"Ama... Roxanne gitti."

"Tatilde," dedi Darrell. "Geri dönecek. Ben, o dönene kadar her şeyin düzenli işlemesini sağlıyorum."

İrina kaşlarını biraz daha çattı. Alnı geniş ve açıktı. "Ben haberleri izliyorum," dedi. "Eğer vasi ölürse veya kaybolursa, erkekler için yeni vasi atanması gerekiyormuş."

"O *ölmedi*, İrina. Kayıp da değil. O sadece... şu anda burada değil. Bazı... çok önemli işleri halletmeye gitti, tamam mı? Geri dönecek ve benden dönene kadar işleri takip etmemi istedi."

İrina bu yeni bilgileri kavramak için başını bir sağa, bir sola yatırdı. Darrell kadının boynundaki kemiklerin çıtırdadığını duyabiliyordu.

"Ama Roxanne uzaktayken ne yapman gerektiğini nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bana mesaj gönderiyor, tamam mı İrina? Bana kısa e-postalar ve mesajlar gönderiyor. Yaptığım her hareketin talimatını ondan alıyorum. Kız kardeşim onay vermeden hiçbir şey yapmıyorum ve bu ben size ne yapacağınızı söylediğim zaman, aslında kız kardeşimin söylediğini yapacağınız anlamına geliyor, anlaşıldı mı?"

İrina gözlerini kırpıştırdı. "Evet," dedi. "Bilmiyordum. Mesajlar... İyidir."

"İyi, o zaman... peki, başka bir şey var mı?"

İrina ona baktı. Haydi ama kızım, kurçalama artık. O kocaman kafanın içinde neler dolaşıyor?

"Babanız," dedi.

"Evet? Babama ne olmuş?"

"Babanız size bir mesaj bıraktı. Sizinle konuşmak istiyor."

Bernie'nin Londra'dan gelen sesi uğultuluydu. Sesindeki hayal kırıklığı her zaman olduğu gibi yine Darrell'ın neredeyse altına yapmasına neden olacaktı.

"Onu bulamadın mı?"

"Hayır, baba."

Darrell alçak sesle konuşuyordu. Fabrikadaki odasının duvarları inceydi.

"Bir deliğe girip ölmüştür, baba. Doktorun söylediklerini duydun. Kas çileleri kesilip çıkarıldığı zaman yarısından fazlası şoka girerek ölmüş. Ayrıca çok kan kaybetmişti ve şehirden çok uzaktaydı. Tam iki ay oldu, baba. Şimdiye kadar *ölmüştür.*"

"Bu hoşuna gidiyormuş gibi konuşmana gerek yok. O benim kızımdı."

Bernie ne olacağını sanmıştı? Roxy'ye yaptıklarından sonra onun eve geri döneceğini ve bahis düzenleyeceğini mi düşünmüştü? Ölmüş olması için dua etmeliydi.

"Özür dilerim, baba."

"Böylesi daha iyi. İşler zaten böyle yürümeliydi. Biz de bu nedenle öyle yaptık. Onun canını acıtmak için değil."

"Evet, baba."

"Seninki yerleşti mi, oğlum? Nasıl hissediyorsun?"

Kas çilesi, gece boyunca bükülüp seğiriyor ve onu saat başı uyandırıyordu. Ona verdikleri ilaçlar, pırıltıyla birleşerek kas çilesini kontrol edecek sinirleri geliştirmesini sağlıyordu. Ancak göğsünün içinde bir engerek varmış gibi hissediyordu.

"İyiyim, baba. Doktor iyi olduğumu söylüyor. İlaçlar işe yarıyor."

"Ne zaman kullanmaya hazır olacaksın?"

"Yakında, baba. Bir ya da iki hafta sonra."

"İyi. Bu sadece başlangıç, küçük oğlum."

"Biliyorum, baba," Darrell gülümsedi. "Ölümcül bir gücüm olacak. Seninle bir toplantıya gireceğim. Kimse benim bir şey yapmamı beklemezken, *booom*!"

"Ve bu ameliyat sende başarılı olursa, kimlere satabileceğimizi bir düşün. Çinlilere, Ruslara, hapiste erkeklerin olduğu her yere. *Kas çilesi nakilleri*... herkes bunu yaptırmak isteyecek."

"Çok para kazanacağız, baba."

"Hem de nasıl!"

Jocelyn

Bessapara Cumhuriyeti, Moldova

Terör saldırılarının yarattığı şok ve travma nedeniyle, Margot onu bir psikoterapiste göndermişti. Terapiste o adamı istemeden öldürdüğünü söylemedi. Adamın elinde silah olmadığını da... Çünkü terapist masraflarını KuzeyYıldızı Endüstrileri'nin karşıladığı bir ofiste çalışıyordu. Bu nedenle fazla bilgi vermek güvenli gelmemişti. Genel ifadelerle konuşmuşlardı.

Terapiste, Ryan'dan bahsetti.

Jocelyn, "Güçlü ve kontrollü olduğum için beni sevmesini istedim," dedi.

Terapist, "Belki seni başka nedenlerle sevmiştir," dedi.

Jocelyn, "Beni başka nedenlerle sevmesini istemiyorum. Bu sadece kendimi iğrenç hissetmeme neden oluyor. Neden beni başka kızlardan daha farklı nedenlerle sevsin? Zayıf olduğumu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

Terapiste Ryan'la yeniden görüşmeye başladıklarını söylememişti. KuzeyYıldızı kampında olanlardan sonra Ryan ona yeni bir e-posta adresinden mesaj göndermişti. Jocelyn ondan haber almak istemediğini, bir teröristle konuşamayacağını söylemişti. Ryan, "Ne?" diye yazmıştı. "Ne diyorsun?"

Ryan o bloglarda yazanın kendisi olmadığına Jocelyn'i ikna etmek için aylarca uğraşmıştı. Jocelyn hâlâ kime inanması gerektiğine emin değildi, ama annesinin yalan söylemeyi huy edindiğini ve ne yaptığının farkına bile varmadığını biliyordu. Jos annesinin kendisine bilerek yalan söylemiş olabileceğini fark edince, içinde bir şeyler burkulmuştu.

Ryan, "Annen seni olduğun gibi sevdiğim için benden nefret etti," dedi.

Jos, "Beni yaşadığım problem yüzünden değil, bu probleme rağmen sevmeni istiyorum," dedi.

Ryan, "Ben seni olduğun gibi seviyorum," dedi. "Sana ait her şeyi."

Jos, "Zayıf olduğum için beni seviyorsun," dedi. "Zayıf olduğumu düşünmenden nefret ediyorum."

Ryan, "Sen zayıf değilsin," dedi. "Hem de hiç... Seni tanıyan, seninle ilgilenen hiç kimse zayıf olduğunu düşünmez. Olsaydın da ne fark ederdi? İnsanların zayıf olmaya da hakkı vardır."

İşte asıl soru buydu.

Reklam panolarında işveli ve genç kadınları, yakışıklı ve halinden oldukça memnun görünen çocukların önünde uzun, kavisli akım yayları açarken gösteren ilanlar vardı. Bu ilanlar insanları gazoz, ayakkabı veya sakız almaya itmeliydi. Amaçları bir ürün satmaktı. Ancak kızlara sessizce bir şey daha satıyorlardı. "Güçlü olun!" diyorlardı. "İstediğiniz her şeyi böyle elde edersiniz..."

Sorun, bu hissin şimdi her yerde duyulmasıydı. Eğer farklı bir şey bulmak isterseniz, bazı zor insanları dinlemek zorundaydmız. Her söyledikleri doğru değildi hatta bazıları deliceydi.

Sabah Şovu'nu sunan şu Tom Hobson şimdi kendi web sitesini yönetiyordu. ŞehirDoktoru, KüçükGerçek ve onlar gibi birkaç kişiye katılmıştı. Jos yanında kimse olmadığı zaman web sitesinde yazanları cep telefonundan okuyordu. Tom Hobson'un web sitesinde Bessapara'da olan ve Jos'un inanmakta zorlandığı olaylar anlatılıyordu. İşkence, deneyler, kuzey sınırının yakınlarında kontrolsüz kadın çeteleri, erkek cinayetleri ve tecavüzler... Burada, yani güney sınırında huzursuzluklar artmakla birlikte sükûnet hâkimdi. Jocelyn bu ülkede pek çok kişiyle tanışmıştı ve çoğu iyi insanlardı. Savaşta oldukları sürece, yasaları mantıklı bulan erkekler oldu-

ğunu biliyordu. Ve kendisini evlerine çay içmeye davet eden kadınlar olmuştu.

Ancak web sitesinde inanılır bulduğu şeyler de vardı. Tom, Bessapara'da yani şu anda bulunduğu yerde, Ryan gibi çocuklar üzerinde deneyler yapan insanlar olduğundan bahsediyordu. Onlara ne olduğunu öğrenmek için bu çocuklar kesilerek parçalara ayrılıyordu. Pırıltı olarak bilinen o karaborsa maddeden büyük dozlar veriliyordu. Bu maddenin Bessapara'da, bulunduğu yerin yakınlarından yurt dışına gönderildiğini söylüyorlardı. Tom bu yerin Google haritalardaki konumunu gösteriyordu. ABD ordusunun Jos'un bulunduğu yerde yani Bessapara'nın güneyinde konumlanmasının asıl nedeninin, pırıltı tedarikinin güvenliğini sağlamak olduğunu yazmıştı. Her şey düzenli olursa, Margot Cleary organize suç örgütlerinin KuzeyYıldızı'na pırıltı göndermesini ve maddenin ABD ordusuna şişirilmiş bir fiyattan geri satılmasını ayarlayabilirdi.

Bir yıldan fazla zamandır 'sorununu çözmek için' ordu ona üç günde küçük bir paket mor-beyaz toz veriyordu. Ryan'ın ona gösterdiği internet sitelerinin birinde, bu tozun kas çilesi anormallikleri olan kızların yaşadıkları sorunları artırdığı yazıyordu. Toz, iyi ve kötü uçların daha da şiddetli yaşanmasına neden oluyordu. Kullanan kişinin sistemi buna bağımlı hale geliyordu.

Ama şimdi Jocelyn iyiydi. İyileşmesinin mucize *gibi* olduğunu söylüyordu, ama aslında bu gerçek bir mucizeydi. Jocelyn nasıl iyileştiğini biliyordu. Her gece karanlıkta yatağında dua ediyor, gözlerini kapatıp "Şükürler olsun," diye fısıldıyordu. "Şükürler olsun, şükürler olsun..." İyileşmişti. Kendi kendisine, "Eğer kurtulduysam, mutlaka bir nedeni olmalı," diye düşünüyordu.

Jos yatağının altına sakladığı açılmamış paketlere baktı. Yanlarında Tom Hobson'un sitesinde bahsettiği uyuşturucuların fotoğrafları vardı.

Tek kullanımlık gizli bir numaradan Ryan'a mesaj attı. Ryan üç haftada bir numarasını değiştiriyordu.

Ryan'ın yanıtı, "Gerçekten annenin uyuşturucu karteliyle bir anlaşma yaptığına inanıyor musun?" şeklinde oldu.

Jos, "Hayır inanmıyorum," dedi. "Fırsatı olsaydı bile yapmazdı..."

Jocelyn'in izin günüydü. Askeri üsten bir cip almıştı. Arazide dolaşacak, birkaç arkadaşıyla buluşacaktı. Bunu yapabilirdi, değil mi? O bir sonraki seçimde Beyaz Saray için yarışacağı konuşulan ve KuzeyYıldızı'nın önemli hissedarlarından olan senatörün kızıydı. Tabii ki yapabilirdi.

Tom Hobson'un internet sayfasından çıktısını aldığı haritalara baktı. Eğer haklıysa, Bessapara'daki uyuşturucu imalat merkezlerinden biri altmış kilometre kadar uzaktaydı. Ve sonra birkaç hafta önce olan şu tuhaf şey vardı: Üsteki kızların bazıları ormanda plakasız bir kamyoneti kovalamıştı. Kamyonetin sürücüsü onlara ateş açmıştı. Sonuçta kamyoneti kaybetmişler ve muhtemelen Kuzey Moldova kaynaklı bir terör faaliyeti olduğunu bildirmişlerdi. Ama Jos kamyonetin hangi yöne doğru gittiğini biliyordu.

Cipe binerken içinde bir hafiflik vardı. Yarım gün izin almıştı. Güneş parlıyordu. Haritadaki bu yere gidecek ve bir şeyler arayacaktı. İçini bir ferahlık kaplamıştı. Kas çilesi artık hep olduğu gibi güçlü ve sağlıklı bir şekilde vınlıyordu. Jocelyn kendisini iyi ve normal hissediyordu. Maceraya atılmak üzereydi. En kötüsü, güzel bir gezintiye çıkmış olacaktı. Ama belki işler yolunda gider ve kendisi de internete koyabileceği bazı fotoğraflar çekebilirdi. Hatta belki bundan daha iyisi olur ve annesini suçlayacak bir kanıt bulabilirdi. Margot'a o kanıtları e-postayla gönderip, "Hayatımdan elini çekmezsen bunlar doğrudan *Washington Post*'a gider," diyebileceği bir şey bulsa, böyle fotoğraflar çekse... Ah, işte o zaman gerçekten güzel bir gün geçirmiş olurdu.

Tunde

Bessapara Cumhuriyeti, Moldova

Başlangıçta zor değildi. Şehirde, uydu kentlerde, sonra dağlara doğru ilerlerken yanında saklanabileceği arkadaşlar edinmişti. Bessapara ve Kuzey Moldova'yı iyi biliyordu. Uzun zaman önce Awadi-Atif'le ilgili haberi için araştırma yaparken buralara gelmişti. Tuhaf bir şekilde kendisini bu bölgede güvende hissediyordu.

Ve rejimler genellikle bir gecede değişmiyordu. Bürokrasi yavaştı. İnsanlar acele etmiyordu. Yeni kadınlara kâğıt fabrikasının nasıl çalıştığını göstermek veya un sipariş edilirken stokları kontrol etmeyi öğretmek için yaşlı adamların işin içinde tutulması gerekliydi. Ülkenin her tarafında kadınlar yeni yasalardan bahseder ve uygulamaya ne zaman geçileceğini merak ederken, hâlâ fabrikasını işleten erkekler bulunmaktaydı. Yoldaki ilk haftalarında Tunde yeni kuralların, sokak kavgalarının, evlerinde hapsedilen ölü bakışlı adamların fotoğraflarını çekmişti. Planı birkaç hafta seyahat etmek ve gördüklerini kaydetmekti. Bunlar Nina'nın New York'taki dairesinde USB belleklerde ve not dolu defterlerde kendisini bekleyen kitabın son bölümünü oluşturacaktı.

En aşırı olayların dağlarda yaşandığına dair dedikodular duymuştu. Hiç kimse ne duyduğunu tam olarak söylemiyordu. Geri kafalı köylülerden, bir düzine farklı rejim ve diktatörün ardından bile kırsal kesimde hiç azalmamış karanlıktan bahsediyorlardı.

Tatiana Moskalev'in partisindeki garson Peter, "Kızları kör etmişler," demişti. "Güç ilk ortaya çıktığında oradaki sa-

vaş ağaları erkekler, bütün kızların gözlerini kör etmiş. Böyle duydum. Sıcak demirle gözlerini oymuşlar. Kendileri patron olmaya devam edebilsin diye..."

"Ya şimdi?"

Peter başını iki yana sallamıştı. "Şimdi oralara hiç gitmiyoruz."

Bunun üzerine kendisine hedef arayan Tunde dağlara doğru yürümeye karar vermişti.

Sekizinci haftada işler kötüye gitmeye başlamıştı. Çok güzel bir yeşil-mavi gölün kenarındaki bir şehre ulaşmıştı. Pazar sabahı sokaklarda aç biilaç yürürken, açık kapılarından sokağa buhar ve leziz bir maya kokusu taşan bir fırına gelmişti.

Tezgâhın arkasındaki adama biraz para verip tel rafın üstünde soğumakta olan beyaz renkte, şişman rulo hamur işlerini işaret etti. Adam artık görmeye alıştığı 'ellerini kitap gibi açma' hareketini yaparak Tunde'ye evraklarını sordu. Bu işareti daha sık görmeye başlamıştı. Tunde pasaportunu ve gazeteci kimliğini gösterdi.

Adam pasaportun sayfalarını çevirerek Tunde'nin tahmin ettiği gibi vasisini belirten resmi damgayı arıyordu. Ardından vasisinin bugün onun dışarıda alıveriş yapmasına izin verdiğini gösteren yazıyı görmesi gerekecekti. Pasaportun her sayfasına dikkatle bakmıştı. Titizce inceledikten sonra, yüzünde artan bir panikle tekrar evraklara bakmaya başladı. Tunde gülerek omuz silkti ve başını bir yana yatırdı.

"Haydi ama," dedi adamın kendi dilini konuşmadığını tahmin etmesine rağmen. "Sadece birkaç çörek alacağım. Başka evrakım yok."

Şimdiye kadar bu evraklar ona yetmişti. Genellikle bu noktada birileri bu tuhaf yabancı gazeteciye gülümser veya kırık dökük yabancı dilleriyle bir sonraki sefer doğru evrakları getirmesi gerektiğini anlatan küçük bir ders verirler, Tunde özür dileyerek yüzüne çekici gülümsemesini yerleştirir ve dükkândan istediği yiyecek veya öteberiyle çıkardı.

Ancak bu sefer tezgâhın arkasındaki adam başını tekrar çaresizce iki yana sallamıştı. Duvardaki Rusça yazıya işaret etti. Tunde konuşma kılavuzunun yardımıyla yazıyı çevirdi. Aşağı yukarı şunlar yazılıydı: "Evrakları olmayan bir erkeğe yardım ettiği tespit edilen herkes, beş bin dolar ceza ödeyecektir!"

Tunde omuz silkti ve gülerek avuçlarını açıp boş olduklarını gösterdi. Bir elini gözlerine siper edip gözlerini kısarak 'etrafına bakma' işareti yaptı.

"Kim görecek? Ben kimseye söylemem."

Adam başını iki yana salladı. Tezgâha doğru dayanıp başını eğdi ve ellerinin üstüne baktı. Orada, tam bileklerinin üstünde uzun ve helezon şeklinde yaralar vardı. Eski yaraların üstüne yeni yaralar açılmıştı. Yaralar birbirine sarılı eğrelti otları biçimindeydi. Boynunun tişörtünün yakasıyla birleşen yerinde de izler görünüyordu. Adam tekrar başını iki yana sallayıp yerinden kımıldamadan bekledi. Tunde pasaportunu tezgâhın üstünden alıp fırından çıktı. O giderken kapılarının önünde duran kadınlar, kendisini gözleriyle takip etmişti.

Ona yiyecek ve küçük bir kamp ateşi için yakacak satmayı kabul eden kadın ve erkekler gittikçe azalmıştı. Kimlerin dostça davranabileceğini artık tahmin edebilmeye başlamıştı. Evlerinin dışında oturmuş, kendi aralarında kâğıt oynayan yaşlı adamların ona verecek bir şeyleri genellikle olurdu. Hatta o gece yatacak bir yatak bile verebilirlerdi. Genç erkekler daha korkak oluyordu. Kadınlarla konuşmaya çalışmanın ise hiçbir anlamı yoktu. Onlarla göz göze gelmek bile tehlikeli olabilirdi.

Bir defasında yolda kendi aralarında konuşup gülen ve havada elektrikten yaylar yapan bir grup kadının yanından geçmesi gerekti. Tunde kendi kendisine, "Ben burada değilim," dedi. "Ben yokum. Beni görmeyin. Burada bakacak hiçbir şey yok."

Ona önce Romence, sonra İngilizce seslendiler. Tunde gözünü yoldaki taşlardan ayırmadı. Arkasından bağırarak ayıp

ve ırkçı sözler söylediler, ancak geçip gitmesine de engel olmadılar.

Günlüğüne, "Bugün ilk defa yolda korktuğumu hissettim," diye yazdı. Parmaklarını kuruyan mürekkebin üzerinden geçirdi. Burada gerçekleri anlatmak daha kolaydı.

Onuncu haftanın ortasında, bir sabah pırıl pırıl bir güne uyandı. Güneş bulutların arasından yüzünü göstermişti ve yusufçuklar çimenlerin üstüne dalıp çıkıyordu. Tunde zihninde küçük bir hesap yaptı. Çantasında kendisine birkaç hafta idare etmeye yetecek kadar yiyecek, yedek fotoğraf makinesinde de yeterli film vardı. Telefonu ve şarj aleti sağlamdı. Bir haftada dağlara ulaşmış olurdu. Orada belki bir hafta daha çekim yapar ve sonra yazacağı hikâyesiyle buradan ayrılırdı. Bu düşüncelerle kendisini o kadar güvende hissetmişti ki, yolun ortasında direğe bağlı şeyi ilk başta görememişti.

Bu uzun ve siyah saçları yüzüne düşmüş bir adamdı. El ve ayak bileklerinden direğe bağlanmıştı. Elleri kendisinden geriye doğru çekildiğinden omuzları gerilmiş, bilekleri arkasından bağlanarak birleştirilmişti. Ayak bilekleri de bedeninin önünde bağlanmış, aynı tel direğin etrafına defalarca dolanmıştı. Bunu yapan ipler ve düğümlerle ilgili pek bilgisi olmayan, acemi birisiydi. Adamı aceleyle sımsıkı bağlamış ve orada bırakmışlardı. Vücudunda çektiği acının bıraktığı mor, siyah, mavi renklerde izler vardı. Boynuna Rusça bir kelime yazılmıştı: *Kaltak.* Öleli iki veya üç gün olmuştu.

Tunde büyük bir dikkatle ölünün fotoğraflarını çekti. Bu cesedin karşılaştığı vahşette, bir güzellik ve sanatsal bir nefret vardı. Tunde bunların ikisini de ifade edebilmek istemişti. Ağırdan alıp kendisini gizleyen veya uzaklardan izleyen birisi olup olmadığını kontrol etmeden çalışmıştı. Daha sonraları nasıl bu kadar aptalca davranabildiğine inanamayacaktı. Takip edildiğini ilk kez o akşam fark etmişti.

Alacakaranlık olmuştu ve cesetten, onun aşağı düşmüş başından, morarmış dilinden 10 kilometre kadar uzağa yü-

rümüş olsa da gördükleri aklından çıkmamıştı. Yolun kenarında tozların içinden ve sık ağaçların arasından yürüyordu. Ay yükseliyor, ağaçların arasında ve sarı bulutların gerisinde tırnak gibi bir ışık veriyordu. Zaman zaman kendi kendisine, bulunduğu yerde durup kamp yapabileceğini, hemen uyku tulumunu çıkarıp serebileceğini söylüyordu. Ancak ayakları yürümeye devam etmiş, çürüyen yüzün üstüne düşen saç perdesiyle kendisi arasına bir kilometre, sonra bir kilometre daha koymuştu. Gece kuşları ötüyordu. Ağaçların karanlığına baktı ve orada, sağ tarafındaki ağaçların arasında bir parlaklık gördü.

Parlaklık küçük ama belirgindi. Hiç kimse bu ince ve beyaz ışığı başka bir şeyle karıştıramazdı. Orada bir kadın vardı ve avuçlarının arasında bir elektrik akımı oluşturmuştu. Tunde derin bir nefes aldı.

Belki de gördüğü başka bir şeydi. Birileri ateş yakmıştı ya da aşıklar oyun oynuyor da olabilirdi. Daha hızlı yürümeye başladı. Ve sonra tam önünde tekrar gördü. Uzun, yavaş, bilinçli bir şekilde çatırdayan ışık. Bu sefer soluk bir yüzü, uzun saçları, çarpık bir gülümsemeyi aydınlatmıştı. Kadın ona bakıyordu. Loş ışıkta, uzaktan bile Tunde bunu görebiliyordu.

Korkma! Onu yenmenin tek yolu korkmamak... Ama içindeki vahşi korkuyordu. Hepimizin içinde şu eski ilkeye sadık kalan bir kısım vardır: 'Avcı olamazsanız, avlanan olursunuz. Hangisi olduğunuzu bilin ve ona göre davranın. Hayatınız buna bağlıdır.'

Kadın mavi-siyah gökyüzünde tekrar kıvılcımlar uçuşturdu. Tunde'nin sandığından daha yakındaydı. Kadın bir ses çıkardı. Alçak sesle, sanki bir ördek gibi vaklayarak gülmüştü. Tunde, "Aman Tanrım, bu kadın deli," diye düşündü. İşte en kötüsü de buydu. Buraya kadar hiç sebepsiz takip edilmiş ve burada hiç sebepsiz ölecek olabilirdi.

Sağ ayağının yakınlarında bir dal parçası kırıldı. Kıranın kendisi mi, yoksa kadın mı olduğunu bilmiyordu. Koşmaya

başladı. Ağlayarak, yutkunarak, bir hayvan gibi dikkatini yoğunlaştırmış şekilde koşuyordu. Fırsatını bulunca arkasına baktı ve kadının da koştuğunu gördü. Avuç içleriyle ağaçları ateşe veriyordu. Ağaç kabuklarından ve ince yapraklardan duman tütmeye başlamıştı. Tunde daha hızlı koşmaya başladı. Aklındaki tek düşünce, kendisini hemen güvene alabileceği bir yer bulması gerektiğiydi. Koşmaya devam ederse böyle bir yer bulacaktı.

Kıvrıla kıvrıla yokuş yukarı çıkan bir patika yoldan tepenin üstüne vardığında, iki kilometre kadar uzağında, pencerelerinde ışık yanan bir köy olduğunu gördü.

Köye doğru koşmaya başladı. Orada, sarı renkte ışıkların arasında bu korkuyu kemiklerinden sıyırabilecekti.

Uzun zamandır macerasını nasıl bitireceğini düşünüyordu. Üçüncü gece arkadaşlarının ona evine dönmesi gerektiğini, polisin kapı kapı dolaşıp onaylı bir vasinin izni olmadan gezen bir adamı aradığını söylemesinden beri aklında bu vardı. O gece kendi kendine istediği zaman durabileceğini söylemişti. Telefonu vardı. Tek yapması gereken telefonunu şarj edip bir e-posta göndermekti. Belki CNN'deki editörüne yazar, bir kopyasını da Nina'ya gönderirdi. Onlara nerede olduğunu söylerdi. Gelip onu bulurlardı. Gizli görevde çalışan muhabir kurtarılır ve bir kahraman olurdu.

Şimdi, diye düşündü Tunde. Zamanı geldi. Şimdi olmalı.

Koşarak köye girdi. Bazı evlerin alt katlarında hâlâ ışık yanıyordu. Kimi evlerden radyo veya televizyon sesi geliyordu. Saat akşam dokuzu yeni geçmişti. Bir anlığına kapılardan birine vurup yardım istemeyi düşündü. Ama bu aydınlık pencerelerin gerisinde karanlığın olabileceği, bu düşüncesinden vazgeçmesine neden oldu. Şimdi geceydi ve gece canavarlarla doluydu.

Beş katlı bir apartmanın yan tarafında bir yangın merdiveni gördü. Ona doğru koşup merdivene tırmanmaya başladı. Üçüncü kattan geçerken yerde üç tane klimanın bulunduğu

karanlık bir odayı fark etti. Bu muhtemelen boş ya da hiç kullanılmayan bir odaydı. Parmak uçlarıyla pencerenin kenarını zorladı. Pencere açıldı. Kendisini sessiz ve küf kokulu odanın içine attı. Pencereyi çekerek kapattı. Karanlıkta el yordamıyla duvarları yokladı ve sonunda aradığını buldu. Bir elektrik prizi. Telefonunu hemen şarja taktı.

Telefonun şarj olduğunu bildiren kısa alarm Lagos'taki evinin kapısında dönen anahtarının sesi gibi gelmişti. Tamam. Artık bitmişti. Telefonunun ekranı aydınlanmıştı. Ekranın sıcak ışığını dudaklarına götürüp telefonun kokusunu içine çekti. Kendisini çoktan evine varmış gibi hissediyor; bulunduğu yerden evine gidene kadar arada geçmesi gereken araba, tren ve uçak yolculukları, uzun yolcu kuyrukları ve güvenlik noktaları önemsiz geliyordu.

Nina'ya, Temi'ye ve yakın zamanda birlikte çalıştığı üç farklı editöre kısa birer e-posta gönderdi. Nerede olduğunu, şimdilik güvende olduğunu ve oradan çıkması için büyükelçilikleriyle görüşmeleri gerektiğini yazdı.

Yanıt beklerken haberlere baktı. Buna doğrudan 'savaş' demek için 'çatışmalar' yaşandığından bahseden pek çok haber çıkmıştı. Petrol fiyatı yine yükselişteydi. Ve burada, Bessapara'nın içinde neler olduğunu anlatan bir yazıda Nina'nın adı vardı. Tunde gülümsedi. Nina burada sadece birkaç ay önce, iki gün süren bir basın toplantısına katılmıştı. Bu yerle ilgili anlatacak neyi olabilirdi? Ve sonra makaleyi okudukça kaşlarını çattı. Bu yazılanlar ona tanıdık gelmişti.

Bir e-posta geldiğini bildiren sıcak ve melodik uyarı tonu düşüncelerini böldü.

Editörlerin birinden e-posta gelmişti.

E-postada, "Hiç komik değil," yazıyordu. "Tunde Edo benim arkadaşımdı. Eğer bu hesaba izinsiz girmişsen, seni buluruz manyak herif!"

Yeni bir uyarı tonu ve yeni bir e-posta. Ancak içeriği öncekinden farklı değildi.

Tunde göğsünde bir panik dalgasının yükseldiğini hissetti. Kendi kendine, "Sorun yok," dedi. "Bir yanlış anlaşılma olmalı."

Gazetede kendi ismini aradı. Bir ölüm ilanı vardı. Kendi ölüm ilanı... Yeni nesle güncel haberleri ulaştırmasıyla ilgili, kinayeli övgülerle dolu uzun bir yazıydı. İçinde olayları basit ve önemsiz gösterdiğini açıkça ifade eden cümleler vardı. Birkaç tane de küçük hata yapılmıştı. Onun etkilediği beş ünlü kadının adı verilmişti. Yazı, çok sevilen bir kişi olduğunu belirtiyordu. Anne babasının ve kız kardeşinin adı verilmişti. Bessapara'da öldüğü yazıyordu. Maalesef bir trafik kazası geçirmiş ve vücudu tanınmaz hale gelmiş, kimlik tespiti bavulunun üstündeki isimle yapılabilmişti.

Tunde'nin nefesi sıkıştı.

Bavulunu otel odasında bırakmıştı.

Biri bavulunu almıştı.

Nina'nın Bessapara'yla ilgili yazısına döndü. Bu yazı yılın sonlarında önemli bir uluslararası yayınevinden çıkaracağı kitabından bir parçaydı. Gazete kitabın klasikler arasına gireceğini yazıyordu. *Büyük Değişim* ile ilgili, dünyanın dört bir tarafında yapılan mülakatlar ve yazılan haberlere dayanan küresel bir değerlendirmeydi. De Tocqueville'in eserleri ve Gibson'un *Yükseliş ve Düşüş* isimli kitabıyla arasında paralellikler kuruluyordu.

Bu kendi yazısıydı. Kendi fotoğraflarıydı. Çektiği videodan görüntüler vardı. Kendi sözcükleri, kendi fikirleri ve değerlendirmeleriydi. Saklaması için Nina'ya bıraktığı kitaptan alınan paragraflardı. Fotoğrafların ve yazının üstünde Nina'nın ismi vardı. Tunde'nin adı hiçbir yerde geçmiyordu. Nina kitabın tamamını ondan çalmıştı.

Tunde içinde ne olduğunu bilmediği bir ses çıkardı. Gırtlağının gerisinden gelen bir feryattı bu. Matemin sesi... Hıçkırıklardan daha derinden geliyordu.

Ve sonra dışarıdaki koridordan bir ses duyuldu. Bir çağrı. Sonra bir çığlık. Bir kadın sesi!

Tunde kadının ne diye bağırdığını bilmiyordu. Yorgunluktan bitkin düşmüş ve korku içindeki zihni kadının çığlığını, "Burada! Şu kapıyı açın!" diye algılamıştı.

Çantasını kaptı, sendeleyerek ayağa kalktı, pencereyi iterek açtı ve düz çatıya çıktı.

Aşağıdaki sokaktan gelen bağırtıları duydu. Eğer daha önce onu aramıyor bile olsalar, artık arıyorlardı. Sokaktaki kadınlar onu işaret ederek bağırıyordu.

Tekrar koşmaya başladı. Kurtulacaktı. Çatıyı koşarak geçti. Yandaki çatının üstüne sıçradı. O çatıyı da koşarak geçip yangın merdiveninden aşağı indi. Ormana vardığında telefonunu boş odada şarja takılı olarak unuttuğunu fark etti.

Telefonunu hatırladığı ve geri dönüp alamayacağını fark ettiği zaman, içini kaplayan çaresizlikte boğulacağını sandı. Bir ağaca tırmandı, kendisini iple bir dala bağladı ve sabah işlerin düzeleceğini umarak uyumaya çalıştı.

O gece ormanda bir tören gördüğünü sandı.

Ağacın tünediği yüksek dalında, çıtırdayan ateşin sesiyle uyandı. Bir anlığına kadınların ağacı ateşe verdiğinden ve burada canlı canlı yanacağından korktu.

Gözlerini açtı. Yangın yakınlarında değil, biraz uzakta ormanın içindeki bir açıklıktaydı. Ancak olanları görebiliyordu. Ateşin etrafında çırılçıplak soyunmuş, bedenleri açık bir avucun içindeki göz işaretiyle boyanmış ve güç çizgilerinin vücutlarını sarmaladığı erkek ve kadınlar dans ediyordu.

Zaman zaman kadınlardan biri, elini bir erkeğin göğsünün üstündeki işarete koyup parlak mavi renkte akım vererek onu yere itiyordu. Kadın, gücünü erkeğin üzerinde gösterince her ikisi de çığlık atıyordu. Sonra kadın elini erkeğin bedeninden çekmeden, onu yere itmeye devam ederken erkeğin üstüne çıkıyordu. Erkeğin yaşadığı çılgınlık yüzünden okunuyor, kadının tekrar ve daha çok canını acıtması için yalvarıyordu.

Tunde'nin bir kadınla birlikte olmasının hatta yanında bir

kadın olmasının üzerinden aylar geçmişti. Tünediği yerden inmek, bu halkanın ortasına yürümek, kendisini bu erkekler gibi kullandırmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Onları izlerken sertleştiğini hissetti. Dalgın bir biçimde kot pantolonunun üstünden kendisine dokunmaya başladı.

Derken davul sesleri duymaya başladı. Davul çalmıyor olabilir miydi? Bu dikkat çekmez miydi? Rüya görüyor olmalıydı.

Dört genç erkek, kırmızı elbise giymiş bir kadının önünde emekleyerek ilerliyordu. Kadının gözlerinin olması gereken yerde boş, kırmızı ve açık yaralar vardı. Adımlarında bir azamet, körlüğünde ise kendine has bir güven hissediliyordu. Diğer kadınlar onun önünde secdeye kapandılar.

O konuşunca diğer kadınlar yanıt verdi.

Bir rüyadaymış gibi, Romencesi pek iyi olmadığı halde söylediklerini anlayabiliyordu. Üstelik İngilizce konuşuyor olma ihtimalleri bile yoktu. Ama Tunde onları anlıyordu.

"Biri hazırlandı mı?" diye sordu kadın.

"Evet," diye yanıt verdiler.

"Onu getirin," dedi kadın.

Genç bir adam yürüyerek halkanın ortasına geldi. Başında dallardan bir taç ve bileğine bağlı beyaz bir kumaş vardı. Yüzünden huzur okunuyordu. Diğerlerinin kefareti olmak için kendini kurban ediyordu.

Kadın, "Sen zayıfsın ve biz güçlüyüz. Sen armağansın ve biz sahipleriz!"

"Sen kaybedensin ve biz fatihleriz! Sen kölesin ve biz efendileriz!"

"Sen kurbansın ve biz kurban edenleriz!"

"Sen oğulsun ve biz anneyiz!"

"Bunu kabul ediyor musun?

Halkadaki bütün erkekler hevesle ortadaki adama baktı.

"Evet," diye fısıldadılar. "Evet, evet... lütfen, evet... şimdi, evet!"

Ve Tunde kendisinin de onlarla birlikte fısıldadığını fark etti. "Evet..."

Genç adam bileklerini kör kadına doğru uzattı. Kadın bir hareketle adamın bileklerini buldu ve her eliyle birer bileğini tuttu.

Tunde ne olacağını biliyordu. Kamerasını tutuyordu, ancak deklanşörün üstündeki parmağını bastıramıyordu. Olanları görmek istiyordu.

Alevlerin arasındaki bu kör kadın, onu öldürmeye yaklaşmış olan bütün kadınlardı: O Enuma'ydı ve Nina'ydı ve Delhi'deki çatıdaki kadındı ve kız kardeşi Temi'ydi ve Noor'du ve Tatiana Moskalev'di ve Arizona alışveriş merkezinin yıkıntıları arasındaki hamile kadındı. Bu ihtimal yıllardır aklını kurcalıyor ve üzerinde baskı oluşturuyordu. Artık bitmesini istiyor, bittiğini görmek istiyordu.

O anda elleri kelepçeli olan adamın yerinde olmak istedi. Kadının ayaklarının dibinde diz çöküp, yüzünü nemli toprağa gömmek istedi. Savaşın sona ermesini, kazananın kim olduğunu kendi canı pahasına görmek istedi. Kapanış sahnesini yaşamak istedi.

Kadın genç adamın bileklerini tuttu.

Kendi alnını adamın alnına bastırdı.

"Evet," diye fısıldadı adam. "Evet..."

Ve kadın adamı öldürdüğünde coşku doruğa çıkmıştı.

Sabah olduğunda Tunde hâlâ gördüklerinin rüya mı, yoksa gerçek mi olduğundan emin değildi. Manuel kamerası on sekiz poz ilerlemişti. Deklanşöre uykusunda basmış olmalıydı. Bunu yalnızca filmi bastırabilirse öğrenecekti. Gördüklerinin rüya olmasını umuyordu, ama bunun da korkunç tarafları vardı. Rüyasında diz çökmeyi dilemesinin bir anlamı olmalıydı.

Ağacın üstünde doğrulup oturdu ve önceki gece olanları düşündü. Bir nedenle olanlar sabah daha iyi görünüyordu ya da en azından daha az korkunçtu. Ölüm haberinin verilmesi kaza ya da tesadüf eseri olamazdı. Bu çok fazla olurdu. Moskalev veya çalışanları Tunde'nin ortadan kaybolduğunu ve pasaportunun da yok olduğunu fark etmiş olmalıydı. Her

şey tasarlanmıştı: Trafik kazası, tanınmaz haldeki ceset, bavul... Bunların çok önemli bir anlamı vardı. Polise gidemezdi. Artık ellerini kaldırıp bir polis merkezine girme ve "Kusura bakmayın, ben Nijeryalı bir gazeteciyim. Küstahlık ettim ve hata yaptım. Beni evime gönderin," deme hayalini bir kenara bırakmalıydı. Bu hayalin hâlâ aklının bir köşesinde olduğunun farkında değildi. Onu evine göndermezlerdi. Onu ormanda sakin bir yere götürür ve öldürürlerdi. Yapayalnızdı.

İnternet bağlantısı bulması gerekiyordu. Bir yerlerde bağlantı bulacaktı. İyi kalpli bir adam birkaç dakikalığına ev bilgisayarını kullanmasına izin verecekti. Beş satırda onları hayatta olduğuna ikna edebilirdi.

Titreyerek ağaçtan indi. Buradan sonra ormanın içinden yürüyecek, dört gün önce içinden geçtiği ve insanların güler yüzlü olduğu bir köye dönecekti. E-postalarını gönderecekti. Gelip onu alacaklardı. Çantasını sırtına yerleştirdi ve yüzünü güneye çevirdi.

Sağ tarafındaki çalıların arasından bir ses geldi. Hızla o yöne döndü. Ancak sol tarafından da ses geliyordu. Ve arkasından da... Çalıların arasında duran kadınlar vardı. O anda dehşetle tuzağa düştüğünü anladı. Kadınlar onu bekliyordu. Onu yakalamak için bütün gece beklemişlerdi. Kaçmaya çalıştı, ama bilekleri bir şeye takılmıştı ve yere düştü. Ayağa kalkmaya mücadele ederken tekrar düştü ve birileri gülerek ensesinden akım verdi.

Uyandığında bir kafesin içindeydi.

Kafes ahşaptandı ve çok küçüktü. Sırt çantası yanındaydı. Dizlerini göğsüne doğru çekmişti, çünkü bacaklarını uzatacak yer yoktu. Kaslarının zonklamasından bu şekilde saatlerdir yattığını anlayabiliyordu.

Ağaçlık bir kamp alanındaydı. Kamp ateşi yanıyordu. Bu yeri biliyordu. Burası rüyasında gördüğü kamptı. Bu bir rüya değildi. Burası kör kadının karargâhıydı ve onu yakalamış-

lardı. Bütün vücudu titremeye başladı. Burada bitemezdi... Böyle kapana kısılmış olarak sonu gelemezdi. Ateşe atılarak veya tuhaf bir ağaç-büyü dini için kurban edilerek ölemezdi. Bacaklarıyla kafesin kenarlarına vurdu.

"Lütfen!" diye bağırdı kimse sesini duymadığı halde. "Lütfen, bana yardım edin!"

Diğer tarafından alçak sesle, gırtlaktan bir kıkırdama geldi. Başını çevirdi.

Orada bir kadın vardı.

"Başını belaya soktun, değil mi?" dedi kadın.

Tunde gözlerini kırpıştırarak kadını seçmeye çalıştı. Bu sesi çok uzaklardaki bir yerden, çok uzun zaman öncesinden tanıyordu. Ses sanki ünlü birisine aitti.

Gözlerini tekrar kırpıştırınca kadının kim olduğunu gördü. Roxanne Monke'ydi...

Roxy

Bessapara Cumhuriyeti, Moldova

Roxy, "Seni görür görmez tanıdım," dedi. "Sık sık televizyonlara çıkıyordun, değil mi?"

Tunde rüya gördüğünü düşündü. Öyle olmalıydı, başka türlü olamazdı. Ağlamaya başladı. Çocuk gibi, kafası karışmış bir halde ve öfkeyle ağlıyordu.

Roxy, "Kes şunu," dedi. "Beni kızdırıyorsun. Burada ne halt ediyordun?"

Tunde ona anlatmaya çalıştı, ama hikâyesi artık kendisine bile anlamlı gelmiyordu. Tek başına yeterli olduğunu sandığı için tehlikenin içine yürümeye karar vermişti. Ancak şimdi tehlikeye düşünce, hiçbir zaman hiçbir şeye yeterli olmadığını anlamıştı ve buna katlanamıyordu.

"Ben... dağdaki tarikatı arıyordum," diyebildi sonunda. Boğazı kupkuruydu ve başı ağrıyordu.

Roxy güldü. "Yani, evet... Buldun işte... Bu çok aptalca bir fikirdi, değil mi?"

Roxy ellerini açarak etrafını gösterdi.

Tunde küçük bir karargâhın kenarındaydı. Merkezdeki ateşin etrafında belki kırk tane kirli çadır ve uyku tulumu toplanmıştı. Birkaç kadın çadırlarının açık ağızlarında bıçaklarını biliyor veya metal akım zırhlarını onarıyor ya da boş boş bakıyordu. Ortalıkta kötü bir koku vardı. Yanık et, çürümüş yiyecek, dışkı, köpek ve ekşi kusmuk kokusu birbirine karışıyordu. Tuvalet olarak kullanılan yerin bir kenarına yığılmış kemikler vardı. Tunde bunların hayvan kemikleri olduğunu umuyordu.

Oldukça zavallı görünen iki köpek, kısa iplerle bir ağaca bağlıydı. Birinin bir gözü yoktu ve tüyleri öbek öbek dökülmüştü.

Tunde, "Bana yardım et," dedi. "Lütfen. Lütfen bana yardım et!.."

Roxy ona baktı ve yüzünde yarım yamalak, tuhaf bir gülüş belirdi. Omuz silkti. Tunde o zaman Roxy'nin sarhoş olduğunu anladı. Hay aksi!

"Ne yapabilirim bilmiyorum, dostum. Burada fazla... etkim yok."

Lanet olsun. Şimdi hayatı boyunca olduğundan daha çekici olmalıydı. Oysa boynunu bile çeviremediği bir kafeste kapalı kalmıştı. Derin bir nefes aldı. Yapabilirdi.

"Peki *sen* burada ne yapıyorsun? Moskalev'in büyük partisinin olduğu gece yani aylar önce ortadan kayboldun. Ben şehirden ayrılırken seni temizledikleri konuşuluyordu."

Roxy güldü. "Öyle mi söylüyorlardı? Gerçekten mi? Yani birisi denedi aslında. Ve iyileşmek biraz zamanımı aldı."

"Oldukça... iyileşmiş görünüyorsun."

Tunde onu baştan aşağı süzdü. Olduğu yerden kıpırdayamamasına rağmen bunu yapabilmesi kendi kendisini bile etkilemişti.

Roxy güldü. "Ben bu lanet olası ülkenin başkanı olacaktım, biliyor musun? Üç saatliğine falan... Allah'ın cezası başkan ben olacaktım."

"Öyle mi?" dedi Tunde. "Ben de Amazon'un sonbahar dizilerinin yıldızı olacaktım." Sağma soluna baktı. "Galiba insansız uçakla beni almaya geliyorlar."

Roxy gülünce o da güldü. Çadırın girişindeki kadınlar onlara dönüp kötü kötü baktılar.

"Cidden. Bana ne yapacaklar?" diye sordu Tunde.

"Ah, bu insanlar aklını kaçırmış. Geceleri erkek avlıyorlar," dedi Roxy. "Kızları ormanın içine gönderip onları korkutuyorlar. Erkekler korkup kaçmaya başlayınca, onları tuzaklarına düşürüyorlar."

"Beni de avladılar."

"Ama sen onlara doğru yürüdün, değil mi?" Roxy yine yarım ağızla güldü. "Erkeklere kafayı takmışlar. Erkekleri toplayıp birkaç haftalığına onları kral yapıyorlar ve sonra başlarına boynuzları geçirip yeni ayda onları öldürüyorlar. Ya da dolunayda. Veya şu ayların birinde. Lanet olası ayla kafayı bozmuşlar. Bana sorarsan, bu televizyonları olmadığı için oluyor."

Tunde yeniden ve bu sefer gerçekten güldü. Roxy çok komikti.

Gün ışığında sihir böyle oluyordu. Hileler ve zalimlikle. Sihre inanmanın kendisi sihri yaratıyordu. Hepsinin kaynağı, aklında delice bir fikir olan insanlardı. En korkunç olan, kendini onların zihninde görmekti. Ve deliliklerinin bedenleri üzerindeki sonuçlarını düşünmek...

"Sence, ikimiz de burada olduğumuza göre... beni dışarı çıkarman ne kadar sürer?"

Kafesinin kapısını ayaklarıyla biraz itti. Kapı tellerle sımsıkı bağlanmıştı. Bıçağı olsaydı Roxy telleri kolayca kesebilirdi. Ancak karargâhtaki insanlar görürdü.

Arka cebinden küçük bir şişe çıkardı ve bir yudum içti. Başını iki yana salladı.

"Beni tanıyorlar, ama onları rahatsız etmiyorum. Onlar da benim canımı sıkmıyor."

"Yani haftalardır onları rahatsız etmeden ormanda mı saklanıyordun?"

"Evet," dedi Roxy.

Uzun zaman önce okuduğu bir yazıdan bir parça aklından geçti. Onun karşısında bir lunapark aynası olacaktı. Roxy'yi kendi boyutunun iki katı gösterecek, yapmasını istediği şeyi yapabilecek kadar güçlü olduğunu düşünmesini sağlayacaktı. "Bu güç olmadan," diye mırıldandı zihninde bir ses, "dünya sadece büyük bir bataklık olurdu."

"Bu sen değilsin," dedi Tunde. "Sen bundan daha fazlasısın."

"Ben eskiden olduğum kişi değilim, dostum."

"Kim olduğundan öylece vazgeçemezsin. Sen, Roxy Monke'sin."

Roxy alaycı bir şekilde güldü. "İkimizi savaşarak buradan çıkarmamı mı istiyorsun? Çünkü... bu olmayacak."

Tunde de güldü. Roxy şaka yapıyor olmalıydı.

"Savaşmana gerek yok. Sen, Roxy Monke'sin. Senin dünyaları yakacak kadar gücün var. Seni gördüm. Hakkında anlatılanları duydum. Hep seninle tanışmak istemiştim. Sen bütün kadınlardan daha güçlüsün. Raporları okudum. Londra'da babanın rakibini öldürdün ve ardından babanın yerini aldın. Sadece şu kafesin kapısını açmalarını istersen, açarlar."

Roxy başını iki yana salladı. "Karşılığında bir şey vermen lazım," dedi. "Bedelini karşılaman gerekir." Ama Tunde, Roxy'nin söylediklerini düşündüğünü görebiliyordu.

"Peki sende onların istediği ne var?" diye sordu Tunde.

Roxy parmaklarını nemli toprağa batırdı. Bir anlığına Tunde'ye bakarak ellerine iki avuç toprak aldı.

"Kendi kendime başımı eğik tutacağıma söz verdim," dedi Roxy.

Tunde, "Ama bu sen değilsin. Seninle ilgili çok şey okudum." Duraksadı, sonra şansını tekrar denemeye karar verdi. "Bence sadece, bana yardım etmek senin için hiçbir şey olmadığı için yardım edeceksin. Lütfen. Sen Roxy Monke olduğun için..."

Roxy yutkundu. "Evet," dedi. "Evet bu benim..."

Gün ağarınca başka kadınlar da kampa dönmeye başladı. Roxanne Monke, kör kadınla Tunde'nin hayatı üzerine pazarlık etmeye koyulmuştu.

Roxy konuştukça Tunde onun haklı olduğunu görüyordu. Bu kamptaki insanlar ona saygılı davranıyor ve hatta ondan biraz korkuyordu. Elindeki küçük plastik hap poşetini kampın liderlerinin önünde sallıyordu. Roxy bir şey istedi, ama red-

dedildi. Omuz silkti. Başıyla Tunde'yi işaret etti. Tamam, der gibi görünüyordu; eğer anlaşamazsak ben de adamı alırım.

Kadınlar önce şaşırmış sonra şüphelenmişti. Gerçekten mi? Şunu mu? Bu işte bir oyun mu vardı?

Pazarlık devam ediyordu. Kör kadın, Roxy ile tartışmaya başladı. Roxy ona yanıt verdi. Sonuçta Tunde'yi bırakmaya ikna etmeleri için çok fazla uğraşması gerekmemişti. Roxy'yi nasıl gördükleri konusunda Tunde haklıydı. Ve Tunde bu kadınlar için pek özel biri değildi. Eğer bu kadın onu istiyorsa, alabilirdi. Zaten askerler yaklaşıyor, savaş her geçen gün kaçınılmaz oluyordu. Askerler bu kadar yakınken burada beklemek delilik olurdu. Karargâhlarını iki veya üç gün içinde toplayacak ve dağlara doğru ilerleyeceklerdi.

Tunde'nin kollarını arkasından sımsıkı bağladılar. Roxy'ye olan saygılarından Tunde'nin boşu boşuna taşıdığı çantasını da eline tutuşturdular.

Roxy onu önünde yürümesi için iterken, "Benimle çok samimi görünme," dedi. "Senden hoşlandığımı veya seni ucuza aldığımı düşünmelerini istemiyorum."

Kafeste uzun zaman geçirdiği için bacaklarına kramp girmişti. Ayaklarını sürüyerek orman yoluna doğru yavaş adımlarla ilerlemeye başladı. Kamp gözden kaybolunca kadar uzun süre yürüdüler. Kampın sesini arkalarında bırakmaları ise daha da uzun sürmüştü.

Tunde her adımda 'Yorgunum ve Roxanne Monke'nin elindeyim,' diye düşünüyordu. 'O tehlikeli bir kadın. Ya benimle oynuyorsa?' Bu düşünceler bir defa aklına gelince, başka bir şey düşünmek imkânsız olmuştu. Çamur içindeki yolda birkaç kilometre böyle sessizlik içinde ilerlediler. En sonunda Roxy, "Bence yeterince uzaklaştık," diyerek cebinden küçük bir bıçak çıkardı ve Tunde'nin ellerindeki bağları kesti.

Tunde, "Bana ne yapacaksın?" diye sordu.

Roxy, "Sanırım seni kurtarıp evine göndereceğim. Ne de olsa, ben Roxy Monke'yim," dedi ve kahkahalarla güldü. "Her

neyse, sen ünlü birisin. İnsanlar ormanda bir ünlüyle yürümek için iyi para öder değil mi?"

Bu Tunde'yi güldürdü. O gülünce Roxy de güldü. İkisi de ormanda birer ağaca dayanmış, kasıklarını tutarak gülüyordu. Böylece aralarındaki buz çözülmüş ve konuşmak kolaylaşmıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Tunde.

Roxy omuz silkti. "Bir süredir ortalıkta görünmüyorum. Benimkiler bir işler çeviriyor. Birisi... bana ihanet etti. Ölü olduğumu düşünürlerse güvende olurum. Benim olanı nasıl geri alabileceğimi bulana kadar böyle olacak."

"Savaşın ortasında mı saklanıyordun?" dedi Tunde. "Bu çok aptalca değil mi?"

Roxy ona sert bir ifadeyle baktı.

Tunde şansını zorluyordu. Roxy'yi kızdırırsa, onu çarpacağı yerde yani omzunda karıncalanma hissetmeye başlamıştı. Tunde ünlü birisi olabilirdi, ama Roxy de mafya lideriydi.

Roxy yolun üstündeki yaprakların arasında duran taşa bir tekme attı ve "Evet galiba," dedi. "Ama başka seçeneğim yoktu."

"Güney Amerika'da saklanabileceğin bir yeriniz yok mu? Sizlerin böyle durumları düşündüğünü sanırdım."

Tunde onu ne kadar öfkelendirebileceğini hesaplamalıydı. Bunu kemiklerinde hissediyordu. Eğer Roxy canını acıtmaya çalışacaksa, Tunde önce onun sınırlarını bilmeliydi. Kendisini çarpacak akıma karşı gerilmişti ve hazırlanmıştı. Ama akım gelmedi.

Roxy ellerini ceplerine soktu. "Ben burada iyiyim," dedi. "İnsanlar çenelerini kapalı tutuyor. Her ihtimale karşı kendime biraz mal ayırmıştım, anladın mı?"

Tunde, Roxy'nin kampta kadınların önünde salladığı küçük plastik poşeti düşündü. Evet, eğer uyuşturucu kaçırmak için istikrarsız bir ülkeyi kullanıyorsanız, başınızın derde girmesi ihtimaline karşı gizli depolarınız olurdu.

"Bunu yazmayacaksın herhalde, değil mi?"

"Canlı çıkıp çıkamayacağıma bağlı."

Yanıtı Roxy'yi güldürdü. Bunun üzerinde Tunde de güldü. Bir dakika sonra, "Bana ihanet eden kardeşim Darrell," dedi. "Bana ait olan bir şeyi aldı. Ve ondan geri alabilmek için çok dikkatli davranmalıyım. Seni evine götüreceğim, ama ben ne yapacağıma karar verene kadar gözlerden uzakta duracağız. Tamam mı?"

"Yani..."

"Birkaç gün bir mülteci kampında kalacağız."

Küçük bir vadide, çadırların olduğu çamur kaplı bir alana geldiler. Roxy sadece birkaç gün kalacaklarını söyleyerek kendileri için bir yer istedi. Tunde bu zorunlu ikâmetgahın bir işe yaraması gerektiğini düşündü. İnsanlarla tanışmalı ve onlara ne istediklerini sormalıydı.

Sırt çantasının dibinde bir İtalyan haber ajansının kendisine verdiği kimlik kartını buldu. Kartın süresi biteli bir yıl olmuştu, ama bazı insanları kendisiyle konuşması için cesaretlendirmişti. Tunde çadırdan çadıra dolaşarak insanlarla iletişim kurmaya çalışıyordu. Yakın zamanda duyduklarından daha yoğun çatışmalar olduğunu öğrendi. Son üç haftadır artık helikopterler bile buraya inmiyordu. Ormanın içinden sendeleyerek gelmeye devam eden insan akımına havadan yiyecek, ilaç, giysi ve çadır yardımı yapmakla yetiniyorlardı. UNESCO'nun insanlarını burada riske atmak istememesini anlamak kolaydı.

Roxy'ye saygılı davranıyorlardı. O bazı ilaçları ve yakıtı nasıl bulacaklarını biliyor, insanların ihtiyaçlarını almalarına yardımcı oluyordu. Tunde onun yanında olduğu ve çadırında metal bir yatakta yattığı için insanlar onu da rahat bırakıyordu. Haftalardır ilk defa kendini biraz güvende hissediyordu. Ama elbette tamamen güvende değildi. Roxy'nin aksine, ormanın içine doğru yürüyüp gidemiyordu. Başka bir orman tarikatına yakalanmasa bile, yasalar karşısında kaçak durumdaydı.

Kampta İngilizce bilen birkaç kişiyle mülakat yapmış ve onlardan tekrar tekrar aynı yanıtları almıştı. Evrakları olmayan erkekleri topluyorlardı. Bu erkekler çalışma kampı olarak adlandırılan bir yerlere götürülüyor, ancak bir daha geri dönmüyordu. Buradaki erkek ve kadınların bazıları aynı hikâyeyi anlatıyordu. Gazetelerde haberler okumuş ve kampta hastane olarak kullanılan çadırda bulunan tek çalışan siyah beyaz televizyonda düşündürücü programlar izlemişti.

Konu, gerçekten kaç tane erkeğe ihtiyaç olduğuydu. Bir düşünün, diyorlardı. Erkekler tehlikelidir. Suçların büyük çoğunluğu erkekler tarafından işlenir. Erkekler daha beceriksiz, daha tembeldir ve zekaları daha kıttır. Beyinleri kaslarında ve pantolonlarının içindedir. Hasta olma riskleri daha yüksektir ve ülkenin kaynaklarını tüketirler. Tabii çocuk yapmak için onlara ihtiyaç duyulur, ama bunun için de gerçekten kaç tane erkeğe ihtiyaç vardır ki? Kadınlar kadar değil elbette. İyi, temiz, uysal erkekler için her zaman yer olacaktır. Ama kaçı böyledir? Belki onda biri.

"Ciddi olamazsın Kristen, gerçekten böyle mi diyorlar?"

"Maalesef öyle, Matt." Elini yumuşak bir şekilde adamın dizine koydu. "Ve elbette senin gibi iyi erkeklerden bahsetmiyorlar, ama bazı radikal web sitelerinde bu mesaj veriliyor. Bu yüzden KuzeyYıldızı kızlarının yetkilerinin artırılması lazım. Kendimizi bu insanlara karşı korumamız gerekiyor."

Matt yüzünde kasvetli bir ifadeyle başını salladı.

"Ben şu erkek haklarını savunan grupları suçluyorum. O kadar radikal bir tavır içindeler ki, böyle bir tepkiyi doğurdular. Ancak şimdi kendimizi korumamız lazım." Matt gülümsedi. "Ve kısa bir aradan sonra evde kendi kendinize çalışabileceğiniz bazı eğlenceli savunma hareketlerini öğreneceğiz. Ancak önce hava durumu..."

Tunde burada, bütün gördüklerinden sonra bile bu ülkenin erkeklerin çoğunu öldürmeye çalıştığına inanamıyordu. Ancak böyle olayların daha önce yaşandığını da biliyordu. Bun-

lar hep olurdu. Ölümle cezalandırılacak suçlar listesi uzamıştı. Bir hafta önce yayımlanmış resmi gazetedeki ilanda 'kendisine söyleneni asık suratla üç defa yerine getirmemek' suçunun cezası 'çalışma kampına gönderilmek' olarak duyurulmuştu. Bu mülteci kampında bazı kadınlar sekiz ya da on erkeğe bakıyordu. Erkekler kadınları memnun etmek ve onaylarını almak için etraflarından ayrılmıyor, isimlerini evraklarından çıkarırlarsa neler olabileceğinden ölümüne korkuyorlardı. Roxy istediği zaman kamptan ayrılabilirdi, ama Tunde burada yapayalnızdı.

Kamptaki üçüncü gecelerinde Roxy, kampın ortasındaki patika yolu aydınlatan lambalar elektrik akımının çarpmasıyla çatırdayıp büyük bir gürültüyle patlamadan birkaç dakika önce uyanmıştı. Bir şey duymuş olmalıydı. Ya da belki vınlamayı hissetmişti. Hava çok elektrikliydi. Gözlerini açtı ve kırpıştırdı. Eski hisleri hâlâ güçlüydü. En azından onları kaybetmemişti.

Tunde'nin metal yatağını tekmeledi.

"Kalk!"

Tunde uyku tulumuyla üstünü yarı yarıya örtmüştü. Tulumu açtığında Roxy, onun neredeyse tamamen çıplak olduğunu gördü. Şu halde bile dikkat dağıtıcıydı.

"Ne oldu?" diye sordu Tunde umutla. "Helikopter mi?"

"Keşke," dedi Roxy. "Birileri bize saldırıyor."

O anda Tunde tamamen uyandı. Pantolonunu giyip üzerine bir şeyler geçirdi.

Kırılan cam ve parçalanan metalin sesi duyuldu.

"Başını kaldırma," dedi Roxy. "Yapabilirsen ormana doğru koş ve bir ağaca tırman."

O anda bir kadın, elini merkezi jeneratöre koyup vücudundaki bütün gücü topladı ve büyük bir homurtuyla makineye verdi. Makine, kısık olan ışıklarından birden kıvılcımlar çıkarak patladı ve bütün kampa cam parçacıkları saçıldı. Ardından ortalık tamamen karanlığa gömüldü.

Roxy çadırın arka tarafına doğru koştu. Burada çürümüş dikişlerin arasından sürekli su sızıyordu. Tunde karnının üstünde sürünerek dışarı çıktıktan sonra ormana doğru koşmaya başladı. Roxy de onu izlemeliydi. Bir dakika sonra görünürde olmalıydı. Ancak Roxy koyu renk bir mont giymiş, kapüşonunu çekmiş ve yüzüne de bir eşarp sarmıştı. Gölgelerden ayrılmayacak, kuzeye doğru gitmeye çalışacaktı. Bu zaten en güvenli yol olurdu. Neler olup bittiğini görmek istiyordu. Hâlâ olayları gönlünce yönlendirebilecekmiş gibi davranıyordu.

Etrafında çığlıklar ve bağrışmalar duymaya başlamıştı. Çadırı kampın kenarında olmadığı için şanslıydı. Oralarda büyük ihtimalle içinde hâlâ insanlar olduğu halde yanmaya başlamış çadırlar vardı. Kesif bir petrol kokusu ortalığı kaplamıştı. Kamptaki herkesin neler yaşandığını ve bunun bir kaza veya jeneratör yangını olup olmadığını anlamasına daha birkaç dakika vardı. Çadırların arasında kısa boylu bir kadının elinden çıkan akımlarla yangın başlattığını gördü. Alevler bir anlığına yüzünü aydınlatmıştı. Roxy kadının yüzündeki bakışı biliyordu. Bunu daha önce görmüştü. Babasının ticaret yapmayı sevmediği yüzlerdendi. İşi çok seven birisini asla çalıştırmamak gerekiyordu. Oraya gelme nedeni, bulabildiklerini yağmalamak olmayan kişilerin yüzündeki açlığı ve hırsı gördüğü zaman tanırdı. Alabilecekleri hiçbir şey bu insanları durduramazdı.

Genç adamları toparlayarak işe başladılar. Çadırları teker teker dolaşıp erkekleri zorla dışarı çıkarıyor veya çadırları ateşe vererek içindekileri kalıp yanmak ya da koşmaya başlamak arasında bırakıyorlardı. Düzenli davrandıkları söylenemezdi. Fena görünmeyen genç adamları arıyorlardı. Roxy, Tunde'yi ormana göndermekle akıllıca davranmıştı. Birinin eşi veya kız kardeşi, yanındaki açık tenli ve kıvırcık saçlı adamı kadınların almasına engel olmaya çalışıyordu. İkisiyle de çenelerine ve şakaklarına hedef alıp akımlar vererek mücadele ediyordu. Ancak kadınlar onu kolayca alt edip gaddarca öldürmüşlerdi.

Birisi onu saçından yakalamış ve diğeri doğrudan gözlerine akım vermişti. Gözlerine baş ve işaret parmaklarını bastırınca, gözlerinin beyazı süt gibi akmış, Roxy bile kafasını çevirmek zorunda kalmıştı.

Roxy ormanın içine doğru ilerlemiş, çıplak elleriyle bir ağaca tırmanmıştı. Üç kalın dalın birleştiği, saklanabileceği güzel bir nokta bulduğunda kadınlar dikkatlerini tekrar kıvırcık saçlı adama çevirmişlerdi.

Adam sürekli bağırıyordu. Kadınların ikisi onu gırtlağından yakalayıp omurgasına akım verdi. Adam yere düşmüş, sırtüstü yatıyordu. Kadınlardan biri üstüne çıkıp çömeldi ve adamın pantolonunu indirdi. Adamın bilinci kapalı değildi. Gözleri tamamen açıktı ve yaşlarla parlıyordu. Nefes almaya çalışıyordu. Başka bir adam ona yardım etmek için yaklaşmaya çalıştı, ancak karşılığında şakağına verilen bir akımla cezalandırıldı.

Kadın, adamın cinsel organını avuçladı. Bir şey söyledi ve güldü. Bunun üzerine diğer kadınlar da kahkaha attılar. Kadın parmağının ucuyla adamı organından gıdıkladı. Bu sırada adamın hoşuna gitmesini ister gibi mırıldanıyordu. Adam konuşamıyordu. Boğazı şişmişti. Nefes borusunu kırmış olabilirlerdi. Kadın başını bir yana eğip dudaklarını büzdü. Sanki "Sorun nedir? Kaldıramıyor musun?" der gibiydi. Adam topuklarıyla kendini itip kadından uzaklaşmaya çalışıyordu, ama bunun için çok geç kalmıştı.

Roxy bunun yaşanmıyor olmasını çok isterdi. Eğer elinde olsaydı, saklandığı yerden aşağı atlayıp onları öldürürdü. Önce ağacın yanındaki şu üçünü öldürürdü, kimse ne yaptığını anlayamadan onları indirebilirdi. Ardından elinde bıçak olan üç tanesi ona yaklaşırdı. Ama Roxy sol tarafa, iki meşe ağacının arasına girer ve böylece karşısında yalnızca bir kişi kalırdı. Sonra onun da eline bir bıçak geçmiş olurdu. Çok kolay olurdu. Ama şu andaki pozisyonu buna uygun değildi. Ve olaylar gözünün önünde oluyordu. Ne yapmak istediği, yaşa-

nanları değiştiremezdi. Bu yüzden izlemekle yetinmek zorundaydı. Yalnızca şahit olmak için...

Adamın göğsünün üstünde oturan kadın avucunu adamın cinsel organına koymuştu. Minik bir kıvılcımla başladı. Adam boğuk bir sesle çığlık attı. Hâlâ kaçmaya çalışıyordu. Henüz canı fazla acıyor olamazdı. Roxy de zevk almak için bunu başka erkeklere yapmıştı. Herkesin olduğu gibi, bu adamın da cinsel organı kadını selamlar gibi doğrulmuştu. Bir hain gibi... Bir aptal gibi...

Kadının yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Gördün mü? Sadece biraz teşvik edilmeye ihtiyacın vardı, değil mi?" der gibiydi. Adamın hayalarını avuçladı, onu memnun etmek ister gibi bir defa, sonra bir defa daha çekiştirdi ve ardından tam oradan güçlü bir akım vererek adamı çarptı. Adam bunu tam içine giren cam bir iğne gibi hissetmiş olmalıydı. Sanki içi yırtılıyor gibiydi. Çığlık atarak sırtını kamburlaştırmıştı ve kendini geriye doğru itmeye çalışıyordu. Ve sonra kadın savaş pantolonunun düğmelerini açtı ve adamın cinsel organının üstüne oturdu.

Kadın kendisini adamın üstünde yukarı aşağı itip çekerken, kendisi de arkadaşları da gülüyordu. Bir elini adamın karnının ortasına koymuş, kalçalarını her yukarı çektiğinde adama bir doz akım veriyordu. Arkadaşlarının birinin elinde cep telefonu vardı. Orada, ata biner gibi adama binerken kadının fotoğraflarını çekti. Adam koluyla yüzünü kapatmaya çalıştı, ama kolunu aşağı indirdiler. Hayır, hayır! Bunu hatırlamak istiyorlardı...

Arkadaşları kadını kışkırtıyordu. Kendisine dokunmaya başladı ve hızlandı. Artık adama büyük acı veriyordu. Bunu ölçülü ve düşünerek, adamın canını hesaplı bir şekilde acıtmak için değil, sadece gaddarlığından yapıyordu. İlişki sırasında bunu yapmak kolaydı. Roxy kendisi de birkaç defa böyle davranmış ve erkekleri korkutmuştu. Pırıltı kullanmışsanız daha şiddetli olurdu. Kadın bir elini adamın göğsünden

ayırmıyordu ve kendini öne doğru her itişinde, adamın gövdesine bir akım veriyordu. Adam kadının elini itmeye çalışıyor, çığlıklar içinde etrafındaki kalabalığa uzanmaya çalışarak yardım istiyor ve yalvarıyordu. Roxy'nin anlamadığı bir dilde gevelemesine rağmen Roxy, "Yardım edin! Ah Tanrım, bana yardım edin!" çığlığının her dilde aynı olduğunu biliyordu.

Kadın zevkin doruklarına çıkarken, arkadaşları ellerini çırpıyordu. Kadın başını geri atıp göğsünü öne çıkardı ve adamın gövdesinin tam ortasına büyük bir akım verdi. Gülümseyerek ayağa kalktı. Hepsi onun sırtını sıvazlıyor, kadın hâlâ gülüyordu. Köpeklerin yaptığı gibi tepeden tırnağa kendini silkeledi. Gözlerinde hâlâ bir köpeğinki gibi aç bakışlar vardı. Arkadaşları kadının saçlarını karıştırır ve birbirlerini kutlarken, dört veya beş kelimelik bir ilahi okumaya başladılar. Solgun tenli, kıvırcık saçlı adam son akımla sonsuza kadar hareketsiz kalmıştı. Gözleri hâlâ açıktı. Göğsünde ve boğazının etrafında kızıl renkte yara izleri göze çarpıyordu. Cinsel organının inmesi biraz daha zaman alacaktı, ama geri kalanı gitmişti. Can çekişmiyor, ölüm seğirmesi bile görünmüyordu. Kanı sırtında, kalçalarında, topuklarında toplanmaya başlamıştı. Kadın elini kalbinin üstüne koymuş ve onu durdurmuştu.

Yas acısının kendisine özgü bir sesi vardır. Bu tür üzüntü ağlar, ağıt yakar ve annesini arayan bir bebeğin sesine benzer bir nida göklerde yankılanır. Böyle gürültülü bir acıda umut vardır. Bir şeylerin düzelebileceğine veya bir yerden yardım geleceğine dair inanç taşınır. Bunun sesi farklıdır. Uzun süre yalnız bırakılan bebekler ise ağlamayı bırakır ve sessizleşir. Yanlarına artık kimsenin gelmeyeceğini bilirler.

Karanlıkta bakan gözler vardı, ama artık çığlıklar kesilmişti. Öfke yoktu. Erkekler sessizdi. Kampın diğer tarafında hâlâ istilacılarla savaşıp onları dışarı atmaya çalışan kadınlar ve ellerine geçirdikleri taş ya da metal parçalarıyla kadınlara saldırmaya çalışan erkekler vardı. Ancak burada olanları görenlerin hiç sesi çıkmıyordu.

Askerlerden ikisi ayakkabılarının burnuyla ölü adamın cesedini dürtükledi. Utandıklarından mı, yoksa ölüye olan azıcık saygılarından mıdır bilinmez, üzerine biraz toprak attılar. Ancak onu gömmek yerine; yaralı, şişmiş, yaşadığı acının izleri seçilen bedenini orada çamur ve kan içinde bıraktılar. Ve kendi yeni ödüllerini aramaya gittiler.

Bugün burada olanların hiçbir anlamı yoktu. Kazanılacak toprak, düzeltilecek yanlış ya da alınacak bir zafer bile yoktu. Genç adamların önünde siper duran daha yaşlı erkeklerin yüzlerine ve boğazlarına avuçlarını koyarak öldürdüler. Kadınların birisi özel yeteneğiyle gösteriş yapmak istediğinden, parmak uçlarıyla erkeklerin bedenine şekiller çizdi. Çoğu kadın, erkeklerin bazılarını alıp kullandı veya sadece onlarla oynadı. Bir adama kollarıyla bacakları arasında seçme şansı tanıdılar. Adam bacaklarını istedi, ancak kadınlar anlaşmayı bozdu. Burada olanların kimsenin umurunda olmadığını biliyorlardı. Bu insanları koruyacak veya onlarla ilgilenen kimse yoktu. Cesetler ormanda onlarca yıl kalabilir ve kimse buraya uğramazdı. Kadınlar canları istediği gibi davranabiliyorlardı.

Güneşin doğmasından bir saat kadar önce kadınlar artık yorulmuştu. Ama içlerinde güç dolaşmaya devam ediyor ve yaptıkları yüzünden gözlerini kan bürüdüğü için uyuyamıyorlardı. Roxy bulunduğu yerde saatlerdir kıpırdamamıştı. Bacakları ağrıyordu, kaburgaları ezilmişti ve köprücük kemiğinin üstündeki yara henüz iyileşmemişti. Şahit oldukları yüzünden, sanki kendisi büyük bir güç harcamış kadar yorulmuştu.

Birisinin alçak sesle adını seslendiğini duyunca sıçradı ve neredeyse ağaçta oturduğu yerden düşüyordu. Sinirleri son derece bozulmuştu ve aklı karışmıştı. Başına gelenlerden sonra zaman zaman kim olduğunu unutmaya başlamıştı. Birilerinin kim olduğunu kendisine hatırlatması gerekiyordu. Sağına soluna baktı ve onu gördü. İki ağaç ötesinde Tunde vardı ve hâlâ hayattaydı. Üç parça halatla kendisini bir dala bağ-

lamıştı, ama ağaran gün ışığında Roxy'yi görünce bağlarını çözmeye başladı. Roxy bu gece olanların ardından Tunde'yi dünyada kendisine en yakın insan gibi görmeye başlamıştı ve kendisinin de onun için aynı yerde olduğunu hissediyordu. Bütün bu yaşananların içinde tanıdık ve güvenilir bir yüz görüyordu.

Tunde biraz daha yukarı, dalların bir araya gelip karıştığı bir yere doğru tırmandı. Daldan dala tutunarak Roxy'ye doğru yaklaştı ve kendisini onun iliştiği yere doğru savurdu. Roxy, ağacın iki kalın dalının birleşerek bir kişinin sırtını dayayabileceği ve bir diğerinin üzerine uzanabileceği kadar küçük bir yuva yaptığı bir noktada iyice saklanmıştı. Tunde, Roxy'nin üstüne düştü. Gece olaylar sırasında yaralandığı ve omzunda bir kırık olduğu belliydi. Orada yan yana kıpırdamadan uzandılar. Tunde, Roxy'nin elini tuttu. Parmaklarını onunkilerle birbirine kenetleyerek her ikisini de sakinleştirmeye çalıştı. İkisi de korkuyordu. Roxy, Tunde'nin baharda tomurcuklanan bir dal gibi tazelik koktuğunu düşündü.

Tunde, "Peşimden gelmeyince öldüğünü sandım," dedi.

Roxy, "Çok erken konuştun. Bu gece daha bitmedi," diye yanıt verdi.

Tunde gülmek yerine hızlı ve kısa bir nefes verdi. "Burası dünyanın en karanlık köşelerinden biri oldu," diye mırıldandı.

İkisi de birkaç dakikalığına uykuya dalmış gibi boşluğa baktı. Hareket etmeleri gerekiyordu, ama tanıdık bir bedenin varlığı o anda vazgeçilemeyecek bir rahatlık veriyordu.

Gözlerini kırpıştırıp dikkatlerini toparladıkları zaman kendilerinin bulunduğu ağaca tırmanan birisi daha olduğunu fark ettiler. Yeşil asker kıyafetleri giymiş ve elinde uzun ordu eldiveni olan bir kadın, ağaca tırmanırken üç parmağından kıvılcımlar çıkıyordu. Aşağıda birine bir şeyler söyleyerek bağırıyordu. Parmaklarından çıkan kıvılcımların ışığında ağacın üst dallarına bakıyor, yaprakları ateşe veriyordu. Hava hâlâ tam aydınlanmadığı için henüz Tunde ve Roxy'yi göremiyordu.

Bir seferinde Roxy, bazı kızlarla takılırken sokakta erkek arkadaşını döven bir kadının sesini duymuştu. Bunu durdurmaları lazımdı. Bir mekân sahibi olunca, böyle olaylara tahammül etmemek gerekiyordu. Ama sokağa çıktıklarında sadece kadını bulmuşlardı. Kaldırımda tek başına bağırıyor ve küfrediyordu. Etrafı biraz arayınca merdivenlerin altındaki bir dolabın içine gizlenmiş olan adamı da bulmuşlardı. Adama iyi davranmışlardı, ama Roxy içinden, "Neden karşı koymadın?" diye düşünmüştü. "Neden kendini korumaya çalışmadın? Eline bir tava falan geçirip ona vurabilirdin. Kafasına bir kürek geçirebilirdin. Saklanarak eline ne geçeceğini sandın?" Ve işte şimdi Roxy de saklanıyordu... Erkekler gibi... Artık ne olduğundan kendisi de emin değildi.

Tunde üzerinde yatıyordu. Vücudu gerilmişti ve gözleri açıktı. Kadın askeri o da görmüştü. Roxy gibi Tunde de kıpırdamıyordu. Ağaran gün tehlikeler getirse de, burada güvendeydiler. Eğer asker ağaca tırmanmaktan vazgeçerse, onları kimse bulamazdı.

Kadın ağaçta biraz daha yükseğe tırmandı. Tırmanırken alçaktaki dalları ateşe veriyordu. Ancak dallar bir an için tutuşup, sonra hemen sönüyordu. Birkaç gün önce yağmur yağmıştı. Bu yüzden şanslılardı. Kadının arkadaşlarından biri ona uzun bir metal çubuk uzattı. Bu çubukla çok eğlenmişlerdi. Bir şeylerin içine sokup akım veriyorlardı. Kadın elindeki çubukla yandaki ağacın üst dallarını yoklamaya başladı. Hiçbir yer yüzde yüz güvenli değildi.

Kadın Roxy ve Tunde'nin çok yakınında bir dalı kaldırdı. Fazla yakındaydı. Dalın ucu Tunde'nin yüzünden iki metre kadar uzaktaydı. Kadın elini kaldırdığı zaman, Roxy kokusunu alabiliyordu. Terin sarı kokusunu, teninde dolaşan pırıltının asit kokusunu, gücün kendisinin biber kızılı kokusunu duyabiliyordu. Bu bileşim Roxy'ye kendi teni kadar tanıdıktı. Karşısındaki onun kadar güçlü ve kendini tutma becerisi olmayan bir kadındı.

değecek kadar yaklaşan kadın, güçlerine karşı koyabileceğini sanan aptalı ilk bulan kendisi olmak için aceleyle kendini dallardan aşağı bırakmıştı.

Tunde'nin bütün vücudu ağrıyordu. Artık ağrıların kramp girmesinden mi, kırık kemiklerden mi kaynaklandığı önemli değildi. Kendisiyle Roxy arasında fazla mesafe yoktu ve başını eğdiğinde Roxy'nin köprücük kemiğindeki yara izini görmesi, bu yara kendi bedeninde açılmış gibi canını acıtıyordu. Dallara tutunup kendini aşağı bıraktı ve ayakları altlardaki kalın dala değdi. Bu dalın üstünde koşarak ilerledi. Roxy de aynısını yapıyordu. Ağacın kendilerini kamptaki kadınlardan saklayacağını umarak aşağı atladılar.

Çamur içindeki toprakta bata çıka ilerlerken, Tunde geriye dönüp arkalarına bakma riskini göze aldı. Roxy de askerlerin boş benzin varilinden sıkılıp peşlerine düşüp düşmediklerini görmek istedi.

Peşlerinde değillerdi. Çünkü varil boş değildi. Askerler varili tekmeliyor, gülüyor ve içindekileri dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Tunde de Roxy de sanki fotoğraf makinesinin flaşı çakmış gibi ne bulduklarını görmüştü. İçinde iki çocuk vardı. Askerler onları dışarı çıkarıyordu. Çocuklar beş veya altı yaşlarındaydılar. Askerler onları dışarı çıkarırken hâlâ birbirlerine sokulmuşlardı ve çaresizce ağlıyorlardı. Kendilerini korumaya çalışan minik ve yumuşak hayvancıklar gibiydiler. Ağı yıpranmış bir çift mavi pantolon... Çıplak ayaklar... Sarı papatya desenli gömlek...

Eğer Roxy'nin gücü olsaydı, geri dönüp o kadınların her birini küle çevirirdi. Bunu bildiği için Tunde elinden tutup onu çekerek koşmaya zorladı. O çocuklar zaten yaşayamazdı. Ya da belki yaşayabilirlerdi. Soğuktan ve açlıktan orada ölürlerdi. Ya da hayatta kalırlardı...

Seher vakti hava serindi ve birbirlerini bırakmadan el ele koşuyorlardı.

Roxy buraları tanıyor ve hangi yolların daha güvenli olduğunu biliyordu. Tunde de saklanacak sakin bir yer bulmakta ustaydı. Yorgunluktan artık koşamayacak hale gelinceye kadar ilerlediler. Sonra kilometreler boyunca sessizce, birbirlerinin elini bırakmadan yürüdüler. Gün kararmaya yaklaşırken, Tunde ülkenin bu kısmında bulunan terk edilmiş tren istasyonlarından birini buldu. Hiçbir zaman gelmeyen Sovyet trenlerini bekleyen bu istasyon, artık kuşlara yuva olmuştu. Bir pencereyi kırarak içeri girdiler ve tahta bankların üstünde birkaç küflü yastık olduğunu gördüler. Bir dolabın içinde de bir tane kuru yün battaniye vardı. Ateş yakmaya cesaret edemediler, ama odanın bir köşesine sokulup battaniyenin altına girdiler.

Tunde, "Ben korkunç bir şey yaptım," dedi. Roxy bunun karşılığında, "Sen benim hayatımı kurtardın," dedi.

"Sen benim yaptıklarımın yarısına bile inanamazsın, dostum," diye devam etti. "Gerçekten çok çok kötü şeyler yaptım." Tunde ise "Ve sen de benim hayatımı kurtardın," diye yanıt verdi.

Roxy'ye gecenin karanlığında Nina'yı, onun Tunde'nin yazdıklarını ve fotoğraflarını nasıl kendi adıyla yayımladığını anlattı. Sahip olduğu her şeyi almak için nasıl beklediğini anladığını söyledi. Roxy de ona, Darrell'i ve kendisinden neyi aldığını anlattı. Bunları öğrenince Tunde her şeyi birleştirmişti. Neden Roxy'nin kendisini bu şekilde taşıdığım, neden haftalardır saklandığını, neden evine geri dönemeyeceğini düşündüğünü ve neden Darrell'a bir Monke'ye yaraşır şekilde bütün öfkesiyle saldırmadığını anlamıştı... Tunde hatırlatana kadar Roxy neredeyse kendi adını bile unutmuştu.

Roxy, "Nina ve Darrell neden böyle yaptı?" diye sordu.

Tunde, "Yapabilecekleri için," diye yanıt verdi.

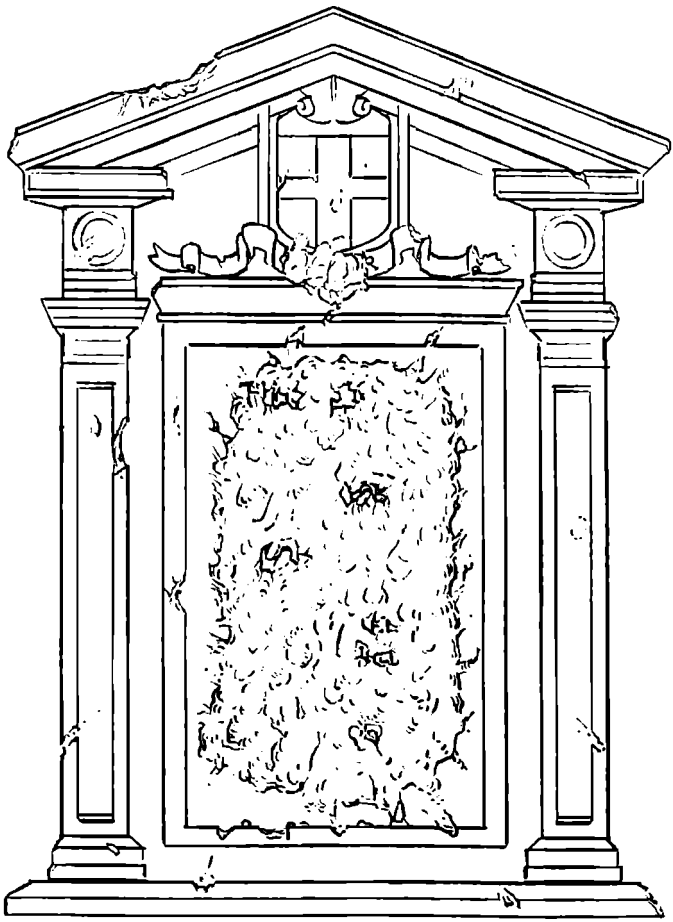
Bu, bulabilecekleri tek yanıttı.

Roxy, Tunde'yi bileklerinden tuttu ve başparmağını Tunde'nin avucunun içinde gezdirdi.

Roxy, "Benim gördüğüm kadarıyla ikimiz de ölüyüz. Ölüler nasıl eğlenir?" dedi.

İkisi de yaralıydı ve canları acıyordu. Tunde köprücük kemiğinin kırıldığını düşünüyordu. Ne zaman oturduğu yerde kıpırdasa, ciğerini delen bir acı hissediyordu. Aslında şu anda Roxy'den güçlü sayılırdı, ama bu ikisini de güldürdü. Roxy, babası gibi kısa boylu ve tıknazdı. Aynı babası gibi kalın bir boynu vardı. Tunde'den çok daha fazla kavgaya girmişti, kavga etmeyi ondan daha iyi biliyordu. Tunde onu sırtüstü yatırmaya çalışır gibi yapınca, Roxy Tunde'nin omzunun boynuyla birleştiği, canını en çok acıtan noktaya başparmağıyla bastırdı. Tunde'nin gözünün önünde yıldızlar çaktı. İkisi de fırtınanın ortasında soluk soluğa, kahkahalarla güldü. Çektikleri acı bedenlerini yeniden yazmıştı. Artık kavga yoktu. O anda hangisinin kim olduğunu söyleyemiyorlardı. Başlamaya hazırlardı.

Ağır ağır hareket ediyorlardı. Giysileri yarı yarıya üstlerinde kalmıştı. Roxy, parmağını Tunde Delhi'de korkunun ne olduğunu ilk öğrendiği zaman bileğinde açılan eski bir yara izinin üstünde dolaştırdı. Tunde dudaklarıyla Roxy'nin köprücük kemiğinin üstündeki mor renkteki çizgiye dokundu. Yan yana uzandılar. Gördüklerinden sonra ikisi de hızlı veya sert davranmak istemiyordu. Birbirlerine nazik bir şekilde dokunup benzer ve farklı oldukları yerleri hissettiler. Tunde hazır olduğunu Roxy'ye gösterdi ve o da hazırdı. Anahtar ve kilit gibi birbirleriyle uyumluydular. "Ahhh!" dedi Tunde. "Evet!" dedi Roxy. Roxy onun etrafında ve Tunde onun içinde, her şey çok güzeldi. Çok uyumluydular. Ağır ağır ve yumuşak hareket ediyor, birbirlerinin acılarına özen göstererek uykulu bir şekilde gülümsüyor, bir anlığına korkudan kurtuluyorlardı. Hafif ve hayvani iniltilerle, birbirlerinin boyunlarını kokladılar. Öylece, bacakları birbirine dolanmış bir halde, savaşın ortasında buldukları kuru bir battaniyenin altında uyuyakaldılar.

'Büyük Yıkım' döneminden kalma, yaklaşık beş bin yıllık oldukça eksiksiz bir oyma.
Oymaların tamamı bu şekilde, ortalarından bir şey bilinçli olarak alınmış olarak bulunmuştur. Ancak neyin eksik olduğunu tespit etmek mümkün olmamıştır. Bu konuda ileri sürülen kuramların bazıları; bu taşların portrelerin çerçevesi olduğu, ortalarında mahalli kanunların listesi bulunduğu veya bunların ortasında hiçbir şey olmayan dikdörtgen birer sanat eseri olduğu yolundadır. Yontma işlemi, ortada olan veya olmayan kısma bir tepki olarak gerçekleştirilmiştir.

İşte Başlıyor

Bütün olaylar aynı zamanda gerçekleşiyordu. Olayların hepsi birdi. Bunlar daha önce hep gerçekleşenlerin kaçınılmaz sonucuydu. Güç çıkış yolu arıyordu. Bunların hepsi daha önce yaşanmıştı ve tekrar yaşanacaktı. Bu olaylar hep yaşanırdı.

Mavi ve pırıl pırıl gökyüzü bulutlarla kaplanmış ve kararmıştı. Yağmur yaklaşıyordu. Uzun zamandır yağmur yağmamıştı. Havayı toz kaplamıştı ve toprak bereketli, koyu renkli suyu içmeye hazırdı. Dünyayı şiddet kaplamış ve bütün canlılar yollarını kaybetmişti. Kuzeyde ve güneyde, doğuda ve batıda, gökyüzünün köşelerinde yağmur birikiyordu.

Güneyde, Jocelyn Cleary kendisini ilginç bir noktaya götürecekmiş gibi gözüken çakıllı yolun saklı girişine doğru dönerken, cipinin üstünü indirdi.

Kuzeyde, Olatunde Edo ve Roxanne Monke barınaklarının demir çatısına düşen yağmurun sesiyle uyandı.

Batıda, bir zamanlar Allie olarak bilinen Havva Ana pencereden toplanan yağmur bulutlarına baktı ve kendi kendine, "Zaman geldi mi?" diye sordu. Ve yine kendisi, "Eh artık," diye yanıtladı.

Kuzeyde büyük bir mezalim yaşanmıştı. Bununla ilgili dedikodular artık çok farklı kayaklardan geldiği için inkâr edilemeyecek boyuttaydı. Sorumlular ise Tatiana'nın güçten gözü kararan, gecikmelerden ve ardı arkası kesilmeyen emirlerden deliye dönen birlikleriydi. 'Bütün erkekler ihanet edebilir. Herkes Kuzey için çalışıyor olabilir,' diyorlardı. Ya da sorumlu sadece onları gerektiği gibi kontrol etme zahmetine girmeyen Tatiana mıydı? Havva Ana'nın ona yaptıkları ne olursa olsun, belki de zaten delirecekti.

Roxy gitmişti ve kuvvetleri Tatiana'nın kontrolünden çı-

kıyordu. Birileri bu durumu düzeltmezse, birkaç hafta içinde askeri darbe olacaktı. Ve sonra Kuzey Moldova birlikleri ilerleyip ülkeyi ve güney şehirlerindeki kimyasal silah depolarını ele geçireceklerdi.

Allie çalışma odasında sessizce oturup dışarıdaki fırtınayı izliyor ve maliyet hesabı yapıyordu.

Ses, "Sana hep büyük işler başaracağını söyledim," dedi.

Allie, "Evet biliyorum," diye yanıt verdi.

Ses, "Yalnızca burada değil, her yerde saygınlık uyandırıyorsun," dedi. "Bu ülkeye hâkim olsaydın, dünyanın dört bir yanından kadınlar gelirdi."

Allie, "Biliyorum demiştim," diye yanıt verdi.

Ses, "O zaman ne bekliyorsun?" diye sordu.

Allie, "Dünya eski haline dönmeye çalışıyor," dedi. "Yaptıklarımız yeterli değil. Hâlâ parası ve nüfuzu olan, olayları kendi istedikleri şekilde etkileyebilecek erkekler var. Kuzey'e karşı kazansak bile var olacaklar. Biz burada ne başlatacağız?"

Ses, "Sen bütün dünyayı alt üst etmek istiyorsun," dedi.

Allie, "Evet," diye yanıt verdi.

Ses, "Seni anlıyorum," dedi. "Ama açıklamak için başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Bulunduğun yerden o noktaya varamazsın. Baştan başlaman gerekir. Her şeye *en baştan başlamamız* gerekir."

Allie, "Büyük bir *su baskını* gibi mi?" diye sordu

Ses, "Bu da bir yol," dedi. "Ama birkaç seçeneğin var. Bunu bir düşün. Konuştuğumuz şeyi yaptıktan sonra..."

Saat geç olmuştu. Tatiana masasında oturmuş, yazı yazıyordu. Generallere verilmesi gereken emirler imzalanmalıydı. Kuzey'e doğru sefer düzenleyecek ve onlara tam bir felaket yaşatacaktı.

Havva Ana gelip arkasında durdu ve elini Tatiana'nın ensesine koydu. Bunu daha önce defalarca yapmışlardı. Tatiana Moskalev nedenini bilmese de bunu çok rahatlatıcı buluyordu.

Tatiana, "Ben doğru şeyi yapıyorum, değil mi?" diye sordu.

Allie, "Tanrı her zaman yanında olacak," dedi.

Odada gizli kameralar vardı. Tatiana'nın paranoyasının başka bir kanıtı.

Bir saat çaldı. Bir, iki, üç... Demek zamanı gelmişti.

Allie özel becerisi ve algısıyla uzanıp Tatiana'nın boynunda ve omzundaki bütün sinirleri gevşetti. Tatiana'nın gözleri kapandı. Başı önüne düştü.

Ve sanki kendisinin bir parçası değilmiş ve bu anda ne yaptığını anlayamıyormuş gibi, Tatiana'nın eli masanın üstünde ilerleyip kâğıt yığınının üstünde duran küçük, keskin mektup açacağına gitti.

Allie kasların ve sinirlerin direnmeye çalıştığını hissediyordu. Ama onlar kendisine, kendisi de onlara alışkındı. *Buradaki* tepkiyi söndür, *şuradakini* artır. Tatiana bu kadar içki içmemiş ve Roxy'nin laboratuvarında Allie için özel olarak ürettiği karışımı almamış olsaydı, bu kadar kolay ilerleyemezdi. Şimdi de çok kolay değildi. Ama yapılabilirdi. Allie zihnini Tatiana'nın mektup açacağını tutan eline yoğunlaştırdı.

Aniden odayı bir koku doldurdu. Çürümüş meyvelere benzeyen bir kokuydu. Ancak gizli kameralar kokuyu alamazdı.

Gücünün sarsılmasıyla deliye dönen Tatiana Moskalev, Havva Ana'nın bir şey yapamayacağı kadar hızla küçük, keskin bıçakla kendi boğazını kesti. Ne olacağını nasıl bilebilirdi?

Havva Ana çığlık atarak geriye çekildi ve yardım çağırdı.

Sağ eli hâlâ canlıymış gibi titreyen Tatiana Moskalev, kanlar içinde masasının üzerindeki kâğıtların üstüne kapaklandı.

Darrell

Bessapara Cumhuriyeti, Moldova

"Beni bürodan gönderdiler," dedi hantal İrina. "Arka taraftaki yollardan birinde bir asker var."

Kahretsin!

Kapalı devre televizyondan izlediler. Fabrika anayoldan 13 kilometre kadar içerideydi ve girişi çitlerle ormanın içinde saklanmıştı. Onu bulmak için ne aradığınızı biliyor olmanız lazımdı. Ama işte burada, en dışarıdaki çitlerin yakınında bir asker vardı. Şimdilik sadece bir kişi olduğundan, yakınlarda daha büyük bir birlik olmayabilirdi. Fabrika binasından iki kilometre uzaktaydı, bulunduğu yerden binayı göremezdi. Ama işte orada çitin etrafında dolaşıyor, telefonuyla fotoğraf çekiyordu.

Bürodaki kadınlar Darrell'e baktı.

Hepsinin aklında aynı düşünce vardı: Roxy olsa ne yapardı? Darrell bu düşünceyi alınlarına keçeli kalemle yazılmış gibi yüzlerinden okuyabiliyordu.

Darrell göğsündeki kas çilesinin atmaya ve burkulmaya başladığını hissetti. Onunla alıştırmalar yapıyordu zaten. Orada Roxy'den bir parça vardı ve o parça ne yapacağını biliyordu. Darrell güçlüydü. En güçlülerden bile daha güçlüydü. Bu kızlara yapabileceklerini göstermeliydi. Ama Bernie bu konuda çok kesin talimat vermişti. Sırrını ifşa etmemeliydi. Londra'da bu nakil için en yüksek ücreti ödemeye hazır olanlara kendini gösterene kadar, bu sırrı koruyacaktı.

Kas çilesi ona fısıldadı, "Sadece tek asker var. Oraya git ve ödünü patlat."

Güç ne yapılacağını biliyordu. Kendince bir mantığı vardı.

Darrell, "Hepiniz beni izlesin," dedi. "Dışarı çıkıyorum."

Uzun, çakıllı yolda yürüdü ve en dıştaki çitin kapısını açarken kas çilesiyle konuştu.

"Beni yüzüstü bırakma," dedi. "Senin için iyi para ödedim. Sen ve ben birlikte çalışabiliriz."

Uysallaşan kas çilesi, bir zamanlar Roxy'nin köprücük kemiğinin üzerinde yattığı gibi şimdi de Darrell'in köprücük kemiğinin üzerinde yatıp mırıldanmaya başladı. Bu güzel bir histi. Darrell şimdiye kadar bu hissin hoşuna gidip gitmediğinden şüphelenmiş, ancak emin olamamıştı. Biraz sarhoş olmaya benziyordu. Ama iyi ve güçlü bir sarhoşluktu bu. Bir iki kadeh içince herkesi alt edebileceğinizi düşünmeye benziyordu ve gerçekten de herkesi alt edebiliyordunuz.

Kas çilesi ona yanıt verdi.

"Ben hazırım!"

"Haydi, evlat!"

"Neye ihtiyacın varsa yanındayım..."

Güç, kendisini kimin kullandığına dikkat etmiyordu. Kas çilesi ona isyan etmiyor, gerçek sahibi olmadığını bilmiyordu. Sadece evet, diyordu. 'Evet, yapabilirim. Evet. Bunu sen halledersin!'

İşaret ve baş parmağı arasında küçük bir akım yayı dolaştırdı. Bu hisse hâlâ alışamamıştı. Kas çilesi tuhaf bir şekilde vınlıyor, ancak Darrell göğsünün içinde kendini güçlü ve dimdik hissediyordu. Gidip şu kadını indirmeliydi. Hiç çaba harcamadan onu haklardı. Bu da fabrikadaki kadınlara yeterdi.

Dönüp fabrikaya baktığında, kadınların pencerelerin önüne toplanıp onu izlediğini gördü. Birkaçı yolda, onu gözlerinin önünden ayırmamaya çalışıyordu. Ağızlarını elleriyle kapatıp aralarında fısıldaşıyorlardı. Bir tanesi avuçlarının arasında uzun bir akım yayı yarattı.

Kadınlar birlikte tekinsiz ve uğursuz görünüyorlardı. Roxy yıllar boyu onlara fazla yüz vermiş, tuhaf küçük törenlerini

yapmalarına ve iş dışında pırıltı kullanmalarına ses çıkarmamıştı. Gün batımında ormana gidiyor ve güneş doğana kadar geri gelmiyorlardı. Ama Darrell onlara hiçbir şey diyemiyordu, çünkü işe zamanında geliyor ve eksik bırakmadan işleri bitiriyorlardı. Ancak kokularından bu kadınlarda tuhaf bir taraf olduğu belliydi. Burada, lanet olası küçük bir alt-kültür yaratmışlardı. Darrell onun hakkında konuştuklarını ve burada olmaması gerektiğini düşündüklerini biliyordu.

Askerin ona yaklaştığını görmemesi için yere çömeldi.

Arkasında bir kadın dalgası büyüyordu.

Sabah ikisi de giyindikten sonra Roxy, "Seni bu ülkeden dışarı çıkarabilirim," dedi.

Tunde çıkılacak bir 'dışarısı' olduğunu gerçekten unutmuştu. Birden bu ona çok gerçek ve kaçınılmaz gelmişti.

Çorabını çekerken duraksadı. Çoraplarını gece kurumaları için asmıştı. Hâlâ kokuyorlardı ve serttiler.

"Nasıl?" diye sordu.

Roxy bir omzunu silkti ve gülümseyerek, "Ben Roxy Monke'yim," dedi. "Burada tanıdıklarım var. Çıkmak istiyor musun?"

Evet, istiyordu... Tabii...

"Ya sen?" diye sordu.

Roxy, "Bana ait olan bir şeyi geri alacağım. Sonra gelip seni bulurum."

Bir şeyi çoktan geri almıştı zaten. Her zamanki ölçülerinin iki katı görünüyordu.

Tunde ondan hoşlandığını düşünüyordu, ama emin de değildi. Roxy şu anda basit bir kaçamak olamayacak kadar çok fırsatlar sunabilirdi.

Birlikte kilometrelerce yürüdüler. Bu sırada Roxy kendisine ulaşabilmesi için farklı yollar verdi. Bu e-posta adresi bir paravan şirkete ait görünse de, kullanan kişi ona nasıl ulaşabileceğini bilirdi.

Birkaç defa, "Hayatımı kurtardın," dedi. Tunde ne demek istediğini biliyordu.

Tarlaların arasındaki bir kavşakta, haftada iki defa geçen bir otobüsün durduğu durağın yanında, Roxy telefon kulübesinden ezbere bildiği bir numarayı aradı.

Görüşmesi bittikten sonra Tunde'ye neler olacağını anlattı. Başında hostes şapkası olan sarışın bir kadın onu bu akşam alacak ve arabayla sınıra kadar götürecekti.

Tunde arabanın bagajında gitmeliydi. Maalesef ama böyle güvende olurdu. Yol sekiz saat kadar sürecekti.

"Ayaklarını salla," dedi Roxy. "Yoksa kramp girer. Canın acıyacak, ama dışarı çıkamazsın."

"Ya sen?"

Roxy güldü. "Ben lanet olası bir arabanın bagajına girmem, değil mi?"

"O zaman ne yapacaksın?"

"Beni düşünme."

Gece yarısından hemen sonra, Roxy'nin adını telaffuz edemediği küçük bir köyün dışında ayrıldılar.

Roxy dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Sana bir şey olmayacak," dedi.

Tunde, "Sen kalmayacak mısın?" diye sordu. Ama yanıtı biliyordu, bu hayat kendisine yanıtı öğretmişti. Eğer Roxy bir adamla ilgilenirken görülürse, bu onun dünyasında zayıflığa işaret ederdi. Ve birileri Roxy için bir anlam ifade ettiğini düşünürse, Tunde'nin hayatı da tehlikeye girerdi. Bu şekilde bir paketten farkı kalmazdı.

"Git ve onu geri al," dedi. "Kendini bilen herkes, onsuz bu kadar uzun süre hayatta kalabildiğin için sana daha çok saygı duyacaktır."

Tunde bunları söylerken bile doğru olmadığını biliyordu. Hiç kimse bu kadar uzun süre hayatta kaldığı için kendisine saygı duymayacaktı.

"Almaya çalışmazsam, kendim olamam zaten," dedi Roxy.

Yola koyulup güneye doğru ilerlemeye başladı. Tunde ellerini ceplerine soktu ve başını önüne eğip, sanki çok önemli bir işi halletmek için gönderilmiş bir adam gibi görünmeye çalışarak köye girdi.

Roxy'nin tarif ettiği yeri buldu. Kepenkleri indirilmiş yan yana üç dükkân vardı. Üst katlarındaki pencerelerde ışık görünmüyordu. Tunde, pencerelerin birindeki perdenin biraz oynadığını gördüğünü sandı ve kendi kendine hayal gördüğü-

nü düşündü. Burada onu bekleyen veya kovalayan kimse yoktu. Ne zaman bu kadar gergin birine dönüşmüştü? Aslında bu sorunun yanıtını biliyordu. Neden, son olanlar ya da yaşadıkları değildi. Bu korku içinde uzun zamandır büyümekteydi. Yıllar önce korku göğsünde kök salmaya başlamış ve filizlerini her geçen ay ve her geçen saatle etinin daha derinliklerine uzatmıştı.

Hayalindeki karanlık, gerçekteki karanlığa eş olduğu zamanlarda buna bir şekilde katlanabiliyordu. Bir kafesin içindeyken, bir ağacın üstündeyken ya da dünyadaki en korkunç şeylere şahit olurken böyle büyük bir dehşete düşmemişti. Korku onu sessiz sokaklarda yürürken veya gün doğmadan bir otel odasında tek başına uyandığında yakalıyordu. Rahatlıkla akşam yürüyüşüne çıkamayalı uzun zaman olmuştu.

Saatine baktı. Bu boş sokağın köşesinde daha on dakika bekleyecekti. Çantasında bir paket vardı. Pakette ise fotoğraf makinesinde kullandığı bütün filmler, yolda çektiği bütün görüntüler ve defterleri. Üzerlerine pul yapıştırdığı birkaç zarf da çantasındaydı. Başlangıçta, işler yolunda gitmezse filmini Nina'ya yollamayı düşünmüştü. Ama şimdi Nina'ya elbette bir şey yollamayacaktı. Onu bir daha görürse, herkesin içinde kalbini deşecekti. Yanında kalın uçlu bir kalem de vardı. Düzgün paketlenmiş zarf, gönderilmeye hazırdı. Ve sokağın karşı köşesindeki bir posta kutusu dikkatini çekti.

Burada posta hizmetlerinin hâlâ veriliyor olma ihtimali var mıydı acaba? Kamptayken postanın büyük köylerde, kasabalarda ve şehirlerde hâlâ çalıştığını duymuştu. Sınırda ve dağlarda hizmetler verilemiyordu. Ama şimdi sınırdan ve dağlardan kilometrelerce uzaktaydı. Kutu açıktı. Üzerindeki çizelgede yarın postanın alınacağı yazıyordu.

Durdu. Düşündü. Belki bir araba gelmeyecekti. Belki bir araba gelecekti, ama içinde şapkalı bir sarışın yerine kendisini arka koltuğa oturtacak üç kadın olacaktı. Belki orada kullanılıp, iki şehir arasındaki bir yerlere atılacaktı. Belki şapkalı

bir sarışın gelip onu sınıra götürdüğünü söyleyerek parasını alacaktı. Onu arabadan indirecek, özgürlüğe gitmesi için söylediği yönde koşmasını söyleyecek, ama o yönde özgürlük değil sadece orman, peşine düşen kadınlar ve en sonunda öyle ya da böyle toprak olacaktı.

Birden bütün hayatını Roxanne Monke'ye emanet etmenin çok aptalca olduğunu düşündü.

Bir araba yaklaşıyordu. Farlarının çamurlu yolu tarayarak uzun mesafeden yaklaştığını görmüştü. Zarfın üstüne bir isim ve adres yazacak kadar zamanı vardı. Nina değildi tabii, asla. Temi veya ailesi de olmazdı. Eğer bu karanlık gecenin içinde kaybolacak olursa, onlara söylediği son sözlerin böyle olmasını istemezdi. Aklına bir fikir geldi. Korkunç bir fikir. Güvenli bir fikir. Eğer buradan çıkamazsa, görüntülerin dünyaya dağılmasını sağlayacak tek bir kişi ve tek bir adres vardı. "İnsanlar burada olanları bilmeli," dedi kendi kendine. Şahit olmak en büyük sorumluluktu.

Zamanı vardı. Fazla düşünmeden, hızla yazdı. Posta kutusuna koştu. Paketi kutudan içeri attı ve kapağını kapattı. Araba kaldırımın kenarında durduğu zaman yerine çoktan dönmüştü.

Direksiyonda başında gözlerinin üstüne kadar indirdiği bir şapka olan sarışın bir kadın oturuyordu. Şapkanın üstünde 'JetLife' yazan bir çıkartma görünüyordu.

Kadın gülümsedi. Ağır bir aksanı vardı. "Beni Roxy Monke gönderdi," dedi. "Sabah olmadan oraya varırız."

Arabasının bagaj kapısını açtı. Bagaj oldukça genişti, ama yine de dizlerini göğsüne kadar çekmesi gerekecekti. Tam sekiz saat boyunca.

Kadın bagaja tırmanmasına yardım etti. Ona özenli davranıyordu. Başıyla bagajın metal çerçevesi arasına koyması için bir kazağı kıvırıp verdi. En azından bagaj temizdi. Burnu döşemenin halısına değince, araba şampuanının çiçekli kimyasal kokusunu aldı. Kadın ona büyük bir şişe su verdi.

"Suyu bitirince şişeye işersin."

Tunde kadına gülümsedi. Aslında kadının kendisinden hoşlanmasını, bir kargo değil de bir insan olduğunu hissetmesini istiyordu.

"Ekonomi sınıfında seyahat edeceğim, ha? Koltuk araları da her geçen yıl daralıyor."

Ama kadının esprisini anladığından emin değildi.

Tunde yerleşince kadın poposuna bir şaplak indirdi.

"Bana güven," dedi kadın ve bagajın kapısını kapattı.

Jocelyn buradan yani bir dizi ağacın köşesinden, yalnızca üst katta pencereler olan alçak bir binayı görebiliyordu. Sadece köşesini. Bir kayanın üstüne çıkıp binanın fotoğraflarını çekti. Ne olduğunu anlayamamıştı. Yaklaşması gerekecekti. Ama bu aptalca bir fikirdi. Mantıklı ol, Jos! Ne bulduğunu üsse bildir ve yarın bir birlikle geri gel. Burada birilerinin yoldan saklamak için çok zahmete girdiği bir şey olduğu kesindi. Ancak ya bir şey bulamazsa, ya sonunda üsteki herkes ona gülerse? Birkaç fotoğraf daha çekti.

Kararlıydı.

Yanına gelinceye kadar adamı fark etmedi.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu adam İngilizce.

Beylik tabancası yanındaydı. Duruşunu değiştirince silah kalçasına vurdu ve ileri doğru döndü.

"Özür dilerim beyefendi," dedi. "Sanırım kayboldum. Ana yolu arıyordum."

Sakin olmaya çalışarak sesini alçalttı ve istemeden Amerikan aksanını vurguladı. Suzy Krempeynir. Ahmak turist. Ama bu yanlış taktikti. Ordu kıyafetleri üstündeydi. Masum gibi davranmaya çalışmak onu daha suçlu göstermişti.

Darrell kas çilesinin göğsünde attığını hissetti. Korktuğu zaman kas çilesi daha çok titriyor ve cızırdıyordu.

"Benim arazimde ne halt ediyorsun?" dedi. "Seni buraya kim gönderdi?"

Darrell, fabrikadaki kadınların kendisini soğuk ve karanlık gözlerle izlediğini biliyordu. Bundan sonra ondan şüphe etmeyecekler, ne olduğunu sormayacaklar, ne yapabildiğini görünce de aslında ne olduğunu anlayacaklardı. O, kadın kı-

yafeti giymiş bir erkek değildi. En az onlar kadar güçlü ve becerikli, gerçekten onlardan biriydi.

Jocelyn zorla gülümsedi. "Beni kimse göndermedi, beyefendi. Görevde değilim. Sadece etrafı dolaşıyordum. Şimdi giderim."

Adamın gözlerinin elindeki haritalara kaydığını gördü. Eğer bunları görürse, başka bir yeri değil de burayı aradığını anlardı.

"Peki," dedi Darrell. "Tamam, seni tekrar yola çıkarayım."

Adam ona yardım etmeye değil, yaklaşmaya çalışıyordu. Arayıp bunu bildirmeliydi. Eli telsizine doğru gitti.

Darrell sağ elinin üç parmağını uzattı ve tek bir akımla telsizini bozdu. Jocelyn gözlerini kırpıştırdı. Bir anda onun ne olduğunu anlamıştı: Bir canavar...

Jocelyn sırtındaki tüfeğini çevirmeye çalıştı, ama Darrell tüfeği sapından yakalayıp Jocelyn'in çenesine vurdu. Sersemleyen Jocelyn'in başından tüfeğin kemerini çıkardı. Tüfeğe bir baktı ve sonra çalıların arasına attı. Avuçları çatırdayarak Jocelyn'in üzerine yürüdü.

Jocelyn kaçabilirdi. Aklının içinde babasının, "Kendine iyi bak, tatlım," diyen sesini duyuyordu. Ve annesinin, "Sen bir kahramansın, öyle davran," diyen sesini de... Karşısında ormanın ortasında fabrikası olan bir adam vardı. Ne kadar zor olabilirdi ki? Ve üsteki kızlar... 'Kas çilesi olan bir adamla başa çıkmayı senin herkesten daha iyi bilmen lazım, değil mi Jocelyn?' 'Bu senin özel alanın, değil mi Jocelyn?' Kendisini ispatlaması lazımdı. Ve Darrell'in de kendisini ispatlaması lazımdı. İkisi de başlamaya hazırdı.

Birbirlerinin etrafında dolaşıp zayıflıklarını aradılar.

Darrell daha önce küçük testler yapmıştı. Sadece işe yarayıp yaramadığını görmek için kendisiyle çalışan bazı cerrahlara küçük yanıklar vermişti. Tek başına da alıştırmalar üzerinde çalışıyordu. Ama daha önce böyle bir kavgada gücünü hiç kullanmamıştı. Çok heyecanlıydı.

Depoda ne kadar güç olduğunu hissedebildiğini fark etmişti. Çok vardı. Hem de çok. Jocelyn'e doğru hamle yaptı,

ama kaçırdı ve heyecandan ayaklarıyla toprağa bir akım verdi. Yine de çok gücü vardı. Lanet olası Roxy'nin hep kendinden memnun görünmesine şaşırmamalıydı. O da kendisinden memnundu. Hem de çok memnun...

Jocelyn'in kas çilesi titriyordu. Nedeni sadece çok heyecanlanmasıydı. Artık her zamankinden daha iyiydi. Havva Ana onu iyileştirdiğinden beri iyiydi ve şimdi olanları neden yaşadığını, neden Tanrı'nın kendisine böyle bir mucizeyi verdiğini anlıyordu. Hepsi bunun içindi. Kendisini öldürmeye çalışan bu adamdan kurtulması için.

Jocelyn derin bir nefes aldı ve Darrell'a hamle yaptı. Sola doğru eğilip dizine saldıracak gibi yaptı, ama adam kendini savunmak için eğilince doğrulup uzandı ve adamın kulağından tutup şakağına bir akım verdi. Çok kolay olmuştu. Kas çilesi tatlı tatlı vınlıyordu. Darrell onu kalçasından yakalayınca kemiklerini paslı bir bıçakla kesiyorlarmış gibi canı acıdı. Büyük kasları kasılıp gevşiyor ve bacakları yere yığılmak istiyordu. Jocelyn sağ bacağıyla kendisini doğrulmaya zorladı ve sol bacağını sürükledi. Darrell'in çok gücü vardı. Jocelyn onun gücünün teninde çıtırdadığını hissedebiliyordu. Verdiği akımlar sert ve ağırdı, Ryan'ınkiler gibi değildi. Jocelyn'in karşılaştığı hiç kimsenin verdiği akımlara benzemiyordu.

Kendisinden daha güçlü bir rakiple mücadele etmek üzere aldığı eğitimi hatırladı. Sadece biraz daha uğraşması lazımdı. Darrell'e vücudunun en az hasar verebileceği yerlerini gösterip gücünü tüketmesini beklemesi lazımdı. Darrell'ın deposunda kendisinde olduğundan daha fazla güç vardı. Ama eğer birazını boşa harcaması için onu aldatabilirse, daha hızlı ve çevik davranabilirse, onu alt edebilirdi.

Bacağını gerektiğinden biraz fazla sürüyerek geriye çekildi. Tökezler gibi yaptı. Bir elini kalçasına koydu. Darrell'ın kendisini izlediğini görebiliyordu. Kendini korumak ister gibi bir elini ona doğru uzattı. Sol bacağını aniden kıvırdı ve yere düştü. Darrell bir kurt gibi üstüne atladı, ama Jocelyn ondan

daha hızlıydı. Yan tarafa yuvarlanınca Darrell öldürücü darbesini çakılların içine atarak kükredi. Jocelyn sağlam bacağıyla başının yanına sert bir darbe vurdu.

Jocelyn uzanıp Darrell'i dizinin arkasından yakaladı. Eğitimde öğrendiği gibi, bütün hareketlerini planlamıştı. Onu yere indir, dizlerine ve bileklerine saldır. Bu kadarı yeterliydi. Bağların birleştiği yere sağlam bir vuruşla adamın işini bitirirdi.

Darrell'in pantolonuna yapıştı, aşağı çekip avucunu baldırına bastırdı ve akım verdi. Ama hiçbir şey olmadı. Akım yoktu... Sanki motor durmuştu... Sanki bir havuz dolusu su toprağa akmıştı. Güç yerinde yoktu.

Ama orada olmalıydı.

Havva Ana ona gücünü geri vermişti. Orada olmalıydı.

Dikkatini toplayarak tekrar denedi. Derslerde öğrettikleri gibi akan suyu düşündü, kendisi bırakırsa nasıl bir yerden diğerine doğal olarak akacağını hatırladı. Bir saniye düşünebilseydi, gücünü tekrar bulacaktı.

Darrell topuğuyla çenesine sert bir tekme attı. O da Jocelyn'in kendisine vurmasını beklemişti, ama beklediği darbe gelmemişti. Şansını boşa harcamayacaktı. Jocelyn şimdi dört ayak üzerindeydi ve nefes almaya çalışıyordu. Darrell onun yan tarafına bir defa, iki defa, üç defa tekme attı.

Darrell acı portakal kokusu almaya başlamıştı ve bir anda yanık saç kokusu havayı doldurdu.

Eliyle Jocelyn'in başını aşağı itti ve ensesine bir akım verdi. Buraya verilen akımla mücadele etmek imkânsızdı. Darrell bunu biliyordu, çünkü yıllar önce bir gece vakti şehirdeki parkta kendisine aynısı yapılmıştı. Aklın karışır, vücudun uyuşur, hiçbir şey yapamazdın. Akım vermeye devam etti. Asker yere çökmüş, yüzü çakılların içine gömülmüştü. Titremesi sona erinceye kadar bekledi. Derin derin nefes alıyordu. Aynı şeyi iki defa daha yapacak gücü vardı. Kendini iyi hissediyordu. Kızın işi bitmişti.

Darrell doğrulup sanki ağaçlar zaferini tebrik etmeliymiş gibi gülümsedi.

Uzakta, kadınlardan daha önce de duyduğu, ama ne olduğunu kimsenin kendisine açıklamadığı bir şarkının melodileri geliyordu.

Sonra fabrikadan kendisini izleyen kadınların karanlık gözlerini gördü. O zaman anladı. Başından beri bilmesi gereken, ama görmezden geldiği basit bir şeyi şimdi görüyordu. Kadınlar onun ne yaptığını gördüklerinde, böyle bir becerisi olmasına memnun olmamışlardı. Lanet olası kaltaklar ağızları sımsıkı kapalı ve gözlerinde deniz kadar boş bakışlarla ona bakıyorlardı. Birbiri ardına fabrikanın içindeki merdivenlerden indiler ve hep birlikte kendisine doğru ilerlemeye başladılar. Darrell dehşet içinde bağırarak kaçmaya başladı. Ve kadınlar peşine düştü...

Birkaç kilometre uzaklıktaki yola doğru gidiyordu. Yolda bir arabayı durduracak ve bu manyak kadınlardan kurtulacaktı. Bu cinlerin cirit attığı yerde bile kendisine yardım edecek birileri olurdu. İki ağaç topluluğunun arasındaki açık alandan paldır küldür koşmaya başladı. Koşarken ayakları o kadar havaya kalkıyordu ki; bir kuş olabilirdi, bir nehir olabilirdi, bir ağaç olabilirdi. Artık etrafı açılmıştı ve birileri kendisini görebilirdi. Kadınların sesi duyulmuyordu ve Darrell belki de geri döndüklerini, vazgeçtiklerini düşünmeye başlamıştı. Arkasına baktı. Peşinde yüz tane kadın vardı ve mırıldanmalarının sesi dalgalar gibi yükseliyordu. Ona yaklaşıyorlardı. Darrell koşmaya çalışırken bileğini burktu ve yere düştü.

Hepsinin adını biliyordu. İrina, zeki Magda, Veronyka, sarışın Yevgennia, siyah saçlı Yevgennia, meraklı Nastya, neşeli Marinela ve genç Jestina. Hepsi oradaydı. Aylar ve yıllar boyunca birlikte çalıştığı, iş verdiği ve adil davrandığı kadınların yüzünde şimdi anlayamadığı bir bakış vardı.

"Haydi ama," diye seslendi onlara. "O askeri sizin için hakladım. Yapmayın. Yevgennia, beni gördün mü? Onu bir hamlede indirdim! Hepiniz gördünüz mü?"

Sağlam olan ayağıyla, sanki kalçası üstünde sürünerek ağaçların arasına veya dağlara gidip saklanabilecekmiş gibi, kendisini geri çekiyordu.

Ne yaptığını bildiklerini biliyordu.

Kadınlar birbirlerine sesleniyordu. Ne dediklerini tam olarak duyamıyordu. Sanki gırtlaktan çıkan sesli harfler yığınına benziyordu: "Eoi, yeoui, euoi..."

"Hanımlar," dedi yanına yaklaşırlarken, "Ne gördüğünüzü ve ne düşündüğünüzü bilmiyorum, ama sadece onun ensesine vurdum. Hepsi bu. Ona sadece vurdum."

Konuşuyordu, ama yüzlerinden onu anlayıp anlamadıklarını göremiyordu.

"Özür dilerim," dedi Darrell. "Özür dilerim, istemeden oldu."

Kadınlar şarkılarını mırıldanıyorlardı.

"Lütfen," dedi. "Lütfen yapmayın!"

Ve kadınlar yanına ulaşmıştı. Çıplak elleri karnında, sırtında, kalçalarında ve koltuk altlarında geziniyordu. Sanki etlerini çekiştiriyorlardı. Akım vermeye, elleri ve dişleriyle onlara saldırmaya çalıştı. Kadınlar vücutlarına akım vermesine engel olmadı. Buna rağmen yine de güçleri kesilmemişti. Magda, Marinela, Veronyka, İrina onu kollarından ve bacaklarından tutmuş, teninin üstünde güçlerini uyguluyor, onu yaralıyor ve işaretliyor, teninin içine iyice girerek eklemlerini yumuşatıyor ve burkuyordu.

Nastya parmak uçlarını boğazına koydu ve onu konuşturdu. Bunlar Darrell'in sözleri değildi. Ağzı oynuyor ve sesi çıkıyordu, ama bu konuşan o değildi.

Yalancı gırtlağından, "Teşekkür ederim," çıktı.

İrina ayağını koltuk altına koydu ve sağ koluna yüklenerek ona akım vererek yaktı. Eklem yerinde eti çıtırdadı ve döndü. Magda da onunla birlikte asılınca kolunu yerinden çıkardılar. Diğerleri bacaklarında, boynunda, sol kolunda ve azminin gömülü olduğu köprücük kemiğinde uğraşıyorlardı. Rüzgârın bir ağacın yapraklarını dökmesi gibi merhametsiz ve gaddardılar. Kafasını koparmadan önce, esnek ve kıvranan kas çilesini canlı göğsünden söküp aldılar. En sonunda Darrell'in sesi kesilmiş, kadınların parmakları kandan kapkara olmuştu.

Tunde için telefon etmesi, başlangıç olmuştu. Roxy Monke geri dönüyordu.

"Kardeşim," dedi telefonda. "Lanet olası kardeşim bana ihanet etti ve beni öldürtmeye çalıştı."

Telefondaki ses heyecanlıydı.

"Yalan söylediğini anlamıştım. Küçük pislik. Yalan söylediğini biliyordum. Fabrikadaki kadınlar, onlara emirleri senden aldığını söylediğini anlattı, ama ben bunun yalan olduğunu *anlamıştım*."

"Gücümü topluyordum," dedi Roxy. "Ve plan yapıyordum. Şimdi benden çaldığı şeyi ondan geri alacağım."

Söylediklerini gerçekten yapması gerekliydi.

Küçük bir kuvvet topladı. Fabrikada kimse telefonu açmıyordu. Kötü bir şeyler olmuştu. Darrell'in de yanında adamları olabileceğini düşündü. Kendisinin ölmüş olduğunu düşünse bile, kimsenin fabrikayı kendisinden almayacağına inanıyorsa, gerçekten çok aptal olmalıydı.

Fabrikaya bir saldırı gerçekleştirmesi gerekeceğini düşünmüştü, ama kapıları açıktı.

Çalışanları hâlâ çimenlerde oturuyordu. Onu büyük bir tezahüratla, gölün karşısından yankılanan ve havada çınlayan vahşi çığlıklarla karşıladılar.

Eksik olmasına rağmen burada kendisini iyi karşılamayacaklarını nasıl düşünmüştü? Geri dönmemeyi nasıl aklına getirebilmişti?

Eve dönüşü bayram gibi kutlanmıştı. "Geri döneceğini biliyorduk. Bunu görmüştük. Beklediğimiz kişinin sen olduğunu biliyorduk," demişlerdi.

Onun etrafında toplanıp elini tuttular. Nerede olduğunu,

fabrika için yeni bir yer bulup bulmadığını sordular. Savaş yaklaşıyordu ve askerler onları bulmaya kararlı görünüyordu.

Askerler mi?

"Birleşmiş Milletler askerleri," dediler. "Onları birden fazla defa defetmek zorunda kaldık."

"Öyle mi?" dedi Roxy. "Bunu Darrell olmadan yaptınız, değil mi?"

Kadınların arasında esrarlı bir bakış dolaştı. İrina kolunu Roxy'nin omzuna attı. Roxy ondan tere benzeyen, ama daha sulu ve âdet kanı gibi keskin bir koku geldiğini düşündü. Roxy burada uyuşturucu kullandıklarını biliyordu ve buna engel olmamıştı. Etiketsiz ürünü kullanıyorlardı. Hafta sonları ormana gidip kafayı buldukları için terleri kil gibi kokuyordu. Tırnaklarının altında mavi boya vardı.

İrina, Roxy'ye sımsıkı sarıldı. Roxy, kadının kendisini havaya kaldıracağını sanmıştı. Magda elini tuttu. Birlikte uçucu kimyasalları tuttukları soğuk hava deposuna gittiler. Kapıyı açtılar. İçeride, soğuk masanın üstünde, çiğ ve kanlı et yığınları duruyordu. Roxy bir anlığına kendisine neden bunları gösterdiklerini anlayamamıştı. Sonra birden... Onu gördü...

"Ne yaptınız?" dedi. "Lanet olsun, siz ne yaptınız?!"

Roxy et ve pelte yığınının arasında aradığını buldu. Kendisi, çarpan kalbi, bütün bedenine güç veren parçası... İnce ve çürüyen bir kıkırdak... Çizgili, mor ve kırmızı renklerde kas...

Darrell onu kendisinden aldıktan üç gün sonra, Roxy ölmeyeceğini anlamıştı. Göğsündeki sıkışma azalmıştı. Gözünün önünde çakan kırmızı ve sarı ışıklar kaybolmuştu. Yarasını kendisi sarmış ve ormanda bildiği bir kulübeye giderek orada ölümü beklemişti. Ancak üçüncü günde ölümün kendisini almayacağını anlamıştı.

O zaman, "Kalbim hâlâ hayatta olduğu için," diye düşünmüştü. "Bedenimin dışında, onun bedeninde, ama hâlâ hayatta. Ölseydi, bunu anlardım..."

Ama anlamamıştı.

Elini köprücük kemiğine götürdü.

Bir şey hissetmeyi bekliyordu.

Havva Ana, güneydeki küçük bir şehir olan Basarabeasca'ya gece yarısı varan askeri trenle, Roxanne Monke ile buluşmaya gelmişti. Roxy'nin saraya gelmesini bekleyebilirdi, ama onu hemen görmek istemişti. Roxy Monke zayıflamış, rengi solmuş ve yorgun görünüyordu. Havva Ana ona sımsıkı sarılmış, bir anlığına özel algısıyla onu sorguya çekmeyi unutmuştu. Arkadaşı eskisi gibi çam ağaçlarının yaprakları ve tatlı badem gibi kokuyordu. Ona karşı tıpkı eskisi gibi hissediyordu.

Roxy kendini geri çekti. Ters giden bir şeyler vardı. Boş sokaklardan saraya giderlerken neredeyse hiç konuşmamıştı.

"Sen şimdi başkan mı oldun?"

Allie gülümsedi. "Bekleyemezdi." Elini Roxy'nin elinin üstüne koydu, ama Roxy elini çekti.

"Sen geri döndüğüne göre gelecekte ne yapacağımızdan bahsetmemiz gerek."

Roxy'nin dudaklarında zorla, küçük bir gülümseme belirdi.

Havva Ana'nın saraydaki dairesinde, son kapı kapandıktan ve son hizmetli gittikten sonra Allie merak dolu gözlerle arkadaşına baktı.

"Öldüğünü sandım," dedi.

"Neredeyse ölüyordum," dedi Roxy.

"Ama hayata döndün. Ses'in bana geleceğini söylediği sendin. Sen bir işaretsin," dedi Allie. "Sen benim işaretimsin, her zaman olduğun gibi. Tanrı'nın sevgisi benimle."

Roxy, "Orasını bilemem," dedi.

Gömleğinin üstten üç düğmesini açarak orada olanı gösterdi.

Ve Allie gördü.

Ve kesinlikle emin olduğu bir yönü göstereceğini bildiği bu işaretin, tamamen başka bir yönü gösterdiğini anladı.

Dünyayı son defa yıkmasının ardından, Tanrı gökyüzüne bir işaret bırakmıştı. Başparmağını yalayıp göklerde bir yay çizerek renk katmanlarını oraya yaymış ve dünyanın üstünü bir daha sularla kaplamayacağına söz vermişti.

Allie, Roxy'nin göğsündeki ters yay şeklindeki yaraya baktı. Parmak uçlarını yaranın üzerinde yumuşak bir şekilde gezdirdi. Roxy başını çevirse de, arkadaşının yarasına dokunmasına izin verdi. Gökkuşağı ters dönmüştü.

"Sen tanıdığım en güçlü kadındın," dedi Allie. "Ve seni bile dize getirdiler."

Roxy, "Senin gerçeği bilmeni istedim," dedi.

"Sen haklıydın," dedi Allie. "Bunun ne demek olduğunu anlıyorum."

Bir daha asla... Bulutların üstüne bu söz yazılıydı. Bunun bir daha olmasına fırsat veremezlerdi.

"Dinle," dedi Roxy, "Kuzey'le ilgili konuşmamız lazım. Savaş hakkında. Sen artık nüfuz sahibi bir kadınsın." Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Her zaman önemli biri olmak için ilerliyordun. Ama orada kötü şeyler yaşanıyor. Bu konuda düşünüyordum. Belki sen ve ben birlikte olanları durdurmanın bir yolunu bulabiliriz."

"Durdurmanın tek yolu var," dedi Havva Ana sakince.

"Düşünüyordum da, bilmiyorum... bir şekilde olanları düzeltebiliriz. Televizyona çıkabilirim. Gördüklerimi, yaşadıklarımı anlatabilirim."

"Ah. Evet! Yaranı göster. Kardeşinin sana yaptıklarını anlat. İşte o zaman öfkelerinin önüne geçmek mümkün olmaz. Asıl savaş o zaman başlar."

"Hayır. Bunu demek istememiştim. Hayır. Havva... Anlamıyorsun. Orası tamamen karışmış durumda. Yani ortalıkta manyak dindar ucubeler dolaşıp çocukları öldürüyor."

Havva, "Bunu düzeltmenin tek yolu var," dedi. "Savaş şimdi başlamak zorunda. Gerçek savaş. Herkesin herkesle savaşı."

"Yecüc ve Mecüc," diye fısıldadı Ses. "Aynen öyle..."

Roxy oturduğu koltukta biraz geriye yaslandı. Havva Ana'ya bütün hikâyeyi, gördüklerinin tamamını, yaşadıklarını ve neler yapmaya zorlandığını anlatmıştı.

"Savaşı *durdurmamız* lazım," dedi. "Hâlâ işleri nasıl yönetebileceğimi biliyorum. Düşünüyordum da... Beni Kuzey'deki ordunun başına geçir. Ben düzeni sağlarım. Sınırı koruruz. Gerçek bir ülke gibi, gerçek bir sınırımız olur. Ve Amerika'daki dostlarımla konuşuruz. Burada kıyamet kopmasını istemezler. Awadi-Atif'in elinde hangi silahlar olduğunu Tanrı bilir."

Havva Ana, "Sen barış yapmak istiyorsun," dedi.

"Evet."

"*Sen* mi barış yapmak istiyorsun? Kuzey'deki ordumun başına *sen* mi geçeceksin?"

"Yani... evet..."

Havva Ana sanki başka birisi sallıyormuş gibi başını iki yana sallamaya başladı.

Parmağıyla Roxy'nin göğsüne işaret etti.

"Şimdi seni kim ciddiye alır?"

Roxy bütün vücudunu birdenbire geri çekti.

Gözlerini kırpıştırdı. "Sen, kıyamet kopsun *istiyorsun*!"

Havva Ana, "Tek yolu bu," dedi. "Kazanmanın tek yolu bu."

Roxy, "Ama neler olacağını biliyorsun," dedi. "Onlara bomba atacağız, sonra onlar bize bomba atacak ve savaş gittikçe yayılacak. Amerika savaşa girecek ve sonra Rusya ve Orta Doğu ve... Kadınlar da erkekler kadar acı çekecek, Havva. Dünyayı Taş Devri'ne döndürürsek erkekler kadar kadınlar da ölecek."

"Ve sonra Taş Devri'ne döneceğiz."

"Yani... evet."

"Ve sonra beş bin yıl boyunca dünyayı yeniden inşa edeceğiz. Beş bin yıl boyunca tek önemli olan kimin daha çok zarar verebileceği, kimin daha çok can yakabileceği, kimin korku salabileceği olacak."

"Ve?"

"Ve sonra kadınlar kazanacak."

Odayı kaplayan sessizlik Roxy'nin kemiklerine yayıldı, soğuk ve donuk bir his iliklerinden yukarı çıktı.

"Lanet olsun," dedi Roxy. "O kadar çok insan bana senin deli olduğunu söylüyordu ki, biliyor musun? Ve ben hiç birine inanmamıştım."

Havva Ana sükûnetle onu izliyordu.

"Herkese, 'Onu tanısanız ne kadar zeki olduğunu ve başından çok şeyler geçtiğini, ama deli olmadığını anlarsınız,' dedim." Derin bir nefes alıp ellerine ve avuç içlerine baktı. "Yıllar önce seninle ilgili araştırma yapmıştım. Yani öğrenmem gerekiyordu."

Havva Ana çok uzaklardan bakıyormuş gibi onu izliyordu.

"Eskiden kim olduğunu bulmak zor olmadı. İnternette konuşulanlar vardı. Alison Montgomery-Taylor." Roxy her kelimenin üstüne basarak söylemişti.

"Biliyordum," dedi Havva Ana. "Her şeyin kaybolmasını sağlayanın sen olduğunu biliyordum. Ve sana minnettarım. Eğer istediğin buysa. Sana hâlâ minnettarım."

Ancak Roxy kaşlarını çatmıştı ve Allie bakışından bir yerde hata yaptığını, bir şeyleri yanlış anladığını görebiliyordu.

Roxy, "Anlıyorum, tamam mı?" dedi. "Onu öldürmüşsen, muhtemelen hak ettiği içindir. Ama gidip karısının şimdi neler yaptığını görmen lazım. Şimdi Williams adını kullanıyor. Jacksonville'de Lyle Williams diye bir adamla evlenmiş. Hâlâ orada yaşıyor. Gidip onu bulmalısın."

Roxy ayağa kalktı ve devam etti "Yapma," dedi. "Lütfen bunu yapma. Savaşı durdur..."

Havva Ana, "Seni hep seveceğim," dedi.

Roxy, "Evet, biliyorum," diye yanıt verdi.

Havva Ana, "Tek yolu bu," dedi. "Ben yapmazsam, onlar yapar."

"Eğer kadınların kazanmasını gerçekten istiyorsan," dedi Roxy, "Gidip Jacksonville'deki Lyle Williams'ı bulursun. Ve karısını."

Allie manastırın göle bakan taş bir odasının sakinliğinde sigara yaktı. Sigarasını eski usul, parmak uçlarından çıkardığı bir alevle yakmıştı. Kâğıt, parlayan alevin karşısında çıtırdayıp kararmıştı. Dumanı ciğerlerinin köşesine kadar içine çekmiş, yine eski kendisi oluvermişti. Yıllardır sigara içmemişti. Biraz başı dönüyordu.

Bayan Montgomery-Taylor'u bulmak zor olmamıştı. Arama kutucuğuna bir, iki, üç kelime yazmış ve işte karşısına çıkmıştı. Şimdi Yeni Kilise'nin şemsiyesi altında ve onun onayıyla bir yetimhane işletiyordu. Jacksonville'de kilisenin ilk üyelerinden biriydi. Yetimhanenin web sitesindeki fotoğrafların birinde arkasında kocası duruyordu. Bu adam Bay Montgomery-Taylor'a çok benziyordu. Belki ondan biraz daha uzundu. Bıyığı biraz daha gür, yanakları daha yuvarlaktı. Ten rengi ve ağız şekli de farklıydı, ama genel olarak ikisi aynı erkek sınıfına giriyordu: Zayıf adamlar... Bu olaylar başlamadan önce de kendilerine söyleneni yapacak türde adamlar. Ya da belki Bay Montgomery-Taylor'u hatırlıyordu. Adamları birbirine o kadar benzetmişti ki, elini kendisine sanki saniyeler önce vurmuş gibi çenesine, onun vurduğu yere götürdüğünü fark etti. Lyle Williams ve eşi Eve Williams. Ve ikisi birlikte çocuklara bakıyorlardı. Bunu mümkün kılan da Allie'nin k*endi kurduğu kilise* olmuştu. Bayan Montgomery-Taylor her zaman bir sistemi kendi çıkarına nasıl kullanacağını bilmişti. İşlettiği yetimhanenin web sitesinde 'sevgiyle terbiye' ettiklerinden ve 'yumuşak bir şekilde saygı' gösterdiklerinden bahsediyordu.

Başka bir zaman da bakabilirdi. Bu eski lambayı neden daha önce yakmadığını bilmiyordu.

Ses ona bir şeyler söylüyordu.

Diyordu ki: "Yapma."

Diyordu ki: "Arkanı dön."

Diyordu ki: "Ellerini kaldır ve ağaçtan uzaklaş, Havva."

Allie onu dinlemedi.

Allie göle bakan bu manastır odasındaki masanın üstünde duran telefonun ahizesini kaldırdı. Numarayı tuşladı. Uzaklarda, bir koridorda, tığ işi bir örtü kaplı sehpanın üzerinde duran telefon çaldı.

"Alo?" dedi Bayan Montgomery-Taylor.

"Alo?" dedi Allie.

"Ah, Alison," dedi Bayan Montgomery-Taylor. "Aramanı bekliyordum."

Yağmurun ilk damlaları gibi. Toprağın, 'Hazırım, gel ve beni al,' demesi gibi.

Allie, "Sen ne yaptın?" dedi.

Bayan Montgomery-Taylor, "Sadece Kutsal Ruh'un bana emrettiklerini yerine getirdim," diye yanıt verdi.

Allie aslında onun ne demek istediğini biliyordu. Kalbinin derinlerinde bir yerde, bütün kırılma ve burkulmaların arasında biliyordu. Her zaman bildiği gibi...

Allie o anda 'her şey geçecek' demenin bir hayal, sadece güzel bir rüyadan ibaret olduğunu anlamıştı. Geçmiş unutulmayacak, acıdan insan bedenine kazınmış çizgiler silinmeyecek, hiçbir şey geçmeyecekti. Allie kendi hayatını kurarken Bayan Montgomery-Taylor da yoluna devam etmiş, geçen her saat biraz daha canavarlaşmıştı.

Bayan Montgomery-Taylor neşeyle konuşmuştu. Bir gün kendisini arayacağını bilse de, Havva Ana'dan telefon almak onu çok onurlandırmıştı. Allie'nin onun adını kullanarak, kendisinin Allie'nin *gerçek* annesi olduğunu söylemek istediğini anlıyordu. O Allie'nin *manevi* annesiydi. Havva Ana hep 'annenin çocuktan daha büyük olduğunu' söylemez miydi? Bunun da ne anlama geldiğini biliyordu, anne 'her şeyin en iyisini bilen' demekti. Kendisinin ve Clyde'ın yaptığı her şeyin

onun iyiliği için olduğunu anlamasına o kadar mutlu, o kadar *memnundu* ki... Allie'nin midesi bulanmıştı.

"Sen çok vahşi bir genç kızdın," dedi Bayan Montgomery-Taylor. "Bizim dikkatimizi dağıtıyordun ve senin içinde bir şeytan görüyordum."

Allie bu kadar uzun zamandır unuttuklarını şimdi hatırlıyordu. Olayları zihninin derinliklerinden çıkarmış, üzerlerindeki tozları üflemişti. Bir parmak ucuyla onları dürttü. Montgomery-Taylor çiftinin evine ilk girdiğinde boncuk gibi dikkatli gözleri ile her şeyi gören, vahşi ellerini her yere atan bir çocuktu. Onu bu eve getiren, onu burada isteyen ve kuru üzüm kavanozuna soktuğu eline tokat atan hep Bayan Montgomery-Taylor'du. Onu kolundan tutup yere, dizlerinin üstüne atan ve Tanrı'ya günahlarını bağışlaması için yalvarmasını emreden de Bayan Montgomery-Taylor'du. Dizlerinin üstünde... defalarca...

"Şeytanı senin içinden çıkarmamız lazımdı. Bunu şimdi anlıyorsun, değil mi?" dedi artık adı 'Bayan Williams' olan Bayan Montgomery-Taylor.

Ve Allie gerçekten de anlıyordu. Kendi oturma odalarının penceresinden içeri bakıyormuş gibi net bir şekilde görebiliyordu. Bayan Montgomery-Taylor şeytanı içinden çıkarmak için dua etmiş, sonra onu pataklayarak çıkarmaya çalışmış ve en sonunda aklına yeni bir fikir gelmişti.

"Her şeyi seni sevdiğimiz için yaptık. Sana disiplin öğretmemiz gerekiyordu."

Allie, Bayan Montgomery-Taylor'un radyoda çalan polkanın sesini iyice açtığı geceleri hatırlıyordu. Ve sonra Bay Montgomery-Taylor ona dersini vermek için merdivenlerden yukarı çıkardı. Bu adımların hepsini ve hangi sırayla gerçekleştiğini hatırlıyordu. Önce polka... Sonra merdivenlerden çıkma...

Her hikâyenin altında başka bir hikâye vardır. Her elin altında başka bir el bulunur. Allie bunu yeterince öğrenmemiş miydi? Her darbenin arkasında da başka bir darbe vardır.

Bayan Montgomery-Taylor'un sesinde sinsi ve güven veren bir tını vardı.

"Jacksonville'de senin Yeni Kilise'nin ilk üyesi bendim. Seni televizyonda gördüğüm zaman Tanrı'nın seni bana bir işaret olarak yolladığını anladım. Seni eve aldığımız zaman iradesini benim üzerimden gerçekleştiriyordu ve yaptığım her şeyi onun şanına layık olmak için yaptığımı biliyordu. Polis tutanaklarını yok eden benim. Bütün bu yıllar boyunca seni kolluyordum, hayatım."

Allie, Bayan Montgomery-Taylor'un evinde kendisine yapılanları düşündü.

Olayları birbirinden ayıramıyordu. Yaşadıklarını, her birini yakından ve derinlemesine inceleyebileceği farklı deneyimlere hiç ayırmamıştı. Bunları hatırlamak, yaşanan bir katliama birden ışık tutmaya benzemişti. Beden parçaları, makineler, karmaşa, tiz bir ciyaklamadan avazı çıktığınca atılan bir çığlığa yükselen ve sonra neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir mırıldanmaya dönüşen ses...

"Tanrı'nın hepimizin içinde olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi Montgomery-Taylor. "Clyde ve ben her şeyi senin buralara gelmen için yaptık."

Bay Montgomery-Taylor üzerine çullandığı her seferde hissettiği şey aslında karısının eliydi.

Kadın yıldırımı eline aldı ve ona çarpmasını emretti.

Allie, "Ona canımı yakmasını söyledin," dedi.

Ve artık adı Bayan Williams olan Bayan Montgomery-Taylor, "Sana başka nasıl davranacağımızı bilemiyorduk, meleğim," dedi. "Söylediğimiz hiçbir şeyi dinlemiyordun."

"Ve şimdi diğerlerine de aynı şeyi mi yapıyorsun? Baktığın diğer çocuklara?"

Ama artık adı Bayan Williams olan Bayan Montgomery-Taylor deli bile olsa, cin fikirli bir deliye dönüşmüştü.

"Her çocuk farklı bir şekilde sevgiye ihtiyaç duyar," dedi. "Onlarla ilgilenmek için ne gerekiyorsa yapıyoruz."

Çocuklar doğduklarında çok minik olur. Erkek ya da kız olmaları hiç önemli değildir. Hepsi çok zayıf ve güçsüz doğar.

Allie yavaş yavaş olanları anlamaya başlamıştı. İçindeki şiddet arzusu körelmişti. Kendisine söylenenleri dinlerken sükûnetini koruyor, fırtınanın üstünde süzülür gibi aşağıda öfkeyle kabaran denizi izliyordu.

Parçaları bir araya getiriyor, onları sıraya sokuyor ve sonra yeniden düzenliyordu. Yapılanları düzeltmek için elinden bir şey gelir miydi? Soruşturmalar açılacak, basın konferansları düzenlenecek ve itiraflar edilecekti. Eğer Bayan Montgomery-Taylor bunları yapmışsa, başkaları da olabilirdi. Muhtemelen sayılamayacak kadar fazlaydı. Kendi şöhreti de tehlikeye düşecekti. Her şey ortaya çıkacaktı: Geçmişi, hikâyesi, söylediği yalanlar ve sakladıkları... Bayan Montgomery-Taylor'u sessizce başka bir yere gönderebilirdi. Hatta onu öldürtmenin de bir yolunu bulabilirdi, ama onu suçlamak her şeyi ifşa ederdi. Bu durumu fazla deşerse, kendisini de ele verirdi. Oysa kendi kökleri çoktan çürümüştü.

Bu düşünceler onu perişan etmişti. Zihni gerçeklikten tamamen kopmuştu. Bir süreliğine olduğu yerden uzaklaşmıştı. Ses onunla konuşmaya çalışıyordu, ama kafatasının içindeki rüzgârın uğultusu çok yüksekti ve kendisiyle konuşan sayısız başka ses duyuyordu. Zihninde her şey birbiriyle kavga ediyordu. Böyle devam edemezdi.

Bir süre sonra Ses'e, "Senin yerinde olmak böyle bir şey mi?" diye sordu.

Ve Ses, "Lanet olsun, sana yapmamanı söylemiştim," dedi. "Şu Monke ile arkadaş olmamalısın dedim, ama beni dinlemedin. O sadece bir askerdi. Ne demeye bir arkadaşa ihtiyaç duydun? Yanında ben vardım."

Allie, "Benim hiçbir zaman hiçbir şeyim olmadı," dedi.

Ses, "O kadar akıllıysan şimdi ne olacağını da söylersin," dedi.

Allie, "Hep sormak istemiştim," dedi. "Sen *kimsin*? Bir süredir düşünüyordum. Sen iblis misin?"

Ses, "Ah, küfrettiğim ve sana bir şeyler yapmanı söylediğim için şeytan olmam mı lazım?" diye sordu.

"Aklımdan geçmedi değil. Ve... İşte buradayız. Hangi tarafın iyi ve hangisinin kötü olduğunu nasıl anlayacağım?"

Ses, derin bir nefes aldı. Allie onun böyle yaptığını daha önce hiç duymamıştı.

"Bak," dedi Ses. "Şu anda çok önemli bir noktadayız. Bunu kabul ediyorum. Hiç bakmamış olman gereken şeyler vardı, ama şimdi gidip onları gördün. Benim bütün varlık nedenim olayları senin için basitleştirmekti, anlıyor musun? Senin istediğin buydu. Basit olanın karşısında kendini güvende hissedersin. Kesin olanın yanında kendinden emin olursun."

"Farkında mısın bilmiyorum," dedi Ses. "Ama şu anda büronun zemininde, telefon sağ kulağının altında kıvrılıp yatmış, bip-bip-bip sesini dinliyorsun ve durmadan titriyorsun. Ve bir aşamada birisi içeri girip seni bu halde bulacak. Sen güçlü bir kadınsın. Hemen kendine gelmezsen, kötü şeyler olacak.

Şimdi sana bir kopya kâğıdı veriyorum. Belki anlarsın, belki de anlamazsın. Hatan, sorunun içinde saklı. Kim iblis ve kim Kutsal Anne? Kim iyi ve kim kötü? Kim diğerini elmayı yemeye ikna etti? Kim güçlü ve kim güçsüz? Bütün bu sorular yanlış sorular.

Olay bundan daha karmaşık, tatlım. Her şey, her zaman sandığından çok daha karmaşıktır. Kestirme bir yol yok. Anlayışa ve bilgiye giden kolay bir yol bulunmuyor. Hiç kimseyi kalıplar içine koyamazsın. Dinle, bir *taş* bile başka taşlara benzemez. Bu yüzden hepinizin *insanları* neden basit sözcüklerle etiketleyebileceğinizi sandığını ve ihtiyacınız olan her şeyi bildiğinizi düşündüğünü anlamıyorum. Ancak çoğu insan bir süreliğine bile bu şekilde yaşayamaz. Sadece özel insanların sınırları geçebildiğini söylerler. Ancak gerçek, herkesin sınırları geçebileceği ve bunun herkesin içinde olduğudur.

Ancak bu gerçeğin gözlerinin içine bakabilecek olanlar, özel insanlardır. Bak, ben gerçek bile değilim. Daha doğrusu senin bildiğin anlamda 'gerçek' değilim. Sana duymak istediklerini söylemek için buradayım. Ama siz insanların istekleri gerçekten çok değişik olabiliyor."

Kısa süren bir sessizlikten sonra devam etti Ses:

"Uzun zaman önce, başka bir Peygamber bana gelip arkadaş olduğum bazı insanların bir kral istediğini söyledi. Onlara kralın neler yapacağını anlattım. Oğullarını askere alır ve kızlarını aşçı olarak çalıştırır... yani kızlar şanslıysa, değil mi? Buğdaylarından, şaraplarından ve ineklerinden vergi alır. Bunlar iPad kullanan insanlar değildi, anlıyor musun? Tek varlıkları buğdayları, şarapları ve inekleriydi. 'Kral sizleri kendine köle yapar. Sonra ağlayarak bana gelmeyin,' dedim. Kralların işi budur.

Sana ne söyleyebilirim? İnsan ırkının doğasında bu var. Siz insanlar sonuçta kendiniz zararlı çıkacak olsanız bile her şeyin çok basit olduğunu düşünmek istiyorsunuz. Onlar da bütün söylediklerime rağmen kendilerine bir kral istediler."

Allie, "Bana burada doğru bir seçenek olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu.

Ses, "Doğru seçenek hiçbir zaman yoktur tatlım," dedi. "İki şeyden birisini seçmen gerektiği düşüncesinin kendisi sorunlu..."

Allie, "O zaman ne yapacağım?" diye sordu.

Ses dedi ki: "Dinle, seninle açık konuşacağım. İnsan ırkı hakkındaki düşüncelerim eskisine göre çok değişti. Üzgünüm, ama senin için artık basit olamayacak."

Allie, "Karanlık çöküyor," dedi.

Ses, "Kesinlikle," diye yanıt verdi.

Allie, "Peki, ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Seninle çalışmak güzeldi."

"Seninle de. Öbür dünyada görüşürüz."

Havva Ana gözlerini açtı. Kafasının içindeki sesler susmuştu. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Acı Çeken Oğul.
Küçük bir kült figür. 52. sayfada verilen Kutsal Anne'nin çizimleriyle yaklaşık aynı yaştadır.

Margot'un asistanının masasındaki telefon çaldı.

Margot bir toplantıdaydı. Asistanı, hattın diğer ucundaki sese Senatör Cleary'ye şu anda ulaşamayacaklarını, ama mesajları varsa alabileceğini söyledi.

Senatör Cleary, KuzeyYıldızı Sanayileri ve Savunma Bakanlığı ile toplantıdaydı. Onun tavsiyelerini almak istemişlerdi. Margot şimdi önemli bir insandı. Başkan'ın sağ koluydu. Senatör Cleary'yi rahatsız etmemek gerekirdi.

Hattın diğer ucundaki ses birkaç kelime daha söyledi.

Margot'u kendi bürosundaki krem rengi koltuğuna oturtup haberi öyle verdiler.

"Senatör Cleary, size kötü haberlerimiz var," dediler.

"BM'den bilgi geldi. Ormanda bulunmuş. Hayattaymış, ama yaraları... çok derinmiş. Yaşayıp yaşamayacağını bilmiyoruz."

"Neler olduğunu öğrendik. Adam çoktan ölmüş."

"Çok üzgünüz, Senatör. Çok üzgünüz..."

Ve Margot yere düşüyordu.

Kendi kızı. Parmaklarını avucunun içine koyup ona şimşeği veren kızı. Küçük eliyle Margot'un başparmağını sımsıkı tutan ve ne kadar güçlü olduğunu gösteren kızı. O günden sonra kendisini bu küçük insancığın zarar görmemesi için siper etmişti. Görevi buydu.

Jocelyn üç yaşındaydı. Anne ve küçük kızı birlikte Margot'un ailesinin elma bahçesinde dolaşıyorlardı. Üç yaşındaki çocuk her yaprağı, taşı ve dalı incelemek istediği için oyalanıyorlardı. Sonbaharın son günleriydi ve rüzgârın ağaçlardan düşürdüğü meyveler çürümeye başlamıştı. Jos yere eğilip kahverengileşen meyvelerden birini eline alınca, meyvenin

altından bir arı bulutu havalanmıştı. Margot, küçüklüğünden beri arılardan çok korkardı. Jos'u yakalayıp kollarını ona dolamış, küçük bedenini göğsüne bastırıp eve koşmuştu. Jos iyiydi, üzerinde bir çizik bile yoktu. Ama Margot, koltuğa oturunca arıların sağ kolunu yedi yerinden soktuğunu görmüştü. Oysa hiçbirini hissetmemişti. Onun görevi buydu.

Etrafındakilere bu anısını anlattığını fark etti. Anlamsız bir şekilde, âdeta inler gibi konuşuyordu. Sanki bu anıyı anlatınca geriye dönüp Jos ve başına gelenler arasında kendisini siper edebilecekmiş gibi hissediyordu.

Margot, "Bunun olmasını nasıl önleyebiliriz?" diye sordu.

Senatör'e bunun çoktan olduğunu söylediler.

Margot, "Hayır, bunun tekrar olmasını nasıl önleyebiliriz?" dedi.

Margot'un kafasının içinde bir *Ses* konuştu. "Buradan oraya varamazsın."

O anda güç ağacının şekli gözlerinin önüne geldi. Köklerinden uçlarına, bütün kalın ve ince dallarıyla... Elbette, yaşlı ağaç hâlâ ayaktaydı. Tek yolu, onu tamamen parçalarına ayırmaktı.

Idaho'nun kırsal kesimindeki bir posta kutusundaki paket, otuz altı saattir yerinden alınmamıştı. Ciltsiz üç kitap kalınlığında, sarı renkte, dolgulu zarf sallandığında biraz tıngırdıyordu. Onu posta ofisine götürmek için alan adam şüpheyle inceledi. Üzerinde iade adresi yazmıyordu: Çok şüpheli. Ama ev yapımı bomba olabileceğini gösteren katı bir kütlesi yoktu. Ne olur ne olmaz diye kenarını çakısıyla açtı. Sekiz tane fotoğraf makinesi filmi birer birer avucuna düştü. Zarfın içine baktı. İçinde defterler ve birkaç tane USB bellek vardı.

Gözlerini kırpıştırdı. Akıllı bir adam değildi, ama kurnazdı. Bir anlığına tereddüt etti. Paketin içindekiler muhaliften çok, deli adamların *gruba* gönderdiği pılı pırtıdan başka bir şey olmayabilirdi. Daha önce erkeklerin *Yeni Düzenin Başlangıcı*'nı temsil ettiğini iddia ettiği anlamsız çöpleriyle uğraşarak zaman kaybetmişlerdi. ŞehirDoktoru bizzat kendisini ev yapımı kekler, bermuda şortlar ya da yağ gibi anlamsız hediyelerin içinde dinleme cihazları olabileceği gerekçesiyle fırçalamıştı. Rastgele defterlerden birini açtı ve el yazısıyla yazılmış ilk satırı okudu.

"Bugün ilk defa yolda korktuğumu hissettim."

Kamyonetinin içinde oturup düşündü. Hiç tereddüt etmeden attıkları da olmuştu, götürmesi gerektiğini anladıkları da...

Sonunda fotoğraflarda veya USB belleklerde çıplak görüntüler olabileceği düşüncesi aklına geldi. Ne olduklarına bir bakmalıydı.

Kamyonetteki adam film rulolarını, USB bellekleri zarfın içine geri attı ve defterleri de çantasına tıkıştırdı. İçlerinde neler olduğuna bir bakmalıydı.

Havva Ana, "Bir topluluk tek sesle konuştuğu zaman, güç ve kuvvet ortaya çıkar!" dedi.

Kalabalıktan bunu onayladıklarını belirten mırıldanmalar duyuldu.

"Biz şimdi tek sesle konuşuyoruz," dedi. "Biz tek aklın parçalarıyız. Ve Amerika'yı Kuzey'le mücadelemizde bize katılmaya çağırıyoruz!"

Havva Ana kalabalığı susturmak için ellerini havaya kaldırınca avuçlarının içindeki göz motifleri göründü.

"Dünyanın en büyük ulusu, doğduğum ve büyüdüğüm topraklar, masum kadınlar katledilir ve özgürlük yok edilirken uzaktan bakmakla mı yetinecek? Biz yanarken sessizce izleyecek mi? Bizi yalnız bırakırsa, herkesi yalnız bırakabilir. Dünyanın öbür ucundaki kadınları burada olanlara şahitlik etmeye çağırıyorum. Şahit olun ve başınıza neler gelebileceğini öğrenin. Eğer devletinizi yöneten kadınlar varsa, onlardan hesap sorun ve harekete geçmeye çağırın."

Manastır duvarları kalın ve manastır kadınları akıllıydı. Havva Ana onları kıyametin yakın olduğu ve yalnızca erdemli olanların kurtulacağı hakkında uyardığı zaman, dünyada *yeni bir dönemi* başlatıyordu.

Dünya şiddetle dolu olduğu için, bütün canlıların ölümü yakındır. Bu yüzden bir gemi inşa etmelisin.

Basit olacak. Tek istedikleri basit olması.

Günler birbirini kovalıyordu. Jocelyn iyileşiyordu, ancak tam olarak eski haline dönemeyeceği açıktı. Margot'un kalbi gittikçe daha katılaşıyordu.

Televizyonda Jos'un yaralanmasından bahsetmişti. "Terör yurtta veya yurt dışında, her yerde bizi vurabilir," demişti. "En önemlisi, içte ve dıştaki bütün düşmanlarımızın güçlü olduğumuzu ve misilleme yapacağımızı bilmesi..."

Doğrudan kameraya bakarak, "Sen her kimsen, sana misliyle karşılık vereceğiz!" demişti.

Böyle bir zamanda zayıf görünmeyi göze alamazdı.

Bundan kısa bir süre sonra bir telefon çağrısı almıştı. Aşırı görüşlü bir örgütten gelen, kısmen ciddiye alınması gereken bir tehdit olduğunu söylemişlerdi. Bir şekilde ellerine *Kadınlar Cumhuriyeti*'nin içinde çekilmiş fotoğraflar geçmişti. Bunları internette yayımlamış ve haftalar önce öldüğünü bildiğimiz bir adam tarafından çekildiğini bildirmişlerdi. Fotoğraflar korkunçtu. Üzerlerinde oynanmış olmaları gerekiyordu, çünkü bunlar gerçek olamazdı. Grup talepte bulunmuyor, sadece öfke ve nefretlerini kusarak bir şeyler yapılmazsa saldırı tehdidinde bulunuyorlardı. Kuzey, füzelerini Bessapara'ya çevirmişti.

Margot, "Bir şey yapmalıyız," dedi.

Başkan, "Tanrım, gerçekten bilmiyorum, Margot. Bilmiyorum," diye yanıt verdi. "Sanki bir zeytin dalı uzatmam gerekliymiş gibi hissediyorum."

Margot, "İnan bana, böyle bir durum karşısında her zamankinden daha güçlü görünmen lazım," dedi. "Güçlü bir lider gibi. Eğer bu ülke bizim içimizdeki teröristlere yardım ediyor ve radikalleşmelerine neden oluyorsa, onlara bir mesaj vermemiz lazım. Bütün dünya, Birleşik Devletler'in karşılık

vermeye hazır olduğunu bilmeli. Eğer bizi bir akımla vurursanız, biz sizi iki akımla vururuz."

Başkan, "Bütün olanlara rağmen nasıl ayakta durduğuna bakınca, sana ne kadar saygı duyduğumu anlatamam Margot," dedi.

Margot, "Önce ülkem gelir," dedi. "Güçlü bir lidere ihtiyacımız var."

Sözleşmesindeki bir maddeye göre, dünyadaki KuzeyYıldızı konuşlanmaları bu yıl elli bin kadını geçerse ikramiye alacaktı. Bu ikramiye kendisine bir ada alması için yeterliydi.

Başkan, "Eski Sovyetler'e ait kimyasal silahları ele geçirdiklerine dair söylentiler var," dedi.

Margot içinden, "Hepsini yak," diye geçirdi.

O günlerde kabul gören bir düşünce vardı: Beş bin yılın çok uzun bir zaman olmadığı düşüncesi... Şimdi başlatılan bir şey, sonuca ulaşmalıydı. Bir kişi yanlış yola saparsa, geldiği yöne geri dönmesi mantıklı değil miydi? Ne de olsa, bunu daha önce de yapmıştık. Yine yapabilirdik. Bu sefer daha farklı ve daha iyi olacaktı. Eski ev yıkılıp yeni baştan inşa edilecekti.

Tarihçiler bu dönemi yazdıkları zaman 'gerilimler' ve 'küresel istikrarsızlık' terimlerini kullanacaklardı. 'Eski yapıların yeniden dirildiğini' ve 'mevcut inanç sistemlerinin esnek olmadığını' savunacaklardı. Güç, kendi tarzına sahipti. İnsanlar üzerinde etki yapıyor ve insanlar da onun üzerinde etkilerini gösteriyorlardı.

Gücün varlığından ne zaman bahsedilebilirdi? Yalnızca uygulandığı anda. Kas çilesi olan kadın için her şey bir kavga gibi görünürdü.

ŞehirDoktoru diyordu ki: Yap.

Margot diyordu ki: Yap.

Awadi-Atif diyordu ki: Yap.

Havva Ana diyordu ki: Yap.

Ve şimşeği geri çağırabilir misin? Yoksa elinden çıktığı yere geri döner mi?

Roxy babasıyla balkonda oturmuş, okyanusu seyrediyordu. Her ne olursa olsun, denizin hep yerinde duracağını düşünmek güzeldi.

"Yani baba, işleri yüzüne gözüne bulaştırdın, değil mi?" dedi Roxy.

Bernie ellerine baktı. Önce avuçlarının içine, sonra çevirip terslerine. Roxy bu ellerin ona dünyadaki en korkunç şey gibi geldiği günleri hatırladı.

"Evet," dedi. "Sanırım öyle yaptım."

Roxy gülümseyerek, "Dersini aldın, değil mi?" dedi. "Bir dahaki sefer farklı davranacaksın?!"

İkisi de gülmeye başladı. Bernie başını geriye atmış, nikotinden sararmış dişleri ve dolguları görünüyordu.

"Seni gerçekten öldürmem lazım," dedi Roxy.

"Evet. Gerçekten öldürmen lazım. Kimseye yumuşak davranmamalısın, kızım."

"Herkes bunu söylüyor. Belki ben de dersimi öğrenmişimdir. Biraz zamanımı alsa da."

Gökyüzünde, ufuk çizgisinde bir ışık parladı. Neredeyse gece yarısı olmasına rağmen, hava pembe ve kahverengi ışıklarla aydınlandı.

"İyi haberlerim var," dedi Roxy. "Bir adamla tanıştım."

"Öyle mi?"

"Daha çok başındayız," dedi Roxy. "Biraz karışık. Ama evet, belki. Ondan hoşlanıyorum. O da benden hoşlanıyor." Eskisi gibi gevrek gevrek güldü. "Onu kendisini öldürmeye çalışan manyak kadınlarla dolu bir ülkeden dışarı kaçırdım ve bir yeraltı sığınağım var. Yani tabii ki benden hoşlanıyor."

"Torunlarım olur mu?" diye sordu Bernie umutla.

Darrell ve Terry ölmüştü. Ricky de artık o tarafta bir şey yapamayacaktı.

Roxy omuz silkti. "Belki... Birilerinin neslimizi devam ettirmesi lazım, değil mi?"

Aklına bir düşünce geldi. Gülümsedi. "Bir kızım olursa eminim canavar gibi olur."

Yatmadan önce birer içki daha içtiler.

Havva'nın Kitabı'ndan çıkarılan menşei şüpheli yazılar

Kapadokya'da bir mağarada bulunmuştur. Yaklaşık 1.500 yıllık olduğu tahmin edilmektedir.

Gücün şekli her zaman aynıdır. Sonsuz, karmaşık, ebediyete kadar dallanıp budaklanmaktadır. Bir ağaç gibi canlı olmasına, büyümesine, kendini tutabilmesine rağmen izdihamı ifade eder. Hangi yöne gideceği belirsizdir. Sadece kendi kurallarına uyar. Meşe ağacındaki her palamudu ve her yaprağın tüm damarlarını hiç kimse inceleyemez. Ne kadar yakından bakarsanız bakın, o kadar çeşitlilik olduğunu görürsünüz. İstediğiniz kadar karmaşık olduğunu düşünün, yine de sandığınızdan daha karmaşıktır. Okyanusa dökülen nehirler, gökyüzünde çakan şimşekler gibi güç de sınırsız ve durdurulamazdır.

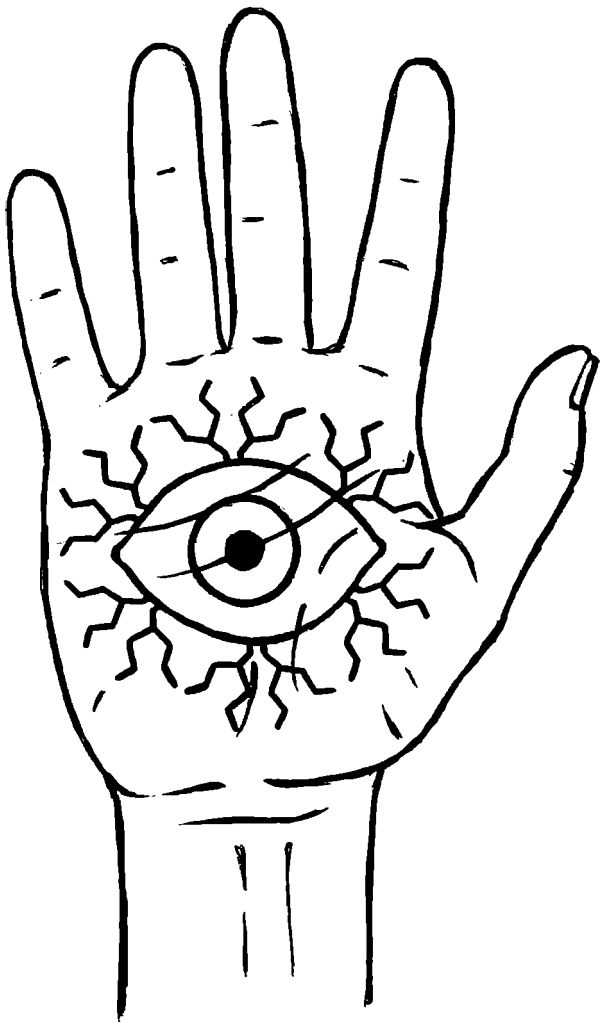
Bir insan bizim irademizle değil; mevsimde yapraklarını döken, ince dallarında minik tomurcuklar açan ve karmakarışık köklere hayat dağıtan organik, anlaşılmaz, öngörülemez, kontrol edilemez süreçlerle ortaya çıkar.

Bir taş bile başka taşlara benzemez.

Başka hiçbir şey onunla aynı şekilde değildir.

Kendimize verdiğimiz her isim yanlıştır.

Rüyalarımız, gerçeklerimizden daha doğrudur.

Sevgili Neil,

Öncelikle kıvrak Havva Ana'yı çok beğendiğimi söylemem lazım! Böyle yeraltı sirk gösterileri izlemiş ve çok etkilenmiştim. Hatta bu kadınlardan biri herkese benim kontrolüm dışında elimi sallatmıştı ve Selim'i bile bunu isteyerek yapmadığıma inandıramamıştım. Eski yazıtlardaki pek çok şeyin bu şekilde açıklanabileceğini düşünüyorum. Ve Tunde ile neler yaptığını da gördüm. Eminim nesiller boyu pek çok erkek bunları yaşamıştır. Yaptığı işlerin başkasına atfedilmesi; isimsiz çalışmaların bir kadına ait olduğunun düşünülmesi; eşlerine, kardeşlerine veya annelerine çalışmalarında yardım eden ve hiçbir övgü almayan ve evet... haksızlığa uğrayan erkekler.

Birkaç sorum var. Kitabın başındaki erkek askerler!? Bana kazılarda erkek savaşçı figürleri bulunduğunu söyleyeceksin. Ama bence burası olayın düğüm noktası. Bu medeniyetlerin istisna olmadığından emin miyiz? Milyonlarca toplumun içinde bir veya iki tanesi olabilir. Okulda eğlence için erkekleri dövüştüren kadınlar olduğunu okumuştuk. Hindistan veya Arabistan'da erkek askerlerin olduğu sahnelerde eminim pek çok okuyucun bunu düşünecektir. Veya savaş çıkarmaya çalışan şu alıngan erkekleri okuduklarında! Ya da kadınları hapsedip seks kölesi yapan erkek çetelerinden bahsettiğin yerde... Bazılarımızın böyle fantezileri vardır! (Bunu düşününce ben... hayır, hayır, bunu itiraf edemem.) Bunu düşünen sadece ben değilim, canım benim. Asker veya polis üniformaları içinde bir grup erkek... Ne bileyim, korkarım çoğu insanın aklında bir tür cinsel fantezi uyandırır!

Okulda aynı şeyleri okuduğumuzu biliyorum. Eski dünyadaki farklı gruplar bir anlaşmaya varamadığı ve liderlerinin hepsi salakça dünya savaşını kazanabileceklerini düşündüğü için felaket yaşanmıştı. Kitapta bunu da görü-

yorum. Ayrıca nükleer ve kimyasal silahlardan da bahsetmişsin. Elektromanyetik mücadelenin veri saklama araçları üzerindeki etkisi anlaşılıyor.

Ancak tarih kadınların Büyük Yıkım'dan çok önceleri de kas çileleri olmadığı görüşünü gerçekten destekliyor mu? Yıkım'ın öncesinden kalma, kas çileleri olmayan kadın heykelleri bulunduğunu biliyorum. Ama bu sadece sanatçının yorumu olabilir. Büyük Yıkım'a kadınların neden olduğunu düşünmek daha anlamlı geliyor. İçimden bir ses –umarım bana katılırsın– erkeklerin yönettiği bir dünyanın daha barışçı, sevgi dolu ve korumacı olacağını söylüyor. Evrimsel psikoloji açısından bunu hiç düşündün mü? Erkekler eve bakmaktan sorumlu oldukları için güçlü işçiler olarak evrimleşirken, kadınlar bebeklerini tehlikeden korumaları gerektiği için saldırgan ve şiddete eğilimli olmak zorunda kaldılar. Tarihte görülen az sayıda ataerkil toplumun oldukça barışçı olduğu bilinmektedir.

Yumuşak dokunun iyi korunamadığını ve beş bin yıllık kadavraların üzerinde kas çilesi olduğunu gösteren kanıtlar arayamayacağımızı söyleyeceksin, biliyorum. Ama bu seni de düşündürmüyor mu? Herkesin bildiği dünya tarihinin açıklayamadığı bütün problemleri, senin bu yaklaşımın çözebiliyor. Gerçekten çok zekice bir fikir olduğunu kabul ediyorum. Ve belki de sadece bu yüzden, eğlenceli olacağı için yapmaya değer. Ama desteklenemeyecek veya ispatlanamayacak bir iddiada bulunmanın, amacına ulaşmana yardımcı olacağından emin değilim. Bir amaca ulaşmaya yardımcı olmanın tarihi bir eserin veya bir kurgunun işi olmadığını söyleyebilirsin. Şimdi kendimle çelişiyorum. Yanıtını bekleyeceğim. Sadece düşünce tarzını eleştirmenlerden önce ben biraz zorlamak istedim.

Sevgiler,
Naomi

Sevgili Naomi,

Her şeyden önce, taslağı okumaya zaman ayırdığın ve zahmet ettiğin için teşekkür ederim. Tutarsız olmasından korkuyordum. Sanırım yön duygumu tamamen yitirmişim.

Evrimsel psikoloji... En azından bu konunun cinsiyetle ilişkisi hakkında pek düşünmediğimi kabul etmek zorundayım. Erkeklerin kadınlara göre doğaları gereği daha barışçı ve korumacı olup olmadığı sorusuna gelince... sanırım buna okuyucu karar verecek. Ancak şunu bir düşün: Ataerkil toplumların barışçı olmasının nedeni, erkeklerin barışçı olması mıdır? Yoksa barışçı toplumlarda şiddet eğilimine daha az değer verildiği için mi erkeklerin yükselme şansı bulunmaktadır? Sadece soruyorum...

Bakalım, başka ne sormuştun? Ah, erkek savaşçılar konusu. Yani sana erkek askerlere ait bütün veya kırılmış yüzlerce heykel fotoğrafı gönderebilirim. Dünyanın her yerinde kazılarda bunlar ortaya çıkmıştır. Ve pek çok hareketin, kendilerinden önce gelenlere ait bütün izleri silmeye kendilerini adadıklarını da biliyoruz. Yani sadece sayısını bildiklerimiz bile binlerle ifade ediliyor. Sayısız kırılmış heykel, kazınmış resim, tamamen silinmiş işaret taşları bulundu. Eğer bunlar tahrip edilmemiş olsaydı, kaç tane erkek asker heykeli olacağım bir düşün. Bulduklarımızı istediğimiz gibi yorumlayabiliriz, ancak beş bin sene kadar önce çok sayıda erkek savaşçı olduğu oldukça açık. İnsanlar bu gerçeğe, sahip olduğu düşüncelere uymadığı için inanmıyor.

Erkeklerin asker olmasını ne kadar inandırıcı bulduğun veya üniformalı erkeklerle ilgili cinsel fantezilerine gelince... Bundan ben sorumlu tutulamam! Yani söylemeye çalıştığını anlıyorum, bazıları bunu ucuz porno olarak değerlendirecektir. Ne zaman bir tecavüz sahnesi yazılsa, bu kaçınılmaz olarak yazarın karşısına çıkar. Ancak ciddi insanlar bu sahnenin arkasındakini de görebilecektir.

Ah evet, tamam! 'Tarih kadınların büyük yıkımdan çok önceleri kas çileleri olmadığı görüşünü gerçekten destekliyor mu?' diye soruyorsun. Yanıt: Evet. Destekliyor. En azından, bunun aksine inanmak için bir yığın arkeolojik kanıtı göz ardı etmen gerekiyor. Önceki tarih kitaplarımda da bu mesajı vermeye çalıştım, ancak bildiğin gibi kimsenin bunu duymak istediğini sanmıyorum.

Küçümsemeye çalışmadığını biliyorum, ama bu benim için sadece 'eğlenceli bir fikir' olmanın ötesinde. Geçmişimizle ilgili düşündüklerimiz, bugün neyin mümkün olduğuyla ilgili fikirlerimizi de şekillendiriyor. Eğer bütün medeniyetlerin bizimle aynı şekilde düşünmediğini gösteren kesin kanıtlara rağmen, geçmişle ilgili eski bildiklerimizi tekrarlamaya devam edersek... Bu herhangi bir şeyin değişebileceğini de kabul etmediğimiz anlamına gelir.

Ah Tanrım, bilemiyorum. Şimdi bunu yazınca, eskisine göre tereddütlerim arttı. Başka bir yerde okuduğun ve bu kitapla ilgili aklında şüpheler doğuran bir şeyler var mı? Varsa kitabın içine bir yerlere yedirebilirim.

Okuduğun için tekrar teşekkürler. Gerçekten minnettarım. Senin kitabın bitince her bölümü için sana bir eleştiri yazısı borcum olsun. Yeni bir başyapıt olacağından şüphem yok...

Sevgiler,
Neil

Sevgili Neil,

Evet, tabii 'eğlenceli' derken kastettiğim 'basit' veya 'aptalca' değildi. Senin çalışmaların hakkında asla böyle

düşünmeyeceğimi umarım biliyorsundur. Sana çok saygı duyuyorum. Her zaman olduğu gibi.

Ama, peki, madem sordun... Aklıma takılan bir yer var. Burada yazdıkların çocukken hepimizin okuduğu tarih kitaplarının çoğuyla çelişiyor. Tarih kitapları yüzlerce hatta binlerce yıl öncesinde olan olayları anlatır. Ne olduğunu düşünüyorsun? Sence gerçekten herkes geçmişle ilgili inanılmaz büyük bir yalanın parçası mı oldu?

Sevgiler,
Naomi

Sevgili Naomi,

Bu kadar çabuk geri döndüğün için çok teşekkürler! Soruna yanıt olarak: Herkesin yalan söylediğini savunmam gerekli mi, açıkcası bilmiyorum?

Öncelikle elbette bin yıldan uzun zaman öncesine ait orjinal el yazmalarına sahip değiliz. Büyük Yıkım'dan önce yazılmış olan bütün kitaplar, yüzlerce defa yeniden yazıldı. Bu sırada çok büyük hatalar yapılma riski var. Ve sadece hata da değil. Yeniden yazma işini yapan herkesin kendi düşünceleri vardı. İki bin yıldan uzun süre kitapları yeniden yazanlar sadece manastırlardaki rahibeler oldu. Kendi görüşlerini destekleyen çalışmaları seçtiklerini ve geri kalanları parşömen yığınları içinde çürümeye bıraktıklarını düşünmenin fazla zorlama olmadığı kanısındayım. Yani erkeklerin daha güçlü ve kadınların güçsüz olduğunu söyleyen çalışmaları neden yeniden yazsınlar? Bu sapkınlık olurdu ve bunu yapan lanetlenirdi.

Tarihle ilgili böyle bir problem var. Orada olmayanı göremezsin. Boş bir yere bakıp bir şeylerin eksik olduğunu

söyleyebilirsin, ama neyin eksik olduğunu bilmenin bir yolu yoktur. Ben sadece... boş alanları dolduruyorum. Kimseye saldırmıyorum...

Sevgiler,
Neil

Sevgili Neil,

Kimseye saldırdığını düşünmüyorum. Kadınları bu kitabın bazı yerlerinde sunulduğu şekilde görmek benim için çok zor. Bu konuda defalarca konuştuk. 'Kadın olmanın anlamının' korku veya acı hissetmekle değil, güçle ilişkili olduğunu değerlendirdik. Dürüstçe konuşmalarımız için sana teşekkür ederim. Kadınlarla bazen ilişkiler kurmakta zorlandığını biliyorum ve nedenini anlıyorum. Arkadaş kalabildiğimiz için çok mutluyum. Selim'e veya çocuklara asla anlatamayacağım şeyler söylediğim zaman beni dinlemen çok önemliydi. Kas çilesinin alınma sahnesini okumanın çok zor geldiğini söylemem lazım...

Sevgiler,
Naomi

Sevgili Naomi,

Teşekkür ederim. Çaba gösterdiğini biliyorum. Sen iyi bir insansın.

Bu kitabın bir şeyleri düzeltmesini gerçekten çok istiyorum. Şu anda olduğumuzdan daha iyi olabileceğimizi düşü-

nüyorum. Bu şey bizim için 'doğal' değil, beni anlıyor musun? Erkeklere karşı yapılan zulmün en aşırı örnekleri –en azından benim fikrimce– Büyük Yıkım'dan önce kadınlara karşı yapılmamıştı. Üç veya dört bin yıl önce on erkek bebekten dokuzunu seçip öldürmek normal kabul ediliyordu. Bugün bile dünyada erkek bebeklerin düzenli olarak kürtajla alındığı veya penislerinin 'törpülendiği' yerler var. Büyük Yıkım'dan önce kadınların başına böyle bir şey gelmezdi. Daha önce evrimsel psikoloji üzerinde konuşmuştuk. Kültürlerin kız bebekleri büyük ölçüde kürtajla yok etmesi veya üreme organlarını bozması evrim açısından anlamlı değil! Bu yüzden bizim için böyle yaşamak 'normal' olamaz. Olduğuna inanamam. Farklı bir seçim yapabiliriz.

Dünyanın şimdiki halde olmasının sebebi, şiddetin daha yoğun ve tek önemli olan şeyin kimin daha büyük bir akımla çarpabileceği olduğu karanlık dönemlere dayalı, beş bin yıllık yerleşmiş *güç yapılarıdır*. Ancak artık böyle davranmak zorunda değiliz. Düşüncelerimizi hangi temeller üzerine kurduğumuzu anlayınca, kendimizi farklı şekillerde görebiliriz.

Cinsiyet dediğin şey üçkâğıtçıdır. Erkek nedir? Kadının olmadığı her şey... Kadın nedir? Erkeğin olmadığı her şey... Üzerine tıklarsan içinin boş olduğunu anlarsın. Kabuğun altını kaldır, orada bir şey yoktur...

Sevgiler,
Neil

Sevgili Neil,

Bütün hafta sonu bunu düşündüm. Konuşacak ve düşünecek çok şey var ve bu yüzden bütün bunları yüz yüze de-

ğerlendirmemiz en iyisi olacak. Yanlış yorumlayacağın bir şey yazmaktan korkuyorum ve bunun olmasını hiç istemem. Senin için hassas bir konu olduğunun farkındayım. Asistanım olan çocuktan, seninle birlikte öğle yemeği yiyebileceğimiz müsait olduğum günleri çıkarmasını isteyeceğim.

Bu kitabının arkasında durmayacağım anlamına gelmiyor. Kitabını gerçekten destekliyorum. Mümkün olan en geniş okuyucu kitlesine ulaşmasını isterim.

Sana bir önerim var. Yaptığın her şeyin cinsiyetinin çerçevesiyle sınırlandığını ve bu çerçevenin anlamsız olduğu kadar kaçınılmaz da olduğunu açıkladın. Yazdığın her kitap 'erkek edebiyatı' sınıfının bir parçası olarak değerlendiriliyor. Benim önerim buna bir yanıttan daha fazlası değil. Ancak tarih bu engeli aşmanın bir yolunu bulan erkeklerin örnekleriyle dolu. Bunu yapan ilk sen olmazsın.

Neil, bunun sana ne kadar itici gelebileceğinin farkındayım, ama bu kitabı bir kadın ismiyle yayımlamayı düşünür müsün?

Sevgiler,
Naomi

Teşekkürler

En büyük teşekkür daha fikir aşamasındayken bu kitaba inanan ve tökezlediğim zaman fikrin ölmediğini, hâlâ hayatta olduğunu söyleyen Margaret Atwood'a... Beni aydınlatan görüşleri için Karen Joy Fowler ve Ursula Le Guin'e teşekkürler.

Bu fikir alışverişini mümkün kılan Rolex'ten Jill Morrison ve BBC'den Allegra McIlroy'a çok teşekkür ederim.

Bu kitabı yazmamdaki maddi destekleri için İngiltere Sanat Konseyi ve Rolex Usta ve Çırak Sanatçılar Girişimi'ne teşekkür ederim. Penguin'deki editörüm Mary Mount ve menajerim Veronique Baxter'a çok teşekkürler. ABD Little Brown'daki editörüm Asya Mochnick'e teşekkür ederim.

Bu kitabı kışın ortasında kurtaran cadılar meclisine teşekkürler: Samantha Ellis, Francesca Segal ve Mathilda Gregory. Ve hikâyelerde bir şeyleri yapmayı çok iyi bilen ve bu hikâyede de heyecan verici katkıları olan Rebecca Levene'e teşekkürler. Yeniden başlamama yardımcı olan Claire Berliner ve Oliver Meek'e teşekkür ederim. Bana cesaret ve güven veren okuyucularıma, yorumculara çok teşekkürler. Özellikle Gillian Stern, Bim Adewunmi, Andrea Phillips ve Sarah Perry'ye.

Erkeksilik konusundaki görüşlerini benimle paylaştıkları için Bill Thompson, Ekow Eshun, Mark Brown, Dr. Benjamin Ellis, Alex Macmillan ve March Davies'e teşekkür borçluyum. Geleceğin benim Tanrı'yı tanıdığım gibi ışıltılı ve azametli olduğunu bilen Seb Emina ve Adrian Hon'a ilk değerlendirmeleri için teşekkür ederim.

Deniz biyolojisi konusundaki açıklamaları ve insan bedeninde elektro-plakları nereye koyacağımı anlamama yardımları için Peter Watts'a teşekkürler. BBC Bilim Birimi ve özellikle Deborah Cohen, Al Mansfield ve Anna Buckley'e elektrikli yılan balığı hakkındaki merakımın peşinden koşmama izin verdikleri için teşekkür ederim.

Annemle babama, Esther ve Russell Donoff'a, Daniella'ya, Benjy ve Zara'ya teşekkürler.

Çizimler Marsh Davies'e ait. 'Hizmetçi Çocuk' ve 'Rahibe Kraliçe' İndus Vadisi'ndeki Mohenjo-Daro antik kentinde yapılan arkeolojik bulgulara dayanmaktadır. Mohenjo-Daro'daki kültürle ilgili fazla bilgimiz bulunmuyor. Ancak çok ilginç şekillerde, oldukça eşit bir toplum olduğunu gösteren bulgular var. Bağlam konusunda eksikler olmasına rağmen, onları bulan arkeologlar sayfa 262'de gösterilen sabun taşı başa 'Rahip Kral', sayfa 261'de bulunan tunç kadın figürüne 'Dans Eden Kız' adını vermişlerdir. Bu figürler hâlâ bu isimlerle bilinmektedir. Bazen kitabın tamamının böyle resimler ve gerçek hikâyelerle anlatılabileceğini düşünüyorum.